بے کسّہ ءَ من ءَ واب نئیت

(آزمانکانی دپتر)

زاھد رئیس راجی

بے کسّہ ءَ من ءَ واب نئیت
(آزمانکانی دپتر)
زاھد ورئیس راجی

نام : زاھد ورئیسی

ندنام : زاھد ورئیس راجی

بُن ھنکین : بگان۔ کسر کند۔ بلوچستان

جاہ منند : لیاری۔ کراچی

وانشت : سائنس گریجویٹ

: سے سال ءِ ڈپلوماں کمپیوٹر سائنس ءَ

کسب ءُ کار : پروگرامر ءُ سافٹ ویئر کنسلٹینٹ

چاپ بوتگیں کتاب : خواب گھروندا (اردو شیرانی کتاب) ۔ (فروری۔۲۰۱۴)

داد : بیگل داد کویت۔ (مارچ۔۲۰۱۶)

: پچ ءُ راسکوا ودی گل ءِ نیمگ ءَ آزات جمالدینی داد۔ (ستمبر۔۲۰۱۲)

شنگکار
رنیسی چاپ ءُ شنگ جاہ

بے کِسّہ ءَ من ءَ واب نئیت

زاهده رئیس راجی

کتاب ءِ نام	:	بے کسّہ ءَ من ءَ واب نئیت
آزمانکار	:	زاهده رئیس راجی
چاپ	:	جولائی ۲۰۱۶
دانگ	:	۵۰۰(500)
قیمت/نہاد	:	۱۲۰ روپے(120) کلدار
گال سَنج	:	محمد سلیمان رئیسی
سرتاک ءِ نکشانک ءُ سچکان	:	زاهده رئیس راجی
آزمانکار ءِ گِپّال یا ای میل	:	zahidaraji@gmail.com
شِنگکار	:	رئیسی چاپ ءُ شنگ جاه
شنگکار ءِ گپّال	:	raeesii@gmail.com
شنگکار ءِ دستی گوانکو یا گشتی گوانکو	:	+92-333-2023134

نچین

نامدات

آ در ستیں وانوکانی نام ءَ کہ برے پہ اِیراد ءُ برے پہ رھشونی ءَ
منی ساچشتانی سر ءَ وتی تچکیں چمشانک اِش داتگ

چیزے گپ ...

زاھد ہ رئیسی ءِ سیادی گوں زاھد ہ رئیس راجی ءَ بلکیں چہ ھمار وچ ءَ بُنگیج بیتگ کہ زاھد ہ رئیسی ءَ وتی پگر ءِ اولی دانک وتی رودپتر ءِ تہ ءَ نولیس اِتگ بلے آئی ءِ پجّار چہ ھما وھد ءَ جوڑ بیتگ کہ وَت ءَ گوں لبزانک ءِ دیمَ روئی ءَ ھمگرنچ ءَ کُتگ۔

لبزانکی سَنچ یک ندکارے ءِ تہ ءَ ھما وھد ءَ شرتر زُ دوم ءُ وایت کہ آئی ءَ لبزانکی چاگردے گوں زگریں زبان ءَ ءُ بے زَھمتانی کشگ ءَ تچک ءَ چو دست ءِ دل ءَ بہ رَسیت۔

اگاں من وتی لبزانکی چاگرد ءِ زبان ءِ گپّ ءَ بہ جن آں گُڑا زگریں بلوچی ءِ جاہ ءَ دَری زبان ءَ گوں میڈتگیں بلوچی منی چاگرد ءِ مستریں پجّارات ءُ پہ رَھشونی ءَ بید ءِ چہ وتی آرسیپیں پت محمد سلیمان رئیسی ءِ دلبڈی ءُ آئی ءِ گیچین کُتگین ءُ یکجا کُتگیں کتابانی اَنبار ءِ دگہ ھچ چیز دسترس ءَ نیست اَت۔

چہ اُردو ءَ دیم پہ بلوچی ءَ منی لبزانکی سپر ءِ راہ ءَ بازیں اَڑ اَتنت بلے چہ ڈرستاں مستریں اَڑ ھما تُرس ءُ بیم اَت کہ چہ اُردی ءَ منی مجگ ءَ پہ ڈورجاہ دَیگ بیتگ اَت کہ تو بلوچی نہ زانئے۔ اِے تُرس ءَ منی ھما گران کیمتی ئیں وھد کہ من ءَ پہ بلوچی ءِ دیم رَوی ءَ دَیگ لوٹ اِتگ اَت چہ من ءَ پہ اُردو ءِ ھزمت ءَ پچ گپت اَنت۔

من وتی چہ شائری ءَ دیم پہ بلوچی آزمانکاری ءِ نیمگ ءَ مان ترینگ ءِ کریڈٹ ءَ برات حسن جانان بادینی ءَ دَیاں کہ آروچاں آوت باسک تند جاہ ءَ گوں من ءَ ھمکاری کنگ ءَ اَت۔ یک روچے آئی ءَ گپ گپ ءَ ھال دات کہ آئی ءِ یک سنگتیں شونکارے ءَ پہ زالبولانی تاکے ءِ کشگ ءَ لبزانکی کمک پکار اِنت۔ بازینے وَ آئی ءَ چہ وتی نودربراں جم کُتگ داتگ اَنت بلے نوں چہ وتی اِے گہار ءَ ھم دلمانگ اِنت کہ اِے برات ءَ وتی

سنگت ءِ دیم ءَ وژ نام بہ کنت ءُ یک آزمانکے نبشتہ بہ کنت ءُ بہ دَنت۔

من گوں ھیرانی ءَ دراہینت کہ پرچہ مسکرائی کنگ ءَ ئے۔۔تئی گہار ءَ بید ءِ چہ گلابی ئیں بلوچی ءَ دگہ چے کَیت۔تو پرچہ منی سرءَ وانوکاں کندینگ لوٹئے۔۔'' گُڑا آئی ءَ دراہینت کہ'' تو ایشی ءِ پرواہ ءَ مہ کن۔۔۔''

ھیر! بازیں حیلہ ءُ بہانہ ءَ رند من ھم راز یگ بیت آں ءُ دو سے روچانی توک ءَ یک گونڈیں کسّہ یے نبشتہ کُت ءُ پیش داشت۔ آئی ءَ چارگ ءَ رند ھمنچو دلبڈی دات کہ من وتی تُرس ءَ وت ڈوبارگ ءَ لگ اِتوں۔

دو سے روچ ءَ رند یک برے پد ءَ گوشگ ءَ لگّ اِت کہ'' گہار پَہَل بہ کن کہ منی سنگت ءَ چہ ھمک زالبول ءَ دودوا آزمانک لوٹ اِتگ اَت بلے تئی دزگٹی ءِ سوب ءَ من ترا ایکّے یے باروا گوشتگ اَت۔نوں کموکے وَھد پہ وتی برات ءَ بہ کشّ ءُ یک دگہ آزمانکے نبشتہ بہ کن دیم بہ دئے، من سدّک آں کہ تو اِے کار ءَ کُت کن ئے۔''

برات ءَ کہ منی سرءَ اِنچو بیسہ اَت من ھم مڑانہ کُت ءُ لہتے روچ ءَ رند دومی کسّہ اوں نبشتہ کُت دیم دات۔ آئی ءَ اِے دوئیں کسّہ منی چیر یں گُلنام ماھلّ بلوچ ءِ نام ءِ سرءَ'' آساپ'' ءَ چاپ کنائینت اَنت۔ وانگ ءَ رندو تی گُلابی ئیں بلوچی ءِ تچکی ءِ سرءَ من وت ھیران اَتوں۔

وھدے من اِے درگت ءَ چہ ھمائی ءِ جند ءَ جُست کُت گُڑا دراہینت ئے کہ نوں تئی بلوچی نبشتہ کنگ ءِ بندات بیتگ بایدنوں وتی دست ءَ مہ دارئے، من پہ ترا لہتے کتاب دیم دیاں، ایشاں گوں دلگوشی ءَ بوان ءُ چیزے کہ سر پد مہ بئے من ءَ جُست بہ کن۔

رند ءَ آئی ءِ دیم داتگیں کتاب ءُ سرءُ سوجاں منی مزنیں رَھشونی یے کُت کہ بے آئی ءِ سہیگ کنگ ءَ من لہتے دگہ کسّہ ءُ آزمانک سرجم کُت آں، بلے آئی ءِ دیم ءَ یارگ ءَ چہ پیش آئی ءِ جند، سیاسی جاورانی سوب ءَ چست کنگ بیت ءُ اِے رنگ ءَ منی رَھشونی ءِ مزنیں دَرے بند بیت۔

پد ءَ چیزے وھد ءَ رند مئے سینئر باسک قاسم فراز ءَ ماھلّ بلوچ ءِ گوں زاھد ہ راجی ءِ ھمگرنچی ءِ بارہ ءَ جُست پُرس کُت گُڑا دروگ بندگ نہ بیت۔ آئی ءَ ھم ھمے دلبڈی دات کہ ترا دگہ برات ھم اَست اِنت گوں ماھرچے بیت تئی لبزانکی کمک ءَ کن اِیں۔آئی ءِ گوشگ ءِ سرءَ من لہتے کتابانی چمشانک ھم نبشتہ کُت اَنت کہ لہتے تاک ءُ ماھتاکاں چاپ ھم بیت اَنت۔

ھمے روچاں کراچی ءُ مکّران ءِ لہتے ندکاراں ھم چہ منی درشان داب ءَ مار اِت کہ ماھلّ بلوچ ءِ نام ءِ سرءَ زاھد ہ رئیس راجی نبشتہ کنگ ءَ اِنت گُڑا واجہ اصغر علی آزگ، ھُدا مرزی غنی نقش ءُ واجہ محمد بیگ بیگلّ ءَ گوں منی کماش محمد سلیمان رئیسی ءَ ھمے کلوہ دیم دات کہ لبزانک ءَ دونامانی کارمرزی زاھد ہ ءِ لبزانکی کریئر ءَ مزنیں تاوانے دَنت، زاھد ہ رئیس راجی کہ اردو ءَ انچوش ھم آئی ءِ پجّار اِنت ءُ باسک تندجاہ ءِ سوب ءَ بلوچ ھم آئی ءَ چہ ھمے نام ءَ زان اَنت بایدماں بلوچی ءَ ھم آئی ءِ قلمی نام ھمے بہ بیت۔

چہ اِے گپّ ءَ رند من وتی سرجمیں ھاٹیگ یکجا کُت اَنت ءُ وتی اولی دستونک (چد ءُ پیش من دو سے لچّہ ماھلّ بلوچ ءِ نام ءَ نبشتہ کُتگ اَت) ماں بلوچی ءَ نویسگ ءَ رند باسک تندجاہ ءَ ایر کُت۔باسک تندجاہ ءَ واجہ محمد بخش راجی بلوچ ءِ چُکّ ءَ منی گل نام ءِ سرءَ ایراد گپت کہ اِے گلنام آئی ءِ کماش ئیگ اِنت۔من کہ پیسر ءَ سہیگ نہ اِتوں اِے گپ یک برے پد ءَ بلوچ ندکارانی دیم ءَ یاورت ایر کُت، گُڑا آیاں ھمے شور دات کہ نام کسی میراث نہ اِنت ءُ ھمک ندکار ءُ شاعر ءِ درشان داب وت گیشین اِیت کہ ساچشت کئیگ اِنت ءُ نامداری ھمائی ءَ رسیت کہ وانوک ءِ گیشتر دوست دار اَنت۔

وھدے واجہ محمد بخش راجی بلوچ ءِ جند باسک تندجاہ ءَ اَتک، آئی ءَ گوں مہروانیں تبے ءَ چہ وتی چُکّ ءِ نیمگ ءَ پہلی لوٹ اِت ءُ منی لبزانکی کارانی سک باز دلبڈی یے دات ءُ آئی ءِ چُکّ ءَ ھم وتی گپّ ءِ سرءَ شومانی پدّر کُت۔اِے رنگ ءَ من چہ گُلنام ءِ اَڑ ءَ ھم آزات بیتوں ءُ منی دل ءَ واجہ محمد بخش راجی بلوچ ءِ شرپ ءُ اِھترام دوبر گیشتر بیت کہ آ وَسہیگ نہ اَت کہ بلوچ ندکاراں اِے گلنام ءِ سرءَ من ءَ چے گوشتگ۔

چہ آ روچاں پد منی لبزانکی سپر آزمانکاری ءَ ابید، شائری، ریزمانکاری، رجانکاری، پٹ ءُ پولی نبشتانک ءُ کتابانی سرءَ چمشانک ءِ دروشم ءَ روان بیت ءُ چہ ایشاں گیشتریں ساچشت تاک ءُ ماھتاکاں ھم چاپ ءُ شنگ بیت اَنت۔

پرچہ کہ منی کار ءُ شعبہ آئی ٹی اِنت ءُ گیشتر ھمگرنچی گوں انگریزی ءُ اردو زبان ءَ اِنت پمشکا وتی ھمک ساچشت ءِ نبشتہ کنگ ءَ رند ندکارانی نیمگ ءَ پہ دوبر چارگ ءَ دیم دَیگ زلوری اِنت۔بلے پد ءَ ھم منی چاپ بیتگیں ساچشتانی تہ ءَ برے منی ءُ برے رَھشونانی بے دلگوشی ءَ چیزے نہ چیزے اِملائی رَدی الّم ءَ پشت کپتگ

اَنت ءُ اگاں اِے بِہ گوشاں کہ منی جندءِ دزگٹی ءُ بے دلگوشی ءَ گیشتر کارھراب کُتگ اَنت رَدنہ باں۔

چہ دل ءِ جُھلانکی ءَ من وتی آ درستیں باسکانی منہ واراں کہ منی آزمانکانی سرءَ آھاں مُدام وتی تچکیں چمشانک داتگ۔ اگاں وتی بگوشاں مروچی اِے جاہ ءَ کہ من سربیتگوں اِے درست ھمایانی رَھشونی ءُ دلبڈی اِنت۔ آدرائیں ماھتاک ءُ تاکبندانی منہ وارآں کہ آھاں منی ساچشت ءِ تہ ءَ وت سری نہ کُتگ ءُ وتی وانوکانی ھم منہ واراں کہ من ءَ دلبڈی اِش داتگ ءُ گیشتر نبشتہ کنگ ءِ سکیں اِش داتگ۔

چونائیا من دوسال پیسر ماں سوشل میڈیا ءَ یک جُستے ءِ پسّو دیان ءَ گوشتگ اَت کہ اُردو ءَ پد بلوچی آزمانکانی دپتر ءَ ءُ وت دیم ءَ کاراں بلے چہ اُردو کتاب ءِ چاپ ءَ رند من ءَ بلائیں درسے رس اِت کہ پروف ریڈرز چہ ما گیشتر اِشتاپیگ اَنت ءُ تاوان رندءَ کتاب ءِ واھندءَ رَسیت۔ ھمے سوب اِنت کہ پہ اِے کتاب ءِ سرجم کنگ ءَ من وتی لہتے کُھنیں ءُ یک دونوکیں آزمانک دوبر نبشتہ کُتگوں ءُ جہد ھمے کُتگوں کہ پیسریگیں ردی دوبر کنگ مہ بنت۔ اِے درگت ءَ ناگمان ءِ رَھشونی ءِ ھمنچو مِنّت ءَ بِہ گراں کم اِنت کہ آئی ءَ چہ وتی دزّگٹی ءَ وھد کش اِتگ ءُ منی کتاب ءِ گیشتریں آزمانکانی سرءَ اُرتچاری کُتگ ءُ وتی سرءُ سوج داتگ اَنت۔

پدءَ ضیاء بلوچ ءِ منّہ وارآں کہ آئی ءَ شارٹ نوٹس ءِ سرءَ کتاب ءِ پروف ریڈینگ ءِ کارد َیگ بیتگ ءُ آئی ءَ چہ وتی دزگٹی ءَ وَھدکشّ اِتگ۔

منی گیچین آزمانکانی اولی دپتر کہ اِے ساھت ءَ شُمئے دیم ءَ اِنت ءِ تہ ءَ منی دراھیں آزمانک ھوار نہ اَنت۔ چہ بنداتی آزمانکاں من دوسے آزمانک گیچین کُتگ۔ اِے دگر ڈرست رندیگین اَنت بلے ڈرست چاپ بوتگین اَنت۔ چہ وانوکاں دزبندی کناں کہ وتی تچکیں چمشانک ءِ راہ ءَ ھجبر بند مہ کن اِت کہ ھمے مئے دیمروئی ءِ رَھشون اِنت۔

شُمئے نیکیں دُعایانی مدام رھچاراَں

زانت ءِ پڑ ءَ چہ شماکستر

زاھد ہ رئیس راجی

20اگست2015

مزنیں ادیب

منیگ ءُ سازین ءِ دزگُھاری ھمسائیگی ءِ سَوب ءَ سک کُھن اَت۔ ھمک بیگاہ ءَ آئی ءِ لوگ ءَ رَوگ پمّن چو نماز ءَ پرزاَت ءُ ھماوھد ءَ کہ منی اِے نمازچہ کزاوانگ ءَ ھم پش کپتگ گُڑا بِہ زان اِت کہ سازین گوں سُنّت ءُ نپلانی کنگ ءَ منی لوگ ءَ میلانک اَت۔ منیگ ءُ آئی ءِ لوگ ءِ مردمانی سترنزیکیں سیادی نہ اَت بلے دوستی ءُ مہر اَنچوش گیش اَت کہ گوشئے مادوئیں یکیں مات ءُ پت ءِ چُک اَتیں۔

سازین ءَ گوں انگریزی لبزانک ءَ ھُدونا کی ھست اَت ءُ من کہ پیسرءَ ھمائی ءِ رنگ ءَ اَتاں نوں کم کم ءَ منی تب بلوچی ءِ نیمگ ءَ ترّگ ءَ اَت۔ دل ءَ مزنیں واھشے اَت کہ وتی مارشت ءُ جوزگاں ماں بلوچی ءَ بِہ نویساں بلے انچوش کہ قلم منی دست ءَ اَتک گوشئے ھما جاہ ءَ اَڑے مک بوت ءُ یک گالے نبشتہ کنگ ءَ قلم دیم ءَ نہ شُت۔ اِے چیز ءَ برے برے من ءَ کُنّت ءُ بے واک ھم کُت۔ چہ دلپروشی ءَ من وتی دلگوش یک رندے پدءَ گوں انگریزی ءُ اردو ءِ وانگ ءُ نبیسگ ءَ دات بلے اِے رنگ ءَ دوبوجیگانی سوار ءِ وَڑا نے دل آنیمگ ءَ راز یگ اَت ءُ نئیکہ اِے نیمگ ءَ سکون اَت۔

یک روچے گپّ گپّ ءَ من گوں سازین ءَ وتی جیڑہ بیان کت: '' جان! شریں تو چہ sidney sheldonءَ باز دربرتگ ءُ نوں وت ھم ناول نبشتہ کنگ ءَ ئے بلے منی دل مروچاں آئی ءَ وانگ نہ لوٹیت ءُ وتی چپ ءُ چاگرد ءِ جاوراں گنداں دل گوشیت ایشاں نبشتہ بِہ کناں but not in Urdu & English ۔۔۔ منی دل پہ مدوک ءَ بنداِیں۔''

''متلب؟؟؟''

'' اَلّے! دل لوٹیت بلوچی زبان ءَ نبشتہ بِہ کن آں بلے من وَھاک ءُ پُرنزاناں۔ ھچ سرپر نہ بیت اِنت کہ

چون ءُ کجاچہ بندات بہ کن آں ۔ پدءَ وتی دیم ءَ چوشیں مردمے ھم نہ گندآں کہ من ءَ گائیڈ (رھشونی ءَ) بہ کنت ۔'' من گوں ملوریں دیم ءَ وتی دل ءِ گپ درشان کُت اَنت ۔

''وے! اِے وَ چُشیں بلائیں جیڑ ھے نہ اِنت کہ تو وَت ءَ پریشان کُتگ ۔ مئے لالہ ازل کدی کاردَنت ۔ تو آئی ءَ بگُش آوت ترا گائیڈ کنت ۔۔۔آئی ءِ کمرہ (کوٹی) پُرّ اِنت چہ بلوچی کتاباں ۔من ءَ وَھیر اِنچو اَنٹرسٹ ءِ جند نیست ءُ کول ءِ تئیگ ءَ چہ سڈنی شیلڈن ءِ ناولزاں (گداراں) دَر نہ کپاں بلے تو چہ آھاں الّم ءَ کمک زُرت کن ئے ۔'' سازین ءَ من ءَ سوجے دات ۔

''wow, that's great۔۔۔ اِے وَسک وشیں گپّے تو جت ۔من ھم چونیں گنوکے آں ، مردم مئے دیم ءَ اِنت ءُ من اِنگوآنگو سر جنگ ءَ آں ۔ بلے جانل! تو کارے بہ کن چہ لالا ءَ منی باروا وَت گپّ بہ جن ناں ۔۔۔ من وَ بید ءِ چہ سلام دُعا دگہ ھبر ھالے ھچبر گوں آئی ءَ نہ کُتہ ۔ وھدے تَو چہ پیسر ءَ گپ ئے جن ئے گُڑا منی گپّ جنگ شرتر دَردوَارت ۔''

''اوکے ڈیئر۔ as u wish (ھرچے تئی رزا) ، بلے چوش بہ کن کہ تاں بیگاہ ءَ ھِمد اِبہ دار۔آ چہ وتی کارءَ کجام ھم وھد ءَ واتر بہ کنت من ترا گوں آئی ءَ دیم پہ دیم کناں ، دیمتر ءِ گپّاں تَو وت بہ سند ?Righto''

''رائیٹو ۔۔۔'' مادوئیناں ٹھکے دات ۔

دمانے ءَ رند منی مجگ ءَ گپّے اَتک :'' بلے سازین جان! تو من ءَ اِے بگُوش کہ چہ سالے ءَ گیش اِنت ، من شمئے گورا آئی ءَ گندگایاں ، آ اِدءَ تیوکا نِشتگ متلب آئی ءِ جن چُک اِدءَ گون نہ اَنت ۔ زاناں ھاسیں وجہ یے اَست؟''

''اسلا آ اِدءَ پہ لاپ ءِ شوھاز ءَ نشتہ ۔مُلک ءِ ھال ءَ وَ تو سئیگ ئے کارءِ رَسگ ءَ بل بے گناھیں ورناھاں چست کنگ ءُ گار کنگ ءَ اَنت ۔ بابا ءِ گوشگ ءِ سرءَ آ اِدءَ اَتکہ۔ وانگ ءَ وَ آئی ءَ سک باز وتگ ، بابا گوشیت کہ شاہ در بر جاہ ءِ بُرزتریں سندے ءِ گون اِنت بلے تو ھم زانئے اِدءِ ھال ءَ ، اِدءَ وَھمد یگ بیکار ءَ نشتگ اَنت گُڑا ڈنیگاں چہ کُجا کار رَسیت ۔۔۔ھاس ھما وھد ءَ کہ دیم ءِ مردم بلوچے بہ بیت ۔ بلے لہتے ماہ بیت اِنت کہ یک فیکٹری (کارجاہے) ءَ کلرکی ءِ کارے ءِ رس اِتگ ۔ پگارے ءِ ھم سک کم اِنت بلے شاباش اِنت ئے کہ اُفارگ

نہ کنت ۔ آئی ءِ جاہ ءَ مئے رنگیں مردمے بوتیں دائم ءَ نُزٹنڈ ءُ پُرنڈے ءِ پر بیتگ اَت (مادوئیناں کند اِت) باباچہ آئی ءَ ھر وھد ءَ کارءِ بارواجُست ءُ پُرس کنت جواب (پسّو) ے ءِ یکیں اِنت ، جُہد بر جاہ اِنت ، چہ ربّ ءِ ذات ءَ اُمیت کشّاں دیمتر ءَ شرتریں کارے رَسیت ۔ ''

''ھَو راست گوشئے ۔۔'' من تپاک کُت ۔ آئی ءَ وتی گپ دیم ءَ بران گوشت :'' اِے چیز وَ تو ھم دیستگ کہ آ گوں کس ءَ باز گرءُ دار (ھبر ءُ ھال) نہ کنت ، وتی کارءَ گوں کار داریت ۔ وھدے چہ وتی کارءَ واتر کنت تچک ءَ وتی کمرہ ءَ روت ءُ وانگ ءُ لکگ کنت ۔ برے برے باباپہ ٹی وی ءِ چارگ ءَ توارے ءِ کنت گُڑا مئے ٹی وی لاؤنج ءَ کیت دگہ چہ وتی کوٹی ءَ دَر ھم نہ کپیت ۔ آئی ءِ سنگت ءُ مردم ھم گیشتر چہ پُشتی دَر وازگ ءَ گوز اَنت ءُ آئی ءِ کمرہ ءَ پُتر اَنت ۔متلب لوگ ءِ دگہ مردم چہ آئی ءِ سوب ءَ ڈسٹرب نہ بنت ۔'' سازین ءَ آئی ءِ باروا من ءَ بازیں سرپدی ئے دات ۔

......☆......

نزمگرب کزا ءَ لالہ ازُل چہ کمپان ءِ مزنیں دروازگ ءَ پُترت ۔ ماکہ کمپان ءَ ڈِکّی ءِ سرءَ نشتگ اَتیں ، ھمک روچ ءِ پیم ءَ چہ مئے دیم ءَ گوازان بیت بے مئے نیمگ ءَ چارگ ءَ آئی ءَ گونڈیں سلامے دات ءُ بے علیک ءِ اِشکنگ ءَ تچک ءَ وتی کوٹی ءَ پُترت ۔

کساس دَہ منٹ ءَ رند سازین ءَ وتی دست ءَ بستگیں ساھت (گڑیال) چار اِت ءُ من ءَ وتی ھمبراھی ءَ آھگ ءِ اشارہ ئے کُت ۔ مادوئیں میزاں لالہ ازُل ءِ کوٹی ءِ نیمگ ءَ شُت اِیں ۔سازین ءَ آئی ءِ کوٹی ءِ دَرٹُکّ اِت ۔ دورندءَ ٹُکگ ءَ رند دروازگ ءِ یک تاکے پچ بوت ۔ لالہ اَزُل دَر ءِ دَپ ءَ اُشتاتگ اَت ءُ اَنچوش چم ئے ءِ مئے سرءَ کپت اَنت گوں ھیرانی ءَ مارا چاران بیت ۔ چَریشی ءَ پیش کہ آ چہ مارا جُستے بہ کنت سازین ءَ گپّ ءِ بندات کُت :'' لالہ! مارا گوں تو کارے اَست ۔۔۔''

''جی بگُوش اِت ۔ ھیر اِنت؟'' دمانے ھاموشی ءَ رند آئی ءَ درّاہینت ۔ پدءَ آئی ءَ وتی کوٹی ءِ دَر ءِ دومی تاک ھم پہکا پچ کُت ءُ مارا توک ءَ پُترگ ءِ راہ ئے ءِ دات ۔ مادوئیں آئی ءِ کوٹی ءِ تہ ءَ پُترت اِیں ۔ پہ من ءَ اِے کوٹی نوک اَت ۔من وتی چم چپ ءُ چاگرد ءَ ترینت اَنت ۔کوٹی ءِ توکی دیوال ءِ کش ءَ نپاد پچ اَتنت ۔

سرجاہ ءِ پُشتی نیمگ ءَ، لہتے کتاب، لہتے دپتر، رودپتر ءُ قلم ایرا َتنت۔ پدءَ دیوال ءَ گوں لچ اِتکیں دار ءِ پاٹی ءِ سرءَ بازیں کتاب ھم رِدا َتنت۔ کوٹی ءَ ھمک چزے پہ رِدءُ بندایرا َت۔ کوٹی ءِ ڈنّی دروازگ چہ توک ءَ کُبل اَت ءُ اِے دروازگ ءِ کِش ءَ پَسیلّ (ھمام، جانشود) اَت کہ آئی ءِ دپ ءَ پردہ یے لونجان اَت۔ من ءُ سازین کوٹی ءِ توک ءَ شُت نشتیں۔ آھم شُت یک کرّ ءَ نشت ءُ دلگوش ءِ مئے نیمگ ءَ دات۔

''جی گہاراں! نوں ھال کن اِت، چہ گپّے؟'' آئی ءَ مئے نیمگ ءَ چاران ءَ جُست کُت۔

''لالہ!۔۔۔مہناز بلوچی نبشتہ کنگ لوٹیت But she does'nt know from where and how to start, she truely needs your help and guidance (بلے نزانت چون ءُ چہ کجا بندات بہ کنت، شمئے کمک ءُ رھشونی ءَ لوٹیت)'' سازین ءَ مئے آھگ ءِ مول ءُ مراد یکپار یگ ءَ درشان کُت اَنت۔

''اونہہ، بازوش (دمانے ھاموشی ءَ رند) ماتی زبان ءَ دلگوش دَیگ وتی جاہ ءَ جوانیں گپّے۔ چونا ئیا ھم ماتی زبان ءِ دَربرگ انچو گران نہ اِنت بلے زلوری گپّ اِیش اِنت کہ دَربروک ءَ پہ وانگ ءُ زانگ ءَ ھُبّ بہ بیت۔ بندات ءَ وَھمک زبانے گران سما بیت، ھاس ھماوھد ءَ کہ آ زبانے تَو چہ وتی وانگجاہ ءَ ھجبر نہ وَنتگ بلے دلگوش، کوشست ءُ واھگ اِنسان ءِ دیرءِیں منزل ءَ ھم نز کاریت۔'' لالہ ازُل ءَ منی نیمگ ءَ چاران ءَ گوں جہلیں توار ءَ دراہینت۔ پدءَ دمانے ھاموشی ءَ رند جُست ءَ لگّ اِت: ''شما بگُوش اِت، باریں چدءُ پیش بلوچی اَگس نہ دری زبان ءَ چیزے نبشتہ کنگ ءِ کدی جُہد کُتگ ئے یا اِنّاں؟''

''ھو! کمے انگریزی، کمے اُردو ءُ کمو کے گجری۔ اَسل ءَ ھرچ زبانے کہ من کم ءُ گیش وَنتگ آ پہ مارشتانی درشانی ءَ کارمرز کُتگ ءُ لہتے جاہاں چاپ ءَ ھم دیم داتگ۔ چاپ ءَ رند من وتی نبشتا نکانی پدگیری نہ کُتگ پمشکا ریکارڈ نیست کہ شمارا پیش داشت اِش بہ کناں۔۔۔''

''پرواہ نیست۔ پمّن ھمنچو باز اِنت کہ لبزانک ءِ پڑ پہ شما نوک نہ اِنت ءُ اِے ھساب ءَ شمئے رَھشونی ءَ باز دِلسیاھی نہ بیت اِنت۔'' آئی ءَ چیر بروت کندان ءَ گوشت۔ دمانے مادوئیں ھاموش بیتیں گُڑا چہ من ءَ جُست ءَ لگ اِت: ''شر! تَو اِے بگُوش، بلوچی ءِ تاک ءُ ماھتاک یاد گہ کتابے چیزے تَو کدی وَنتگ؟؟؟''

''never ھجبر انّاں! من بلوچی وانگ ءَ گیش گوشندہانی دَپ ءَ اِشکتگ ءُ ھمنچو گیش اِشکتگ کہ جُست ءَ مہ کن ئے۔ لہتے سوت وَ من ءَ انچوش دوست بیتگ اَنت دل ءَ گوشتگ دَہ رند ءَ گوش اِش بدار۔ پدءَ ایشانی اشکنگ ءَ دل ءَ اُل کُت کہ من ھم چیزے بہ نویساں۔'' منی سریگ کہ کمے چہ سرءَ لگوشتگ اَت من وتی سرءِ بان ءَ ایر کنان ءَ پسّو دات۔

''اونہہ۔۔۔شر اِے بگُوش کہ شمارا لبزانک ءِ کجام پڑ دوستر بیت اِنت، شائری یا رَدانک؟''

''لبزانک متلب؟'' من گوں ھیرانی آئی ءِ نیمگ ءَ چاران ءَ جُست کُت۔

''ادب، لٹریچر، منی جُست ءِ مراد اِش اِنت کہ ترا شائری ءِ صنف دوست بیت اِنت یا نثر ءِ؟''

''اوکے! دوستی ءَ وَھیر من ءَ دوئیں دوست بنت بلے شائری زوراں سری کنگ نہ بیت پمشکا I do prefer to express in prose. (پہ مارشتانی درشانی ءَ ردانک ءَ ترجیح دَیاں۔)''

''جوانیں گپّے۔۔۔ گُڑا اِے ساھت ءَ منی سوج پہ شما اِش اِنت کہ چہ چیزے نبشتہ کنگ ءَ پیسر وتی وانگ ءَ گیش بہ کن اِت۔ گوشندھانی دپ ءَ سوتانی گوش دارگ، نویسگ ءَ کمک کُت نہ کنت بلے وانگ، شمئے پگر ءِ جند ءَ بلوچی ءِ نیمگ ءَ ترینیت۔ اِے ساھت ءَ شمئے گپّ ھبر ھم چہ دری زبان ءَ ترینگ گندگ بیگ ءَ اَنت بلے وھدے کہ بلوچی ءَ گیش ءَ چہ گیش وانئے شمئے پگر وت ھمے نیمگ ءَ روان کنت۔''

''جی لالہ۔۔۔''

''منی اِے گونڈیں کتابجاہ ءَ بلوچی تاک، ماھتاک، شئیر ءُ رَدانکی کتاب ایرا َنت۔ شما چہ منی گْوراچیزے کتاب بہ برات ءُ ایشاں گوں دلگوشی ءَ بوان اِت۔ دانکہ یک کتابے مہ کُٹّیت دومی ءَ دَست ءَ مہ کن اِت۔ کتاب ءِ تہ ءَ ھر کجام نبشتا نکے شُمئے دیم ءَ کَیت آئی ءَ دوبر بوان اِت، ھر کجام گالے یا گپّے پہ پہمگ ءَ گران کپت گوں پینسل ءَ نشان بہ کن اِت ءُ رند ءَ وھدے کہ مادو چار کپیں چہ من ءَ جُست اِش بہ کن اِت۔ سیدگنج کہ بلوچی ءِ پکّائیں گالگنج (مستندیں لغت) اِنت آئی ءَ برگ لوٹ اِت بُرت کن اِت ءُ وت ھم گرانیں گالانی بزانت ءَ پٹّ اِت کن اِت بلے اگس چیزے چہ سیدگنج ءَ ھم دست نہ کپت گُڑا من ءَ ھال بہ دَئیت من وت شمارا سرپدی دَیاں۔۔۔ سُہب ءَ بہ گرتاں عصر کزا یا من اِدءَ نیاں، شمارا پہکا اجازت اِنت کہ اِدءَ اَتک ءُ

کتاباں پہ وانگ ءَ بُرت کن اِت۔'' (من گل بوتاں) ''بلے دگہ یک گپّے۔۔۔ھر کتابے کہ چہ اِدءَ چست کن اِت پچتر ینگ ءَ بیھال مہ بئے کہ من گوں بازیں دلسیائی ءَ اِے کتاب یکجاہ کُتگ اَنت ءُ ایشانی زلورت من ءَ مُدام کپیت۔''

''No worry Sir، شما دلجم بہ بئیت، شمئے کتاباں من الّم ءَ پچتر یناں۔'' آئی ءَ پاداتک چہ وتی کتابانی پاٹی ءَ دوسے ماھتاک ءُ یک شئیرانی دَپترے چست کُت ءُ من ءَ دات: ''ایشاں بُزورے بُوان ئے۔۔۔'' چہ آئی ءَ کتابانی ژورگ ءَ پد گل ءَ بال من وتی لوگ ءَ واتر کُت۔

......☆......

لوگ ءَ سر بیگ ءَ رند تچک ءَ وتی کوٹی ءَ پُتر توں ءُ تھت ءِ سرءَ نندگ ءَ گوں کتابانی چارگ بنا کُت۔ چاریں کتابانی سربُری چارگ ءَ پد ماھتاکے وتی سرجاہ ءِ سرءَ ایر کُت اوں۔ ھمنچو اِشتا پیگ اتوں کہ چہ دخل ءَ پنسلے ھم در کُت اوں تاں گرانیں گالاں ھما ساھت ءَ نشان بہ جن آں۔ ماھتاک ءِ اولی نبشتانک ءِ وانگ ءَ گوں من ءَ سر ترّ گے ءَ گپت۔ ''ابّو ووو۔۔۔اِے وَ گوشئے چنا ئیانی زبانے۔ من چہ کجا ایشی ءَ ونت کناں۔'' گوں وت ءَ جورّگ ءَ زانتوں کہ بلوچی ءِ وانگ پہ نوک باھندءَ اِنچو آسان نہ اِنت کہ من مارگ ءَ بوتگوں۔

آساھت ءَ من ماھتاک ءِ وانگ ءِ کار مھتل کُت ءُ شپ ءَ وھدے کہ پہ وپسگ ءَ وتی کوٹی ءَ اَتکوں یک رندے پدءَ ماھتاک پچ کُت اوں ءُ ھما نبشتانک کہ پیسرءَ نیم بُندگ یلا داتگ اَت یک برے پدءَ وانگ بنا کُت۔ نوں چو اُردیں گونڈوانی وڑا من ہجّہ کنان ءُ وانان کُت۔ بازیں گال چہ منی سرءَ سرگوست اَنت۔ پدءَ یک یک پیرا گرافے ءَ گوشئے چہ دَہ ءَ گیش گال اَتنت کہ من ایشانی مانا ءُ متلب نزانت اَنت ءُ نشان جت اَنت۔ اِے رنگ ءَ یک نبشتانکے ءِ یک تاکے ءِ وانگ ءَ منی شپ سُھب ءَ سر کُت۔

اِے دگہ روچ ءَ من سید گنج دیم ءَ کُت پہ گرانیں گالانی بزانت ءِ شوھاز ءَ بلے لہتے گال انچین اَتنت کہ سید گنج ءَ ھم مان نیست اَتنت گُڑا جملہ ءِ وانگ ءَ گوں من اِیشانی بزانت وت سرءَ جوڑ کنان کُت۔ اِے داب ءَ نبشتانکانی وانگ ءُ گرانیں بزانتانی دَرگیجگ ءَ منی سرجمیں روچ بُرت۔

لہتے روچ ءَ رند من گوں سازین ءَ آئی ءِ کمپان ءِ دپ ءَ نشتگ اَتوں کہ لالہ ازل ءَ چہ کارءَ واتر کُت۔ گوں

سلام ءَ وھدے آئی ءِ چم منی سرءَ کپت اَنت من ءَ چاران ءَ جُست ءِ ئے کُت: ''ہاں گہار! ھال کن، باریں کجا سر بوتگ ءُ چے چے چیز ونتگ ئے؟''۔ اِے انا گہیں جُست ءَ من سٹے کُت ءُ سک بے وڑ بوت آں۔

''جج۔۔۔جی لا۔۔لہ۔۔۔اَن گتہ۔۔۔وَمم۔مں۔۔وانگ ءَ یاں۔'' من گوں مکینگ ءَ پسّو دات۔

''گندگ ءَ بلوچی ءِ وانگ ءَ شمارا کمے پریشان کُتگ۔'' آئی ءَ گوشئے منی مشکل مار اِت، گوں چیر بروَت بچکند گے ءَ جُست ءِ ئے کُت۔

Actually Lala, this is first time I'm reading Balochi script."

(اسلا، لالا! اِے اولی رند اِنت کہ من بلوچی سیاھگ ءَ وانگ ءَ آں) چہ کتاباں انچوش زائر بیگ ءَ اِنت کہ مئے ھبری بلوچی ءُ نبشتہ ئی بلوچی ءَ سک باز پرک دِگری اَست۔ مئے بلوچی ءُ گوشندھانی بلوچی ءَ باز دگری نیست بلے اِے کتاب۔۔۔اِے وَ ٹوٹلی (پہکا) دِگہ وڑ اَنت۔'' من گوں ھجالت وتی نزوری درشان کُت۔

''بچار گہار! اِے جیڑہ یکیں بلوچی ءَ گوں ھوار نہ اِنت دنیا ءِ ھمک زبان ءِ لبزانکی زبان ءُ مہلوک ءِ ھمر وچی ھبری زبان ءَ دگری اَست۔ دیر مہ رَو تو انگریزی ءَ بچار تراچہ سلینگ لینگوتج کہ انگریزانی ملکاں گوں روانی ءَ ھبر بیت پہکا جتا گندگ کَیت بلے مادرست اسٹینڈرا نگلش ءَ وانیں آھانی زبان ءِ رَھبند ءُ بُن رَھبند ءَ در بریں، ھمے رنگ ءَ اُردو ءِ لالوکھیتی ءُ لائینز ایریا ءِ زبان کتابی زبان وَ نہ اَنت، مارا وانگ جاہاں سلیس اردو ءِ نام ءَ معیاری اُردو وانینگ بیت اِنت ءُ ایشانی وانگ ءَ رند ما ایشانی بازاری زبان ءَ ھم سر پد بئیں۔ تو وت بگوش! اَنچوش اِنت یا انّاں؟''

من چہ آئی ءِ جُستہ بچکند اِت۔ آئی ءَ وت گپّ دیم ءَ بران گوشت: ''ھمے رنگ ءَ بلوچی ءِ لبزانک اِنت۔ ھبری ژبان ءَ بازیں رند ءَ رَھبند ءُ بُن رَھبند گا جیل کنگ بنت پمشکا زبانانی معیار جوڑ کنگ ءِ وَھد ءَ ھچ ژبان زانت گا جیلیں زبان ءَ گیچین نہ کنت۔ آ پہ معیار ءَ منّ اِتکیں رَھبند ءُ بُن رَھبندانی سرءَ کار کن اَنت۔ پدءَ لبزانکی ژبان، تئی ژبان ءَ زیبدار ءُ ڈولدار کنت ءُ پہنات ءَ ئے شاھگان کنت۔ چوش کہ تو دَری لبزانک ءِ وانگ ءَ دِیستگ۔۔۔ھیر! چہ من ءَ ھرچ کتابے شما بُرتگ ایشاں پہ شرّی بہ چار اِت لہتے روچاں پد من چہ شما ایشانی بار وا جُست ءُ پرس کن آں، چار آں باریں شما چنچو سر پد بوتگ اِت۔'' لالہ ازُل ءِ اِے گپ ءَ منی دل

جَہل کپت ءُ دمانے ءَ من ءَ ھید ءَ سِٹّ اِت۔ ”نوں بزاں تچگ ءِ ھم راہ نیست“ گوں وتی دل ءَ جیڑ اِتوں۔

......☆......

چہ اِے روچ ءَ پد ماھتا کانی وانگ یک برے پدءَ چہ اَول سرءَ بنا کُت اوں۔کم کم ءَ دیم ءَ روان ءُ یکیں نبشتانک ءِ دوسے رندءَ وانگ ءَ گوشئے منی مشکل سُبک ترّان بیت۔آجملہ یا گالے کہ من چہ آئی ءَ سرکپّچ نہ وارت آھانی دوسے رندءَ وانگ ءُ چارگ ءَ گوشئے متلب ءُ مانا منی دیم ءَ پچ بوان بوت اَنت ءُ من ھمے زانت کہ واجہ ھُدایا منی سرءَ رَھم وارتگ ءُ درنگھی کمک ءِ راہ ےٗ پچ کُتگ۔

کساس ھپتگے ءَ رند من سئیں ماھتا کانی وانگ کُٹیتا اَنت ءُ لالہ ازٗل ءِ کوٹی ءَ بُرت کتابانی پاٹی ءِ سرءَ ایرکُت اَنت ءُ دگہ دو ماھتا ک چہ اودءَ چست کُت ءُ گوں وت ءَ ژرت یارت اَنت۔ اِے رندی زرتگیں کتاب من چہ پیسرءَ زررتگیں کتاباں ژوت تر وَنت ءُ پچتر ینت اَنت۔ ھمے رنگ ءَ بازیں کتابے من بران، وانان ءُ پچتر ینان کُت۔ سے ھپتگ ءَ رندو ھدے کتابانی پچتر ینگ ءَ لالہ ازُل ءِ کوٹی ءَ پُترت اوں چم آئی ءِ جندءِ سرءَ کپت اَنت کہ چہ من ءَ پیسرترھمو دانشتگ اَت ءُ وتی رودپتر (ڈائری) ءَ چیزے نبیسگ ءَ اَت۔

”مروچی زاناں، لالہ ءَ چہ کارءَ زوتر واتر کُتگ۔“ من وتی دل ءَ تران کُت۔آئی ءَ بے چیزے گوشگ ءَ چہ منی دست ءَ کتاب ژرت اَنت ءُ من ءَ ھمو دءَ نندگ ءِ اشارہ ےٗ کُت۔

اِے کتابانی ھمراھی ءَ من ءَ گونڈیں نوٹ بُک یے (کاپی یے) ھم گون اَت کہ من مدام گوں کتابانی پچتر ینگ ءَ یاورتگ ءُ اِدءَ ایرکُتگ اَت۔ایشی ءِ تہ ءَ وتنگیں گرانیں لبز ءُ جُست بوتگ اَنت کہ رندءَ لالہ ءَ ھمیشانی پسّہ نبشتہ کُتگ ایرکُتگ ءُ اِے دگہ روچ ءَ من چہ اِدءَ چست کُتگ بُرتگ۔

دمانے ءَ رند من یک کرّے ءَ شُت نشت آں۔لالہ ءَ وتی رودپترءِ میان ءَ قلم ایرکُت ءُ رودپترءَ بند کنان ءَ چہ من ءَ جُست ےٗ کُت: ”ھاں گہار، ھال کن اِت! انچو روچ اِنت کہ شما چہ اِدءَ کتاباں برگ یارگ ءَ اِت چہ ایشاں باریں چیزے دربُرتگ یا انّاں؟۔۔۔اگاں انچیں چیزے است کہ شما سرکپّچ نہ وارتگ یالوٹ اِت گیشتر بہ زانئے، گُڑا دَپ ءَ دوست مہ دارئے، من مدام پہ شمئے کمک ءَ ساڑی آں۔۔۔“

دمانے بے پسّگ ءَ من آئی ءِ نیمگ ءَ چار اِت ءُ پدءَ گوں جہلیں توارءَ دراہینت: ”لالہ! اگں راستیں

گپّ ءَ بہ جناں گُڑا پیسرءَ وَ من ءَ ایشانی وانگ ءَ سک بازتو رَینتگ۔منی دل ءَ اِے بلوچی ءِ جاہ ءَ چنائی زبان ءِ کتاب بوتگ اَنت، بلے ھمنچو گیشتر وانان کُتگ اِے گرانی وتسرا اُسبک ترّان بوتگ۔ پدءَ نوٹ بُک ءِ سرءَ شمئے داتگیں پسّواں منی بلائیں رَھشونی یے کُتگ۔“

”اونہہ، شرّ! اِے بگُوش کہ انچو کتاب کہ شما چہ اِدءَ برتگ ءُ وتنگ باریں کئی نبشتانک یا پربند شمارا دوستر بیتگ ءُ دوستی ءِ ھاسیں سوب چے بوتگ؟“۔

دمانے ھاموشی ءَ رند من دراہینت: ”چونائی ءَ من ءَ چہ اِدءَ بُرتگیں درستیں کتاب دوست بوتگ اَنت بلے لبہتے شائرانی شائری ءُ لبہتے ندکارنی ردانک ءَ گوشئے گیشتر اپیل کُتگ۔“

”پہ دَروَر؟“

”عطا شاد ءِ لبہتے پربند چہ منی دیم ءَ گوست اَنت من ءَ سابیت گوشئے اردو ءِ فیض احمد فیض منی دیم ءَ اِنت۔ آئی ءِ پربندانی تہ ءَ یک جتائیں تام ءُ لذتے گندگ بوت۔ اِے دگہ گپے کہ منی بلوچی Vocabulary (گالانی انبار) سک کم بیگ ءِ سوب ءَ بازیں چیز چہ منی پہمگ ءَ دَرا تنت بلے چہ شُمئے کمک ءَ من عطاءِ وانگ کہ بنا کُت گوشئے ھمک شئیر ءِ تہ ءَ یک جتائیں جہانے چیر اَت کہ یک نیمگے ءَ آوتی وانوک ءَ جیڑگ پرمائیت ءُ دومی نیمگ ءَ سکین دَنت تاں وت ءَ زانت ءُ پچایارت بہ کنت۔ پہ دَروَر:

شپے کہ بام مہ سارایت چوشیں شپ ءَ را سُوچ
پہ اُمرے ءَ کہ وداریت چُشیں شپ ءَ را سُوچ

پدءَ ھمے احساس من ءَ مُنیر مومن ءِ لچّہ ہانی وانگ ءَ ھم رس اِت۔آئی ءِ جتائیں اسلوب (درشانداب) گوں شئیر یت ءَ انچوش مین اِتگ گوشئے وانوک یک دگہ دنیایے ءَ سیر کنگ ءَ اِنت۔ منی گمان ءَ مُنیرءِ وانوک ءَ پیسرءَ بلوچی زانگ لوٹیت (لالہ ءَ بچکند اِت) بلے آئی ءِ لبہتے پربندانی تہ ءَ شئیر گوں وانوک ءَ گپ جنت۔ Specially I liked (ھاس کر من ءَ دوست بوت):

کئے اِنت کہ دیم ءَ منی ءَ نشتگ ۔۔۔من ءَ چو آدینک ءَ چارگ ءَ اِنت

if I m not mistaking (اگاں من ردمہ باں) منیرءَ ”منیگ ءَ“ ءِ جاہ ءَ ”منی ءَ“ کارمرز کُتگ،

http://baask.com/literature

اِے بلکیں گالواری دگری اِنت؟''

''ھَوا نچوش اِنت پدءَ اِے شئیر ءِ تہ ءَ شئیری لوٹ ھم ھمیش اِنت۔''

''right۔۔۔پدءَ مبارک قاضی ونت اوں۔ He is such a brillient poet (آ سک جوانیں شائرے)۔آئی ءِ شائری پہ مارا اِنت۔آ مئے رنگیں مردمانی مارشت ءُ جورگانی درانگازی ءَ انچوش کنت گوشئے آ گپے کہ قاضی وتی شئیرانی تہ ءَ جنگ ءَ اِنت مئے دل ئیگ اِنت۔چدءُ پیسر من قاضی ءِ پر بند گوشندھانی دپ ءَ ھم باز گوش داشتگ اَنت پمشکا وانگ ءَ من ءَ گیشتر اپیل ئے کُتگ۔''

''قاضی ءِ کجام پر بند ترا گیشتر دوست بوتگ اَنت؟؟؟''

''نورل ءَ آئی ءِ یک غزلے گوشتگ کہ من آئی ءِ کتاب ءِ توک ءَ ھم ونتگ۔۔۔بدار کمے مکز (مجگ) ءَ زَور جناں (کمے ھاموشی ءِ سرءَ پگر جت اوں) ھَو! یات اَتک:

یاتانی بلوریں تاس ءِ تہ ءَ ھرروچ سُچاں
من دردءِ بہشتیں آس ءِ تہ ءَ ھر روچ سُچاں

پدءَ دگہ یک پر بندے ھم اَست اِنت کہ اِے ساھت ءَ من ءَ آئی ءِ اولی بند ءَ ابید دگہ ھچ یات نہ ایں۔
ھمسفر ماہ ءُ منزل بدل بوتگ اَنت۔۔۔روچ بر گشتگ اَنت شپ بدل بوتگ اَنت''

''باز جوان۔۔۔گندگ ءَ شمارا شائری ءَ گوں ھُدونا کی باز اِنت پمشکا شما گیشتر ونتگ بلے نوں بگوش اِت کہ رَدانک ءِ پڑ ءَ چے چے ونتگ ءُ بلوچی ردانک ءَ شما چون گندگ ءَ اِت؟''

''شما کہ من ءَ غوث بہار ءِ آزمانکانی کتاب داتگ اَت آئی ءِ ھمک آزمانک وانوک ءَ جیڑگ پر ماایت۔
Believe me Lala, I got shocked to see his entirley different subjects, specially I loved "Ormara 2030"(باوربہ کن اِت لالہ! من وھدے آئی ءِ کسّاھانی چٹ جتائیں موضوع (بُنگپ) دیست اَنت سکّ ھیران بوت اوں ھاس آئی ءِ آزمانک ''اوڑمارہ ۲۰۳۰ من ءَ سک دوست بوت۔)''

''باز جوان گہار! نامھد ابات ترا۔وھدے تو اِنچو کم مُدّت ءَ بلوچی لبزانک ءَ انچو سرپد بوتگ ئے نوں من

دلجم آں کہ بلوچی ءِ نویسگ پہ تو گران نہ بیت اِنت بلے انگت ءَ ھم من کموکے دلماناگ آں کہ تو وانگ ءَ گیشتر دلگوش بہ دئے تاں تئی تب بلوچی جوڑ بیت ءُ نبشتہ ءِ وھد ءَ جیڑگ دَری زبان ءَ مَہ بیت''۔

''اوکے لالہ! ھرچے شمئے سلا۔۔۔''لالہ ازل ءِ دلبڈی ءَ من سک گل اتاں کہ من وتی شپ ءُ روچ بید ءِ چہ اِے کتابانی وانگ ءُ سرپد بیگ ءَ دِگہ ھچ کار نہ کُتگ۔

''لالہ! منی دیم ءَ ناگمان ءِ لہتے چمشانک ھم اَتکگ اَنت،آئی ءَ ادیبانی (ندکارانی) شرّی ءُ بدی جوانیں رنگے ءَ پدّر کُتگ اَنت۔'' من گوں بیسہ ءَ وتی گپ دیم ءَ بُرت۔

''چشیں چمشانک ءَ نگد یا شرگداری گوشنت۔''لالہ ءَ سوج دات۔

''نگد means تنقید یا criticism؟''

''ھَو۔شرگداری ھم ھمے چیز اِنت بلے دگری ھمی اِنت کہ نگد ءَ ایوکا نزوریاں پدّر کن اَنت بلے شرگداری ءَ نزوریانی شرکنگ ءِ رَھشونی ھم دَیگ بیت اِنت۔''

''Oh! I see''

''چونائی ءَ دری لبزانک ءَ پہ نگد ءَ یکیں گال تنقید کارمز بیت اِنت بلے ماں بلوچی ءَ نگد ءِ بزانت تہنا اِیراد گری ءُ کچہ چینی اِنت پمشکا لہتے کواساں شرگداری ءِ گال دیم ءَ یاورتگ تاں تنقید برائے تنقید ءِ جاہ ءَ تنقید برائے اصلاح ءِ ھم راھے دربئیت۔چوکہ شرگداری لبزانک ءِ ارواہ اِنت پمشکا تاں لبزانک ءَ الکاپیں یا سنگینیں شرگدار مہ رس اَنت لبزانک ءِ دیمروئی ءُ روگیں گپّے۔ماں بلوچی لبزانک ءَ اِے پڑا بازیناں کار کُتگ۔تراچہ منی کتابجاہ ءَ ناگمان ءَ ابید کریم دشتی ءُ گوس بخش صابر ءِ ھم چمشانکانی کتاب دست کپ اَنت۔''

''من ناگمان ءِ یک دو چمشانک ونتگ آں ءُ من ءَ سک دوست ھم بوتگ اَنت بلے جاھے جاھے چوش ھم گندگ کئیت کہ آ قلمکار (ندکار) ءِ زاتی زند ءَ ھم دَور کنت۔۔۔منی ھیال ءَ آئی ءَ اِے تیکنیک چہ اردو ءِ نقاداں (نگدکاراں) زُرتگ کہ آ ھم اِزم ءِ گپّ گپّ ءَ زاتیات ءِ سرءَ اُرش کن اَنت۔آھانی رنگ ءَ ناگمان ھم کسی پُشت ءَ مَہ کپیت تاں ساہ ءَ ئے بند نہ کنت یلا ئے نہ دَنت۔۔۔ھاس غنی پرواز ءِ آزمانکاری ءِ سرءَ آئی ءِ شرگداری لاجواب اِنت۔'' منی گپّ ءِ سرءَ لالہ ءَ ٹہکے دات۔

’’وھدے تو ہم شریں نبشتہ کارے جوڑ بئے۔ آ تئ ءَ ھم پنِس ءَ ڈ کینیت۔‘‘ لالہ ءَ گوں من ءَ مشکرائی کُت۔ نوں لالہ ءِ گپانی تہ ءَ پیسریگیں وڑا مڑاءُ دِیری مان نیست اَت۔ آ نوں گوں من ءَ ھم وتی لوگ ءِ مردمے یے رنگ ءَ گپ جنگ ءَ اَت۔ من ءَ آئی ءِ اِے دروشم دوستر بیت۔

’’مشکل نہ اِنت۔ اَنگتہ وَ ھیر من وتی لبزانکی سپر ءِ بندات ءِ جندنہ کُتگ پمشکا منزل ءَ سر بیگ وَ رندئیگی گپے بلے انچوش کہ شما گوشگ ءَ اِت۔ اَگں کدی من ھم شرّیں نبشتہ کارے جوڑ بوت اوں ءُ منی سر ءَ ھم آئی ءَ اِیراد گپت trust me, I never mind پدءَ من چہ آئی ءِ جند ءَ جُست کن آں کہ ردی وَ تو من ءَ گوشتگ نوں ایشانی شر کنگ ءِ راہ ءَ ھم گیشین بہ دئے۔۔۔‘‘

’’ہاہاہا! اِے ھم جوانیں گپّے۔۔۔ نگد پہ رَھشونی کنوک ءِ گپانی ژوروک ھجبر پُشت ءَ پشت نہ کپ اَنت۔‘‘

’’راستے۔ (دمانے ھاموشی ءَ رَند) بلے لالہ! یک گپے من سرجمیں کتابانی وانگ ءُ چارگ ءَ رند مار اِتگ کہ مئے لبزانک ءَ یک مردے ءِ سر ءَ اَنگتہ ھچ کس ءَ ایراد نہ گپتگ۔‘‘

منی گپّ ءِ سر ءَ لالا ازّل ءَ چہ ھیرانی ءَ من ءَ چارِات ءُ پد ءَ جُست کُت: ’’کئے؟‘‘

’’ایم ایم تالب۔۔۔ آسک وش نبشتہ کنت۔‘‘

لالہ ءَ منی گپّ ءِ سر ءَ سٹّے کُت۔ پد ءَ دمانے ءَ رند گوں وتی پیشی رنگ ءَ درّاہینت ئِے: ’’بچار گھار! شرّی ءَ کسے بدنہ گوشیت۔۔۔ ھر کسے کہ شر نبشتہ کنت آئی ءِ سر ءَ کس دیم پہ وت ایراد گپت نہ کنت۔‘‘

’’چو وَھو۔۔۔ بلے لالہ من چہ آئی ءَ سک باز متاثر آں۔ آئی ءِ فُل نام چی اِنت؟ شمئے گوارا گس آئی ءِ دگہ نبشتہی مواد (نکان) اَست اِنت من الّم ءَ زورگ لوٹ آں۔ منی دل ءَ چہ آئی ءِ ردانک ءُ شائری ءَ من ءَ مزنیں رھنمائی (رھشونی) یے رَس اِت کنت۔‘‘

’’ آئی ءِ اسل نام میر مَھمد تالب اِنت بلے ندنام ایم ایم تالب اِنت۔۔۔ آئی ءِ آزمانکانی سے دپتر منی سنگتاں دیریں بُرتگ اَنت، ھروھدے پچ ترین اَنت، چہ من ءَ بُزور اِش۔ اِے ساھت ءَ دِگہ کہُنیں ماھتاک ءُ تاکبند کہ من جتا پاٹی ءِ سر ءَ ایرکُتگ اَنت بہ چار اِش ءُ بُزور اِش۔۔۔ ھمک تاکے ءَ یک نہ یک نکانے الم ءَ شمارا دست کپیت۔‘‘

’’شرّیں لالہ۔ تھینک یوسوچ (شمئے باز منہ وار آں)‘‘

......☆......

من چہ ایم ایم تالب ءِ نکانانی وانگ ءَ آئی ءِ مزنیں شیدائی یے جوڑ بوتوں، وتی شپ ءُ روچ یک کُت اوں پہ آئی ءِ وانگ ءَ۔ یک اجبیں لزتے مان ات آئی ءِ شائری ءُ آزمانکاں۔ انچوش گمان بیگ ءَ اَت گوشئے آ وتی وانوک ءِ تب (نفسیات) ءَ وتی مُچ ءَ کنت ءُ نبشتہ کنت۔ آئی ءِ وانوک، آئی کارستاں وتی دیم ءَ یک ٹی وسی سیر یلے ءِ رنگ ءَ گندان کنت ءُ گوں نبشتہ کار ءَ ذہنی سفر کنان کنت۔ چہ لالہ ازل ءِ گیچین کُتگیں ماھتاکاں من ایم ایم تالب ءِ شئیر گیچین کُت اَنت ءُ وتی ژُودپتر ءَ نویسان کُت اَنت۔ پد ءَ ھروھدے کہ موہ رسان بوت من چہ وتی رود پتر ءَ ھمائی ءِ پر بندوانان کُت اَنت۔

یک روچے آئی ءِ وانگ وانگ ءَ دل ءَ ھُبّے چست بوت کہ من اِے ندکار ءِ جند ءِ باروا ھم چیزے بہ زاناں۔ چونائی ءَ من چہ آ مردماں نہ اِتوں کہ شائر یا ندکار ءِ ذاتی زندگی ءِ باروا پٹ ءُ پول بہ کناں یا گوں آئی ءَ دو چار کپگ بُلوٹ آں بلے ھروھدے کہ من آونت منی دل ءَ ھمے مار اِت کہ من اِے مردم ءَ چہ اَزّل ءَ زاناں ءُ آھرچے نبشتہ کنگ ءَ اِنت گوشئے منی تب ءِ لوٹ ءَ چارگ ءُ مارگ ءَ اِنت۔ منی دل گواھی دَیگ ءَ اَت کہ انچوش آئی ءِ نکان تچک ءُ راستی ءَ ھمگرنچ اَنت ھمے رنگ ءَ آئی ءِ باتن ھم تچک ءُ راست اِنت ءُ من ءَ گوں راستیں مردماں دیم پہ دَیم کنگ دوست بوتگ وھدے وتی اِے واھشت ءِ باروا من گوں سازین ءَ گپ جت آ سک ھجلّہ بوت: ’’what? are you mad? (ہے؟ زاناں گنو کئے؟)۔ بانک! اگں لالہ ازّل ءَ تئ اِے واھشت ءِ مالوم ہبیت ناں گُڑا لَئّے ژورایت گوں ترا من ءَ ھم ھوار کنت۔ تَو آئی ءِ نزمیں تب ءَ مَہ چار آئی ءِ ترندی ھم من بازیں رند ءَ دیستگ۔‘‘ سازین ءَ من ءَ تُرسینان ءَ گوشت۔

’’بلے جانل! ہے بیتیں زاناں؟ I just wanna see the real personality of that great poet n writer (من ایوکا اِے مزنیں شائر ءُ ندکار ءِ ھلکیگیں زند ءِ ھلکیگیں شخصیت ءَ زانگ لوٹاں)‘‘ من وتی مول ءُ مراد درشان کُت۔

’’I I know ma'm, but it's not your English writers club or Urdu literary

society (من زاناں بانُک ! بلے اِے تئی انگریزی ندکارانی گل یا تئی اردو ادبی انجمن نہ انت ۔) ۔ اِے بلوچ اَنت ۔ اِدءَ چوشیں چزایب زانگ بیت ۔'' سازین منی سرا ژَھر گپت ۔

'' سرپدآں جان ! بلے یک برے، ایوکا یک برے چہ لالہ ازل ءَ جُست کنگ ءَ وَ کیامت نئیت اِنت ناں ۔'' من مِنّت کُت ۔

'' شریں گڑا وتی مستر توَ وت ءِ ۔ من ءَ ھبرورگ ءَ گوں وت ءَ ھوار مہ کن ۔'' سازین ءَ گوں کُپّ اِتگیں دیم ءَ دراہینت ۔

'' کھی کھی کھی، ہاہاہا، چُشیں ترسوک ۔'' منی ٹہک ءِ سرءَ آئی ءَ منی بردست ءَ سوچا کیں شھماتے گوردات ۔

......☆......

'' جی گہار ! ھو، ایم ایم تالب منی جایاروُک اِنت، منی گورا رَویاۓ اَست اِنت بلے یک گپے گوش کن ۔ لازم نہ اِنت کہ ھمک انسان ءِ پگر ءِ بالادگوں آئی ءِ کرد ءِ بالادءَ بروبری بہ کنت ۔'' لالہ ازُل ءَ منی جُست ءِ پسّو سک ترندک ءَ دات ءُ وتی گپ دیم ءَ بران ءَ گوشت : '' بازیں مزن نامیں نبشتہ کارانی ساچشتاں تو اخلاقی بُرزی ءَ گندءِ بلے وتی ھلکیگیں زندگی ءَ آچٹ جتا بنت ۔ من ترا اِدءَ بلوچی ءِ دَرورنہ دَیگ ءَ آں، دنیا ءِ ھرکجام لبزانکے ءَ چست بہ کنئے، شرّ یا نی پُشت ءَ بدیانی دَرور ھرکجا گندگ ءَ کیت ۔''

آئی ءِ اِے پسّو ءَ من ءَ سک دلپروش کُت ۔ منی مُلوریں دیم ءِ گندگ ءَ گوں لالہ ءَ وتی گالوار ءِ ترندی اِیر موش کنان ءَ دراہینت : '' بچار گُہار ۔ ۔ ۔ براتی سلا اِنت ۔ ۔ ۔ وت ءَ گوں ندءَ بندوک بہ کن ۔ پہ شرّ نبیسگ ءَ شَرّ وانگ الّمی اِنت، بید ءِ چہ ایشی ءَ لبزانک ءَ دگہ ھچ چیز ءِ ارزشت نیست مئے ڈ ودءُ ربیت، مئے راج ءُ چاگرد چہ درکوماں پہکا جتا اَنت کہ انگت ماپگری ھوالہ ءَ آجاہ ءَ سرنہ بوتگ ایں کہ کسانیں کسانیں گپّاں سرگوز بہ کن ایں پمشکا آچِزے کہ آھانی گوراھمر وچی گپ اَنت مئے نیمگ ءَ پہ شریں نگاہ ءَ چارگ نہ بنت ۔ ۔ ۔ کس شمئے دل ءِ پہکی ءَ نزانت بائد دِیر چاری بہ کن اِت ءُ چُشیں کسان کسانیں گپانی وت ھیالداری ءَ بہ کن اِت کہ رندیگیں گریوگ ھچ دردءَ نہ وارت ۔'' آئی ءَ من ءَ سرپدی دَیگ ءِ جھد کُت ۔

من پسلگ نہ کُت ءُ انگت منی سرجَھل اَت ۔ دمانے ھاموشی ءَ رند آئی ءَ من ءَ چاران ءَ وتی گپ دیم ءَ

بُرت : '' منی سنگتاں آئی ءِ شئیر ءُ آزمانکانی دپتر پچتر یئتگ اَنت ۔ چہ من ءَ بُزوراِش ۔ ھمک کتاب ءِ پُشتہ واجہ ءِ اکس ءُ گونڈیں پجّار ءَ لچ اِتگ ۔ چدءُ گیشتر من شمارا آئی ءِ بارواسرپدی دات نہ کن آں ۔''

آچہ وتی جاہ ءَ پاداتک ءُ چہ کتابانی پاٹی ءَ یک کرّے ءَ ایریں سے کتاب ے زُرت اَنت ءُ منی دست ءَ ےُ دات اَنت ۔ بُرزی کتاب ءِ پُشت سربُرءَ اَت ۔ انچوش منی چم کتاب ءِ سرءَ لچّ اِتگ اِنت اکس ءِ سرءَ کپت اَنت ھیران ءُ ھجبّہ بوت آں ۔ اِے اکس یک چہل ءُ ھپت یا ھشت سالی مردکے ئیگ اَت ءُ چیرءَ مردک ءِ باروا گونڈیں نبشتانکے اَت ۔ دمانے ءَ من اِے اکس دورندءَ چار اِت ءُ بےوڑ بوت آں کہ اِے اکس چہ منی مجگ ءَ ساچگیں اکس ءَ ھچ رنگ ءَ ڈِک نہ ورگ ءَ اَت ۔

'' اِے چون بوت کنت ؟'' گوں وت دل ءَ جیڑ اِتوں ۔

چدءُ گیشتر اِے مردم ءِ باروا گیشتر زانگ ءِ واھشت ءَ گوشئے ھماد مان ءَ ساہ دات ۔ من چہ لالہ ءَ اجازت گپت ءُ گوں کتاباں چہ کوٹی ءَ ڈن درکپت آں ۔ سازین مئے مدامی جاہ ءَ نشتگ وتی نودربرانی اسائنمنٹ ءَ چارگ ءَ اَت ۔ انچوش چم ےُ منی سرءَ کپت اَنت وتی دپترےُ بندکُت ءُ دلگوش ےُ منی نیمگ ءَ دات ۔

آئی ءَ چہ منی دپ ءَ ھمنچو رندءَ ایم ایم تالب ءِ توسیپ اشکُتگ اَت کہ آئی ءِ دل ءَ ھم اِے ندکار ءِ چارگ ءِ واھش چست بوتگ اَت ۔ من سئیں کتاب آئی ءِ دیم ءَ ایر کُت اَنت ۔ آئی ءَ بُرزی کتاب کہ پُشتی سرتاک ےُ دیم ءَ اَت چست کُت ءُ انچوش چم ےُ کتاب ءِ واھند ءِ اکس ءِ سرءَ کپت اَنت، ھجبّہ بوت ءُ گوشگ ءَ لگ اِت : '' وے ! اِے مردک وَ بازرندءَ ھمِد الالہ ازل ءِ کرّا رَویاءَ دیستگ ۔''

'' اونہہ ۔ ۔ ۔ شَرّ '' ما گوں بےتبی ءَ پسّو دات ۔

'' جنئے ! ترا چے بوت، گندگ ءَ تو شرّیں گُرنَیرے لالہ ءِ کرّ ءَ وارتگ ۔'' سازین ءَ گوں وش تبی ءَ دراہینت .

'' ھاں ۔ ۔ ۔ ھَو ۔ اتّاں ۔ ۔ ۔'' من گوں پْرشتگیں گالوارے ءَ پسّو دات ۔

'' گڑا مائی ڈیریسٹ سِس ! پرچیا مُلورئے ؟ '' آئی ءَ گوں مشکرائی جُست کُت ۔

'' sis , he is totally different than my imagination, (گہار ! اِے چہ منی گمان ءِ

مردم ءَ پہکا جتا انت)'' من گوں دلوارگی ءَ پسّو دات ۔

''ہاہاہا۔۔۔چوش وا بیت۔۔۔Take it easy baby'' سازین کندگ ءَ لاپ لیٹ بوت ۔

......☆......

من سئیں کتاب زُرت وتی لوگ ءَ یاورت اَنت ءُ پیسریگیں رنگ ءَ گوں ھبّے ءَ وانان کُت اَنت بلے سرتاک ءِ اکس ءِ نیمگ ءَ دوبر چارگ ءِ ردی کنگ نہ بوت ۔وتی دلگوش نوں پہکا کتابانی وانگ ءِ نیمگ ءَ دات ۔تاں ھپتگے ءَ سئیں کتاب کُٹّینت اَنت ۔

مروچی کہ من کتابانی پچتر ینگ ءَ سازین ءِ لوگ ءَ سر بوت آں سازین ءَ من ءَ ھال دات کہ لالہ ازُل ءِ گونڈ وسک نادراہ اِنت ءُ مکران ءِ مزنیں نادراہ جاہ ءَ داخل اِنت ۔نیم روچ ءَ وھدے آئی ءِ لوگ بانک ءَ آ گوانکو ءِ سرءَ ھال داتگ گڑا ھما دمان ءَ آئی ءَ بس ءِ ٹکٹ گپت اَنت ءُ دیم پہ وتی ملک ءَ در کپت بلے وتی کوٹی ءِ کلیت ےءُ مات ءِ گورا ایر کنائینتگ اَنت ےءُ کہ مہناز ءَ کتابانی زلورت کپیت ،آ کوٹی ءَ پچ بہ کنت ءُ وتی زلورت ءِ کتاباں پہ وانگ ءَ بہ بارت ۔

سازین ءَ کوٹی ءِ کلیت منی دست ءَ دات اَنت ءُ وت پہ چاہ ءِ اَڈّ کنگ ءَ ءُ بسکوٹ ءِ یارگ ءَ چُلّ ءَ شُت ۔ کوٹی ءِ دَر ءِ بُو جگ ءَ رند چہ ھما جاہ ءَ کہ من پیسرءَ کتاب زُرتگ اَتنت ،ایر کنگ ءَ شُت اوں ءُ کتاب اِیر کنگ ءَ رند دگہ کتاب پٹّگ ءَ لگ اِتوں تاں گوں وت ءَ بُرت اِش بہ کناں کہ بے دلگوشی ءَ منی پاد نپادانی سرءَ ایریں سرجاہ ءِ سرءَ شترت ۔منی شترگ ءَ گوں سرجاہ ءِ سرونا ایریں لالہ ازل ءِ کتاب،قلم ءُ رودپتر درست شنگ ءُ تالان بوت اَنت ۔ من ءَ وتی سرءَ سک زَھرا تک کہ پرچہ جَہل ءَ نہ چارا اِتوں،نوں اِے درستیں چزّ من ءَ وت ءَ شر کنگ کپنت ۔ وتی سرءَ وت نرونڈان ءَ من سرجاہ ءِ سرءَ نشتوں ءُ تالانیں کتاب ءُ دپتراں یک پہ یک ءَ شر کنگ ءَ لگ اِتوں کہ منی چم چہ رودپتر (ڈائری) ءَ کپتگیں کاگدے ءِ سرءَ کپت ۔کاگد ءِ بُرزی نیمگ ءَ ایم ایم تالب ءِ نام نبیس اِتگ اَت ۔اَول ءَ سربُری چارگ ءَ رند دوبر رودپتر ءَ مان کنگی اِتوں کہ دل ءَ سکین دات پچ ےءُ بہ کن بہ چار چی اِنت ۔پدءَ وت ءَ ڈوبارا اِتوں کہ چہ اخلاق ءَ کپتگیں کارے تو زاناں کدی کُتگ کہ انّوں دل ءَ داشت نہ کنگ ءَ ئے بلے مجگ ءِ درس ءَ دِل کمار کنگ ءَ راز یگ نہ بیت ءُ دمان دمانے سرءَ سکین

دَ یگ ءَ لگّ اِت کہ پچ ےءُ بہ کن بوان ےءُ ۔ چہ وت ءَ ھجالت ھم بوتوں بلے دل ءِ سکین ءَ من ءَ سک مجبور کُت ۔ تُرس تُرس ءَ من وتی کش گْورا چم شانک دات اَنت کہ بلکیں کسے ھمے نیمگ ءَ آھگ ءَ بہ بیت ۔ اَنگت سازین چہ چُلّ ءَ نہ اتکگ اَت ،دگہ آئی ءِ کوشانی توار چہ دِیرءَ چست بوتگ اَت ۔من رودپتر ءِ میان ءَ اِے کاگد ایر کُت ءُ وانگ بنا کُت :

''مڑادا ریں واجہ ایم ایم تالب!

سلام ءُ دروت ءُ ڈراہبات پہ شما،

چہ ربّ ءِ ذات ءَ اُمیت کشّاں کہ شما گوں وتی سرجمیں مردماں وش جوڑ اِت ۔گوں اِے نمدی ءَ شمارا ھالے سرکنگ لوٹ آں کہ نوکیں دو آزمانک ءُ شمئے گوشگیں دو کتابانی سرءَ چمشانک ءُ یک نوکیں پربندے من ھمے زوت ءَ سرجم کُتگ اَنت ءَ ُ دَہ رند ءَ اُرت چاری کنگ ءَ پد شمئے کارجاہ ءِ ڈس ءُ نشان ءِ سرءَ زیک سہب ءَ دیم داتگ اَنت ۔ بلے واجہ شمئے پیسریگیں زَرّ ھم من ءَ انگت ءَ نہ رَس اِتگ اَنت ۔منی گونڈ وسک نادراہ اِنت ءُ پہ ھلاج ءَ من ءَ بازیں زَرّے پکار اِنت ۔

شُما زبان کُتگ اَت کہ سیمی کتاب ءِ چاپ ءُ شنگ ءَ پد شما آئی ءِ رائیلٹی ءِ زرّاں من ءَ دیم دَئیت بلے من ءَ آ ھم انگت ءَ دَست نہ کپتگ اَنت ۔ چوش نہ اِنت کہ من ءَ شمئے سرءَ اوست ءُ بیسہ نیست ۔من چہ وت ءَ گیش شمئے سرءَ ستک ءُ باور کناں، پمشکا چہ شمئے گوشگ ءَ پیسرتر من پہ شما نبشتانک ءُ پربند نبشتہ کنان ءُ شمئے سرءَ دیم اِش دَیاں ءُ پدءَ ھجبر ایشاں گوں وتی نام ءَ ھوار نہ کناں ۔اُمیت اِنت کہ شما ھم منی مجبوری ءَ سرپد بیگ ءِ جُہد ءَ کن اِت ءُ زُوت ایشانی نہاد ءَ من ءَ دیم دَئیت ۔

شمئے نیکیانی مدام رَھچار

شمئے کستر

محمد عزیز اَزُل

۰۸ رمئی ۲۰۰۸

......☆......

﴿ڈگری﴾

’’اڑے من ءَ مالوم اِنت تو سکیں لائقیں مردے ئے بلے تو پر چیا سر پد نہ بئے کہ ترا تئی اکیڈمک وانگ ءَ رَد داتہ۔ پدءَ پہ اِے پوسٹ (اُگدہ) ءَ اَلّمی اِنت کہ کم ءَ چہ کم ایم بی اِے ءِ ڈگری (سَند) ترا گون بِبیت۔ نوں تو وت بگُوش کہ تئی بی کام ءِ ڈگری پہ اِے کار ءَ چون دَردوارت؟‘‘ اَبدُل ھکیم ءَ من ءَ سر پد کنگ ءِ جھد کُت۔

’’بلے یار! ارزی مان دَ یگ ءَ وَ ھچ نہ بیت۔۔۔ بلکیں منی C.V. (زانت دپتر) آھانی دیم ءَ بئیت ءُ آھاں منی تجربگ دوستر بہ بنت ءُ منی ڈگری ءَ سر گوز بہ کن اَنت ءُ من ءَ پہ انٹرویوءَ تواربہ کن اَنت۔‘‘

من یک رندے پدءَ گوں امیتے ءَ آئی ءِ منّت کُت۔

’’اونہہ۔۔۔ گُڑاشرّ اِنت۔۔۔ تو کہ انچو زورکنگ ءَ ئے من ٹرائی (جھد) کن آں بلے بچار! اگں تئی کار شر نہ بوت چہ من ءَ گلگدارمہ بُو۔۔۔‘‘

’’اڑے دلجم بہ بو من چوش نہ کن آں۔۔۔ مارا وَ بَھت ءَ جتگ۔ سُہر ءَ دست جن اِیں سنگ بیت۔ پدءَ سرین سندیں گرانی ءَ نوکی مسے مسے لاپ ءَ کشگ ءَ اِیں دگہ کئے اِنت کہ شرّیں زندگی مہ لوٹیت ءُ پہ شرّیں زندگی ءَ گیشتر وانگ مہ لوٹیت۔۔۔‘‘

’’بَھت ءَ مہ ڈوبار۔۔۔ دل ءَ مزن کن ءُ ھُدا ءِ شُگر ءَ بِہ گر کہ پہکا بے وانندگے نئے، بے کارے نئے،

وتی جھد ءَ برجم بہ دار ترا ھمے کارجاہ ءَ شرتریں اُگدہ یے رسیت۔ یک برے کہ تو چہ ھمِد ءَ مینیجر ءِ پوسٹ ءَ سر بوتئے بزاں دومی جاہ ءَ ترا کسے جُست ھم نہ کنت کہ تئی وانگ ءِ سَند (ڈگری) چے بیتگ ءُ تو پیسر ءَ چے کُتگ۔ رندءَ وَ ایوکا تئی تجربگ ءُ زانت تپّا سگ بَہ ینت۔‘‘ حکیم ءَ منی کوپگ ءِ سر ءَ وتی دست ایر مُشان ءُ تسلی دیان سوج دات۔

’’یار! جیڑہ ءِ جند ھمیش انت۔۔۔ اِدءَ کسے اگں دیم ءَ رَوگ ءِ جھدے بہ کنت دومی کینگ ءِ آس ءَ بُن گریت ءُ پادانی چِلّگ ءَ پُشت ءَ کپیت۔‘‘

’’چو وَھو۔ مرچاں ھرجاہ ءَ ھمے ھال اِنت۔ چہ کارجاھانی سلّیں سیاست ءَ اللہ وَت بہ رَکّینات۔ بلے مردم جاھے جاھے وشدپی ءُ چاپلوسی ءَ ھم کارمرد بہ کنت۔ (آدمانے منی ٹیلگاں چاران بوت ءُ دراھینت ءَ ئے) دل ءَ مہ یار، بلے تو وت ءَ چو مومن مسلمان ءَ تچک کُتگ تراچھ کس مان نیار اِیت۔۔۔ اِے دُنیا تچکیں ءُ نیکی مردمانی جاہ نہ اِنت کہ کسے نیک ءُ پارسائی ءِ کدر ءَ بہ زانت۔ اگں راھتیں زندگی کنگ لوٹ ئے دنیا ءِ رنگ ءَ بہ چِن۔۔۔ ھر چے دنیا کنگ اِنت ھماوڑ ءَ بہ کن۔۔۔ تُری تراھاک پُرمئیت وت ءَ انچوش پیش بہ دار کہ تراچہ جہان ءَ گیشتر گیت۔۔۔ پدءَ چہ ھرکس ءَ کارے کشگّ لوٹ ئے آئی ءِ دیم ءَ تو سیپ ءُ ستا ءِ کوہ ءَ کپ کن۔ یار! اِے دروگ گوشگ نہ بیت اِنت its called professionalism برادل! اِے دنیا ءَ باج برگ ءِ tricks ھمیش اَنت۔‘‘ اَبدُل ھکیم ءَ گوں بچکندگ ءَ منی بردست ءِ سر ءَ وتی دست ایر کُت۔

راستے کہ آئی ءِ گپّ منی تب ءِ نہ اَتنت بلے آ رَدھم نہ اَت۔ چونائی ءَ اِے دیریگیں وھدے اَت کہ من پہ دیمروَی ءَ چہ وتی ھمکاراں گیشتر جُھد کنگ ءَ اَتاں ءُ منی شپ رُوچ ءِ پہ ستک ءِ دل کارانی سوب ءَ من ءَ دوست داروک ھم کارجاہ ءَ بازا اَتنت بلے ھشکیں واہ واہ وَ دردنہ وارت وھدے شریں اُگدہ ءِ باریگ ءَ کسے من ءَ کمارمہ کنت ءُ ھمایاں کہ ھچبر ھچ نہ کُتگ آھاں مالی نپ ءَ ابید شرّیں اُگدہ ءُ پگار ھم دَیگ بِبیت۔

منی دیم ءَ منی مکتبی ءُ میتگ ءِ سنگت جان مُھمد ءِ دَروَر اِیراَت۔ آئی ءِ تجربگ ءُ زانت چہ من ءَ کمتراَت بلے اُگدہ ءُ پگارے چہ من ءَ دہ دَرسَد گیشتر اَت۔ آئی ءِ دیمروئی ءَ من ءَ گنترکم مارشتی (احساسِ کمتری) ءِ چاپ ءَ دَورداتگ اَت ءُ مدام دل ءَ وت ءَ ڈوبار اِتوں کہ: ’’چہ تراشرتر وَ ایش اِنت کہ کار ءِ دست گرگ ءِ

وَھد ءَ سترتئ ھم سَند بوتگ بلے بچارنوں چہ تو گیشتر واندگ اِنت ءُ ھمے ڈگری ءِ برکت ءَ مروچی گیشتر پگار، شریں اولاک ءُ پہ بہا گپتگیں جند ءِ لوگ جاہ ءِ اَست ءُ وتی جند ءَ بہ چار ھما ھشت سال کُھنیں پگار ءِ سر ءَ لچ اِتگ ئے، نے ترا اولاکے اَست کہ رو آ بہ کن ئے نے جند ءِ لوگے زُرت کن ئے۔ پگار ءِ گیشتر بہر وَ لوگ ءِ بلّ ءُ باڑا ءِ دیناں رَوت ءُ پشکپتگیں زرّ چو کُرّ ینگ کُر ینگ ءَ لاپ ءِ دوزاہ ءَ کُش اِیت۔ اللہ مہ کنت کہ نادراھی یے سر ءَ کپت گُڑا بزان کہ ماہ ءِ گڈی روچ پہ شُد لاپی گوز اَنت۔۔۔کدی وت ءَ آدینک ءَ ھم بہ چار۔ اِے سرین سِند یں گرانی ءَ ترا چہ تئ اسل اُمر ءَ دہ سال مستر کُتگ۔"

چونائی ءَ منیگ ءُ جان محمد ءِ کارجاہ یکیں میتگ ءُ بازار ءَ اَتنت پمشکا جان مَحمد ءَ ھر وھد ءَ موہ رَس اِت نیم روچ ءَ منی کرّ اِیہ سبارگ ءَ اَتک ءُ من ءَ ھم سلِا ءِ جت کہ آئی ءِ کارجاہ ءَ سرے بہ جن آں بلے دز گٹیاں من ءَ ھجبر موہ نہ دات۔

چہ کارجاہ ءَ واتر کنگ ءَ رند اِے مئے ھر وچی دود اَت کہ ما میتگ ءِ ڈرستیں سنگت ملوک ھوٹل ءِ تَھت ءِ باھوٹ اَتیں ءُ گوں یک دومی ءَ دلانی زنگ ءِ ریچگ ءَ ابید گُلیں روچ ءِ کسّہ ءُ کاراِش درشان کُت اِنت۔

جان مَحمد ءِ وش ھالی ءُ آسودگی ءِ سَوب ءَ سنگتانی دل ءَ ھم آئی ءِ کدر ءُ ارزشت چہ من ءَ دوبر گیش اَت۔ لہتے دوز واھاں من ءَ ھم شور دات کہ دیمتر ءَ بُوان آں ءُ لہتیں مرد ماں وَ ٹوک ٹالی ھم کُت کہ تو وتی زندگی ءَ ھچ دیم روئی کُت نہ کنئے کہ چہ ترا نزورتریں ءُ ٹُپّر یں مردم ما وتی زندگی ءَ نہ دیست۔

دل ءَ جیڑگ جیڑگ ءَ آھر اِے پیسلہ ءَ سر بوت اوں کہ وتی وانگ ءَ گیش بہ کن آں تری نوں لاپ ءَ سِنگے بہ بند آں۔ ھیر بازیں جُست پُرس ءَ رند شَھر ءِ نامی شاہ در بر جاہ (یونیورسٹی) ءَ شپ ءِ وھد ءَ وانگ ءِ بندات کُت اوں۔ بزاں چہ کار ءَ واتر کنگ ءَ پد تچک ءَ شاہ در بر جاہ ءَ رپت اوں پہ ایم بی اِے ءِ درس ءِ وانگ ءَ ءُ اِے رنگ ءَ سنگتانی دیوان ھم چہ من ءَ یلا بوت۔

......☆......

منی کارجاہ ءَ ایچ آر(H.R) ءِ سروک واجہ ھیبتان سک شرّیں مردے اَت۔ من آئی ءَ چو وتی چُکّانی رنگ ءَ دوست اَتاں۔ آئی ءَ ھر وھد ءَ منی کارے چیزے دوست بوت منی باپشت ءَ ھمکارانی دیم ءَ بازیں

توسیپ ءُ ستاِ ءِ کُت۔ اِے کارجاہ ءَ آ یکیں مردے اَت کہ پہ دل ستک کارکنوکانی کدر کنوک اَت ءُ مدام گوں کارجاہ ءِ مستراں مئے پگارانی گیش کنائینگ ءِ جیڑہ ءِ سر ءَ جنگ جنگ اَت۔ پمشکا منی دل ءَ ھم آئی ءِ شرپ ءُ اِزّت سک باز اَت ءُ اَگس وتی بگوش آں اِے کارجاہ ءَ تاں انچوک ءَ منی دارگ ءِ مستریں سوب ءِ جند ھما اَت۔

یک روچے کارجاہ ءَ منی دلگوش وتی کارانی نیمگ ءَ اَت کہ آ منی کیبن ءَ اتک ءُ اُشتات ءُ گپّ گپّ ءَ چہ من ءَ گوشگ ءَ لگّ اِت: "بچا سابر! باریں چوشیں مردے ءَ زان ئے کہ تئ فیلڈ ءَ پہ الکاپی ءَ بہ زانت ءُ سَند ءِ ماسٹر ز ءِ گون بہ بیت؟ اگس ھو گُڑا زوت بیارے ءُ کہ مارا پہ دل ستک کارکنوکیں وانندہ ءُ زانتکارانی زلورت اِنت۔ ما آئی ءَ شرّیں پگار دئیں۔ چونائی ءَ ما اِے جار ءَ روتاکاں ھم پرینت کن اِیں بلے یکے وَ مئے گورا انچو وَھد نیست ءُ دومی جایاروکیں مردم ءِ ڈ ورگ ءَ بازیں چکاسگ ءِ زلورت ھم پیش نہ کپیت۔"

دمانے ءَ وتی مجگ ءُ ورجتوں کہ منی چاگرد ءَ باریں کئے اَنچیں مردے کہ اِد ءَ بیاران ئے ءُ اِے ھم چہ آئی ءَ وش بہ بنت۔ کمو کے پگر جنگ ءَ رند جان مَحمد ءِ نام منی دل ءَ اَتک۔

"نوکیں مینیجر باریں چونیں مردے بہ بیت، اَگس جان مَحمد اِد ءَ بئیت منی وَ بَھت الّم ءَ پاد کیت۔ چہ آئی ءَ دربرگ ءِ ھم من ءَ بازیں موقع یے رسیت ءُ پد ءَ چہ درستاں مستریں گپ اِیش اِنت کہ اِے جاہ ءَ من ءَ ھم اِے دگہ ھمکارانی رنگ ءَ زرنگیں پُشتے گون بیت اِنت۔"

گوں وت دل ءَ تران کنان وھدے دلجم بیتوں گُڑا گوانکو ءِ سر ءَ جان مَحمد ءَ زنگے جتوں۔ جان مَحمد ءَ دل ءِ تب ءِ پگار ءِ گپّ دوست بوت ءُ زبان ءِ دات کہ آ وتی زانت دپتر ءَ موہ رسگ ءَ رند دیم دَنت بلے من سکّ اِشتاپیگ اتوں، زُور جتوں کہ آ باز دیر ءَ مہ داریت ءُ وتی زانت دپتر ءَ من ءَ تاں اَنشپی ای میل (گِپّال) بہ کنت۔ اِے دگہ سُھب ءَ وھدے وتی انباکس inbox ءِ چِچ کنگ ءَ گوں چمّ جان محمد ءِ گِپّال ءِ سر ءَ کپت، سر بُری چارگ ءَ پد من آئی ءِ زانت دپتر وتی ایچ آر ءَ دیم دات۔ نیم روچ ءَ رند واجہ ھیبتان ءَ گُلو ہے پمن دیم دات کہ جان محمد ءَ باند ءَ انٹرویو ءِ گی توار بہ کناں۔

دومی روچ ءَ جان محمد وَھد ءِ سر ءَ کارجاہ ءَ رَس اِت۔ گوں تری پیس سوٹ ءُ شوکیں کوشاں آ سک

ڈولداراَت ۔من آئی ءِ باروا دیم ءَ سہیگ کُت ۔

’’شر!منی کوٹی ءَ بیارے ۔ ۔ ۔‘‘ واجہ ھیپتان ءَ من ءَ گوانکو ءِ سرءَ پسّو دات ۔

دمانے ءَ رند مادوئیں آئی ءِ کوٹی ءَ موجوداَتیں ۔آئی ءَ جان محمد ءِ نیمگ ءَ بہ گرتاں پادءِ پنچ ءَ ترندک ءَ چاران کُت ءُ وتی دیم ءَ اریں ھالیگیں سندلی ءِ سرءَ نندگ ءِ اِشارہ ئے کُت ۔

جان مَحمد آئی ءِ اِے رنگیں چارگ ءَ کمے بے وڑ بوت ۔ بلے من گوں چمانی اشارہ ءَ آئیہ ترسگ ءُ راھت بیگ ءِ سکین دات ۔سندلیانی سرءَ نندگ ءَ رَند واجہ ھیپتان ءَ وتی جُست پرس بنا کُت ۔آئی ءِ توار گران ءُ گالوار چو آرمی ءِ سروکانی رنگ ءَ سک ترنداَت ۔ دمانے ءَ رند واجہ ھیپتان ءَ من ءَ چہ اِدءَ رَوگ ءِ اشارہ کُت ۔ جان مَحمد ءِ ھید دَراتک اَنت ۔

’’ھروھدے چداں گیشّ ئے منی کیبن ءَ بیا۔‘‘ چہ کوٹی ءَ درکپگ ءِ وھد ءَ من گوں جان محمد ءَ گوشت ۔

کساس یک ءُ نیم ساھتے ءَ رند منی انٹرکام ءِ سرءَ واجہ ھیپتان ءَ ھال دات کہ تئی سنگت شرّ یں مردمے بلے پہ دومی انٹرویو ءَ ھم مالیشی ءَ توار کن ایں ۔دومی جُست پرس ءَ ادارہ ءِ سروکی باسک (بورڈ آف ڈائیریکٹرز) ھم نند اَنت ۔آوھد ءَ باید تئی سنگت ءِ گوارا آئی ءِ وانگ ءُ کارءِ سرجمیں سند (سرٹیفکٹس) گون بہ بنت ۔‘‘

گوں منہ واری ءَ من گوانکو بند کُت ھمے در گت ءَ جان مَحمد منی کیبن ءَ اَتک رس اِت ۔آ گوں بے ترک ءَ توار ءَ منی میز ءِ دیم ءَ اُشتا تگ اَت ۔من وتی میز (ٹیبل) ءِ دیم ءَ اریں سندلی ءِ سرءَ نندگ ءِ اشارہ کُت ۔

’’اڑے !تراچون انت ؟ زانا! آئی ءَ ترا جنگ کہ چہ بیم ءَ زَردترّ اِتگ ئے ۔‘‘من گوں کندگ ءَ الوتی کُت ۔آئی ءَ پہ نادلکشی بچکندے جت ءُ گِن سارتے کشّگ ءَ رند دراھینت ئے :

’’توبہ چہ اِے مردک ءَ ۔ واللہ منی ساہ ئے بند کُتگ ۔ چوشیں ترندی ۔تَو باریں چون گوں ایشی ءَ کارءَ ئے ۔۔۔کسم ایں (ھُدا ءِ سوگند اِنت) اِنچو جُست پُرس کدی زندگی ءَ من ءَ کس ءَ نہ کُتگ ۔

منی وانگ ءِ سالانی جُست ،منی کارءِ مسترانی جُست ،منی پرفارمنس ءِ جُست ءُ دگہ باریں چے چے ۔۔۔ گندگ ءَ اِے ناکو پیسرءَ فوج ءَ بیتگ کہ ھرکجا رَونت ھُکم دَ یگ وتی بُنو کی ھکّ زان اَنت ۔۔۔‘‘، جان مَحمد ءِ پسّہ ءَ من لاپ لیٹ وارت ۔

’’کم آن یار! آ ھچ ترندیں مردم نہ اِنت ۔۔۔باور بہ کن ،وھدے تو اِدءَ کارءَ لگّ ئے وت گندئے کہ چہ آئی ءَ شرتریں مردم اِے سرجمیں کارجاہ ءَ نیست ۔ بلے ھَو گوں گوچلی ءُ چاپلوسی ءَ آئی ءَ نہ وڑ اَیت ۔دگہ پہ ھمک مردم ءَ سکّ مہروان اِنت ۔

ھیر! تئی اولی انٹرویو وَ سوبین بیتگ ۔مُراد بات ترا ،دوسے روچاں رند اِے ترا پہ دومی انٹرویو ءَ ھم لوٹ اَنت گُڑا وتی سرجمیں وانگی ءُ کارءِ کاگد ءُ سنداں بیار گوں ۔۔۔‘‘

’’اونہہ۔۔۔اوکے ۔۔۔شر۔۔۔‘‘ منی گپ ءِ اِشکنگ ءَ گوں جان محمد ءِ دیم ءِ رنگ پھکا بدل بیان بوت ۔دمانے ءَ ھاموشی ءَ رند وتی لبزءَ اِیر بران ءَ گوں جہلیں توارءَ داھینت ئے:

’’یار!۔۔۔چہ تَو جُستے بہ کناں ۔۔۔؟‘‘

’’آسرا مہ کن ۔۔۔‘‘

’’اِدءَ۔۔۔ڈگری (سَند یا مدرک) پہ verification ءَ یونیورسٹی ءَ وَ دیم دَ یگ نہ بنت ناں؟‘‘

آ گوں جہلیں توارءَ چہ من ءَ لَہم لَہم ءَ جُست ءَ اَت ۔من گوں ھیرانی ءَ آئی ءَ چاران اَتوں پسّو دات اوں :

’’اڑے !ٹُری دیم بہ دَ یینت ،بلا ھیں جیڑہ یے وَ نہ اِنت ۔۔۔نئیکہ اِنچو تُرسگ ءِ گپّے ۔۔۔‘‘

’’چو وَ ھو۔۔۔‘‘ دمانے گوں بے تواری ءَ وتی لُنٹ ئے گَٹ چِت اَنت ۔

’’اسلا گپ ایش اِنت کہ (گِن سارتے کشّان ءَ لبز ئے اِیر برت اَنت ءُ دراھینت ئے) یار!۔۔۔نوں چہ تو چے چیر بہ دَیاں (گوں وتی سرءِ کچینگ ءَ) ۔۔۔مم ۔۔۔منی ۔۔۔ایم بی اِے ءِ ڈگری پہ بہا گپتگین یے ۔۔۔‘‘

......☆......

27دسمبر2009

نیمون

بَلّو گُلاتون من ءَ روک روک ءَ چارگ ءَ اَت ءُ من گوں ھیرانی ءَ وتی دست ءِ بٹ زردہ ءِ پیلک ءَ۔ دل ءَ جیڑ اتوں نوں چوں بہ کناں، باریں وتی دیم ءَ ایریں ھمسائیگانی دیم داتگیں سُوری بٹ زردہ ءَ بُوَر آں اگں نا بَلُّک ءِ دلمانگیں ٹیلگاں بہ پُرس آں کہ منی دپ ءَ سک اَتنت۔

''من وَ پیسر ابلُّک ءَ سلاہ جتگ اَت، بلے آئی ءَ مڑا کُت کہ چُکّاں من لاپ ءِ سَیر ءَ سبارگ کُتگ چد ءُ گیش یک دپارے ءِ ھم جاہ نیست ۔ ۔۔نوں باریں چون اِنت ئے کہ من ءَ چم کنگ ءَ اِنت۔'' دل ءَ جوَڑ اِتوں۔

من وتی وس کُت کہ چرائی ءَ بے دلگوش بہ باں بلے بٹّ ءَ ھم گندگ ءَ سک تورگ ءَ اَت پمشکا چہ منی گُٹّ ءَ اِیر نہ شُت ۔پہ نادلکشّی بَلُّک ءِ نماسگ نازل تَوار جت اوں کہ بئیت چہ منی دست ءَ ایشاں بہ بارت ءُ چُل ءَ اِیر اِش بِہ کنت تاں دگہ کسے وَ ایشاں وارت بہ کنت ۔

نازل انچوش اَتک چہ من ءَ بٹ ئے زرت اَنت ءُ دیم پہ چُل ءَ شُت بلّو گلاتون ءَ وتی سرسر جاہ ءِ سر ءَ ایر کت۔ ءُ وتی سیائیں گُشان ئے چہ سر ءَ بہ گرتاں پاد ءِ پنچ ءَ پر ےُ دات ءُ وپت۔ من ءَ سک بد اَتک بلے

دپ ءِ رِیچگ وتی ننگ ءِ برگ اَت ۔

دمانے ءَ رند نازل ءَ وتی دوچگ ءِ گُد یاورت ءُ منی کش ءَ اَتک نشت ۔ مادوئیں گوں یک دومی ءَ الوت ءَ لگ اِتیں ءُ وھد گوزگ ءِ ھچ سمانہ کپت۔ عصر ءِ بانگ ءَ رند نازل ءِ مات ءَ چہ کوٹی ءِ در ءِ دپ ءَ سروک کُت ءُ مارا پہ نماز کنگ ءِ گوشت ئے ۔

نماز ءَ رند نازل ءَ چہ من ءَ جُست کُت کہ گوں کمپان ءِ جنکاں ڈگارانی سئیل ءَ رَویں۔ من راز یگ بوت آں کہ کمپان ءِ درائیں جنک منی ھم دزگہار اَتنت ۔

''دانکہ من بلّک ءَ پہ نمازئیگی پاد کناں تو چہ کش ءِ کوٹی ءَ سامل ءَ بگُوش کہ بُروت کمپان ءِ درستیں جنکاں یک پہ یک ءَ ھال بِہ دَنت تاں ما باز ءَ مھتل مہ بئیں۔''

نازل بلّک ءَ پاد کنگ ءَ ناوَ لگّ ءَ اَت ءُ من چہ کوٹی ءِ دپ ءَ سرکشّ اِت، چار آں سامل کمپان ءَ شنلوکاں کاہ دئیگ ءَ اِنت۔سامل ءَ نازل ءِ کلوہ سر کنگ ءَ رند من چک ترینت چاراں نازل بلُّک ءِ سرون ءَ اُشتا تگ توار پہ توار اِنت۔ بلے بُلّک بے ترک ءِ توار اَت ۔آئی ءَ بلّک ءِ سیاھیں گُشان چہ سر ءَ دیر کت ۔ پد ءَ توارے جت۔ بلّک ءَ بے پسّو دئیگ ءَ وت ءَ مُچ کُت ۔ بلے نوں آئی ءِ سر جمیں بالاد دَرھگ ءَ اَت۔ دمانے ءَ من بلُّک ءِ چم کنگ بیھال کُت ءُ پہ آئی ءَ پگر مند بوتوں۔

''اِے بَلُّک وَ سُھب ئی شرّ شرّ اَت ءُ گوں ما مشکرائی کنگ ءَ اَت اَنا گھہ ءَ باریں چون ئے بُوت۔'' انگت من دل ءَ جیڑگ ءَ اَتوں کہ نازل بلُّک ءِ سروناں نشت ءُ پیشانگ ئے دست جت۔

''ابو۔۔۔۔بلّی۔۔۔تو۔۔۔وَ تپ ءَ روک ئے؟'' نازل ءَ گوں پریشانی ءَ الوت کُت ۔

''اوں۔۔۔۔ھو۔۔۔مم۔۔۔من۔۔نا۔۔تپ۔۔۔پیں۔۔۔۔جج۔۔۔جان سک درد ءَ اَنت۔'' بلو گلاتون ءَ گوں مکیتگیں گالوارے ءَ پسّو دات ۔من ھم بَلُّک ءِ کرّ اشُت نشتوں۔

''یااللہ! اِے وش رُوئیں بَلُّک ءَ چے بُوت؟'' بلو گلاتون ءِ اَنا گھیں نادراھی ءَ انچو پریشان نازل نہ اَت اِنچو من اَتوں۔ بلو گلاتون ءَ کمبلے پِر دَ یگ ءَ رند نازل ءَ منی دست گپت ءُ چہ کوٹی ءَ ڈنّ بُرت ءُ جُست ءَ لگّ اِت: ''جنئے! بلّی (بَلُک) ءَ چوشیں چیزے وَ نہ دیتگ کہ دلمانگ بہ بیت؟''

''من ءَ چے مالوم، چی ءَ زاناں؟؟؟''

''شرّ ھما وھد ءَ کہ تو نشتگ اَت ئے بید ءِ چہ تو دگہ کسے اوتاگ ءَ وَ نہ اَتکگ؟'' نازل ءِ چو پولیس ءِ وڑ ءَ جُست پُرس ءَ من گنتر بے وڑ بوتوں. ''انّاں۔۔۔ بلے چے بیتگ۔۔۔'' من پدءَ جُست کُت۔

''الّے! تو نزانئے۔۔۔ مئے بلّو گُلا تون ءِ ناڈ راہی ءِ گیشتر سَو ب آئی ءِ نیمون اِنت۔''

''نیموں؟'' من سِٹّ کُت۔

''ھو۔۔۔ بلّک ءِ جِنّ سکّیں سِلگت اِنت۔ چمّ ئے ُمیم نہ کن اَنت ءُ ھر چے بہ گندایت وتی تبے چیزے زانت ءُ دلما نگ بیت، تُری آئی ءِ تب ءِ چیز ءِ جندمہ بیت۔'' نازل ءَ چہ زَھر ءَ دراہینت۔ ''اِے ساھت ءَ وَ بلّو نہ آپیگ اِنت ناں تا میگ۔۔۔ رند ءَ سر ءَ ئے جو کہ باں بلکیں چیزے بہ گوشیت دگہ آ وَ گوں کسےّ ءَ دل ءِ گپّ ءَ نہ جنت ءُ تابان مابئیں۔''

''تو شرّ یں گنو کے ئے۔ داکترے ءَ توار کنگ ءِ جاہ ءَ نشتگ ئے جاہلانی رنگ ءَ نیمون ءُ جِنّانی گپّ ءَ جتگ ءَ ئے۔ دگہ کسے بوتیں من ءَ اِنچو اپسوز نہ بیتگ اَت۔ بلے تئ رنگیں۔۔۔ تئ رنگیں واننداگ ءُ زانتکار ءِ وَھدے ھال اِش اِنت گُڑا مئے راج ءِ اللہ وَت اِنت۔۔'' نازل ءَ منی سر ءَ کند اِت ءُ من گنتر گُنّت کُت۔

''جن ئے تو وَ بُر و وتی سر جمیں سَنداں دِرّڈ ور دئے، وھدے ترا اَ کل دات نہ کن اَنت گُڑا پیتی ءُ کباٹاں زاناں چُک دَیینت۔۔۔'' من چہ زَھر ءَ ھرچے دل ءَ اَت گوشت دات۔

''شرّ یں جان! تو ھم ھمِدا ئے ءُ من ھم ھچ جاہ رَوگی نہ آں۔ چار اِیں باریں، تئ نوکیں پگر کار ءَ کَیت اگاں ناں مئے کُھنیں تجربگ۔۔۔'' نازل ءَ منی سر ءَ ٹھک دَیان ءَ دراہینت۔

''تو بہ چہ چوشیں سِلیں نماسگ ءَ کہ وتی بلّک ءِ نادراہی ءَ کندان اِنت۔'' من اُردیں شہماتے نازل ءِ بڈّ اگو ردات۔ بلّو گُلا تون ءِ انا گہیں نادراہی ءَ ماڈ گارانی رَوَگ ھم مھتل کُت۔ کمپان ءِ درستیں جنک پہ رَوَگ ءَ اَتکگ اَت اَنت بلے چو کہ نوں من نج اتگ اتاں، من گوشت اوں: ''بلّو گُلا تون وش وش نہ اِنت، بایدما ھمِد ءَ آئی ءِ کش گور ءَ بہ نند ایں بلکیں چیزے پکارے بیت۔'' نازل ءَ منی بڑّگیں دیم دیست ءُ کند اِت۔ کوٹی ءِ دَر تکہ دَیگ ءَ پد کوٹی ءِ دپ ءَ ماتگردے پچ کُت اِیں ءُ درستیں جنک نشت ءُ گپ دیوانے کُت اِیں۔ چونائی ءَ

چوشیں دیواناں ھمر وچ من دلے داتگ بلے اِے ساھت ءَ کہ منی گیشتر دل دِین بلّک ءِ نیمگ ءَ اَت، چہ ایشیکی ءُ بے تاھیری ءَ من ھچ وش نہ بیت۔

کساس کلا کے ءَ رند چہ مسیتاں مگرب ءِ بانگ ءِ توار چِست بوت۔ کمپان ءِ درستیں جنک یک پار یگ ءَ پاداتک ءُ وتی وتی لوگاں روان بیت اَنت۔ ماھم پہ نماز ءَ کوٹی ءِ توک ءَ پُتر ت اِیں۔ مگرب ءَ رند نازل ءِ مات ءَ توار جت کہ بیااِت شام ءَ لوگ ءَ بہ براِت۔ گوں سامل ءُ نازل ءَ من ھم پہ شام ءِ یارگ ءُ کوٹی ءَ ایر کنگ ءَ گون کپت آں۔ آپ ءِ جگ رسینگ ءَ انچوش من کوٹی ءَ پُتر ت آں گندآں نازل گوں وتی مات ءُ گہار ءَ بلّو گلا تون ءِ سر ءَ پرّ رِتلگ ءُ توار پہ توار اِنت۔ سہیں مات ءِ چُکّ منّت ءُ لیلا کنگ ءَ اَتنت کہ بلّک پہ شام ءَ پاد بئیت بلے آچُو اُردیں چُکّانی رنگ ءَ ناز کنگ ءَ اَت ءُ وتی چم ئے پچ نہ کُت اَنت۔ تاں دیر ءَ من ایشاں چاران اتاں ءُ پد ءَ من ھم گون کپت آں: ''بلّو۔۔۔ او بلّو! نوں پاداچیزے بُور کہ درمانے چیزے ماترادات کنیں۔۔۔ بچاراگاں تو شام نہ کن ئے مارا ھم اِے لوگ ءِ شام ھرام اَنت۔۔۔''

بلّو گُلا تون ءَ گوشئے منی گپّ سک تَو راِت۔ ھما دمان ءَ وتی چم ئے پچ کُت اَنت ءُ گوں نُرنڈک ءَ وتی سرے ُچست کُت۔ نازل ءَ زُوت سرجاھے زُرت ءُ بلّک ءِ بڈّ ءِ پُشت ءَ اِیر کت ءُ نادینگ ءَ کمک ئے کُت۔ دمانے ءَ رند آ وتی جاہ ءَ نشتگ ءُ مُچ اَت۔ نماسگاں بلّو گُلا تون ءِ دیم ءَ دَشّو دیاوُرت اِیر کُت ءُ بلّک ءِ دست دیم شُشت اَنت۔ نازل ءَ وتی دیم ءَ دوروءِ کاشیگ اِیر کُت ءُ گوں برنجی اِستان ءَ دوروئے زُوران ءُ بلّک ءِ دپ ءَ دَیان ئے کُت۔ دوروءِ وَرگ ءَ رند گوشئے بلّک کم کم ءَ گہتر بُوان بوت۔

شرّیں دمانے ءَ ھاموشی ءَ پد گوں نرّگ ءَ چہ نازل ءِ مات ءَ جُست ءَ لگّ اِت:

''چُکّاں۔۔۔ زاناں! روچ ءَ چہ ھمسائیگانی لوگ ءَ اَتلگیں بٹ زردہ ءَ پسی گوشت ھم ھوار بوتگ؟''

اِے گپ ءِ اِشکنگ ءَ گوں، بلّو گُلا تون ءِ چُکّ نماسگاں سِٹّے کُت۔

''ابّ۔۔۔ بو۔۔۔ بلّی۔۔۔ آ وَ بٹ مُرگ بیتگ۔۔۔ تو وَ چوشیں بٹ ءَ ھجبر دپ پر نہ کن ئے پمشکا ما چہ ترا جُست ھم نہ کُت اِیں۔۔۔ بلے زاناں ترا کئے گوشتہ کہ آ پسی بٹ گوشت بیتہ؟'' نازل ءَ یک پار یگ ءَ بازیں جُست چہ بلّک ءَ کُت اَنت۔

''من چہ شمئے بلو پر یاتون ءَ جُست کُتگ ءَ پہ سبارگ ءَ چے وارتگ ئے۔ منی گوشاں کپت کہ سُوری بٹ گوشت بوتگ۔۔۔ چمیشا۔۔۔ منی جنّ دلما نگ بوت۔'' بلّک ءَ گوں ھجالتی دراہینت۔ آئی ءِ چک نماسگاں وتی دَست سرءَ زُرت اَنت۔

''اوہ۔۔۔ بزاں تو ہمیشکا ناراھت (نادراہ) بُوتگ ئے؟'' نازل ءَ نیم چمّی من ءَ چاران ءَ چہ بَلُّک ءَ جُست کُت۔ بلّو گُلا تون ءَ بچکند اِت۔

''بلّو جان!۔۔۔ مارا شِنو لکُے اَست، چُکّانی پِت دو سے روچ ءَ رند چہ شَھر ءَ واتر کنت پہ تئیگی بلّی کوشیت ئے، وتی جنّ ءَ بگُوش چُکّ بزّگ اَنت من ءَ نادراہ مہ کن۔۔۔'' نازل ءِ مات ءَ وتی کندگ اِیر بران ءَ گوشت۔

بلّو گُلا تون گل بُوت ءُ گوں جُرّیں دپ ءَ کندگ ءَ لگّ اِت ءُ منی دل ھم تاھیر گپت۔

......☆......

06 اگست 2012

دُزّ

چونائی ءَ من سکیں شیر دلیں مردے آں ءُ من ءَ چہ ھچ کس ءُ ھچ چیز ءَ نہ تُرسیت بلے ھر وھدے منی ابّا ءِ ھیزرانگ ءِ کَیت گُڑا جُست ءَ مہ کن، من ءَ چہ آئی ءَ انچوش بیم کَیت کہ ساھدار ءَ چہ ملکموت ءَ۔ ھر وھدے کہ منی ابّا وتی ھیزرانک ءَ پہ منی سر ءَ شانک دَ یگ ءَ چست کنت کسے ءَ باور نہ کنت کہ من ھڈ بنداں چتور کہ چہ پیسر ءَ بشارت رَس ایت ءُ آچہ درد ءَ ترکگ ءَ لگّ اَنت۔

برے برے من ءَ انچوش سما بیت گُشئے منی ابّا بلوچے نہ اِنت ءُ آلّم ءَ ھٹلر ءِ چُک نماسگانی گاریں تاہ اِنت ءُ بلکیں چہ مات پت ءَ وتی اُردی ءَ سستگ ءُ دزکپو کاں مکران ءَ یاؤرتگ ءُ یلا داتگ ءُ بےکسی ءَ منی ابّا ءَ بازگر ئیتگ ہمیشکا منی بلُّک ءُ پیرُک ءَ آئی ءِ سر ءَ بزّگ بیتگ ءُ وتی کرّا ئے داشتگ۔

بلے وھدے من دل ءِ اِے گپّ گوں وتی بلّک بزاں ابّا ءِ مات ءَ درشان کُت اَنت، آئی ءَ چہ کندگ ءَ لاپ لیٹ وارت ءُ دراہینت ئے:

''تئی پت منی دوستا کیں نچ اِنت ءُ من ءَ پروردگار ءَ بازیں دُوا ءُ منت ءَ رند داتگ۔ آچہ دل ءَ سکّ نرمیں مردے ءُ پہ تئی شرّی ءَ گوں تو ترند اِنت۔''

من ءَ شرّی ءِ سر ءَ یات اِنت کہ وَھدے وانگ جاہ ءَ روَگ ءِ بدل ءَ من مدام وتی سنگتانی ھمراہی ءَ وِیڈیو گیم ءِ لئیب ءَ شُت آں گُڑا یک روچے منی بَھت کپت۔ ھُدا بزانت چہ کُجا منی ابّا سہیگ بیت ءُ تچک ءَ

ھمو دا اَتک رَس اِت ۔ آوھد ءَ من گوں وِیڈیو گیم ءَ اَنچوش دلگوش ءُ گل اَتاں کہ کَش گورءِ ھچ سُد ءُ سما نیست اَت ۔ یکّہ نگہ ابّا ءَ وتی زالمیں ازباب بزاں ھیز رانک منی نازا کیں بڈّ ءِ سرءَ گور دات ۔

''اللہ اللہ ابّو ابّو مُرتاں ۔۔۔'' منی کُکار، سلوات، جاک ءُ پریات درستیں بےسوب بیت اَنت کہ منی ابّا ءِ گوشاں مورے ءَ ھم نہ وارت ۔ آئی ءَ من ءَ کِرّ وکان کنان لوگ ءَ یاورت ءُ ھکم ءِ دات کہ ''چِد ءُ پد تو وانگ ءَ نہ روئے ۔۔۔ دَور دَئے اِے کتاب کاپیاں ۔۔۔ من وتی دل وش کُتگ کہ منی بچ ھم اِے دگرانی رنگ ءَ وان ایت، مزنیں مردمے جوڑ بیت ۔۔۔ بلےتو وانگی مُہے نہ ئے، تئیگی واب گندگ ءَ ماراشپ ءَ گپتگ ۔۔۔''

ابّا ءِ تواردَرد ِیگ اَت بلے منی آزاتی ءِ ھلاسی ءِ جار ءَ منی ارواہ بےتاھیر کُت ءُ بازیں توبہ نسوات کُت اوں بلے بڑّ گیں مردمانی وھدے ھُدانہ اِشکنت منی ابّا ۔۔۔ آچہ کجا گوش داریت ۔

نے ارس ءِ ھور ءَ منی ابّا ءِ دل آپ کُت نئیکہ منی پریات ءُ زاریاں پروردگار ءِ رَھم ءِ مُہر یں دروازگ بُتک اَنت ۔ منی بےوسی ءَ وھدے راہ پدے نہ دیست پہ نادلکشی ابّا ءِ ماھیگ بہا کنگ ءِ کار ءَ ھور بیگ ءَ وت ءَ راز یگ کُت اوں ۔ تاں ھپتگے ءَ ابّا ءَ من ءَ گوں وت ءَ بازار ءَ بُرت ءُ ماھیگ ءِ بہا کنگ پیش دارگ ءَ پد من ءَ تہنا پہ ماھیگانی بہا کنگ ءَ دیم دات ۔

اولی روچ ءَ ابّا ءَ من ءَ دہ سیر کاشُک توراِت دات اَنت کہ ایشاں اِے نہاد ءَ ھما جاہ ءَ بِہ نند بہا بِہ کن کہ من بیتگ آں ءُ آوت بازار ءِ دومی دَمگ ءَ رَوت ءُ وتی ماھیگاں بہا کنت ۔ من پہ نادلکشّی وتی ماہیگ ءُ ازباب ڑُرت اَنت ءُ پت ءِ ھمبراہی ءَ بازار ءَ سر بیتان ءُ پت ءِ ھمر وچ ءِ جاہ ءَ تنگر دے پچ کُت ءُ نشت آں ۔

منی راستیں نیمگ ءَ مئے ھمسا ہگ ناکو سئیدک ءَ کُرشی یے جتگ اَت ءُ وتی ریڑی ءِ سرا چُکی لٹیبوک بہا کنگ ءَ اَت ۔ منی چپی نیمگ ءَ پیرل چاپاری ءِ دُکان اَت کہ چہ چاپار ءَ یاورتگیں سواس بہا کنگ ءَ اَت ۔

منی چم یکّا نگہ پیرل چاپاری ءِ دکان ءِ دیوال ءِ سرءَ کپت اَنت ۔ مئے میتگ ءِ نامداریں دُزّ کالو بنگالی ءِ اکس لچ اتگ اَت کہ چیزّے وھد پیسر جنگ بیتگ اَت ءُ آئی ءِ مردماں آئی ءِ اکس دیوالانی سرءَ گوں شہید ءِ نام ءَ لچینتگ اَت ۔ من گوں ھیرانی ءَ اَکس ءِ نیمگ ءَ چاراِت ۔ گوں وت ءَ جیڑگ ءَ لگّ اِتوں:

''واہ اڑے واہ! بھتاور وَ ھمیشاں گوشنت ۔۔۔ زندگی ءَ ھم دُزّی ءِ پُشت ءَ جنّتیں زندگی ءِ رُس اِتگ ءُ

مرگ ءَ رند ھم شہید ءِ نام ءِ پُر اِنت ۔ امّاں گوشیت کہ ھر کسے شہید بیت اِنت آتچک ءَ جنّت ءَ رَوت ۔ گُڑا اِے دُزھم نوں جنّت ءِ سئیل ءَ اِنت ۔۔۔ وللہ ۔۔۔ اللہ ھم سکیں ناانساپے کہ دراھیں مردم ءِ بروبر نہ کتگ اَنت ۔''

''بچا کجا گارئے؟ گراک کدیگین اِنت تئی دیم ءَ اُشتاتگ ءُ ترا نہاد ءِ جست ءَ اِنت ءُ تو دگہ دنیایے ءَ ترّگ ءَ ئے ۔'' ناکو سئیدک ءِ زنڈیں توار ءَ منی ھیالانی اُوتاگ سِست ۔ من جہہ سِرّ اِتوں ۔

''انّاں انّاں ناکو ۔۔۔ من ھمدایاں ۔'' من پہ ہجالتی سر کچینت ءُ پسّو دات ۔

''بچا! اِے کاشک ءَ چنت ءَ دَئے؟'' پیراں زالیں گراکے باریں کدی اتگگ منی دیم ءَ اُشتاتگ اَت، چہ من ءَ جُست ءَ اَت ۔ من وتی ھوش یکجا کت اَنت ءُ وتی دلگوش گراک ءِ نیمگ ءَ تریناں ءَ درّاہینت:

''بلّو! پانزدہ کلدار پاھے بلے اگس سیرے زورئے من تراشست ءِ جاہ ءَ پنجاہ کلدار ءَ دَیاں ۔'' وتی ابّا ءِ داتگیں سوج ءِ رنگ ءَ من گراک ءِ پسّو دات ۔

''شرّیں گُڑا من ءَ نیم سیر پہ بیست ءُ پنچ کلدار ءَ بِہ دئے ۔۔۔'' گراکیں بلُّک وتی کونڈانی سرءَ نشت ءُ کاشکانی گلّ ءَ تپاسگ ءَ لگّ اِت ۔

''بلّو! اِے ماھیگ سُہی منی ابّا ءَ چہ دریا ءَ ڈوری ءِ سرءَ گپتگ یارتگ اَنت ۔ تاجگ اَنت برپ ءِ نہ اَنت ۔'' من پہ بلُّک ءِ دل ماھیگ ءِ نیمگ ءَ مان کنگ ءَ گوشت تاں ابّا من ءَ شاباشی بہ دَنت ۔ بلُّک ءَ چہ وتی پندول ءَ بیست ءُ پنچ کلدار کشّ اِت انت ءُ منی دست ءَ ایر کُت اَنت ءُ من کاشکانی لاپ تل کُت ءُ گند دَرکنگ ءَ پد پیلک ءِ توک ءَ مان کُت ءُ بلُّک ءِ دست ءَ دات اَنت ۔ بلُّک ءِ رَوگ ءَ پد بازیں گراکے اَتک شُت ۔ تاں نیم روچ ءَ ابّا اَتک منی درستیں کاشُک ھلاس اَتنت ۔ گل ءَ بال ابّا ءِ ھمراہی ءَ لوگ ءَ سر بیت آں ۔ سُبارگ ءَ رَند ابّا ءَ چہ من ءَ ماھیگانی ھساب گیپت ۔ وتی منّ ءَ من دراھیں ھساب ابّا ءِ دست ءَ تچک ءَ داتگ اَتنت بلے ابّا ءَ وھدے زرّ دوبر ھساب کُت اَنت دیم ءِ مُج اِت ۔ چہ زھر ءَ ءُ تر ندک ءَ من ءَ جُست ءَ لگّ اِت کہ پاھے ماھیگانی زرّ کجا شُت اَنت ۔ من گوں ھُشک ءُ ھیرانی ءَ آئی ءَ چاران بیت آں کہ اِے بچے پیم ءَ کم بیت اَنت ۔ من وَاِنگو بہا کنان کتگ ءُ آنگو پت ءِ داتگیں کیسّگ ءَ زرّمان کنان کتگ اَنت ءُ

ھمے رنگ ءَ وتی لوگ ءَ ژ رتگ یا روتگ اَنت گُڑا پاھے ماھیگانی زرّ آھرشُت اَنت گُجا۔

ابّا ءَ چہ زھرءَ گونڈیں ھیزرا نکے منی بردست ءَ گوردات، وللہ سک درد بیت۔ اِے دگہ گپے کہ منی بڈنوں ھیزرانک ءِ ھیلد اریتگ بلے پہ ھما کارھرابی ءَ کہ منی دست پادسھیگ مہ بنت ھیزرانک من ءُ ورآں گوں من سگّگ نہ بیت۔ اِے دگہ سھب ءَ ابّا ءَ پدءَ من ءَ ماھیگ تورِات ءُ دات اَنت ءُ گران تبی ءَ گوشت کہ نوں وتی زرّاں ھم سمبال ءُ چہ پِشّیاں ھم ھیالداری بِہ کن کہ ماھیگاں مہ براَنت۔ من وتی دل ءَ جیڑ اِت:

''ھَو ھاں چو وَ بیت کنت۔ بلکیں منی دلگوش دگہ نیمگے ءَ بوتگ ءُ پِشّی ءَ ماھیگ بُرتگ اَنت۔ بلے زاناں! پِشّی ھمنچو بلا اِنت کہ لاپ ءُ ےپاھے پاھے ماھیگ داشت بِہ کنت؟''

وت سرءَ نروندان ءُ وتی جُستانی وت مانا (معنا) درکنان ءَ راہ ءَ روان بیت آں ءُ وتی زیگیں جاہ ءَ شُت نشت آں۔ نوں وتی کُلّیں دلگوش مں اِنگووتی زرّانی کیسگ ءِ نیمگ ءَ ءُ آنگووتی ماھیگانی نیمگ ءَ دات تاں دُزّ چہ منی چم نزرءَ چیر مہ ترّ اِیت۔

مروچی بازارسک شُلک اَت۔ کساس پنچ سیر ماھیگ دوساھت ءَ ھلاس بیت اَنت۔ من کہ دائم ءَ آپ ءِ پُگّل اَتاں، اِنگودم بُرتگ ءَ اَتوں ءُ آنگو نگّ ءِ ھُشکی من ءَ سک تورینگ ءَ اَت۔ چہ وتی جاہ ءَ پاداَتک ءُ چہ ناکوپیرل ءِ دُکان ءِ کارمندءَ جُست کُت اوں: ''لالا! آپ اَست اِنت؟۔۔۔سک تنیگ آں۔''

آئی ءَ وتی دکان ءِ توک ءِ کولرءِ نیمگ ءَ اِشارہ کنان ءَ پسّو دات: ''بیا چہ اِدءَ بزور۔۔۔''

ژوت ژوت ءَ من چہ کولرءَ سارتیں آپ ءِ گلاسے درکُت ءُ دکّان ءِ دپ ءَ اَتک اُشتات آں تاں چہ ماھیگاں بےدلگوش مہ باں۔ انگت ءَ آپ ءَ تنگگ ءُ وتی دل ءَ تاھیر دَیگ ءَ اَتاں کہ منی چم ماھگانی گونی ءِ سرءَ کپت اَنت کہ گوشئے چیزے سُر پُرکنگ ءَ اَت۔ دمانے ءَ رند یک اسپتوکیں پِشّی ءَ چہ ماھیگانی گونی ءَ وتی سردَرکُت۔ منی گوکی چمّاں وتی چارگ ءِ سرءَ باور نہ بیت۔ گلاس ءَ دُکّان ءِ میز ءِ سرءَ اِیرکنان ءَ وتی چمّاں لتاران ءَ یک برے پدءَ پِشّی ءِ نیمگ ءَ چم سک داتوں۔ آزالم ءَ دوکاشُک دَپ ءَ اَتنت ءُ وتی کُش گوراچارگ ءَ اَت۔ منی دل ءَ گوشئے آسے کپت۔ ھما دمان ءَ یک لٹّکے چہ جھل ءَ چتوں تاں پِشّی ءِ سرین ءَ گورے ءُبہ دَیاں بلے باریں اِے منی بگیھتی اَت اگاں ناپِشّی ءِ نگیھتی کہ آئی ءَ ریس بست ءُ مردمانی رُمب ءِ تہ ءَ وت ءَ چیر دات۔

من وتی سرءَ زَھروران ءُ نُرنڈان ءَ یک برے پدءَ اَتک وتی جاہ ءَ نشتوں۔

مروچی گراک سک بازاَتنت۔ چہ زیگ ءَ پیسرتر من ماھیگ کٹّ اِت اَنت ءُ ابّا ءِ ودارءَ نشتوں۔ لوگ ءَ سر بئیگ ءَ پد ابّا ءَ زرّانی ھساب داد کُت۔ من دلجم اَتوں کہ ھساب تچک بیت اِنت بید ءِ چہ دوکاشُکاں، بلے ھساب ءَ رند ابّا ءِ دیم پدءَ تہار بیت۔

''بچا! مروچی نیم سیرءَ گیش ماھیگ ءِ زرّ کم اَنت۔ تراسدءُ سما اَست؟ بلکیں مردماں چہ ھساب ءَ گیش ماھیگ داتگ ءَ؟'' پت ءَ چو گرک ئیگ ءَ چاران ءَ من ءَ جُست کُت۔ منی جان ءَ درھگے ءَ گپت۔

''وللہ ابّا من کس ءَ یک دانگے ھم گیش نہ داتگ۔۔۔ءُ۔۔۔وتی کیسگ اوں سنبال اِتگ (پھریزتگ) بلے یک پِشّی یے ماھیگانی گونی ءَ پُترتگ۔۔۔من وتی وس کُت بلے آ۔۔۔''

وتی یک دستے ءَ گوں دومی دست ءِ بردست ءَ مُشان، من گوں گریتگیں گالوارءَ وتی پسّو نیم کپی کُت۔ من ءَ بیم اَت کہ چُش مہ بیت ابّا وتی ھیزرانک ءَ پدءَ منی بردست ءَ اَتربہ دَنت، بلے گیشتر ھیرانی من ءَ چہ اِے گپّ ءَ بیت کہ آئی ءَ وتی زَھرایر بُرت اَنت ءُ بے چیزے گوشگ ءَ چہ اِدءَ پاداتک ءِ دومی کوٹی ءَ شُت۔ منی ھم دل، دل ءِ جاہ ءَ اَتک۔

......☆......

مروچی سھی روچ اَت کہ من ماھیگ بہا کنگ ءَ اِتاں۔ بلے اِے مانگیش ساپ نہ بوتگ اَت کہ آھر منی زرّ مدام پرچیا کم بنت۔ انگت من وتی ھیالانی توک ءَ گرءُ چیلّ اتاں کہ دوسے گراک اَتک اُشتات اَنت۔

گوں آھاں سوداگری ءَ رند چہ گونی ءَ ڈن درکُتگیں ماھیگانی پدءَ گونی ءَ مان کنگ ءَ لگّ اِتاں کہ چم پدءَ ھما زیگیں پِشّی ءِ سرءَ کپت اَنت کہ ماھیگانی سرءَ انچوش ارش ءُ ےکُتگ ات گوشئے پت ءِ مال ءُ ےبہ بنت۔

انگت من پریشان اِتاں کہ چے بِہ کن آں، پِشّی ءَ دوکاشُک دپ ءَ کُت ءُ چہ اِدءَ تتک۔ نوں زَھرءَ منی مجگ ھراب کُت۔ چہ وتی جاہ ءَ چست بیتوں، پاد ءِ چمپل چتوں ءُ پِشّی ءِ جَنگ ءَ آئی ءِ رندءَ کپتوں۔

مردمانی رُمب ءَ وت ءَ گشّینان گشّینان وتی ناکوزتک ابڈک ءِ کرّ اسربیتوں کہ آ چہ من ءَ پشتر نہادیگ ءِ کنڈ ءَ نشتگ مدگ بہا کنگ ءَ اَت۔ انچوش آئی ءِ چم پہ من ءَ کپت اَنت، جُست ءَ لگّ اِت:

''اڑے یار! چون اِنت ترا؟ چوگنوکانی رنگ ءَ چنپلے دست ءَ اِنت ئے ءُ بازار گولگ ءَ ئے؟''

بے آئی ءِ پسّو دَ یگ ءِ جاہ ءَ من آئی ءِ گَش گور ءَ چاران اِتاں کہ دُزیں پشّی ھمِد اسر بیگ ءَ دیستگ اَتوں۔ چپ ءُ چاگرد ءَ سرجنان ءَ وھدے منی چم ابڈک ءِ پشتی نیمگ ءَ کپت اَنت چار آں پشّی ءَ وت ءَ ابڈک ءِ پُشت ءَ چیر داتگ ءُ منی ٹیلگانی توک ءَ چارگ ءَ اِنت۔ چہ زَھر ءَ من وتی چمپل آئی ءِ سرگ ءِ نیمگ ءَ چگل دات۔ پشّی ءَ وتی سرا ابڈک ءِ بڈ ءِ نیمگ ءَ کنزینت ءُ چمپل تچک ءَ دیوال ءَ لگّ اِت۔

''بچا جواب پر چیا نہ دَ ئے؟ زاناں سرپہ گنوکی ءَ گشّ اِتگ ئے۔۔۔'' ابڈک ءَ من ءَ شگان جت۔

''ھَو (من پہ جاک گشت) من گنوک ترّ اِتگوں۔۔۔ اِے شومیں پشی ءَ من ءَ تین پہ دل کتہ یل داتہ۔۔۔ مدام ھمیشی ءِ دُزّی ءِ سوب ءَ ھیزرانک منی بڈّ ءَ آپ کنت، من اِیشی ءَ ِگراں براں وتی ابّا ءِ دست ءَ دَیاں ءُ پیش ئےداراں کہ دُزّ من نیاں ھمیش اِنت۔۔۔ ایشی ءَ ھمنچک ھیزرانک بہ جنت کہ گوش بہ ِگرایت۔'' من چہ زھر ءَ وتی دل ءِ زنگ ریتک اَنت۔

''اڑے! تو مردمے ئے ءُ گوں جناورے ءَ بیر گرئے؟ لجّ بہ کن۔ ایشی ءَ تو انچوش دست جنئے اِے ترا چانکرے پانچیت۔۔۔ میاؤں۔۔۔'' ابڈک ءَ گوں ٹہک ءُ ترّن ءَ شگان جت۔

دمانے ءَ رندگوشئے منی مجگ سارت بیت ءُ وتی زَھرا ِ ایر بُرت اوں۔ دل ءَ جورگ ءَ لگ اِتوں کہ ابڈک وَ راست گوشگ ءَ اِنت، من پر چیاوت ءَ چو گنوک ءَ گُتگ۔ یگہ نگہ ترانگ ءَ کپتوں کہ منی وَ گُلّیں ماھیگ چہ گونی ءَ ڈنّ رِتکگ اَنت ءُ من کس ءَ ایشانی چارگ ءُ ھیالداری کنگ ءِ ھم نہ گوشتگ۔ اگاں دگہ پشّی یا دُزّے ءَ منی ماھیگ بُرت اَنت من وَ پہکا برباد باں۔

اِے ھیال ءِ آھگ ءَ گوں من چہ وتی جاہ ءَ پاداتک اُشتات آں۔ انگت وتی گور ءِ پشک ءَ شرکنگ ءَ اَتاں کہ ابڈک ھم پاداتک اُشتات۔ چہ آئی ءِ کُٹّ ءَ چیزے کپگ ءِ توار ءَ من وتی دلگوش ھما نیمگ ءَ ترینت۔ ابڈک ءِ پادانی دیم ءَ کاشُک تالان اَتنت۔

---☆---

جون2013

......Hmmm...

"جان!۔۔۔ من ءَ تو چہ اُردی ءَ دوست بیتگ ئے۔۔۔"

"من ءَ ھم۔۔۔ انچوش۔"

"منی زند ءِ اولی ءُ آھری مُراد تو َ بیتگ ئے۔"

"منی انگت توَ ئے۔"

"جان! تئی زَھیر۔۔۔ من ءَ دمانے ءَ ھم پہ آرامی ءَ نئیل اَنت۔"

"بید ءِ چہ تئی یاتاں۔۔۔ دگہ ھچ چیزے پہ منی آرام ءَ نیست۔"

."منی زندگی ءِ۔۔۔ اول اولی مراد۔۔۔ ایوکا توَ بیتگ ئے۔"

"ءُ منی؟ ۔۔۔ منی وَ اولی ءُ آھری تو ئے۔۔۔"

"من ستر دنیا ءِ شرنگیں ءُ دل دوستیں ھُورانی میان ءَ بیتگ آں۔ بلے جگر!۔۔۔ ھمک ساھت ءُ دمان ءَ منی باتن ءِ نگاہ ءَ ایوکا ترا شوھاز اِتگ۔"

"منی زاہر ءُ باتن ءِ نزر۔۔۔ بید ءِ چہ تئی دِگہ کسی نیمگ ءَ پہ چارگ ءَ چست نہ بیتگ۔"

"من بازیں جنکانی مِہر دیستگ۔۔۔ بلے تئیگ ءِ۔۔۔ واللہ تئیگ ءِ ھچ ھچ مٹّ ءَ نہ ِگند آں۔"

" گوں تئی مہر ءَ۔۔۔ من ھجبر کسے شریدار نہ کُتگ (گوں بچکندگ) "

"تو ھم زان ئے کہ منی واھگ دار وک ءُلوٹوک سک باز اَنت بلے من بید ءِ چہ تَو دگہ کسّے ءَ نہ لوٹ آں۔"

"پہ تئی واھگ ءَ۔۔۔من ھچ کسی واھگ ءُلوٹ۔۔۔ھجبر کمار نہ کُتہ۔"

"ھُدا زانت! ستر من باز ینے یے۔۔۔بگل ءَ وپتگ آں بلے۔۔۔بلے منی ساہ ءَ نپس مدام گوں تو بند یگ بیتگ۔"

"منی مہر ءِ گواھی ءَ ھُدا اوَت دَنت کہ من وت ءَ ھجبر۔۔۔کسی دست ءَ نہ داتگ۔"

"من جہان ءِ ھمک مردین ءُ جنین ءِ اَبرمی (فطری) لوٹ ءَ سر پد آں جان! مردم تاں باز ءَ گوں نپس ءَ جیڑ اِت نہ کنت۔۔۔شیتان ھرچ پیم ءَ باج ءَ بارت۔"

"من ءَ وَتی پاکیں مہر ءِ بالا دھجبر شات نہ بیتہ کہ ھوس ءِ شیتان باج ءَ بُرت بہ کنت۔"

"من زاناں! تو دگہ جہان ءِ مردم ئے۔۔۔اِے دنیا ءَ تئی رنگیں مردم نیست۔من ۔۔۔من تئی سر ءَ پھَر بند آں۔بلے ھُدا اِ سر اِنت۔۔۔نوں من ترا گوں تئی ڈ رستیں شَرّ ی ءُ نزوریاں وتیگ کنگ لوٹ آں۔"

"تئی گپ وتی جاہ ءَ، بلے جان! منی مہر ءِ چمّاں آروک ءِ جند مان نیست کہ تئی نزوریاں دِیست بہ کنت۔"

"من تئیگی وتی گوسگیں زند ءَ یلا دَ یگ لوٹ آں۔"

"بلے من!۔۔۔تئیگی وتی زیگ ءُ مرچیگ ،دُرست یلا داتگ اَنت۔"

"من روچے دَہ رند ءَ تئی اکس ءَ چہ پارکیٹ ءَ دَرکنان ءُ وتی چمانی آدینک کناں بلے پد ءَ ھم گوشئے دل سیری نہ زانت۔۔۔تَو زانت نہ کنئے ،من تئیگی چنچو زھیر یگ باں۔"

"چہ منی ھیالانی تامور ءَ، دمانے ھم تئی اَکس نہ لگوشتہ۔۔۔پمشکا من ءَ تئی زائری اکسانی چارگ ءِ زلورت ھجبر نہ کپتہ۔۔۔"

"کارے زانئے! (دمانے ھاموشی ءَ پد)۔۔۔تئی اپوگ ءَ مروچی پد ءَ من ءَ لوٹ اِتگ۔"

"منی اپوگ؟۔۔۔او۔۔۔او۔۔۔بزاں تو وتی ھما دوست ءَ گوشگہ ئے؟"

"ھَو! ۔۔۔۔آ منی ودار ءَ نشتہ۔"

"اونہہ۔۔۔شرّ یں اگاں تئی دل ءَ انگت پہ آئی ءَ جاھے اَست ءُ تو آئی ءَ گرگ لوٹئے۔۔۔من ھجبر شمئے

میان ءَ نیایاں۔۔۔تئی وشّی منی زندگی ءِ مستریں وشّی اِنت"

"ناں باباناں۔۔۔زاناں! من گنوکے آں کہ آئی ءَ بہ گراں؟ (ٹہک دَ یگ ءَ رند) بلے جان! تو اگاں ایشانی رنگ ءُ دروشم ءَ بہ گندئے وللہ انچوش گنوک بئے کہ دمانے ھم چماں سک دَ یگ ءَ یل نہ دئے۔مردم پہ ایشانی چارگ ءَ دل سَیر نہ بیت بلے۔۔۔بلے اِے شوم۔۔۔سَک ڈُونڈ اَنت۔انچیں بدیں بُو ءَ کن اَنت کہ دل شُور کنت۔"

اونہہ۔۔۔گُڑا پد ءَ ھم؟۔۔۔۔پد ءَ ھم پہ چُشیں ان تو گوں مئے مہر ءَ خیانت کُتگ؟"

"گنوک بیتگ آں۔۔۔ھوش گار بیتہ (گوں وت ءَ ڈوبارگ ءَ)۔۔۔نوں سک شومان آں۔"

"چُنت سال اِنت کہ تَو گوں آئی ءَ اِے رنگ ءَ ئے؟"

"سک دیر اِنت۔۔۔باریں چتو مجبور بیتگ آں۔۔۔گوں وت ءَ ھم زلم کُتگوں (گنسار تے کشگ ءَ پد) بلے نوں۔۔۔نوں سک تستگ آں چہ اِے سلیں زند ءَ۔۔۔نوں وت ءَ پَہکا دَرکنگ لوٹ آں۔"

"ھَو! انسان ھما وھد ءَ کہ سرپد بیت چہ ھمو داوتی نوکیں زند ءِ بندات ءَ بہ کنت ،ھاوند پَہل کنوک اِنت۔"

"راست گوشئے جان! من زاناں۔۔۔تو منیگ ئے۔"

"اِیشی ءِ تہ ءَ وَشکّ ءِ جند مان نیست! من تئی بیتگ آں ،تئی اَست آں ءُ تاں ساہ اوں مان اِنت تئیگ آں۔(دمانے ھاموشی ءَ رند)۔۔۔چہ تَو جُستے بہ کناں؟"

"یکے بل جگر! سدبہ کن"

"اگاں من ھم ،تئی رنگ ءَ بہ کُت اِیں۔۔۔تَو پد ءَ ھم من ءَ زُرتگہ۔۔۔"

"hunm.... "

---☆---

14جون2012

﴾مات﴿

انچوش آلوگ ءَ پُترت چہ شُد ءِ تُن ءَ بے تاھیر بیت۔ پہ تُن ءِ پروشگ ءَ سرسرجنان ءَ زوت زوت ءَ چہ کمپان ءَ گوزان وھدے چُلّ ءَ سر بیت، چہ پاٹی ءِ سرءَ اسٹیل ءِ گلاس ءَ چست کُت، چہ مٹّ ءَ آپ ءَ درکُت ءُ یک شیکا تِنگ ءَ لگ اِت۔ پد ماں پدءَ دوپُر یں گلاس ورگ ءَ رند گوشئے دل ءَ سارت بیت۔ چم ءَ چپ ءُ چاگرد ءَ ترّ ینان کُت اَنت ءَ کہ دیم ءِ کوٹی ءِ در ءِ دپ ءَ نشتگیں وتی لوگ بانک حنیفہ ءِ سرءَ چم ءَ کپت اَنت۔ حنیفہ ءَ زِگ زِگ دو چگ ءِ مشین دیم ءَ اَت ءُ وتی کش ءَ ایریں کری ئیں گُداں دو چگ ءَ اَت۔

آئی ءَ وتی نزگندیں عینک چہ وتی پونز ءِ سرءَ کے جہل تِر کنز ینت ءُ چہ ھمود ءَ ایشی ءِ نیمگ ءَ وتی چم سک دات اَنت ءُ ژوک ژوک ءَ چارگ ءَ لگّ اِت۔ پدءَ دمانے ءَ رند بے تواری ءَ وتی دلگوش ءَ گُد انی دو چگ ءِ نیمگ ءَ دات۔

ایشی ءَ وتی مزوری ءِ از بابانی پیلک، چُلّ ءِ دروازگ ءِ پُشت ءَ ایر کُت ءُ چُل ءِ دیوال ءَ جتگیں آپ ءِ نل ءِ سرءَ وتی دَزدیم ءَ ترکُت اَنت کہ چہ ھَید ءَ میچل اِتگ اَت۔ رند ءَ آپ ءَ چنکاں کُت ءُ وتی دیم ءَ شُشت۔ پدءَ گوں وتی دزمال ءَ دیم دستاں پاک کنان چہ کمپان ءَ گوزان کوٹی ءَ سر بیت۔

لاپ ءِ شُدیگی آپ ءَ کم تریتگ اَت بلے پدءَ ھم نگن ءِ تلب ءَ انگت وتی جاہ ءَ برجا اَت بلے دپ دل ءَ نہ گپت کہ چہ لوگی ءَ سُبارگ ءِ باروا جُست پُر سے بہ کنت۔ دپ ھبرین اَت ءَ بلے حنیفہ ءِ ھاموشی ءَ آپہکا

دلپروش کُتگ اَت۔ پہ ناکامی ءَ کوٹی ءِ تو کی نیمگ ءِ دیوال ءِ کرّ ءَ ایریں سرجاہ ءِ سرءَ وتی سرءَ ایر دات ءُ تچک بیت۔ پہ زورو تی چم ءَ بند کُت اَنت بلے دل ءَ آگہ اَت۔

کساس نیم ساھت ءَ برے اِے کش ءُ برے آ کش ءَ لیٹان اَت کہ یگہ نگہ گونڈو ءِ سلام ءِ توار ءَ گوشاں کپت، وتی چمّ ءَ پچ کُت اَنت ءُ ھما نیمگ ءَ سکّ ءَ دات اَنت۔

اِے ایشانی یکیں چُک اَت کہ اِے ساھت ءَ چہ وتی وانگجاہ ءَ واتر ءَ کُتگ اَت۔ حنیفہ ءَ انچوش گونڈو دیست وتی دو چگ ءِ گُد ءَ یلا دات اَنت۔ چہ چُکّ ءِ کوپگ ءَ اسکولی بستہ ءَ دَرکُت ءُ دزدیم ءِ شودائینگ ءَ رند کوٹی ءَ یارت نندارینت ءَ۔ چَــــہ وتی گُد ءِ پیلک ءَ کسانیں تندوری نگنے درکُت ءَ ءُ گوں امبڑی ءِ چٹنی ءَ چُک ءِ دیم ءَ ایر ءَ کُت۔

"امّاں! تو وارتہ؟" چُکّ ءَ چہ مات ءَ جُست کُت۔

"ھو جان! مں وارتہ۔۔۔ اِے پہ تو تئی مزنیں امّاں ءَ دیم داتہ۔۔۔ دونگن اَنت۔۔۔ یکے انّوں ھُوردوئی ءَ اینشپی من ترا دَیاں۔۔۔ باندا منی گدانی کرے (کرایہ) کایینت گُڑا ما وتی پُسند ءِ چیز گرادیں وَریں۔۔۔ شرّ یں؟" حنیفہ ءَ گونڈو ءِ سرءَ وتی مہروانیں دست مُشان ءَ دراہینت۔

چُک ءَ چہ گل ءَ وتی سرھو ءَ سُر ینت ءُ دلگوش ءَ نگن ورگ ءِ نیمگ ءَ دات۔ سُبارگ ءَ رند چُکّ ءَ وتی وانگجاہ ءِ گُد مٹ کُت اَنت ءُ لئیب ئیگی دَرکپت۔

اِے انگت وتی جاہ ءَ تچک اَت ءُ دوئیں مات ءُ چُکاں چارگ ءَ اَت۔ چُک ءِ دَرکپگ ءَ گوں ایشی ءَ وتی چمّ یک برے پدءَ بند کُت اَنت۔ دل ءَ دردے پادا تک بلے دمانے ءَ رند ایر ءَ بُرت ءُ دل ءَ واب ءَ دَیگ ءِ جہد ءَ لگّ اِت بلے شُدیگی نئیلگ اَت ءَ کہ پہ ایمنی بہ وپس ایت۔

زیک نیم روچ ءَ کرسکیں نگن اَتنت کہ گوں آپئیکاں وارتگ ءَ اَت ءَ، دوشی ھم شام ءَ ھمے ورا کی اَتنت ءُ مروچی سہب ءَ کہ آپئیک ھم ھلاس بیتگ اَتنت ءُ تیچ ءَ بید ءِ چہ ھمے کرسکیں نگناں دگہ ھچ نیست اَت پہ حنیفہ ءَ نگنانی یلا دَیگ ءَ رند آ گوں شُد لاپی ءَ چہ لوگ ءَ دراتگ ءُ کار ءَ شُوتگ اَت۔

تاں شرّ یں ساھت ءَ اِے کش ءُ آ کش ءَ لیٹگ ءَ رند دل ءَ واب ءَ شُت۔ مات ءِ پُرمہریں دروشم چمانی

دیم ءِ آدینک بوت۔ گوں مات ءِ گندگ ءَ چہ واب ءَ سٹّ ءَ ئے کُت ءُ چد ءُ گیشتر وپسگ ءِ مُھتل کُت۔

......☆......

اِے دوئمی سال اَت کہ لوگ ءِ سرءَ واری کپتگ اَت۔ چہ درستاں پیسر لوگ ءَ دُزّی بیت ءُ حنیفہ ءِ درستیں سُہر ءُ کباٹ ءَ اِیریں زرّ شپ ءِ نیم ءَ دُزّاں بُرت اَنت۔ دُز کئے اَتنت ءُ آھاں چون مالوم بیتگ کہ ایشانی کرّ ءَ چیزے اَست کس ءَ نہ زانت۔ بازیں گریوگ پٹّینگ ءَ رند ایشاں اِے کارھداءِ یاورتگیں چکّاس زانت ءُ ھاموش بیت اَنت۔ بلے انگت دل اِش چہ اِے تاوان ءَ بُو دنہ اتنگ اَت کہ چہ آئی ءِ جند ءِ دست ءَ دَہ سال ءِ کاراَلس گپت۔

بیت چوش کہ ایشانی کارجاہ ءِ سروک ءَ دل ءَ گپت۔ آئی ءِ بیرانی ءَ رند شریداراں کارجاہ ءِ سرءَ قبضہ کُت ءُ کُھنیں درستیں کارمند یک پہ یک ءَ چہ کارءَ کشّان کُت اَنت۔ وَھدے کارمنداں پہ ھکداری یے زرّ ءِ پچ گرگ ءَ بازیں چست ءُ اِیرے کُت گُڑا شریداراں کارجاہ ءِ تاوان رپورٹ پیش داشت اَنت ءُ چارِک چارِکے بَہر چہ ھکداری ءِ زرّاں ھمک کارمند ءِ دست ءَ دات۔ درستیں کارمنداں گوں وت ءَ بیتگیں اِے ناانساپی ءِ بازیں جاک سلواتے کُت بلے پرائیوٹ ادارہ بیتگ ءِ سوب ءَ ایشانی گوش داروک کسے نیست اَت۔ پہ ناکامیں دلے ءَ درستاں وتی کموکے زرّ زرت اَنت ءُ شُت اَنت۔ سنگتیں ھمکاراں اِے شور دات کہ زرّ ءُ تری ھرچے بہ بنت باید کاروبارءَ ھوار کنگ بہ بنت تاں ژوت وتی پادانی سرءَ اُشتات بہ کن ایں بلے حنیفہ ھچ رنگ ءَ راز یگ نہ بیت: ”دگرے ءِ کاروبار ءُ تئی زرّ، اِے چون بیت کنت؟ منی دل راز یگ نہ اِنت کہ تو وتی ھکّ ھلار ءِ زرّاں زوال بہ کن ئے۔۔۔ شر تر ءُ بہتر وَ ھمیش اِنت کہ ھمِد ءَ لوگ ءِ دپ ءَ دُکّانوکے پچ بہ کن ءُ مردمانی لُوٹ ءُ زلورت ءِ ازباب ءِ مان بہ کن ءُ بہا بہ کن۔۔۔ اللہ وت کموکین ءَ برکت مان کنت۔“

بلے پہ ایشی ءَ وتی سنگتانی گپ دیم ءَ اَت پمشکا گوں وتی ھمکاراں یک ادارہ ءَ پہ کارمدارءَ زرّ ءِ جم کُت اَنت کہ ماہ ءِ سرءَ سربُر ءِ نپاں دَنت ءُ اسل زرّاں وتی گورا پہ امانت اِیر کنت ءُ لوٹ ءِ وھد ءَ پچتر ین اِیت۔

زرّانی جم کنگ ءِ تاں چارپنچ ماہ ءَ چہ پگارءَ گیش زرّ ماہ پہ ماہ ءَ لوگ ءَ آھان بیت۔ ایشی ءِ جان ءَ ٹپّوری ءَ گپت ءُ پہ وت ءَ دِگہ کارے ھم شوھازے نہ کُت۔ مدام اسپتیں گُد ءُ سینٹ ءَ میتگ ءُ بازار ءَ ترّان بیت۔

بلے اِے وَشّی ءُ ایمنی ءِ روچ پہ ادارو کی اَتنت ءُ ششمی ماہ ءَ رند زرّانی رسگ ءَ ئے بند بیت۔ سرجمیں دو ماہ ءَ ودار کنگ ءَ رند ھشتمی ماہ ءَ ھم وَھدے ھمے رنگ ءَ بیت گُڑا گوں وتی ھم تبیں ھمکارانی ھمراءِ ءَ زرّ جم کُتگیں کمپنی ءَ سر بیت۔ اِدءَ آھگ ءَ گوں ھُشک ھیران تر اِتنت کہ چہ ایشاں ابید دگہ بازیں مردمے اَست اَت کہ کمپنی ءِ کُبلیں دروازگ ءِ دپ ءَ اُشتاتگ جاک ءُ سلوات کنگ اتنت ءُ وتی زھرشانی ءَ درشان کنگ ءَ اَتنت۔

چہ مردمانی گپّ ءَ پدر بیتگ ءَ اَت کہ کمپنی ءِ ھلینوکاں وتی کارمدار بند کُتگ ءُ تتلگ اَنت۔

ایشاں وتی گوشانی سراباورنہ بیت۔ چہ وتی جایاروکیں مردمے ءَ کہ اِے زھرشانی کنوکاں گوں ھوار اَت جُست ءَ ئے کُت۔ آئی ءِ چم ھم چہ ارساں گُلگُل اَت کہ آ ھم لالچ ءَ برباد کُتگ اَت۔

گوں دمبرتگیں گاماں وھدے لوگ ءَ واتر ءَ ئے کُت حنیفہ چہ آئی ءِ بربادی ءِ ھال ءَ سک پہ درد بیت ءُ لالچ کنگ ءِ سرءَ شگان ءَ ئے جت بلے آئی ءِ سرجھل اَت گوشئے دپ زبان ءِ سرءَ کسے ءَ کبلے جتگ اَت۔

حنیفہ ءَ وتیگ ءُ وتی چُک ءِ باندات ءِ پگر بے تاھیر کنگ ءَ اَت۔

آئی ءَ حنیفہ ءَ باور کنائینگ ءِ سک جھد کُت: ”من تئی گپ ءِ نہ زورگ ءَ مزنیں رَدے وارتگ نوں منی کول اِنت دیمتر ءَ ھرچے کہ تو گوشئے من ھما وَڑ کناں۔۔۔ ھچ وتسری نہ کن آں۔۔۔“ بلے حنیفہ چہ ایشی ءَ پَہکا دل پروش اَت۔ ایشی ءَ پہ کار ءِ شوھاز ءَ وتی کُلیں وَس کارمز کُت اَنت بلے نوں کار اَت کہ پَہکا گار اَت۔ حنیفہ ءَ شرّ یں وھداں پہ وت ءَ زرتگیں زِگ زِگ دوچگ ءِ مشین چہ انبارءَ ڈن درکُت ءُ پہ ھمراہ ھمسائیگاں جارے پر ینت ءَ ئے کہ کسے اگں کریھی گدانی دوچائینگ ءَ دلمانگ اِنت آئی ءَ دیم اِش بہ دَنت۔ چیزے روچانی توک ءَ حنیفہ ءَ بازینانی گُد پہ دوچگ ءَ رسان بیت اَنت۔ لوگ ءِ کسان کسانیں ھرچ چہ ھمیشی ءَ درکپان بیت اَنت بلے اِے زرّ ھم اِنچو نہ اَتنت کہ لوگ ءِ سرجمیں ھرچ ءَ کشّ اِت بہ کن اَنت۔

بتیانی بازیں رَوگ ءَ گُد دوچی کار ھم زبر نہ اَت۔ گرانی ءَ لئین ءِ بلّ، چُکّ ءِ کتابانی ھرچ، بیماری سیماری ءُ مہمانانی رویاءِ ھرچ کشّگ سک گران اَت بلے ٹُک ٹُک ءَ زندگی روان اَت۔

ایشی ءَ ھم سرجنان کُت کہ کارے بہ رسیت بلے گندگ ءَ نوں بَھت چہ ایشی ءَ زھر اَت۔ تاں پُریگَیں

دوسال ءَ دَرپہ دَربیگ ءَ رندھُدا ءَ ایشی ءِ پریات گوش داشت اَنت ءُ بازار ءِ یک دکانے ءَ دروازگ دریگانی کُبل شرکنگ ءُ جنگ ءِ کارے ءُ دست گپت۔ دُکّان ءِ مستر ءَ ھپتگ ءِ سرءَ پگار دَ یگ ءِ زبان دات۔

مروچی کار ءِ دوئمی روچ اَت۔ حنیفہ ءَ ھمسایگانی گُد دوتلگ ءُ دیم داتگ اَتنت بلے کرے ءِ زرّ اَ نگت نہ رس اِتگ اَت اَنت کہ کاسد ءَ ھال دات گدانی واھند پہ لہتے روچاں وتی ملک ءَ شُتگ ءُ واتر کنگ ءَ رند دَ نت اِش۔ حنیفہ ءَ کاسد ءَ گوں بازیں ترندیں ھبر کُت گُڑا آئی ءَ دگہ جوڑ ایے گُد پہ دو چگ ءَ دست ءَ دات کہ ایشانی زرّاں زوت کاریت دَ نت۔

مروچی لوگ ءَ پہ ورگ ءَ ھم ھچ نیست اَت ءُ دپ دل ءَ ھم نہ گپت کہ چہ وتی دُکّان ءَ وام بیزور اِیت۔

سُہب ءَ ھما وھد ءَ کہ ایشی ءَ چہ لوگ ءَ درکپگی اَت کستریں وسرک ءَ دوتندوری نگن پہ حنیفہ ءَ گون اَت اَنت۔ چہ ھمے نگناں یکے آئی ءَ انوّں وتی چُکّ ءَ داتگ اَت ءُ دوئمی پہ چُک ءِ شام ءَ اِیر کُتگ اَت۔

......☆......

چہ واب ءَ پاد آھگ ءَ رند وتی دَز دیم ءُ شُشت اَنت ءُ تچک ءَ دیم پہ مات ءِ لوگ ءَ درکپت۔

مات ءَ سیمی سال اَت کہ مستریں برات ءَ وتی کرّ اداشتگ اَت۔ اِیشی ءَ ھپتگ دوھپتگانی سرءَ مات ءِ نیمگ ءَ الّم ءَ سر جنگی اَت۔ بلے اِے رندی چہ دوھپتگ ءَ گیش اَت ءُ کہ پہ مات ءِ گندگ ءَ آ نہ شُتگ اَت۔ انوّں کہ واب ءَ وتی مات ءِ پُرمھریں دروشم ءُ دیستگ اَت، دل ءَ لوٹ اِت ءُ کہ ھما دمان ءَ بال بہ کنت ءُ مات ءِ کرّ ءَ سر بہ بیت تاں مات ءِ کونڈانی سرءَ وتی سرءَ ایر بہ کنت ءُ دل ءَ تاھیر بہ دَ نت۔

چہ برات ءِ کمپان ءَ گوازان وھدے مات ءِ کوٹی ءَ پُتُرت چم ءُ مات ءِ سرءَ کپت اَنت کہ آ وتی مُسلّہ ءَ پیچگ ءَ اَت۔ وتی دست ءَ بستگیں گڑیال ءَ چاران اَت کہ باریں ساھت چُنت اِنت کہ ھمے دمان ءَ مات ءِ چم پہ ایشی ءَ کپت اَنت۔ مات ءِ کرّ تچکیں دیم ءِ سرءَ پُرمھریں بچکندے تالان بیت۔ اِیشی ءَ وت ءَ ءُ وت مات ءِ نز یک ءَ سر کُت۔ مات ءَ امباز اں ءُ وران تاں شرّیں ساھتے ءَ مات ءِ دست ءُ وتی دست ءَ کُت۔

چہ مات ءَ ھال پُرسی ءَ رند وتی سرءُ مات ءِ کونڈانی سرءَ ایر کُت۔ مات ءَ وتی چم ایشی ءِ دیم ءِ سرءَ سکّ دات انت۔ ”آدم!۔۔۔منی چو (چُک)۔۔۔ چون انت ترا۔۔۔؟“ مات ءَ وتی دست ایشی ءِ مُدانی سرءَ

مُشان ءَ جُست کُت۔ ایشی ءَ بچکندے جت بلے پسلگ ءُ نہ کُت۔

”وتی دیم ءَ بچار، چون ھُشک تر اِتگ ءُ۔“ مات ءَ آئی ءِ دیم ءِ نیمگ ءَ اُرتی ءَ چاران ءَ وتی پگر درشان کُت۔

”اماں جان! او منی لاڈوکیں امّاں جان۔ من ءَ ھچ نہ اِیں۔۔۔ ترا میار پر نیست، ما تانی دل ءَ چُک مدام لاگر ءُ نزور اَنت تُری گوکے ءِ کدّ ءَ بہ بنت (گوں بچکند گے ءَ) وت ءَ انچو پریشان مہ کن، تئی بچ زرنگ اِنت۔“ آئی ءَ مات ءِ دست ءِ مُچ چُکّان ءَ گوں مھروانے تبے ءَ دراھینت۔

”ھُدا ترا ازرنگ تر کنات۔۔۔ تاں جھان اَست اِنت، اَست باتئے۔۔۔ (دمانے ھاموشی ءَ رند) بلے کارے زانئے مروچی چے بیتہ۔۔۔ نیم روچ ءَ منی دل واب ءَ شوتگ اَت۔ واب ءَ گند آں تو سک شُد یگ ءُ بلے ترا پہ ورگ ءَ ھچ گون نیست۔“

مات ءِ گپ ءِ سرءَ آھجکہ بیت۔ دل ءَ ترکگ ءُ بیت۔ نگاہ ءُ جَہل کُت اَنت تاں دل ءِ دُزّ ءُ گرگ مہ بیت بلے چہ چمّ ءِ کُنڈ ءَ پٹّے ارس ءُ گُبّ ءِ سرءَ اِیر رتک اَنت۔

گنسارتے کشگّ ءَ رند پہکا ھاموش بیت۔ تاں شرّیں ساھتے ءَ مات ءِ چَمّ آئی ءِ دیم ءِ سرءَ سکّ اَتنت۔ وتی چیری لُنٹ ءَ گٹ چنگ ءَ گوں ھاموشی ءِ سرءَ ایشی ءِ سرءُ چہ وتی کونڈ ءَ چست کُت ءُ چہ وتی جاہ ءَ پاداَتک ءُ کوٹی ءِ کُنڈی نیمگ ءَ شُت۔ دار ءِ پاٹی ءِ سرءَ ایریں پیتّل ءِ تاسے چست ءُ کُت ءُ ایشی ءِ دیم ءَ یاروت ایرءُ کُت۔ اِے گوں ھیرانی ءَ مات ءِ ٹیلگاں چاران بیت۔

”اماں!۔۔۔ اِے وَتئی سبارگ اِنت۔۔۔ تَو زاناں نہ وارتہ؟“

”منی بچ!۔۔۔ وَھدے چُک شُد یگ بیت، مات ءِ دل چہ کجا ورگ کشّیت۔“

......☆......

فروری 2013

﴿پیسلہ﴾

چہ بانگواہ ءَ پیسر واب ءَ بُست کنگ ءَ گوں دل ءَ دریک دریکے پر بیت۔ دل ءَ بازلوٹ اِت کہ ثابت ءِ دستی گوانکو (موبائل) ءِ سرءَ زنگے بہ جن آں ءُ ھالے بہ گرآں بلے وَھدے دیوال ءِ سرءَ ڈْرتلگیں ساھت ءَ انگت شپ ءِ یَنہ گُٹگ ءِ سمادات گوانکو یک نیمگے ءَ اِیر کت ءُ وتی نپادانی سرءَ لیٹ اِتوں بلے دل سک بے تاھیر اَت۔ اِے کش ءُ آ کش ءِ آلیٹ ورگ ءَ ھم ھچ دردنہ وارت۔

واب چہ چماں گاراَت، دل ءَ نیّت کُت اوں کہ تہجد ءِ نماز ءَ بُوان آں بلکیں دلوں تاھیر بہ گر اِیت۔ گوں اِے ھیال ءِ مجگ ءَ آھگ ءَ چہ وتی کوٹی ءَ درکپتوں تاں دزنماز بہ گرآں، اَنا گہہ چم کمپان ءِ دومی گُنڈ ءَ کپت اَنت کہ کسانکیں بتی یے روک اَت ءُ منی وسوگ ءِ سر مسلا ءِ سرءَ اِیراَت۔ دل ءَ زانت کہ آئی ءِ دل ھم اِے ساھت ءَ وتی چُکّ ءِ نیمگ ءَ اِنت۔ نماز ءَ رندھم گوشئے دل پہ کرار ءَ نہ اَتک۔ دم پہ ساھت ءَ لوٹگ ءَ اتوں کہ ثابت ءَ گوانکو ءِ سرءَ زنگے بہ جن آں بلے مجگ نئیلگ ءَ اَت کہ بلکیں آئی ءِ واب ھراب بیت۔

تاں شرّیں ساھتے ءَ مسلا ءِ سرءَ نندگ ءَ رند بانگواہ ءِ بانگ ءِ توارچہ نزیک ءِ مسیتاں بُرز بیت۔ فجر ءِ نماز ءَ رند دل دارگ نہ بیت ءُ دستی گوانکو یک رندے پدءَ چست کُت اوں۔ بازیں زنگ ورگ ءَ رندھم چہ دومی نیمگ ءَ گوانکو چست نہ بیت۔ دل گوں اپیتکی ءَ جنگ ءَ اَت بلے وت ءَ وت تسلّا داتوں کہ بلکیں کارے ءَ گوں دزگٹ اِنت پمشکا گوانکو ءَ پسّو نہ دَیگ ءَ اِنت۔ تاں شریں ساھتے ءَ مھتل بیگ ءَ رند دوبر زنگ ءِ جنگ بنا

کُت اوں بلے نوں گوانکو پہ کاچُپت اَت۔

چونائی ءَ اِے ثابت ءِ کُھنیں ھیل اَت کہ دزگٹی ءِ وھد ءَ اگاں کسے پہ زنگ ءِ جنگ ءَ بازلیز گی بہ کنت گُڑا آ وتی گوانکو ءَ ھمے رنگ ءَ پہکا ھاموش کنت۔

من پہ وت ءَ چاہ ءِ اَڈّ کنگ ءَ چُلّ ءَ سر بیتوں۔ اَنگت کار ءَ دلگوش اَتوں کہ لوگ ءِ ڈنی درپچ بئیگ ءِ توار گوشاں کپت۔ ھمادمان ءَ وتی چک ھمانیمگ ءَ تر ینت اوں۔ گند آں دروازگ پچ اِنت ءُ ثابت کمپان ءِ توک ءَ پُترگ ءَ اِنت۔ من ھمادمان ءَ وتی دست ءِ کاریلادات اَنت ءُ زٗوت زٗوت ءَ کمپان ءَ سر بیتوں۔

ثابت گوں گونڈیں گاماں دیم ءَ پیداگ اَت۔ من وتی گام تیزتر ءَ آئی ءِ نیمگ ءَ بر ان کُت اَنت تاں آئی ءِ نزیک ءَ سر بوتوں۔ ثابت ءِ دیم سک سُہر تراِتگ اَت، جان ءَ درھگ ءَ اَت ءُ دزدیم ءِ ھید ءَ بار اَتنت۔ آئی ءَ وتی دوئیں دست بگل ءَ اَنچوش مان داتگ اَتنت گوشئے سارتی ءِ تپے ءَ گپتگ۔ آ پہ زور وتی بردستاں پرنچگ ءَ اَت۔ نپس ءِ ھم تیز جنگ ءَ اَت۔ آئی ءِ اِے ھالت ءَ من ءَ سک پریشان کُت۔ من گوں پریشانی ءَ وتی چم آئی ءِ دیم ءَ سک دات اَنت بلے آئی ءَ وتی چم چہ زمین ءَ چست نہ کُت اَنت۔

"ثابت! اوثابت۔۔۔ چون اِنت ترا؟" من آئی ءِ بردست داشت ءُ ترندک ءَ سرینان ءَ جُست کُت۔

آئی ءَ بے منی نیمگ ءَ چارگ ءَ گین سارتے کشّ اِت ءُ وتی تکّانی اِیر برگ ءَ رند اِے کش ءُ آ کش ءَ اَنچو چاراِت گوشئے چیزے شوھازئیگ اِنت۔ من آئی ءِ چمّانی نیمگ ءَ چاران کُت۔ آستو آستو روان ءَ آ کمپان ءِ گُنڈ ءَ مات ءِ نماز وانگ ءِ مدامی جاہ ءَ شُت ءُ آئی ءِ کش ءَ اُشتات۔

مات ءِ سرانگت ماں سُجدہ ءَ اِیراَت۔ گندگ ءَ چاشت ءِ نماز ءَ اَت۔ منی سرپر نہ بیگ ءَ اَت کہ ثابت ءَ آ ھرچون اِنت کہ اِے وھد ءَ بے حبیب ءِ ھمراہ کنگ ءَ اتکگ۔

''مروچی وَحبیب ءِ بر ءُ برین (جراحی) اِنت۔'' منی دل ءَ بازیں جُست ءُ پُرس اَتنت بلے ثابت ءِ جاور ءَ من ءَ سک نلگیگ کُتگ اَت۔ منی جان ءَ در ھگے ءَ گپت۔

مات ءَ چہ نماز ءَ کہ سلام تر ینت نہ چم ءِ ثابت ءِ سرءَ کپت اَنت۔ گوں ھیرانی ءَ آئی ءِ نیمگ ءَ چاران بیت۔ ثابت ءَ وتی دوئیں دَست الس کُت اَنت ءُ کونڈے ءِ زمین ءِ سرءَ دَور دات اَنت ءُ سرے ءِ مات ءِ زان

ءِ سرءَ ایر کُت ءُ جھلیں توارءَ گریوگ ءَ بنا کُت ۔ منی دل ایر مُرت ۔ مات ھُشک ھیرانیءَ ثابت ءِ نیمگ ءَ چارگ ءَ اَت ۔ گوں لرزتگیں دَست ءَ ثابت ءِ سرءِ میدۓ ایر مشت اَنت ءُ گوں تُرس ترس ءَ جُست ءَ لگّ اِت:

"مم ۔۔۔منی ۔۔۔چُک کُجَ اِنت؟" گوں مات ءِ جُست ءَ ثابت ءَ گبر گے جت ۔ ثابت ءِ گریوگ ءِ بُرزیں توارءَ گوشئے لوگ ءِ دیوال ءُ دَرلرزگ ءَ لگّ اِتنت ۔ منی مجگ ءَ گوشئے کسے ءَ کرنٹے جت ۔

ھمے دمان ءَ ڈنّ ءِ درپہکا پچ کنگ بیت ءُ ثابت ءِ مستریں ناکوداد محمد گوں وتی لوگی ءُ چکاں پُتّرت اَنت ءُ اِشانی پُشت ءَ ناکوزتک ،تروزتک ءُ بازیں وتیگ لوگ ءِ تہ ءَ پُتّران بیت اَنت ءُ چادر پرداتگیں اسٹریچر (تلام) ءِ سرءَ میتے توک ءَ یارگ بیت ۔ من یکیں جاہ ءَ اُوشتاتگ ،ھُشک ءُ ھیرانیءَ برے میت ءُ برے ثابت ءِ نیمگ ءَ چارگ ءَ اِتوں ۔ میت منی وسوگ ءِ دیم ءَ ایر کنگ بیت ۔ چادر ءِ دِیر کنگ ءَ گوں گوشئے آزمان مئے سرءَ کپت ۔منی سرءَ ترّ گے ءَ گپت ءُ بے ساھی ءَ زمین ءِ سرءَ کپتوں ۔

......☆......

کساس چار سال پیسر منی وسرک حبیب چہ وتی مات ءَ کہ کمپان ءِ نیچ ءَ نشتگ پہ سُبارگ ءَ ترّیں بانکلینک بُرگ ءَ اَت وتی اَدُّل ءِ جُست ءَ کنان تچک ءَ منی کرّا اچُل ءَ اَتک ۔

"اَدُّل ۔۔۔کارءَ ئے؟ ''آئی ءَ گوں وشیں تبےءَ جُست کُت ۔

" کارے اَست؟" من دراہینت ۔

آمنی گوش ءِ نزیک ءَ اتک گوں گونڈیں توارے ءَ گوشگ ءَ لگ اِت:"پہ تو۔۔۔ھمجراتے درگیتلگوں ۔"

من سٹے کُت :" چے؟ "چہ منی دست ءَ اِستان کپت ۔گوں بے باوری ءَ من آئی ءِ نیمگ ءَ چارگ ءَ اِتوں ۔آئی ءَ چہ زمین ءِ سرءَ اِستان چست کُت ءُ پاٹی ءِ سرءَ ایر کنان ءَ چُلّ ءِ آس بند کُت ءُ وتی دستی گوانکوئے پچ کُت ءُ منی دیم ءَ یک اکسے ایرۓ کُت ۔ اِے سکیں وش رنگیں جنکے ءِ اکس اَت ۔گندگ ءَ سُوری دیوانے ءَ زرتگیں اکسے اَت ۔

''بچے! اِے چہ کُجا ؟؟؟'' من گوں ھیرانیءَ برے اکس ءُ برے حبیب ءِ نیمگ ءَ چاران ءَ جُست کُت ۔

"ترا دوست بیت؟" آئی ءَ گوں پُرکندگیں دپے ءَ من ءَ جُست کُت ۔

"وھدے منی حبیب جان ءَ دوست اِنت ، گُڑا من ءَ چتو دوست نہ بیت ۔" من آئی ءِ سرءَ کسانے شھماتے جت ءُ گوں کندگ ءَ پسودات ۔ چہ آئی ءِ دپ ءَ ھم بچکندے تالان بیت ءُ چہ گل ءَ دیم ءَ سُہر ترات ۔

"بلے اِے بہ گوش ۔۔۔اِے جنک چہ کُجا ؟۔۔۔کئی چُک انت؟ تو کجا دیستگ ءُ اِے اکس چہ کُجا گپتگ ؟" من چہ آئی ءَ بازیں جُست یکپار ریگ ءَ کُت اَنت ۔

"سبُر سبُر ۔۔۔اَدُّل ،اِنچو جُست ۔۔۔دمانے وَ بہ دار،من ترا سرجمیں ھال ءَ سرکن آں ۔" آئی ءَ گوں وش تبیءَ دراہینت ءُ منی دست گپت اَنت ءُ چُلّ ءَ ایریں سندلی ءِ سرءَ نادینت ۔

''اسلا! کسّہ ایش انت کہ (آئی ءَ گوں مشکرائی ءَ وتی گُٹ سپا کُت ءُ گپ دیم ءَ بران ءَ گوشت) عابد ءِ جُلبندیءَ جنینانی رسینگ ءَ وَھدے ڈرائیورءَ راہ نہ زانت گُڑا عارف ءَ راگُشت اِش کہ تو ھمراھی ءَ بروگوں ۔ پدءَ عارف ءَ من ءَ گوشت کہ آتھنا اِنچو جنینانی توک ءَ نہ رَوت تاں من آئی ءِ ھمراہ مہ باں ۔ گُڑا ھمے بزان کہ تئی برات ءِ بَھت ءَ تئی ھمجرات درگیجگی اَت پمشکا ھُدایا اِے بلائیں چانس بےلوٹگ ءَ دست ءَ دات (آئی ءَ کندگے جت) ھیر! بانورءِ لوگ ءِ دپ ءَ بستگیں پال ءِ توک ءَ پترگ ءِ وھدءَ اِے جنک ءِ سرءَ منی چم کپتگ اَت اَنت ۔آ گوں وتی لہتے ھمراہاں چہ پال ءَ ڈن کسے ءِ ودارءَ اُشتاتگ اَتنت ۔انچوش منی چم پر آئی ءَ کپت اَنت ،من ءَ وللہ سک دوست بیت ۔ پدءَ دوشی کہ سالونک ءِ ننداریگ ءَ مادرستیں بچک گون اَتیں اُود ءَ ھم من اِے جنک دیست ۔ پدءَ سالونک ءِ نادینگ ءَ رندوَھدے مادراھیں بچک چہ بانورءِ جاہ ءَ ڈنّ درکپت اِیں ءُ کمپان ءَ درءِ دپ ءَ اَتک اُشتاتیں، اِے جنک چہ من ءَ کمے دیر اُشتاتگ اَت ۔من وت ءَ چہ بچکاں یک کرّے ءَ داشت ءُ چیروکائی اِے جنک ءِ اکس گپت ۔چہ بیم ءَ منی وَ دست پادلرزگ ءَ اَتنت کہ کسے من ءَ مہ گندایت دگہ شرّیں ردے گپتگ ءَ اَت ئۓ۔ (دمانے ھاموشی ءَ رند) اَدُّل ! ھُدا زانت کہ منی نیت پہ اِے جنک ءَ ھراب نہ اِنت ۔من انچوش اولی نزرءَ اِے جنک چاراِت من ءَ دوست بیت، دومی برءَ دوستر ءُ سیمی رندءَ دل ءَ گوشت کہ ھمیش اِنت تئی زند ءِ ھمسپر ۔۔۔'' حبیب ءَ گوں گران تبیءَ وتی دل ءِ گپ پہکا

درشان کُت اَنت۔

''بلے تو زانئے کہ سُورے ءُ کُتگ یا انّاں؟'' دمانے آئی ءَ چاران ءَ من پہ مشکرائی جُست کُت۔

" منی دل گوشیت۔۔۔انّاں۔۔۔ کُدرت ءَ اِے ایوکا پمن ءَ سازِاتہ۔" حبیب ءَ گوں بچکندگ ءَ دراہینت۔

من آئی ءِ بُن گُوش ءِ سرءَ گونڈے شہما تے جت ءُ گوشت:"شاباش منی برات، شاباش۔۔۔ سک بلائیں کارے کُتگ ئے۔۔۔کُل انگریزان ئیگ ءَ well done ۔۔۔very well done'' آئی ءَ منی گپے سرءَ کندگے جت ءُ دمانے ھاموشی ءَ رند دراہینت ئے:

"اڈّ ل!۔گوں لالا ءَ تو وت گپ بہ جن ناں۔۔۔لالا ءَ بُگش آ وت مات ءَ راز یگ بہ کنت۔من ءَ تُرسیت کہ مات بدمہ بارت۔" آئی ءَ منی منّت کُت۔

"اوہ۔اوہ۔۔۔بزاں ٹو پانی دیم ءَ وتی بزگیں اڈّ ل ءَ دَ یگ لوٹ ئے؟''من گوں کندگ ءَ الوت کُت۔

"وئے۔۔۔من وتی اڈّ ل ءَ نہ گوش آں دگہ کئے ءَ گوش آں؟''

"شریں بابا شریں۔۔۔ثابت چہ کارءَ واتر کنت گُڑا ھال ئے ءُ دیاں بلے اڈّ ل ءِ جان، پیسرءَ اِے وَ بزاں ایں کہ اِے جنک کئے انت ءُ چونیں مردمانی چُک اِنت؟ چِد ءُ پیسر ھچ گپ دیم ءَ برگ نہ بیت۔"

"نوں درستیں کار من وتی اڈّ ل ءِ سرءَ داتگ اَنت۔من ءَ وَ بس وتی لوگ بانک لوٹیت۔" حبیب ءَ گوں مشکرائی ءَ الوت کُت۔

......☆......

حبیب ءِ پہ وت ءَ جنکے پُسند کنگ ءَ ثابت ءَ وَ بدنہ بُرت بلے مات ءَ ھچ وشّ نہ بیت۔آئی ءَ دیراَت کہ وتی براز تک زورگی اَت بلے مستریں ردی ئے ءُ ھمیش اَت کہ لوگ ءَ کسے سھیگ نہ کُتگ اَت ئے ءُ۔ بلے نوں کہ حبیب ءَ پہ وت ءَ جنکے گیچین کُتگ اَت سک پریشان بیت ءُ یکیں گپّ ءِ سرءَ اُشتات کہ گوں وت ءَ درآمدے ھور کنگ نہ لوٹ ایت۔وھدے حبیب ھچ پیم ءَ چہ وتی پیسلہ ءَ پُشت ءَ کنزگ ءَ راز یگ نہ بیت گُڑا ثابت ءَ مات سرپد کنائینت کہ اِے حبیب ءِ زندگی ءِ اولی لوٹ اِنت کہ دپ ءَ گوں وت گوشتگ ئے ءُ۔ پدءَ زلوری نہ

اِنت کہ ھمک وتیگے شرءُ ھمک درآمدے بدبہ بیت۔پدءَ بَھت ءِ کاراں کس نہ زانت۔بلکیں حبیب ءِ پُسند آئی ءِ زندگی ءِ شرتریں مردمے جوڑ بییت۔دوسے روچ مُورک مچینگ ءَ رند مات ھم مجبور بیت ءُ پہ نادلکشّی راز یگ بیت کہ جنک ءِ چارگ ءَ رَوت۔

جنک ءِ بارواجُست پُرس کنگ ءَ چہ عابد ءِ لوگی ءَ شرتریں مردم منی چم نزرءَ نیست اَت پمشکہ چہ حبیب ءَ جنک ءِ اکس وتی دستی گوانکو ءِ سرءَ زُ ورگ ءَ پد دیم پہ عابد ءِ لوگ ءَ سربیتوں۔ عابد ءِ بانو رسکیں وش رنگ ءُ وش روئیں جنکے اَت۔زُوت گوں من ءَ ھُور تُور بیت۔گپ گپ ءَ من جنک ءِ اکس آئی ءَ پیش داشت۔آ سک ھیران ءُ اجّکہ ءَ اَت کہ اِے اکس منی گوراچون اَتکگ۔ وھدے من گپ تچک کُت کہ تئیءَ مات ءِ لوگ ءَ جُل بندی ءَ وھدے اولی رندءَ اِے جنک ما دیستیں مارا سک دوست بیت ءُ سور ءِ روچ ءَ دوستر بیت ءُ نوں اِے جنک ءَ وتی لوگ ءِ نشار کنگ ءَ دلمانگ ایں گُڑا آ کمے دلجم تر بیت ءُ گوشگ ءَ لگ اِت:

''اِے نسوک اِنت، مئے دِیرسیاد۔ منی مات ءِ لوگ ءِ پُشتی دمگ ءَ نشتگ۔ایشانی مزنیں مئے لوگ ءَ رپت آمد(رَوّا) کن انت بلے کسانیں وت ءَ کموکے دِیردار اَنت۔اِنچو بلے من اَلّم آں کہ ایشی ءِ سریگ انگتہ پر نہ کُتہ۔ شما منی مات ءِ لوگ ءَ بُرواِت، من مات ءَ وت گوانکو ءِ سرءَ ھال دیاں۔ آ شمارا وت نسوک زئیانی لوگ ءَ بارت۔دیمتر ءِ گپانی سندگ ءَ وَ شما وت زان اِت۔''

حبیب ءَ انچوش نسوک ءِ نام مالوم بیت سک گل بیت۔اِے دگہ روچ ءَ من گوں مات ءَ عابد ءِ وسوگ ءِ ھمراہی ءَ نسوک ءِ لوگ ءَ سربیتیں۔دیم پہ دیم ءَ نسوک چہ وتی اکس ءَ شرتر ءُ زیباتر اَت، مارا آ سک دوست بیت۔کلاس دوازدہ ءَ وانگ ءَ اَت۔وھدے ماوتی آھگ ءِ مول ءُ مراد نسوک ءِ مات ءِ دیم ءَ درشان کُت اِنت تہ آئی ءَ گوشت:''ماشمارا نزانیں۔شما وتی بچک ءَ ھم بیارِ ات تاں مئے مردین ھم آئی ءَ بہ چاراَنت پدءَ ما وت ماں وت ءَ شور ءُ سلاہ کنیں ءُ پیسلہ ءَ شمارا سئیگ کنیں۔''

کساس ھپتگے ءَ رند ما گوں وت ءَ حبیب ءَ زُرتیں ءُ نسوک ءِ لوگ ءَ شُتیں۔آھاں ھم حبیب گوں گندگ ءَ دوست بیت کہ رنگ ءُ زانئری دروشم ءَ حبیب چہ نسوک ءَ ھچ پیم ءَ جہل یا کم نہ اَت ءُ انچو ماھم دلجم اَتیں کہ حبیب ءِ ھبر ھر کجا برگ بیت اَلّم ءَ منگ بیت۔ نسوک ءِ مردماں لہتے جُست پُرس ءَ رند اِے سانگ کبول

کُت۔نوں ھبرپہ سُہرءُ گُدانی اَتک گُڑا آیاں درآمدانی رَنگ ءَ سک ڈک گپت۔ نشانہ ءِ بازیں چیزاں ابید بیست تولا سُہرءُ چِل جوڑی گُد گوں بیست ءُ پنچ منجل پسی برنج (بٹ) گوشت اِیشاں لوٹ اِتنت۔ مارا سر ترگّےءَ گپت کہ انچو مئے جوازہ نیست اَت۔ مئے بازیں منّت ءُ لیلاءِ پسّو آھاں ھمے دات کہ ما وتی مستریں جنک ءِ سُورءِ وھدءَ ھرچے گپتگ چہ آئیءَ کلدارے ھم کم بہ گریں، آئیءِ سانگبند مئے سرءَ پررتچ اَنت۔

مئے درستانی دیم ملوراَت ءُ ثابت پگرےءِ آماچ اَت کہ ایشاں چے پسّو بہ دَنت۔ ھمادمان ءَ چم ءَ حبیب ءِ سرءَ کپت انت کہ دیمءَ انچوش مُلوراَت کہ کمے نا بہ گرئیت۔ ثابت ءَ کہ وتی برات چوساہ ءَ دوست اَت ٹیلگ ءَ حبیب ءِ سرءَ سک دات اَنت ءُ دمانےءَ پیسلہ ءَ سر بیت۔آئیءَ نسوک ءِ مات مردمانی درستیں لوٹ منّت اِتنت۔من گوں مات ءَ ھُشک ءُ ھیران اتیں کہ ثابت ءَ جزبات ءِ پُرّ ءَ زبان وَ داتگ بلے ایشانی انتظام کنگ اِنچوارزانیں کارے نہ اِنت۔حبیب ءَ نوکی دومی ماہ ات کہ کارءَ رَوگ ءَ اَت ءُ ثابت ءِ پگار ھمنچوک اَت کہ لوگ ءِ سرجمیں ھرچاں دربہ کنت۔ پدءَ ما چوشیں مالدریں مردمے ھم نہ اَتیں کہ سُورءِ کاراں زُوت گیشینت بہ کنیں۔ مات ءَ پہ حبیب ءِ سُورئیگی لہتے گُد دوچائینتگ اَتنت بلے آھم چہ چِل جوڑیءَ سک کم اتنت۔ماستروتی پریشانی چہ حبیب ءَ چیر دات اِیں بلے آھم ناسرپدیں مردمے نہ اَت ءُ چہ ما گیشتر پریشان اَت کہ سُورءِ ھرچ چون کشگ بیت۔ثابت ءَ وھدے آئیءِ ملوریں دیم دیست گُڑا تسلی دیان ءَ گوشت ءَ:

''اڑے! تو وتی دیم پرچہ مُجینتگ؟ ھچ پرواہ مہ کن۔۔۔تئی برات زندگ اِنت۔۔۔من ءَ کول اِیں کہ تئی سُورءِ سرجمیں کاراں من وت گیشیناں بلے بس کموکے من ءَ وھد بہ دئے۔۔۔بلکیں سالے، بلکیں دوسال۔''

ثابت ءِ دلبڈ یاں حبیب دلجم بیت۔ھبربندیءَ رند حبیب ءَ پہ نسوک ءَ دستی گوانکوے زُرت دات ءُ نوں اِے مدامی داب جوڑ بیت کہ چہ کارءَ واتر کنگ ءَ پد حبیب وتی کوٹیءَ پُترت ءُ گوں نسوک ءَ گپ ءَ لگ اِت۔ پیسرءَ پدءَ ھم برے برے گوں سنگتاں نندپاداےءَ گُتگ اَت بلے نوں ھروھدءَ کہ کارءَ نہ شُت گوانکوءِ سرءَ گپّءَ گندگ بیت۔

ھبربندیءَ رند اولی اَئیدکہ اَتک ماپہ اَئیدیک ءِ رَسینگ ءَ نسوک ءِ لوگ ءَ شُت اِیں۔گپّ گپّ ءَ نسوک ءِ پت ءَ گوں ثابت ءَ گوشت: ''بائدچکانی نکاح چہ سُورءَ پیسرتروانینگ بہ بیت۔۔۔مئے مردم اِے گپّ ءَ بدّ

برگ ءَ اَنت کہ نسوک شپ ءُ روچ گوں وتی واستارءَ گوانکوءِ سرءَ اِنت۔۔۔ نکاح ءَ رند مردمانی دپّ زُبان بند بنت۔۔۔سُورءَ ھیرھماوھدءَ بیت اِنت کہ شمئے سُہرءُ گُد جاڑ یگ بنت۔''

نسوک ءِ پت ءِ گپ وتی جاہ ءَ شراَت، پمشکا لوگ ءَ واتر بیگ ءَ پد ماوت ماں وت ءَ شورءُ سلاہ کنگ ءَ رند نکاح ءِ روُچ اِیرگُت اِیں۔نکاح ءَ پد نسوک ءِ لوگ ءَ رپت آمدءَ حبیب ءِ پادھم پچ بیت اَنت۔نوں ھپتگانی سرءَ حبیب پہ نسوک ءِ دیدارءَ نسوک ءِ مات ءِ لوگ ءَ سر بیت ءُ گوں وت ءَ بازیں سوگاتے ھم بُرت۔

ثابت ءَ وتی بُن پیروکی زمین ءِ ٹُکّرے بہا کُت ءُ سُہر جنائینت اَنت بلے چہ دوچگراں گُدانی پچگرگ بلائیں جیڑھے اَت۔سالے نیم چے پیم ءَ گوست اَنت ھچ سمانہ کپت۔

حبیب چہ کارءِ نیمگ ءَ کرمان ءَ دیم دَیگ بیت۔ما آئیءَ زبان دات اِیں کہ تئی سُورءِ گُد مارا انچوش سربہ ینت ماترا پہ سُورئیگی لوٹائینیں۔آپہ دلجمی ءَ چہ اِدءَ شُت۔

......☆......

کساس شش ماہ ءَ رند حبیب ءِ سُورءِ سرجمیں گُد دوچگ ءُ پر جتگ بیت اَنت۔اِنگو ما حبیب ھال دات اِیں کہ آپہ ماھے ءَ موکل ءِ اَرزیءَ بہ دَنت ءُ آنگو نسوک ءِ لوگ ءِ مردم ھم ھال دات اِیں کہ پہ سُہرءُ گُدانی رَسینگ ءَ پیداگ اِیں۔ چونائیءَ اِدءِ رواج ھم ھمیش اَت کہ جُلبندی ءِ روچ ءَ بانوری ازباباں گوں گُد ءُ سُہراں دَیینت بلے پرچا کہ حبیب ءِ نکاح پیسرءَ بوتگ اَت ءُ سانگبنداں گوشتگ اَت کہ سُورءِ گرءُ چیلّاں بازیں چیز چہ سُورءِ لوگاں گار بیگ ءِ جیڑہ آھانی دیم ءَ مستریں جنک ءِ سُورءِ وھدءَ اَتکگ اَنت پمشکا ما ایشاں چہ سُورءِ مراگش ءَ پیسرتر بہ رسین اِیں۔ مات ءَ وتی برات، نِشار، وَسرک ءُ ھمجراں ھم دعوت دات اَنت کہ گوں ما ھمراہ بہ بنت تاں آمارا بےکس مہ زان اَنت۔گوں چاپ ءُ اُلُو لُو ءَ حبیب ءِ گُد سُہر نسوک ءِ لوگ ءَ رسینگ بیت اَنت۔سُورءِ روچ ''حبیب ءِ آھگ ءَ رند گیشّینگ بیت'' ءِ پیسلہ ءِ سرءَ یل دَیگ بیت۔

کساس ھپتگے ءَ رند حبیب ءَ چہ کرمان ءَ واتر کُت۔گندگ ءَ حبیب ءَ کرمان ءِ آپ ءَ نہ ساچ اِتگ اَت۔ آئیءِ جان ءِ گوشت ءَ پہکا لہیتگ اَت ءُ دیم ءِ سُہری ءَ سیاہ چک تراِتگ اَت۔

''بزاں نسوک ءِ دیری ءَ تراسکّ توریتگ۔۔۔'' من پہ مشکرائی گوشت۔آئیءَ گونڈے بچکندے جت

بلے چہ زبان ءَ پسلگ ئے ئَ نہ کُت ۔ ماھے زانت ایں کہ دراجیں مساپری ءَ ژند کُتگ ۔

شپ ءَ نپادانی سرءَ نندگ ءَ گوں ثابت ءَ سارتے آھے کشّ ات ۔ گندگ ءَ سک دم ئے بُرتگ اَت ۔

"چون انت ترا؟" من ھم کش ءَ نندان ءَ جُست کُت ۔

"نزاناں جان! بلے حبیب، گندگ ءَ پیسر یکّیں پیم ءَ نہ انت ۔ ۔ ۔" ثابت ءَ گوں پریشانی ءَ دراھینت ۔

"چے متلب؟ ۔ ۔ ۔ چتو پیسر یکّیں پیم ءَ نہ انت؟" من گوں ھیرانی ءَ جُست کُت ۔

"ھُدا بزانت ۔ ۔ ۔ آئی ءَ چون انت بلے گپے ناں گپے الّم ءَ اَست کہ حبیب ءَ وت ءَ چو دَور داتگ ۔ ۔ ۔ آھگ ءِ وھد ءَ من آئی ءَ ھال دات کہ باندءَ نسوک ءِ لوگ ءَ سُور ءِ تاریخ دَیگ ءَ روئیں ءُ تو ھم پر چہ کہ انچو وھد ءَ اِدءَ نہ بیتگ ئے باید گوں ماھمراہ بہ بئے بلے آئی ءَ نے گلے درشان کُت نئیکہ دگہ گپ ھبرے کُت ۔ ۔ ۔ ھیران آں کہ آ وا انچوش اشتا پیگ اَت کہ پہ کرمان ءِ رَوگ ءَ راز یگ نہ اَت، نوں کہ مادرستیں کارجم کُتگ ایں آئی ءِ روّیہ سک اَجب انت ۔"

"جان! من پہ شرّی سرپداں کہ ترا حبیب چو وتی چُکّانی رنگ ءَ دوست انت بلے ایشی ءِ مانا اِے ھم نہ انت کہ تو وت ءَ مُپت ءَ پریشان بہ کن ئے ۔ ۔ ۔ تو وت بچار وھدے ماھم دراجیں مساپری جن ایں لوگ ءَ کائیں مئے ھال ھم سک خستہ بیت ۔ ۔ ۔ آھم انگتہ ژند انت ۔ یک دورچ یلا بہ دئے تاں آئی ءِ تب ھم کے گھتر بہ بیت ۔ ۔ ۔ نسوک ءِ لوگ تچگہ وَ نہ انت کہ مااگس یک روچے مھتل بہ بئیں آ لڈانت رَوانت ۔ ۔ ۔" من گوں وش تبی ءَ دراھینت ۔

"اونہہ ۔ ۔ ۔ بلکیں!" آئی ءَ پہ نادلکشّی بچکندے جت ءُ گوں گونڈیں توارے ءَ پسّو دَیان ءَ وتی سرسرجاہ ءِ سرءَ ایر کُت ءُ چم ئے بند کُت اَنت ۔

......☆......

اِے دگہ روچ ءَ منی ھم چارگ ءُ مارگ ھما بیت کہ ثابت ئیگ اَت ۔ آئی ءِ شوکی ءُ دیم ءِ سرءَ کندگ ءِ جاہ ءَ یک بیزاری ءُ بے تاھیری یے گندگ بیگ ءَ اَت ۔ مات ءِ جُست ءِ سرءَ آئی ءَ ھمے پسّو دات کہ ژندی ءِ سوب ءَ جان دردءَ گپتگ پمشکا کموکے بے تہنبل انت ۔ پدءَ چہ لوگ ءَ دیرہوٹلانی ورگ ئے ئَ تب ءَ نہ کپتگ ءُ گیشتر بے

ورگ بیتگ پمشکا چہ پیسرءَ لاگر انت ۔ مات ءَ آئی ءِ گپ ءِ سرءَ باور کُت ءُ دراھینت :

"شرّیں گُڑاسُور ءَ رندنسوک ءَ وتی ھمبراھی ءَ بہ بر، لوگی وراک ءُ زال ءِ ھمبراھی، درملک ءَ بازءَ نہ تَو رینیت ۔"

مات ءَ انچوش وتی گپ ھلاس کُت، ثابت ءَ وتی ھبر مان دات: "نوں تو بگوش مروچی یک شنبے انت، جمعہ ءِ روچ چون انت اگس ماسُور ءِ تاریخ ءَ بہ دئیں؟؟؟"

حبیب ءَ پسلگ نہ کُت ۔ ۔ ۔ دمانے ءَ لُنٹ ئے ئَ گٹ چت ءُ چہ وتی جاہ ءَ پاداتک "انّوں کایاں" گوشگ ءَ گوں دیم پہ وتی کوٹی ءَ شُت ۔ ثابت گوں ھیرانی ءَ برے منیگ ءُ برے مات ءِ دیم ءَ چاران اَت کہ آئی ءِ دل ءِ ھال ھم چہ ماجتانہ اَت ۔ حبیب ءِ پُشت مان دَیگ ءَ گوں مات ھم پاداتک شُت ۔

"تَو دیست! حبیب چون کنگ ءَ اَت؟" ثابت ءَ گوں اپیتکی ءَ دراھینت ۔

"ھَو ۔ ۔ ۔ بلے پرچہ چوش انت، چے بیتہ زاناں؟" من ھم ھیران اتوں ۔

"من پہ شرّی زاناں ۔ ۔ ۔ آ دِل ءَ جیڑ ایت بلے دپ ءَ نہ ریچ ایت ۔ ۔ ۔ آ مدام ھمے پگر کنت کہ مات برات پریشان بنت بلے مارا بید ءِ چہ یک دگر ءَ دگے کئے اَست ۔ ۔ ۔ آئی ءِ پریشانی زاناں مئے نہ اَنت کہ آئی ءَ وت ءَ چُو یک کرّے ءَ داشتگ؟

جان! تو کارے بہ کن ۔ ۔ ۔ تو چہ آئی ءَ گپّ گپّ ءَ جُست بہ کن بلکیں ترا گوں چیزے بگُوشیت ۔ ۔ ۔ من ءَ ءُ مات ءَ وَ ایوکا تسلی دَنت گوشئے ما گونڈواِیں ءُ آئی ءَ نزان ایں" ۔ ثابت من ءَ منّت کنگ ءَ اَت ۔

ثابت حبیب ئیگی سک پریشان اَت کہ آئی ءَ وتی پت ءِ بیرانی ءَ رند حبیب چو وتی جند ءِ چُکّ ءِ پیم ءَ رودینتگ اَت ءُ مدام ارمانیگ اَت کہ حبیب انچوش دنیائی گپّاں گوں وتی برات ءَ کنت وتی دل ءِ گپّاں ھم بہ جنت ۔ بلے حبیب ءِ تب ءَ انچیں سبر ءُ اوپارے مان اَت کہ ھچبر دپ ءِ وت ھچ چیزے چہ کس ءَ نہ لوٹ اِتگ ۔ ھما روچ ءَ کہ لوگ ءَ سبارگ وھد ءِ سرءَ اَڈ نہ بیتگ اَت چہ نگن ءُ پیاز ءَ لاپ ئے ئَ سئیر کُتگ ءُ گلگ ءِ جاہ ءَ ھمے گوشتگ کہ لاپ ءَ لوٹیت ورگ نوں آ گوشت ءُ ماھیگ بیبت یا نگن پیاز ھچ پرک نہ دَنت ۔

من کہ آئی ءِ نشار ءَ پیسر آئی ءِ تروزتک ءُ مستریں گھاراتوں کہ منی وسوگ ءَ چہ منی اُردی ءَ من ءَ چہ وتی

http://baask.com/literature

کستریں گھارءَ کہ زنگبارءِ نندوک اَت پچ گپتگ ءُ یاورتگ اَت ءُ وتی چکانی رنگہ رودینتگ ات ءُ۔ اِے لوگ ءَ بیدءِ چہ من ءَ دگہ جنیں چکے ھم نیست اَت پمشکا ثابت ءِ نامگپت ءَ ابید من ءَ مات ءِ دوستیگیں جنیں چُک ءُ حبیب ءِ دوستیگیں گھارءِ جاہ ھم رَس اِت۔ حبیب کہ منی ھلگیگیں براتانی رنگ ءَ اَت چہ من ءَ ھجبر ھچ گپ ءُ چیر نہ دات۔ مات ءُ ثابت پہ اِے گپّ ءَ دلجم اَتنت کہ حبیب اگں چہ آھاں وتی دل ءِ گپاں چیر دَنت بلے لوگ ءِ یک مردمے وَانچیں اَست کہ آئی ءِ دیم ءَ پچیں آدینک اِنت۔ نسوک، حبیب ءِ زندگی ءِ اولی ءُ مزنیں واھگے اَت پمشکا ثابت ءَ آشات نہ بیت۔ نوں کہ حبیب ءِ واھگانی سرجمی ءِ وھد سرءَ اتکگ اَت آھاموش اَت۔

" تو پریشان مَہ بُو جان۔ من وت جُست ءُ کناں ءُ نئیلاں کہ چیزے چہ من ءَ چیر بہ دَنت۔ انشاءاللہ! ھیر بیت اِنت۔'' من ثابت تسلی دات۔

......☆......

نیم روچ ءَ کہ حبیب وتی کوٹی ءَ پُتر تگ اَت نوں بیگاہ ءِ وھد اَت بلے انگت آچہ وتی کوٹی ءَ دَرنہ کپتگ اَت۔ من آئی ءِ کوٹی ءِ دَرٹُک اِت۔ تاں دیرءَ رند درچہ تو کی نیمگ ءَ پچ کنگ بیت ءُ حبیب دروازگ ءِ دپ ءَ اُشتا تگ اَت۔ چم ءُ سُہر اَتنت۔ من ءَ پہ کوٹی ءِ توک ءَ آھگ ءِ راہ ءُ دات ءُ وت شُت تھت ءِ سرءَ یک کرّ ءَ نشت۔ من ھم تچک ءَ آئی ءِ دیم ءَ تھت ءِ سرءَ شُت نشتاں۔

" واب اَتئے؟"

"انّاں۔" آئی ءَ بچکند ءِ جنان پسّو دات۔

"باریں چے کنگ ءَ اَتئے؟" من آئی ءِ ٹیلگانی نیمگ ءَ چاران ءَ جُست کُت۔

"ھچ۔بس اَنچو (آئی ءَ ملوریں بچکند ءِ جت)۔۔۔تو ھال کن اڈُّل۔ چونئے تو؟"

" من وشّ ءُ ھیر آں۔۔۔ بلے گندگ ءَ منی برادل، وشّ وشّ نہ اِنت" آئی ءَ وتی چم چُپت کُت اَنت ارسی ترنپے چہ چم ءِ کُنڈ ارتک۔

"حبیب! چون انت ترا؟ چے بیتہ؟ پرچیا تو چورَنج اِتگ ءُ؟" من آئی ءِ سرءِ سرءَ وتی دست ایر مشان ءَ

جست کت۔ آئی ءَ وتی لنٹ گنٹ چپت اَنت۔۔۔ من آئی ءِ دست وتی دست ءَ کُت ءُ گوں آئی ءِ نیمگ ءَ چاران ءَ جُست کُت: " بگُوش منی برات، چون اِنت ترا؟۔۔۔ نسوک ءَ چیزے گوشتگ اگاں نہ دِگہ چیزے بیتگ۔۔۔؟"

آئی ءِ نگاہ زمین ءِ سرءَ سک اَتنت بلے چم ءِ ارس ءُ رِچان اَتنت۔

"وتی اڈُّل ءَ نہ گوشئے؟ " منی منّت کنگ ءَ آئی ءَ گن سارتے کش اِت۔ دمانے ھاموشی ءَ رند پدءَ سارتیں آھے کش اِت ءُ ءُ گوں جھلیں توارءَ گوشگ ءَ لگّ اِت :"اڈُّل۔۔۔ نسوک من ءَ نہ لوٹیت۔"

من سٹے کُت "پرچیا؟" من گوں ھیرانی ءَ جُست کُت۔

" آ گوشیت کہ منیگ ءُ آئی ءِ تب یک نہ اِنت۔ من آئی ءِ زند ءِ زلورتاں سرجم کُت نہ کناں۔ آئی ءَ ھما رنگیں مردینے ءِ واھگ بیتگ من چہ آھاں نیاں (دمانے ھاموشی ءَ رند) آئی ءَ۔۔۔ آئی ءَ مال، زرّ، سُہر، گاڑی، مزنیں لوگ جاہ ءُ مدام ترگ لوٹیت ءُ من۔۔۔ من وتی برات ءِ چمداراں۔ من آئی ءَ را گشتگ کہ تئیگی ھرچے تو گوشئے من درست کناں، ھرچے تو لوٹئے من ترا دیاں۔ اَنّوں ھم پہ تئی سوگاتانی ھرچ پورا کنگ ءَ من شپ روچ یک کُتگ اَنت۔ وتی وَرگ، وَپسگ ھچ چیز ءِ پرواہ نہ کُتگ دیمترءَ گیشتر کناں بلے من ءَ یل مَہ دئے۔۔۔ بلے اڈُّل آ۔۔۔ آ۔" گوں وتی دل ءِ دردانی درشانی ءَ آئی ءَ گوں برزیں توارے ءَ گریوگ بنا کُت۔

من ھُشک ءِ ھیران آئی ءِ گپاں گوژدارگ ءَ اِتاں۔ من ھمے مارات گوشئے یکے ءَ چہ منی پادانی چیرءِ زمین چک اِتگ ءُ دیر کُتگ۔

" آئی ءَ بگُوش تو منی زندگی ءَ بیا ترا درستیں چیز رس اَنت۔۔۔ ترا کس اِدءَ دست ءَ آپ ءَ کنگ ءَ نئیلیت۔ سُورءِ گرانتریں ھرچ اللہ اللہ کُت دراَ تک اَنت نوں دیمترءَ شرّی کیت۔"

منی گپ ءِ سرءَ آئی ءَ گوں ویرانگیں چماں دراہینت :" اڈُّل مَں اِے درستیں گپ جتگ اَنت، بلے آ۔۔۔ آ من ءَ نہ لوٹیت۔۔۔ آئی ءَ گوں من ءَ مہر نیست۔۔۔ آچہ من ءَ آزات بیگ لوٹیت۔"

حبیب ءِ اِے گپاں گوں من ءَ سرتر گے ءَ گپت۔ ھچ سر پر نہ بیگ ءَ اَت کہ چے بگُش آں۔ حبیب سک

پرِشتگ اَت۔ منی ھم او پارءَ جواب داتگ اَت۔ دل ءَ جیڑاتوں کہ اِے چونیں جنجالے کہ منی برادل ءِ سر کپتگ۔ بلکیں نسوک ءَ کسی سکینے سرءَ اِنت۔ بایداِے گپ مات ءُ ثابت ءِ دیم ءَ یارگ بہ بیت تاں جیڑہ ءِ گش ءُ گیوار کنگ ءَ راھے دربئیت۔

من حبیب تسلّی دَیان ءَ گوشت: ''تو ھچ پگر مہ کن۔۔۔تئی جنین ءَ کسے بارت نہ کنت۔۔۔اِے دوتکی لئیپے نہ اِنت کہ سُورد َست ءُ دَپ ءَ اِنت ءُ بانُک گوشیت من ءَ آزاتی لوٹیت۔"

وَھدے شام ءَ پد اِے گپ من وسوگ ءَ ثابت ءِ دیم ءَ پچ کُت اَنت آ ھم سک ھیران ءُ پریشان بیت اَنت۔ چہ ماکسی سر پر نہ بیگ ءَ اَت کہ آ ھر چونیں گپے بوتگ کہ چہ سُورءَ دوسے روچ پیسر آ ھانی میان ءَ انچو دِیری اتگگ۔ مات ءُ ثابت ءَ ھمے پیسلہ کُت کہ اِے گپ نسوک ءِ مستر انی دیم ءَ زائر کنگ لوٹیت تاں وتی جنِک ءَ سر پد بہ کن اَنت۔ بلے اِے گپ ھم آھانی مجگ ءَ تر ینگ ءَ اَت کہ جنکے چہ سُورءَ پیسر چوش اِنت رندتر ءَ باریں چون کنت ءُ اِے گپ الّم ءَ یک روچے پیسلہ یے بیت نہ کنت، گُڑا نسوک ءَ پر چیا وتی مستر آوھد ءَ سہیگ نہ کُت اَنت کہ آئی ءِ مستراں گُد ءَ سُہر رسینگ ءِ گوشتگ اَت۔

مات ءَ وتی وسرک ءُ برات ھم پہ اِے گپ ءِ ئیگی سئیگ کُت اَنت ءُ مادرست ھمراہ بیتیں ءُ نسوک ءِ مات ءِ لوگ ءَ سر بیت ایں۔نسوک ءِ مات ءُ پت ءَ مارا پہ اِزّت آپ تام کُت۔

انگت ما یک دومی ءِ ٹیلگاں پُرسگ ءَ اَت ایں کہ گپّ ءَ چے پیم ءَ بنا بہ کن ایں کہ نسوک ءِ پت ءَ بندات کُت:

''نسوک ءِ ھمائیں گوں حبیب ءَ گوانکو ءِ سرءَ گپ بیتگ آ یکیں نیرءَ جنگ ءَ اِنت کہ گوں حبیب ءَ زندگی کُت نہ کنت۔۔۔(مادرست گوں ھیرانی ءَ آئی ءَ چاران بیتیں) چہ ھبر بندی ءَ بہ گرتاں روچ مروچی ماھم ھمے گندگ ءَ اِیں کہ چہ سورءَ پیسر نکاح ءِ پیسلہ کنگ مئے مزنیں ردی یے بیتگ۔۔۔دوئینانی تب چہ یک دومی ءَ ھمنچو جتا اَنت ءُ ماراچہ انو گہ گندگ بیگ ءَ اِنت کہ اِے سانگ تاں دیرءَ شُت نہ کنت ءُ چہ چکانی زندگی برباد کنگ ءَ بہتر اِنت کہ ما اِے سانگ ءَ چہ ھمِد ءَ ھلاس بہ کن اِیں۔۔۔''

مادرست تُک ترک بیت اِیں۔ثابت ءِ ناکوءَ مئے نیمگ ءِ ھاموشی پُروشان ءَ دراھینت:

''واجہ! اگں چُک نہ زان اَنت بائد مات پت اِش سرپد بہ کن اَنت بلے گندگ ءَ شما سرپدی ءِ جاہ ءَ چُکانی رَدیاں دلبڈی دَیگ ءِ ھیلدار اِت۔ اِے گونڈو ئی لئیپے وَ نہ انت کہ ھروھد ءَ لوٹ ئے سور بہ کن ئے ءُ ھروھد ءَ لوٹ ئے ھلاس بہ کن ئے۔۔۔ماشمار اھجبر اشتاپی کنگ ءَ نہ گوشتگ بلے چہ ھبربندی ءَ رند نکاح ءِ سلاہ ھم شمئے بیتگ۔۔۔نکاح ءَ رند کہ نوں سُور دَپ دستان اِنت شما اِے سانگ ءَ ھلاس کنگ لوٹگ ءَ ئے؟''

''واجہ! گیشیں گپ ءِ پائیدگ نیست۔۔۔زندگی چُکّا نیگ اِنت وھدے چُک راز یگ نہ اَنت مئے وَ دست نہ رَوت۔ماوتی چُکّ ءِ ھک ءَ زُرت نہ کن اِیں بایدشما ھم حبیب ءَ سرپد بہ کن اِت کہ زُوراں سری ءِ سانگ بندی بید ءِ چہ تاوان ءَ دِگہ ھچ نہ دَنت۔شُگر اِنت کہ اَنگت نسوک آئی ءِ لوگ ءَ نہ اَنت ءُ چہ ھمے لوگ ءَ سرجمیں کسّہ ھلاس بیگ ءَ اِنت۔شما حبیب ءَ بگُوش اِت کہ نسوک ءَ چہ وت ءَ بہ گیشین اِیت۔'' نسوک ءِ پت ءَ ترندک ءَ گوشت۔

"ناکو! شمئے دل ءَ اِے چُکّی لئیپے۔۔۔بلے ما پہ اِے سورئیگی چے نہ کُتگ۔۔۔اِے گرانی ءَ انچو سُہر، انچو گُد ما ایوکا پہ وتی برات ءِ دوستی ءَ کُتگ بلے ھجبر نزانتگیں کہ شمئے دل ءَ کیھوری مان۔۔۔'' ثابت ءَ وتی زَھر درشان کُت اَنت۔

''واجہ! ھک شریت (شریعت) ءَ تاں جنین، مرد ءِ لوگ ءَ نہ رَوت مہر ءِ زرّ ءُ چیزانی سرءَ ھک ئے ئِ نیست۔۔۔شمئے گندگ ءَ چمّ ھمیشانی سرءَ سکّ بیتگ اَنت پمشکا چہ سُورءَ ھتگے پیسر گُد ءَ سہر لوٹائیتگ تاں رند ءَ سُہنے گپّ ءَ جت بہ کن اِت۔۔۔اِے شما شرنہ کُتگ۔'' ثابت ءِ ناکوءَ گوں ترندے گالوارے ءَ دراھینت۔

"بچار اِت واجہاں! شمانوں ھرچے سرپد بیگ لوٹ اِت بہ بئیت۔گوں جاک سلوات ءَ دنیا سئیگ کنگ ءِ ھچ پائیدگ نیست، مئیگ ءُ شمئے اِزّت ھمیش اِنت کہ حبیب سُہن ءِ کاگدانی سرءَ دستخط بہ کنت۔لوگ ءِ ھبر لوگ ءِ توک ءَ ھلاس بہ بیت شرتر اِنت۔"

"ھبر چوش ھلاس نہ بیت اِنت۔۔۔ءُ نئیکہ مئے بچک سُہن ءَ دَنت۔۔۔شمار اپکار اِنت شماوت بُرو اِت کورٹ ءَ۔" ثابت ءَ گوں جاک ءَ گوشت۔

"مئے لوگ ءَ جاک ءُ سلوات مہ کن اِت۔۔۔ماشمار اشریفیں (شرپداریں) مردم زانتگ۔بلے شما۔۔۔"

ثابت ءَ چہ زَھرءَ وتی مشت وتی دست ءَ جت۔ دوئیں ناکوہاں آئی ءِ کوپگ ءِ سرءَ دست اِیر مُشت ءَ سارت بیگ ءِ سکین دات۔ بازیں کُو کار سلوات ءَ رند مالوگ ءَ واتر کُت اِیں درست گوں حبیب ءَ گوشگ ءَ اَتنت کہ اگں مردے ئے سہنان ئے مَہ دئے ءُ نوں گوں نسوک ءَ سُور ھم مَہ کن ءُ تو ھم دگہ جنے بہ گر، بلّ کہ تاں آھانی جنک زندگ اِنت بہ پیسک اِیت۔۔۔ اگاں آ چہ ترا سُہن لوٹ اَنت بُروانت کورٹ ءَ ءُ کیس بہ کن اَنت۔۔۔ تئی شہادت ءِ دیوک اِدءَ بازاَنت۔ تو ھم کپتگیں مردے نئے۔۔۔"

بلے انچو سوجاں پدھم حبیب وتی یکیں گپّ ءِ سرءَ اُشتاتگ اَت کہ من نسوک ءَ ھچ رنگ ءَ یل دَیگ نہ لوٹ آں۔ من ءَ گوں سہرءُ گُد پچاں ھچ کار نیست۔ ثابت ءَ وتی برات ءِ دیوانگی ءِ سرءَ سک بزگ بیت بلے آئی ءِ دست ءَ ھچ نیست اَت۔ نسوک ءِ پت ءَ وتی خاندان ءِ زرنگیں مردم توار کُت اَنت پہ پیسلہ ءَ، بلے مئے مردم یکیں گپے سرءَ اُشتوک اَتنت کہ سُہن مئے چُک نہ دَنت شمارا لوٹیت کورٹ ءَ بُرواِت بلے آھانی اڑی ھمیش اَت کہ ما کورٹ ءَ نہ رَوئیں بچک وت سُہن ءِ کاگدانی سرءَ دستخط بہ کنت۔

زند ءِ اَڑءُ جنجالانی سوب ءَ حبیب ءَ وتی کار ءِ سرءَ اَرزی یے دیم دات کہ آ کرمان ءَ شت نہ کنت۔ پرچہ کہ ھپتگ ءُ دوھپتگ ءِ سرءَ نسوک ءِ خاندان ءِ سروکاں حبیب پہ پیسلہ ءَ توار کنان کُت۔ بلے ناآپہ وتی سُہن ءِ پچ گرگ ءَ پُشت ءَ کنزاِتنت ءُ نئیکہ حبیب وتی پیسلہ ءَ مٹ کنگ ءَ راز یگ بیت۔

اِے کیس روچ پہ روچ ھراب بَیان بیت ءُ چہ ایشی ءَ حبیب ءِ جان دراھی ءِ سرءَ ھم مزنیں اثرے دَور دات۔

کم ورگی ءَ آ روچ پہ روچ رَکچّان اَت۔ اِے پیم ءَ آئی ءِ زند ءِ جاور ءُ جان سلامتی نلگیگ بَیان اَتنت۔ من، ثابت ءُ مات ءَ آئی ءَ ھر چُنت سرپد کنگ ءِ جُہد کنگ ءَ اَتیں بلے ھچ پہ ھچ ءَ۔ آ چہ گیشّیں نزوری ءَ نوں نشت ءُ پاداَتک نہ کنگ ءَ اَت۔ ثابت ءَ پہ زور آ دیم پہ داکتر ءِ پیش دارینگ ءَ بُرت۔

......☆......

"داکترءَ چے گوشت؟" ثابت حبیب ءِ ھمرائی ءَ اَنچش لوگ ءَ سر بیت، مات ءَ پہ بے تاھیری ءَ جُست کت۔

"ڈاکٹر گوشیت کہ گرانیں نوبتے وَ نیست، بس گُٹّ ءِ توک ءَ دانگے چست بیتگ کہ گونڈیں بُر برینے لوٹیت۔ ھمیشی ءِ سوب ءَ ورگ وارت نہ کنگ ءَ اِنت ءُ جسم ءِ نزوری ءُ لاگری ءِ سوب بے وَرگی اِنت۔ باید آ پیں چیز گیش ءَ چہ گیش بُوارت۔۔۔" آئی ءَ حبیب ءِ آزمائشانی رپورٹان ءَ ایر کنان ءَ پسّو دات۔

" گڑا چے گوشتگ داکترءَ؟ کدی برءُ برین ئے کنت۔" من گوں تنکانسری ءَ جُست کُت۔

"آ وَ گوشیت کہ ھمنچو زوتر بیت شرتر اِنت بلے من یک داکترے ءِ گپ ءِ سرءَ باوَر کت نہ کن آں، سے چار شریں داکتران اِش پیش دار آں، اَگاں درستاں یکیں گپ جت گڑا مردم مُھتل نہ بیت۔"

......☆......

ثابت ءَ ھر کجام جاہ ءَ حبیب ءِ آزمائیشانی رپورٹ پیش داشت اَنت درستینانی گپ یکین اَت کہ باید دانگ کشّگ بہ بیت۔ گیشتر دارگ ءَ تاوان دات کنت بلے اِے ساھت ءَ اِنچو مشکلے پرے نیست۔ یک نیمگ ءَ نادراہ جاہانی روآ ءُ دوئمی نیمگ ءَ نسوک ءِ جرگہ ءِ مردمانی پہ پیسلہ ءَ توار کنگ ءَ حبیب سک بے تاھیر کتگ اَت۔ ثابت ءَ آبازیں دلبڈی یے دات:

"برے برے زندگی ءَ چُشیں جیڑہ کاینت کہ انسان نزانت چے بہ کنت، گڑا آ وَھد ءَ وتی پیسلہ ھدا ءِ سرءَ یلا دَیگ لوٹیت کہ آ وت شرتریں پیسلہ کنوک اِنت۔"

مئے دست ھم شپ روچ ھدا ءِ دیم ءَ بُرزاَتنت کہ اللہ وت رَھم بہ کنت پہ حبیب ءَ راھے در بہ کیج اِیت ءُ تاھیرءُ کرارے ئے بہ دَنت۔

دوروچ پیسر ثابت ءَ حبیب شُھر ءِ مستریں نادراھ جاہ ءَ برتگ اَت پہ پیش دارگ ءَ۔ آھاں دوروچ ءَ رند پہ بُرءُ برین (جراحی) ءَ نام نبشتہ کُت۔ ثابت زیّاں نادراھجاہ ءِ نپادانی سرءَ وپسگ ءِ بدل ءَ وتی ناکو ءِ لوگ ءَ کہ چہ نادراہ جاہ ءَ نزیک اَت، شپ دارگ ءِ اِرادہ کُت ءُ مارا گوانکو ءِ سرءَ سئیگ کُت۔

زیکیں مگرب ءَ رند گوں پہریزی ورگ ءَ شام کنگ ءَ پد حبیب ٹی وی چارگ ءَ ناکو ءِ لوگ ءِ کمپان ءَ نندوک اَت کہ من گوانکو ءِ سرءَ زنگے جت۔ چہ حبیب ءَ جُست پُرس کُت اوں گُڑا ھمے پسّو ئے دات:

"اَدّل! من وشّ آں بس چہ اَنوگ ءَ ورگ بند کنگ بیتگ۔ سُہی منی برءُ برین اِنت، بس شما دُوا بہ کن

اِت۔"

درائیں شپ پہ حبیب ءَ دعا کنگ کنگ ءَ دل واب ءَ شتگ اَت بلے انا گہہ ءَ واب ءَ گوشئے کسے ءَ حبیب چہ کوہ ءِ برز ءَ جہلی نیمگ ءَ چگل داتگ اَت ءُ ما درائیں لوگ ءِ مردم حبیب ءِ شوھاز ءَ سرگردان گریوگ ءَ اَتیں بلے آ مارا دست نہ کپگ ءَ اَت۔ چہ واب ءَ جاہ سرگ ءَ رندسرجمیں جان ءَ درھگے ژ رتگ اَت۔ پدءَ وت ءَ تسلی داتوں کہ بلکیں بازیں پگر اں شیتان ءَ واب ءَ ترسینتگ۔

......☆......

"سامل۔۔۔اوسامل۔۔۔سامل!۔۔۔پادا۔۔۔پادا منی چو۔۔۔ھوش ءَ بیا۔۔۔بچاروتی برادل ءَ۔۔۔ آ ھری رند ءَ بچارے۔نوں ھجبر تو وتی دوستیگیں برادل ءَ دیست نہ کنئے۔پادا سامُل پادا۔"

منی گوشاں چہ دیر ءَ توارے آتک ءُ کم کم ءَ مردمانی توار نزآ ھان بیت۔منی دیم ءَ گوشئے کسے ءَ آپ ءِ چنڈگ دات۔منی سر ءُ چم سک گران اَتنت۔گوں چمّانی پلپٹینگ ءَ چم کپت کہ بازیں مردم ارساں گُلگل منی سر ءَ پر رتلگ اَنت۔انا گہہ ءَ ثابت ءِ گریوگ ءُ میت ءِ لوگ ءَ آھگ منی چمانی دیم ءَ ترّان بیت اَنت۔

یات اتک کہ چے پیم ءَ حبیب ءِ میت گندگ ءَ گوں من ءَ سرترگے ءَ گپتگ اَت ءُ من کپتگ اَتاں۔ ھمادمان ءَ من چہ وتی جاہ ءَ پاداتک اُشتات آں۔سیادے ءَ منی سریگ چہ کوپگ ءَ چست کُت ءُ سر ءِ بان ءَ دات۔من گوں بے سماھی ءَ وتی چپ چاگرد ءَ چارگ ءَ اِتاں۔حبیب ءِ مَیّت شودگ ءُ سواب کنگ ءَ رند پہ گڈی دیدار ءَ کمپان ءِ لاپ ءَ اِیر اَت، مات سنگ سیاہ حبیب ءَ چارگ ءَ اَت۔اِے ویل ءَ آئی ءِ گریوگ ڈکینتگ اَت ءُ مردم آئی ءَ گریوائینگ ءِ جہد ءَ اَتنت۔یگہ نگہ گوشئے من وتی ھوش ءَ اَتک آں ءُ چہ منی دل ءَ چیھا لگے در اتک، ھمادمان ءَ ثابت ءِ شوھاز ءَ لگّ اِتاں، تاں جُستے بِہ کناں کہ انگت وَ حبیب ءِ بر ءُ برین نہ بیتگ، تاں دوشی آشرّ اَت، انا گہہ چون ءُ بیت۔ ناکو ءِ لوگی ءَ گوشئے منی درستیں جُست چہ پیسر ءَ پہَم اِتنت۔

"سامل جان! حبیب جان، واب ءَ پہ راہ شتگ۔شپ ءِ نیم ءَ ثابت اتلگ آئی ءَ چہ کمپان ءَ پاد کنگ ءَ کہ کوٹی ءَ بہ رَوت ءُ بہ وپسیت بلے آئی ءَ ھمو دا قرآن دیم ءَ اَت ءُ سرے صوفہ ءِ سر ءَ ڈِک داتگ اَت ءُ چم ءُ بنداَتنت۔کس نزانت کہ چے وھد ءَ آئی ءَ وتی کار ھیر کُتگ۔" آئی ءَ گوں گلگلیں ارساں من ءَ ھال دات۔

" منی چو، کس نزانت کدرت ءَ کئی بھَت ءَ چے نبشتہ کُتگ، ھمے راستی اِنت ءُ مارا نوں ھرپیم ءَ منّگی اِنت۔"

تُرو وتی گپ ءَ اَت بلے منی دل گوں ربّ ءَ گلگ ءِ پریات کنگ ءَ اَت:

''یارب! اِے چونیں پسلہ یے تو حبیب ءِ جیڑ ھانی رِگیشوار ءِ کت؟"

......☆......

18 ستمبر 2012

﴾I want to die﴿

’’من ءَ پھِل کن۔۔۔ من تئی گناہگار آں۔۔۔ نوں بس اِنت ترا گیشتر اَذیت نہ کن آں۔۔۔‘‘ آئی ءَ انچش ایشی ءِ توار ماں دستی گوانکوءَ اِشکُت گوں جھلیں توارے ءَ دار ہینت ئے۔

”چے بوتہ؟ (گون سارتیں مجگ ءَ) زیگینیں گار بوتگ ئے۔۔۔ باریں تئی اَڑاِتگیں کارانی چڑے بوت یااِنّاں؟“

”منی بَھت ھراب اِنت۔ منی ھچبر ھچ کارشر نہ بنت۔ نوں وتی زندگی ءَ پہکا ھلاس کنگ لوٹ آں۔“

آئی ءِ توار سک پروشتگ اَت۔ آئی ءِ دلپروشیں گپّاں ایشی ءِ مجگ ھراب بیت۔

”واہ۔۔۔ شاباش۔۔۔ آفرین۔۔۔ گریٹ۔۔۔ وتارا انگت تو مردے گوشئے؟“

”من تہنا یاں۔۔۔ من ءَ کسے نیست۔“ آئی ءِ توار انگت دلوارگ اَت۔

” کارے زانئے۔ چہ ترا مستریں دروگ بند من اِے جہان ءَ نہ دیت۔“ ایشی ءَ چہ زھر ءَ شگانے جت۔

”چتو؟“ آئی ءَ گوں ایمنی جُست کُت۔

’’انسان ءِ اولی کس آئی ءِ مات، پت، برات، گہار، دوست ءُ دوزواہ اَنت۔ من ھیران آں کہ انچو مہلوک ءِ مُچی ءَ کسے وت ءَ تہنا بگوشیت چے نام دَیگ لوٹیت (دمانے ھاموشی ءَ رند) پدءَ منی رنگیں بے اکلیں مردم وَ ھچ ھساب ءَ نئیت کہ وتی سرجمیں ایمنی ءُ آرام ءَ تئی دَیناں داتگ۔۔۔‘‘

’’تئی مہربانی۔۔۔ تو پہ من ءَ باز کُتگ، بلے تو ھچبر مہر نہ کُتگ۔۔۔ پمشکا مہر ءِ بزانت ءَ نزان ئے۔۔۔ آ منی زندگی اِنت۔۔۔ منی ساہ ءُ ارواہ اِنت۔۔۔ آ نیست زندگی ءَ ھچ نیست۔‘‘

’’اوہ! بزاں ترا پدءَ دیوداس ءِ بُو ءَ جتگ۔۔۔‘‘

’’تو ھچبر سرپد بوت نہ کن ئے۔۔۔‘‘ آ گوں دلوارگی ءَ الوت کنگ ءَ اَت۔

’’گیشتر ھبر ءَ پائیدگ نیست۔ من بس ھمنچو زان آں کہ کسے تئی سکّ ءَ گون نہ اِنت۔ زند ءِ گرانیں نوبتانی ھمراہ داری ءَ ھچبر کُت نہ کنت۔‘‘

’’آئی ءَ من ءَ پنچ سال پیسر زندگی بکش اِتگ، آ مہ بوتیں من دیریں مرتگ اتاں۔“ آئی ءَ گوں دردیگیں توارے ءَ پسّو دات۔

” تئی روچ است اَتنت، دگہ تو ھم نہ داشتگہ “ ایشی ءَ گوں ایمنی دراہینت۔

”تو چہ من ءَ زرنگ ترئے بلے من نہ یاں۔ من تئی وڑ ءَ نیاں۔۔۔I want to die‘‘

”شٹّ اَپ“

’’چونیں دوزواھے ئے یار! کہ منی درداں مارِات نہ کنئے۔۔۔ (گوں اُپارگ ءَ) ترا میار پر نیست، تو انگت نزانئے کہ دنیا ءَ ھر کسے ءَ گوں دل ءِ جُھلانکی ءَ مہر کُتگ بے آئی ءَ وت ءَ دمانے ھم نہ داشتگ۔۔۔ منی ھم ھال انچوش اِنت۔ (دمانے ھاموشی ءَ پد) من چہ اُردی ءَ ھمے داب ءَ بزگ ءُ وار آں۔ تو نزانئے چہ چونیں چونیں جاوراں گوزان من اِے جاہ ءَ سر بوتگ آں بلے من ءَ بَھت نیست۔۔۔ منی ھچ کار پہ شرّی نہ بیت تُری شپ روچ یک بہ کن آں آسرئے ھراب بیت۔۔۔ پہ ھما امیت ءَ تاں انچوک ءَ من وت ءَ داشتگ، سارت ءُ گرم سگّ اِتگ آ ھم نوں من ءَ یلا دَیگ لوٹیت۔۔۔ (توارئے چہ درد ءَ درہگ ءَ اَت) بید ءِ چہ آئی ءَ منی زندگی ءِ دِگہ ھچ مانا ءُ متلب نیست۔۔۔ منی سگ ءُ اوپار ءَ نوں پہکا جواب داتگ۔۔۔ من پیسلہ کُتگ۔ نوں بید ءِ چہ مَرگ ءَ دگہ ھچ نہ لوٹ آں۔۔۔ آ منی زندگی اَت۔ آ نیست زندگی نیست۔“

آئی ءَ گوں پُرشُگیں گالوارے ءَ دراہینت۔

”شرّ! وَھدے تو پیسلہ کُتگ، گُڑا من کئے آں کہ ترا بہ دار آں۔۔۔ من پر چیا وتی وھد ءَ تئیگی زوال بہ کناں۔۔۔ من ئیگی تو جہندم ءَ بُروئے۔ I don't care (من ءَ ھچ پرواہ نیست)‘‘ ایشی ءَ چہ زھر ءَ دستی گوانکو ھاموش کُت ءُ وتی سرئے سرجاہ ءِ سر ءَ دَوردات۔

" وھدے منی زندگی ءَ نزوریں مردمانی جاہ نیست گُڑا من چی ءَ اِے مردک ءِ بیکاریں جیڑ ہاں گوں وتی مجگ ھراب کُتگ ءُ وتی سرجمیں زیکت ءَ برباد کُتگ ۔"

وتی سرءَ وت نرونڈان تھت ءِ سرءَ اِے کش ءُ آ کش ءَ لیٹان بیت ۔ چہ زھر ءَ مجگ ءِ ھراب بیگ ءَ ات ۔ شرّیں ساھتے ءَ رند دستی گوانکوءَ پدءَ زَنگے وارت ۔ اِے ھما ات ۔ ایشی ءَ چست نہ کُت ۔ دستی گوانکو ھپت ھشت زَنگ وَرَگ ءَ رند ھاموش بیت ، تاں شریں ساھتے ءَ بے توار بیگ ءَ رند کہ یک برے پدءَ گوانکوءَ زنگے وارت ۔ ایشی ءَ وتی چم اسکرین ءِ سرءَ سک دات اَنت ۔ دَھومی رندءَ زنگ ورگ ءَ رند اِیشی ءَ پہ نادلکشّی چست کُت ءُ گوں ترندیں گالوار ءَ جُست ءِ کُت :

بگُوش ۔۔۔ چے کارے ۔۔۔ چے کار ترا پہ منیگی گپتگ ۔"

" من سک پرشتگ آں جان ۔۔۔ من ءَ تہنا مہ کن ۔" آنوں وتی کہُنیں رگ ءَ اتلگ اَت ۔

" من ءَ تئیگی ھرچے کنگی اَت من کُت نون من ءَ پہِل کن ءُ بُروالّٰلہ اللہ بہِ کن ۔۔۔ من ءَ سک واب ءَ گپتہ ۔۔۔ وپسگ ءَ بل ۔"

" پلیز جان ۔۔۔ من ءَ تہنا یل مہ دئے ۔ من ءَ تئی زلورت اِنت "ایشی ءَ پسلگ نہ کُت ۔

" ایوکا انشپی پلیز ۔۔۔ ولّٰلہ پدءَ ترا ھچبر نہ گوش آں ۔" آ منّت کنگ ءَ ات ایشی ءِ مجگ ھراب بیگ ءَ اَت ۔

ایشی ءِ گوشاں چپتگے پیسرلالامہران ءِ توار پرگ ءَ اَت :

" ہاہاہا ۔۔۔ تو ھم گنوکے ئے ، اِے وَ بہ چار اِتیں کہ پہ کئیگی تووت ءَ چو وار کُتگ ۔۔۔ زاناں اِے اولی رند اِنت کہ آئی ءَ پہ وت کُشی ءَ لانک بستگ ؟ ۔۔۔ چد ءُ پیش چار پنچ رندءَ آئی ءَ اِے جار پریتگ بلے من ھیران پرے گپ ئیگ آں کہ اِے رندی آئی ءَ گوں وتی لئیب ءَ ترا پر چیا ھوار کُتگ ۔"

پلیز جان من ودار یگ آں ، من ءَ انکار مہ کن ۔" آ انگت دستی گوانکو ءِ دومی نیمگ ءَ منّت سا کنگ ءَ اَت ۔

" شپ تئی وش بات ۔" ایشی ءَ گوں ترندیں گالوارے ءَ پسّو دیان ءَ دستی گوانکو پہکا ھاموش کُت ۔

22 ستمبر 2014

پسّو

شپ ءِ ساھت دوءَ کہ آلوگ ءَ پُترت چُک وتی کوٹی ءَ وپتگ اَتنت ءُ نکول مُدامی رنگ ءَ تھت ءِ سرءَ نشتگ اسٹار پلس چینل ءَ ڈرامہ چارگ ءَ اَت ۔ انچش چمّ ءِ منّان ءِ سرءَ کپت اَنت ٹی وی ءِ توارءِ جھل کُت ءُ گوں جھلیں توار ءَ جُست ءَ لگّ اِت : " شام ءَ بیاراں ؟ "

جُست ءِ پسّو دَیگ ءِ جاہ ءَ آھاموشی ءِ سرءَ اَتک تھت ءِ دومی نیمگ ءَ نشت ءُ چہ وتی دست ءَ بستگیں ساھت ءِ (گڑیال) کشّگ ءَ گلائش بوت ۔ چہ دیم ءَ سک ژنداَت ۔ تھت ءِ کش ءِ میز ءِ سرءَ ساھت ءِ ایر کنگ ءَ رند سرین ءِ تچک کُت ءُ سرءِ سرجاہ ءِ سرءَ ایر کنگ ءَ پدگوں تُستگیں ءُ جھلیں گالوار ءَ جُست ءَ لگّ اِت : " امّاں و پتہ ؟ "

" منی ھیال ءَ ھو ۔۔۔ " نکول ءَ گوں بے الّمی ءَ دراہینت بلے دلگوش ءِ ھمائی ءِ نیمگ ءَ اَت ۔

" اونہہ ! شریں ، نوں ٹی وی ءِ توار ءَ باز بُرز مہ کن ، من ءَ واب ءَ گپتہ ۔" آئی ءَ جھلیں بلے گوں تُرندیں گالوارے ءَ گوشت ۔ نکول ءَ وتی مورک مجینت ءُ کشگ ءَ آئی ءِ نیمگ ءَ چاران بیت ۔ دمانے ءَ رند چہ تھت ءَ ایر کپت ءُ ٹی وی ءِ نزیک ءَ اَتک نشت ءُ چم ءِ یک برے پدءَ ٹی وی اسکرین ءِ سرءَ سکّ دات اَنت ۔ آئی ءَ تھت ءِ کش ءِ میز ءِ سرءَ ایریں چراگ ءِ بتّی کُشت ءُ کوٹی تہار بیت ۔

انچش چہ واب ءَ بُست ءِ کُت ، گوشاں کمپان ءَ نشتگیں مردمانی گپ ھبر ءِ بُرزیں توار چو جاک ءُ سلواتے ءِ رنگ ءَ گُرچگ ءَ لگ اِت اَنت ۔ دیم پہ دیم ءِ دیوال ءَ درنج اِتگیں ساھت ءِ سرءَ چم ءِ کپت

اَنت کہ سُہب ءِ ساھت یازدہ بیگ ءِ جارءَ جنگ ءَ اَت۔ گین سار تے کشگ ءَ رَندآئی ءَ دریگ ءِ پردگ کموکے ھمانگوشتر کنزینت اَنت تاں بچارایت ڈن ءَ چے بیگ ءَ اِنت۔

کمپان ءَ نکول گوں لہتے جنیں آدماں نشتگ گدانی دو چگ ءِ کرے ءَ سندگ ءَ اَت۔ مات کمپان ءِ چُلّ ءَ کنورکنگ ءَ اَت۔ دوئیں جاڑوکیں چُکّاں وتی سائیکل گون اَت ءُ کمپان ءَ تریںگ ءُ لئیب کنگ ءَ اَتنت، نادراھیں پت مدامی رنگ ءَ شیشم ءِ ڈرچک ءِ بُن ءَ تھت ءِ باھوٹ اَت۔

''وئے ۔۔۔من کہ تراپیسرکیں چار جوڑی گدانی زرگوسکیں ماہ ءَ داتگ اَنت نوں تو چون گوشگائے کہ پہ اِے سئیں جوڑی گُدانی تراھشتادھزار کلدار بہ دَیاں۔۔۔زاناں منی سرءَ میٹ مان اِنت۔ زُورئے ھمے شست یں ھزاراں بُزوراگاں نہ من پہ وتی گُداں، دگہ دوچگرے پٹّ آں۔۔۔'' نکول ءَ گوں ترندیں گالوارے ءَ دراہینت۔

''ناں بانک! چوش مہ کن ۔۔۔بندیک، پِپیّ، آبریشم مرچاں سک گران اَنت۔ یک تولہ یے کانچ اگاں شرّیں بہ زوریں ھماہانی نہادمردم ءَ بے وڑکن اَنت۔ پدءَ پیسرءَ کانچ ءِ دوچگراں یک ءُ نیم کلدارے پہ یک کانچے ءَ زرتگ نوں کہ درملکی بلوچاں اِے دوچگرانی ٹہل ءُ ناز گیش کُتگ اَنت اِے چہ کجا ماراشمارامان کار اَنت۔ پدءَ شما وت بہ چارِات اِے گرانی ءَ ھچ چیزپہ ارزان کیمت ءَ نہ رَسیت گُڑا دوچگر چتو کم کیمت ءَ دوچنت؟

(چہ وتی پیلک ءَ دُوتلگیں گُدے ءَ دَرکُت ءُ نکول ءَ پیش داران ءَ گوشگ ءَ لگّ اِت)

اِے نمونہ ءِ دوچ ءَ بہ چار چہ ماواراءَ گرانتر اِنت ءُ اِے دگرءَ بہ چار اِے ھم نوک اِنت بلے ھردوئیناں ھمنچو اُرتکاری مان اِنت کہ چمّ درد کن انت۔ پدءَ شما کہ لوٹ اِت شمئے ءَ گُداں زیبل ءِ جندبہ دوچیت گُڑا آوتی نہاد ءَ دوبرمٹ نہ کنت ۔۔۔'' نکول ءِ دیم ءَ نشتگیں جنین کہ پُشت ءَ دریگ ءِ نیمگ ءَ اَت گوں بزگیں گالوارے ءَ لہم لہم ءَ وتی مول ءُ مراد ءَ پدّر کنگ ءَ اَت۔

''من دِگہ ھچ نزاناں۔۔۔زیبل ءِ باھومنی سوب ءَ گیش بوتگ۔ آئی ءَ شموشتگ کہ مردمانی دیم ءَ آئی ءِ پچار من کنائیتگ ۔۔۔تو بُروآئی ءِ دیم ءَ منی نام ءَ بہ گر۔ اگاں بازیں نخرہ ءُ کُت گُداں پچ بہ گرءُ من ءَ

پَونے بہ جن، پدءَ من بہ زانان ءُ آ۔۔۔'' نکول ءَ گوں بُرزیں توار ءُ ترندیں گالوارے ءَ پسّو دات۔

منّان ءِ چمانی دیم ءَ اِے ندارگ نوک نہ اَت۔ دریگ ءِ پردگ بند کنگ ءَ رَندآئی ءَ وتی سرگوں تھت ءِ دیوال ءَ اِیریں سرجاہ ءَ ڈک دات ءُ چم ءُ بندکت اَنت۔ اَناگہہ ھان محمد ءِ دوشیگیں گپّ ءُ گیرآیان بیت اَنت:

''اڑے یار! مرچاں تئی سوب ءَ تئی نشارءَ مدام پہ جنگ ءَ لانک بستہ۔۔۔''

ھان محمد ءَ وتی گلاس ءِ توک ءَ شراب ایر ریچگ ءَ گوں گلگ کُت۔ منّان کہ نوکی وتی گلاس ءَ لنٹانی نیمگ ءَ بُرگ ءَ اَت کہ دست ءُ ھمانگورداشت اَنت۔

''اِے چون؟ '' گوں ھیرانی ءَ جُست ءُ کُت۔

''اڑے! منی بانک گوشیت، تئی سنگت ءِ جنین ءَ مدام گران کیمتیں دوچی ئیں گُد پر اِنت۔ چہ سرءَ بہ گرتاں پاد ءِ پنچ ءَ سُہرءَ لڈّ اِتگ۔۔۔آئی ءِ مردین آئی ءَ ھمنچو دَنت کہ گوشئے مشکت ءِ شیک سلطان آئی ءِ ناکو اِنت۔۔۔ہاہاہا۔۔۔ پدءَ گلگ کنت ءُ گوشیت کہ تو وَمن ءَ ھسابی زَرّدَئے ءُ من کمے گیش ھرچ بہ کناں تو من ءَ انچش مان بندئے کہ ھاک ءَ ھاکتر کن ئے۔۔۔زاناں! من جینے نیاں؟ منی دل نہ لوٹیت کہ تئی سنگت ءِ جنین ءِ رنگ ءَ شوکیں گُد ءُ سُہر پر بہ کناں ہاہاہا۔۔۔وللہ اِے جنین ھم ناں۔۔۔سکیں ھسدّ ئیں کومے۔
''

ھان محمد ءِ گپاں آدوشی ھم سک بے وڑ اَت بلے نوں کہ وتی ھوش ءَ اَتگ اَت چہ آئی ءِ گپّاں یک برے پدءَ دل ءَ جیڑگ ءَ اَت:

''من وَنکول ءَ ھچ نہ دَیاں۔۔۔ماہ ءِ سرءَ مات ءَ ھم من چہ سی ھزار کلدارءَ گیش نہ دَیاں۔۔۔ پدءَ لوگ ءَ وَنکول ءَ مدام کوارکوارے پر اِنت کہ اِدءَ کسے منی سار ءُ سُدّ ءَ نہ اِنت۔۔۔جنیں آدم ءِ زلورت ءِ ھزاراں چیز بنت بلے کئے ءَ پرواہ اَست۔ چہ بے سُدّیں مرد ءِ بیگ ءَ گہتر اَت کہ من کلمانٹے بوتیں ءُ باریں چے چے (دمانے گوں وت ءَ بے ترک ءُ توار بیگ ءَ پد دراینت ءُ)۔۔۔اگاں نکول ءِ اِے گلگ راست اَنت گُڑا اِے گران کیمتیں گُد چہ کجا؟۔۔۔اِے سُہر کہ سُورءَ رندآئی ءِ کرّا اَتگ اَنت اِے چہ کجا؟ '' آئی ءَ چہ وتی

جندءَ جُست کُت ۔

''اونہہ۔۔۔ چونیں اجبیں گپے کہ چدءُ پیش من ءَ ھم سُدءُ سمانہ بیتگ۔۔۔ من کدی پگر کُتگ کہ ستر اِے بانُک لوگ ءِ تہ ءَ چہ وتی جندءَ بے سما اِنت بلے وھدے کہ ڈنّ ءَ در کپیت چہ جہان ءَ شرتر گندگ کَیت۔۔۔ ھیر! منیگی وَ نہ بیتیں کہ دل ءَ وش بہ کناں (گوں تژن ءَ بچکند گے جنت)۔۔۔ بلکیں بانُک ءِ برات مردم آئی ءَ کمک ءَ کن اَنت۔۔۔ دگہ دُزّی رِندی یے وَ کُت نہ کنت۔۔۔ انچو وَ من سدک آں۔'' وتی جُست ءِ وت پسّو درگیجگ ءَ پد آئی ءَ وت ءَ پہ اداروکی دلجم کُت۔

......☆......

منّان آدینک ءِ دیم ءَ اُشتاتگ وتی مُودانی رندگ ءَ پد بروتاں شرکنگ ءَ اَت کہ چہ آدینک ءَ چم ۓ تھت ءِ سرءَ نشتگیں نکول ءِ سرءَ کپت اَنت کہ وتی دُرّاں گوش ءَ کنگ ءَ اَت۔ سُہریں ساٹین ءِ دوچی ئیں گُدءُ تیزیں جگری رنگ ءِ سُرکی ءَ آ گوشئے تریں بانورے اَت۔

''آہ! چونیں زندگی یے۔۔۔ نَے من زاناں آ کجا رَوگ ءَ اِنت ءُ نَے آ منی ئیگی سرپد اِنت (سارتیں ساھے کشّگ ءَ پد) کئے گوشیت کہ ما دوئیں مرد جن اِیں۔۔۔ دنیا وَ گوشیت کہ جنین ءِ توک ءَ مردین ءِ دل ترینگ ءِ چہ جہان ءَ گیشتر طاقت مان۔۔۔ بلے ما؟۔'' گوں اُپّارگ ءَ آئی ءَ دل ءَ جیڑ اِت بلے دمانے ءَ رند دلگوش ۓ دستی گوانکو ءِ نیمگ ءَ ترّ اِت کہ آ کلوہ (ایس ایم ایس) ءِ سربیگ ءِ جارءَ جنگ ءَ اَت۔

آھانی سُورءَ ھپت سال گوستگ اَت بلے نَے آھانی میان ءَ انچیں دوستی ءُ مہرے اَست اَت کہ گوں یک دومی ءَ وتی دل ءِ زنگاں رِیتک بہ کن اَنت ءُ نئیکہ یک دومی ءِ تب ءُ لوٹ ءَ سرپد اَتنت۔ ھردوئین ءِ وتی وتی جتائیں دُنیایے اَت کہ آ دنیا ءِ تہ ءَ آھاں یک دومی ءِ اِنچو زلورت نیست اَت۔

نِکول ءَ مردمانی شُلوک، چیلم ءُ دزگھارانی دیوان ءُ ترّ ءُ تاب چہ لوگ ءَ دیم ءَ ترا اَت۔ لوگ ءَ نندگ ۓ پہ سرِ کگ آئی ءَ وش نہ بیت کہ گُل بانک ئیگ ءَ لوگ چہ دوزہ ءَ گنتر اِنت کہ نشت کنت۔

پدءَ مسترکستر ءِ ادب ءُ اِزّت کہ چہ سُورءَ پیسر وتی مردمانی توک ءَ آئی ءِ مستریں پچّارے بیتگ نوں باریں کجام دنزاں گار اَت کہ نوں ھرچے دل ءَ ۓ اَتک مردماں گوشت دات ۓ۔ پمشکا کسے ءَ کہ وتی

اِزّت ءُ شرپ دوست اَت ایشی ءَ گوں دپ ۓ نہ دات۔

منّان ءِ لوٹوک ھم بازاَتنت کہ آئی ءِ گران تبی ءُ وشیں رواج چہ نکول ءَ پہکا جتا اَتنت ءُ پہ اِے چیز ءَ وتیگ ءُ ڈنیگ بازیں مردم آئی ئیگی گنوک اَتنت۔ وتی ارزشت مالوم بیگ ءِ سوب ءَ آئی ءِ ھم دل ءَ واھگے بوتگ کہ گوں وتی تب ءِ انسانے ءَ زندگی بہ کنت بلے دوستیگیں پیروک ءِ آھری واھش ءَ آئی ءِ زندگی اَنچیں نادوستیں چاتے ءَ چگل داتگ اَت کہ نوں پہ آئی ءَ دَر کپگ سک گران اَت۔

''یارتو وَ شرتر سرپدئے کہ من ءَ چہ سُورءَ پیسر نکول اَنچو نادوست نہ بوتگ بلے سُورءَ رند آئی ءِ بازیں ناسرپدیں کارءُ چست اِیراں منی مجگ اَنچش ھراب کُتگ کہ آئی ءِ موجودگی ءَ دل ءَ نہ لوٹ اِت کہ لوگ ءَ بہ باں۔۔۔ وھدے من آئی ءَ گوشت چلم ءَ یلا دئے پسوۓ دات کہ تو ءُ تئی مات پت ءَ وَ چہ پیسر ءَ زانتگ اَت کہ من چلم ءِ آپ ءَ گلاٹ اِتگ آں گڑا پرچہ شما من ءَ زُرت؟

وَھدے گوشتوں تو ھرکسی دستی نئے کہ سُہب بیگاہ ءَ آھانی ھمراہ ۓ ءُ ھچ نزانئے کہ پُشت ءَ ترا لوگے اَست، چُک اَست اَنت۔ پسّو رس اِت کہ تو سنگتاں وَھد دات کنئے گڑا من پرچیا وتی دزگھاراں دِیر بہ داراں۔

وھدے گوشتوں کہ مات بزّگ اِنت کنورءَ وتی دست ءَ بُزّ ور گوشت ۓ کہ من نارُشت ءِ گُرادگ نزاناں ءُ آپینک ءَ شُمئے نخرہ بازاَنت۔۔۔ یارتو وت بگوش! اگاں آ اکاپیں جینے بوتیں، زاناں من ھمنچو سل اِتاں کہ آئی ءِ شرّی ءِ کدرءَ مہ زاناں؟ (دمانے ھاموشی ءَ رند) باریں من رد آں اَگں نہ منی بَھت۔۔۔ روچ پہ روچ مئے نزیکی گوں دیری ءَ انچش مٹ بوان اِنت کہ ما یک دومی ءَ نوں چہ وتی جاہ ءَ دَیت ھم نہ کنیں۔

(گن سارتے کشگ ءَ پد) برے برے، من ھیران باں کہ چُشیں زند ءِ واھش وَ من ھچبر نہ کُتگ گڑا بَھت ءَ پرچیا من ءَ اِے جُہلیں چات ءَ دَورداتگ ءُ درکپگ ءِ ھمک راہ ۓ مُہر بستگ؟ ''

وتی کسانی ءِ سنگت ءُ پیروزتک جیہند ءِ دیم ءَ وتی دل ءِ زنگانی ریچگ ءَ گوشئے دل ءِ دردکم ترگ ءِ جاہ ءَ گیش بیان بیت اَنت۔ آئی ءَ یک شریں ساھتے ءَ منّان ءِ دل ءِ گپ اِشکُنگ ءَ رند تسلی دَیان ءَ گوشت:

''یار! من چہ تئی سرجمیں ھال ءَ سرپد آں بلے۔۔۔ اگں پہ ھک گپّ بہ جناں، شما دوئیں وتی جاہ ءَ رَد

اِت۔۔۔بچار! اگں آئی ءَ نز یکی ءِ جُھد نہ کُتگ تو ھم وت ءَ دیر دارگ ءَ پد نہ کنز اِتگ ئے۔۔۔ بلے بژنیگیں گپّ اِش اِنت کہ شمئے دوئینانی جتائیں دنیا ءِ تہ ءَ شمئے گونڈوانی جاہ کج اِنت؟ '' جیھند ءِ جُست ءَ آ بے توار اَت۔

جھیند ءَ دمانے ھاموشی رندوتی گپ دیم ءَ بران ءَ گوشت:

''دو سے روچ بیت اِنت کہ من تئی پت ءِ چارگ ءَ لوگ ءَ سر جتگ۔ واللہ! سک درد یگ بیتوں کہ تئی پیریں مات یک نیمگے پہ تئی نادرائیں پت ءِ چست ءُ ایر ءَ سرین سند اِنت ءُ دومی نیمگ ءَ تئی چکانی سرجمیں زمہ واری آئی ءِ سر ءَ اِنت۔۔۔ چُک چے وَرانت، چے کن اَنت آھانی چے زلورت اِنت۔۔۔ شما دوئیناں وت ءَ پہکا بے میار کُتگ۔ من زاناں! منی تروزتک گیشتر میار یگ اِنت کہ جنین ءِ زمہ واری لوگ ءَ بیگ ءِ سوب ءَ گیشتر اِنت بلے منی برادل مردینے کہ لوگ ءَ بازتب مہ دَنت۔۔۔ جنین ءِ سروت بیگ اَلمّی اِنت۔۔۔

من ءَ پہ شمئے دوئینان ئیگی تور اِیت۔ پمشکا برائتی سُو جے دیاں کہ آسکون ءُ تاھیرے کہ شما دوئیں چہ ڈنّی دنیا ءَ پٹگ ءَ اِت تاں دیرا شمارا تاھیر دات نہ کنت۔۔۔ بایدزوتر واتر بہ کن اِت۔۔۔ چوش مہ بیت کہ رند ءَ دست سر ءَ بہ بنت۔''

......☆......

''کوٹی نمبر۲۰۴۔ ساھت شش ءُ نیم۔'' آئی ءَ یک برے پدءَ وتی دستی گوانکو ءِ سر ءَ ھاشم ءِ دیم داتگیں کلوہ وَنت ءُ دستی گوانکو وتی پشک ءِ کش ءِ کیسگ ءَ مان دات۔ چہ سنگار میز ءَ سینٹ ءِ بوتلے چست ئے ءُ کُت ءُ گداں اسپرے کنگ ءَ رند چہ کوٹی ءَ درکپگی اَت کہ پد ءَ چم ئے نکول ءِ سر ءَ کپت اَنت کہ آوتی کباٹ ءَ کبل جنگ ءَ اَت۔ دمانے ءَ وتی جاہ ءَ اُشتات ءُ بے آئی ءِ نیمگ ءِ چارگ ءَ چہ آئی ءَ جُستہ لگ اِت:

''ترامات۔۔۔ماہ ءِ سر ءَ چنچو کلدار دَنت؟''

نکول ءَ سٹے کُت۔ دمانے آئی ءِ نیمگ ءَ گوں ھیرانی ءَ چارگ ءَ رند وتی پیشانوگ ئے کرچک کُت اَنت۔ ''پنڈوکاں ھم چہ من ءَ گیشتر رسیت۔۔۔'' ترُندک ءَ پسّو ئے دات۔

نکول ءِ تیر پچیں گپّ ءَ آئی ءِ مجگ مدامی رنگہ ھراب بیت بلے وتی زَھرئے دل ءَ اِیر بُرت اَنت ءُ چہ کوٹی

ءَ ڈنّ درکپت۔ کمپان ءَ اِنگو آنگو چم شانک دَیگ ءَ پد چم ئے نکول ءِ مات ءِ سر ءَ کپت اَنت کہ گوں آئی ءِ نادراھیں پت ءَ تھت ءِ سر ءَ نشتگ زمستان ءِ روچ وَرگ ءَ اَت۔ آئی ءَ وتی دست ءَ بستگیں ساھت چار اِت اَنگت وتی منزل ءَ سر بیگ ءِ باز وَھد اَست اَت۔ تچک ءَ اَتک ءُ پت ءِ تھت ءِ سر ءَ وتی وسُوگ ءِ کش ءَ نشت۔ نکول ءِ مات ءَ وتی اِے زامات ءُ براز تک چہ وتی چُکاں دیم ءَ تر اَت۔ ھمے رنگ ءَ منّان ءِ دل ءَ ھم پہ وتی وسوگ ءُ تروئیگی باز اِزّت ءُ اھترام اَت۔ ھال پُرسی ءَ رند گپّ گپّ ءَ نکول ءِ مات ءَ آئی ءِ گوشاں اَنچیں ھبرے دَوردات کہ گوں اِشکُنگہ آسک اجّکہ بیت۔

''منی چو (چُک) تو پرچہ پہ وتی وَسرک ءَ کارے شوھاز نہ کن ئے؟۔۔۔تئی ناکو ءِ ریٹائرمنٹ (کارنشتی) ءِ زرّ وَ سر پہ سر اَنت۔۔۔ باید اِنت آوتی چکانی لاپ ءَ وت بہ کشّ ایت۔۔۔''

دمانے بے تواری ءَ چیزے سونچگ ءَ لگّ اِت ءُ پد ءَ چہ وسوگ ءَ جُستہ ئے کُت:

''چُنت وھد اِنت کہ جھانزیب کار ءَ نہ اِنت؟''

''پیسر ءَ وَ پد ءَ ھم ٹُک ٹُک ءَ کارے ءَ بوتگ بلے نوں دیریں تانیگیں یک کلدارے ھم لوگ ءَ نہ دَنت۔۔۔ جُست ئے کن ئے گوشیت، زاناں! من کار ءَ یاں۔۔۔ پد ءَ من نکول اِنچو مکن کُتگ کہ وتی برات ءَ چیر وکائی ھچ مہ دَنت، کارُدزی ئے جان ءَ کپیت گُڑا درنئیت۔ بلے تئی جنین؟۔۔۔تئی جنین ءَ من چے بگوشاں ستر منی چُک اِنت بلے سکیں ناسر پدیں مردمے، ھچ کس ءَ مان نیار اِیت۔۔۔''

وسُوگ ءِ گپاں آئی ءِ دیم زرد ءُ سھر تر اِت۔ بلے دمانے ءَ وتی باتن ءِ ھال ئے چیر داتنت ءُ وتی وسوگ ءَ تسلّی دَیان ءَ چہ اِد ءَ روگ ءِ اجازت ئے گپت ءُ چہ لوگ ءَ ڈنّ درکپت۔ دل ءِ بے تاھیری ئے گیش بَیان اَت۔ برے ھان مَھمد ءِ گپّ گیر آھگ ءَ اَتنت ءُ برے نکول ءِ مات ءِ۔

''ھجبر تچک ءَ جُستانی پسّو ءَ نہ دَنت۔ باریں وت ءَ چے سر پد بیت۔۔۔ اگں وتی زیبائی ءِ سر ءَ ناز اِنت ئے من ھم چہ کسے ءَ کم نیاں۔۔۔ ھُدا زانت اگاں من ءَ وتی پت ءُ ترو ءِ نام شات مہ بوتیں من دیریگیں وھدے اَت کہ آئی ءِ بہر داتگ اَت اَنت۔''

نکول ءِ سر ءَ زَھروران ءَ وت ءَ گوں جیڑگ ءَ لگّ اِت ءُ دمانے نرونڈگ ءَ پد دراھینت ئے: ''

http://baask.com/literature

الاھو ت کنا تئے منی شُومیں شیتان ءَ ۔۔۔ من نیگی جہنم ءَ بہ روَت یا چہ کلّ ءَ زرّاں بیارایت ۔۔۔ من پر چیا وتارا پہ آئی ءَ تابان کُتہ ۔‘‘ نوں وتی سرءَ زَھرانی کشگ ءَ رند دست ءِ ساھت ءِ نیمگ ءَ چم ئے شّانک دات اَنت کہ اَنگت مُھلا بیگ ءِ جارءَ جنگ ءَ اَت ۔ ھوٹل چہ لوگ ءَ سک دیر نہ اَت پمشکا تچکلک ءَ رَوگ ءِ جاہ ءَ وتی گاڑی ئے ڈھالیکیں راھانی سرءَ تاچینان کُت ۔ کساس یک ءُ نیم ساھت ءَ سڑک ءِ ماپ کنگ ءَ رند ھوٹل ءِ پارکنگ ایریا ءَ سر بیت ۔

گاڑی اُشتارینگ ءُ کُبل جنگ ءَ رَند ھوٹل ءِ پُشتی نیمگ ءِ پارک ءَ دمانے جلگ ءِ ھاترا اُشتات ۔

سارتیں گوات کہ دما گانی (گرانزءِ) توک ءَ پُترت کےدل ئے تاھیر گپت ۔ پارک ءِ یک ھالیکیں بنچ ءِ سرءَ اَتک نشت ءُ چم ئے پارک ءِ چپ ءُ چاگرد ءَ شانک دات اَنت ۔

اِدءَ مردمانی سک شُلک اَت ۔ یک نیمگے ءَ مردینے گوں وتی دیم ءُ نشتگیں جنیں آدم ءُ چکاں وش گپی کنگ ءَ ات ۔ دگہ نیمگے ءَ نیا اُمریں مردینے گوں وتی اُمرءِ جنیں آدمے ءَ دیم پہ دیم نشتگ چاہ ءُ بسکوٹ ورگ ءَ اَت ۔ چہ ایشاں کےپشت تر دو ورنائیں بچک ءُ جنک نشتگ سُکسُکی کنگ ءَ اَتنت ۔ جنک ءِ دست پادانی ھنّی ءِ شوکیں گد پدر کنگ ءَ اَتنت کہ بلکیں اے دوئیں نوک سُور بہ بنت ۔ دل ءِ وشّی آھانی دیم ءِ سرءَ تالان اَت ۔

متّان ءَ وتی چم چہ اے ندارگ ءَ دیر کُت ءُ دگہ دو سے نیمگ ءَ ترینت ۔ بازیں کہول ءُ کُٹم آئی ءِ چمانی دیم ءَ زاھر بیت اَنت ۔

اے دل دوستیں ندارگ ءِ چارگ چارگ ءَ چہ دل ءَ ئے اُپّار گے دَراَتک ۔

گوں وت ءَ جیرگ ءَ لگّ اِت :’’ من ءَ ھم لوگے اَست ۔۔۔ لوگی یے اَست ۔۔ چُک اَست اَنت ۔ گُڑا منی زندگی چی ءَ ایشانی رنگ ءَ وشھال نہ اِنت ؟ منی زند پر چہ چہ وشّیاں ڈنّ اِنت ۔۔۔‘‘

یک برے پدءَ دل ءِ اپتیکی ءَ جُھ جَت ۔ دل ءِ دردانی چَول مست اَتنت ئے بلے چہ چماں اِیر دَیگ ءُ وت ءَ نزور پدّر کنگ ءَ تُرسگ ءَ اَت ۔ دمانے ءَ رند گو شئے دل ئے چہ اے پارک ءَ ھم تچک لوٹگ ءَ اَت ۔ دست ءِ بستگیں ساھت ءِ سرءَ وتی چم ئے شانک دات اَنت ۔ ساھت، شش ءُ نیم بیگ ءِ جارءَ جنگ ءَ اَت ۔ وتی دوئیں دست ئے گوں یک دومی ءَ لتارگ ءَ رند دیم ءَ مُشت اَنت ئے پدءَ گوں وتی دستاں سرءِ مُود ئے

تچک کُت اَنت ءُ گوں وتی گرانیں رواجاں دیم پہ ھوٹل ءِ لفٹ ءَ روان بیت ۔ دومی منزل ءَ سر بیگ ءَ پد کوٹی ءَ شوھاز ءَ لگّ اِت ۔ مرو چی دل ئے ھچ رنگ ءَ نہ لوٹگ ءَ اَت کہ اِدءَ بئیت ۔

اِے شش ءُ ھپت سالانی توک ءَ اولی رند اَت کہ آئی ءِ دل ءَ لوگ ،لوگی ءُ چُکانی دیوان ءِ واھگ چست بیگ ءَ اَت ءُ آدنیا یے کہ ھپت سال اِنت پہ وت ءَ جوڑ کُتگ اَت ئے نوں چہ آدنیا ءَ پہکا تچک لوٹگ ءَ اَت ۔ بلکیں ایشانی سوب جہند ءِ سکین اَتنت ۔ بلے ھاشم ءِ رنگیں سَنگت ءِ زبان ءِ ھراب کنگ ھم آئی ءَ وش نہ بیگ ءَ اَت کہ مدام آئی ءِ سک ءُ وش ءَ چو ھلکیگیں براتانی رنگ ءَ گون اَت ۔

وتی دل ءَ جیڑگ جیڑگ ءَ آئی ءَ گوں بے دلگوشی ءَ یک کوٹی ءِ دروازگ داشت کہ کبل ءَ پچ پہ کنت بلے آئی کا بیگ ءِ سوب ءَ توکی نیمگ ءَ وتسرءَ پچ بیان بیت ۔ گوں ھیرانی ءَ دروازگ ءِ توکی نیمگ ءَ چاران بیت ۔

انچش چم ئے دروازگ ءِ دیم پہ دیم ءَ ایریں تھت ءِ سرءَ کپت اَنت ھیران بیت کہ جنینے گوں مردینے ءَ امباز اَت ۔ دَر ءِ اناگہیں بوجگ ءَ دوئیناں سٹّے کُت ۔ مردین دمانے ءَ تک ترک بیت ءُ گوں دَرگُرتگیں چماں آئی ءِ نیمگ ءَ چاران اَت بلے دمانے ءَ رند گوشئے وتی ھوش ءَ اَتک ءُ چہ زھرءَ پاد اَتک اُشتات کہ آئی ءِ نیمگ ءَ بئیت ۔

اَنچوش متّان ءِ چم دروازگ ءِ سرءَ نبشتگیں شمارہ ءِ سرءَ کپت اَنت ھما دمان ءَ وتی ردی ئے مارات کہ اودا کوٹی نمبر ۲۰۴ ءِ جاہ ءَ ۲۰۳ نبشتہ اَت ۔ گوں ھجالت ءَ زُوت زُوت ءَ چہ مردین ءَ پہلی لوٹِ اِت ئے کہ ھما دمان ءَ جنیں آدم ءَ وتی چکّ ترینت ۔

دروازگ ءِ دپ ءَ متّان ءِ دیم زرد ءُ ھشک تر اتگ ءُ چمّ دَراتک اَتنت ءُ کوٹی ءِ تہ ءَ نکول ءِ۔

......☆......

23 دسمبر 2013

نادو

سارہ انچش وتی دستی گوانکو (موبائل) ءَ بند کنت ، نادو چہ کوٹی ءِ دومی پہنات ءَ پادکیت ءُ آئی ءِ کش ءَ سربیگ ءَ رندلہم لہم ءَ الوت کنت :''سارو جان !اِے سدی ءَ بُز ورءُ وتی نام ءِ سرءَ چُکّے دیم بہ دئے کہ منیگی وارد ءِ کارتے بہ گرایت بیارایت۔'' آئی ءِ دست ءَ سد کلداری نوٹے اَت کہ سارہ ءِ نیمگ ءَ شہارگ ءَ اَت۔

''اِے چونیں گپّے ؟ زاناں ! چُک تئ نام ءِ سرءَ کارت نہ گراَنت کہ تو مدام منی نام ءِ سرءَ لوٹائین ئے۔۔۔'' سارہ ءَ گوں بےتہنبو لی ءَ پسّو دات۔

''اَلّے !چونہ اِنت۔۔۔ترا وَ درستیں دنیا زانت کہ تَو شپ روچ گوں وتی واستارءَ موبیل (mobile) ءِ سرءَ پیکیج ئے۔۔۔ترا وَ تئ لوگ ءِ مردم ھم بدّ نہ گوش اَنت بلے اگں من ءَ کسے بہ گندایت۔۔۔توبہ توبہ، دمانے ءَ آس روک کنت۔۔۔'' نادو گوں مُلوریں دیم ءَ گوشگ ءَ اَت۔

سارہ چہ آئی ءِ گپّ ءَ ھچ پوہ نہ بیت ۔ دمانے ھاموشی ءَ رند گوں ھیرانی ءَ گوشگ ءَ اَت: ''وے۔۔۔اِے چونیں کسہ یے؟ تو ھم گوں وتی واستارءَ گپ جنئے۔۔۔تئ لوگ ءَ پرچیا آس روک بیت اِنت۔۔۔ اِے زمانگ ءَ وَ درستیں دشتار گوں وتی واستاراں پیکیج اَنت ۔ اِے چوشیں اَبی چیزے وَ نہ اِنت۔''

''منی واستارءَ کلام ءَ جتہ(گوں کُچّلیں گالوارے ءَ)۔۔۔آ شپ روچ منی لوگ ءَ کپتہ، من نند آں آئی ءِ گونما پیکیج باں؟۔۔۔شُوم شانزدہ پکّائیں بیکارءُ کاردُزاِنت۔۔۔آٹُّر پہ وتی پَنّ ءُ گُٹکا ءَ منی پندول ءِ سرءَ چمّاں سکّ دَنت ءُ نئیلیت کہ یک روپیہ یے (کلدارے) پہ من ءَ پش بہ کپیت کہ ٹیشٹی (سُپاڑی) بہ

گراَں ۔(دمانے ساہ زورگ ءَ رند گوں زَھریں گالوارءَ گپ دیم ءَ بران ءَ گوشگ ءَ اَت) زاناں !سُھب تاں بیگاہ ءَ من پہ ھمائی ءِ لاپ سیری ءَ وَت ءَ چو بزّگ ءُ وار کُتگ کہ درکومانی بنگولا ءَ (بنگلہ) اِنگو اِیران مُشاں، گُدّ شوداں ءُ آنگو آھانی دِلشوٗ ریں پُوئی پسیلاں سپا کناں (دمانے ھاموشی ءَ رند) ۔آ واب گندگ ءَ اِنت کہ من آئی ءَ گراں۔۔۔آٹُری بہ مرایت من آئی ءَ ھجبر نہ ژُورآں۔۔۔''

نادو ءِ تچکیں گپانی سرءَ سارہ ھُشک ءُ ھیران آئی ءَ چاران اَت۔ دمانے ھاموشی ءَ رند جُست ءَ اَت:

''گُڑا اِے کئیں (کئے اِنت) کہ تو پہ آئی ءَ وارد ءِ کارت گرئے ءُ چیروکائی گپّ جن ئے؟''

''اِے۔۔۔اِے ھما اِنت کہ من ءَ لوٹیت۔۔۔منیگی ساہ ءَ بَہر کنت (سارتیں ساھے کشّیت) چہ من ءَ لاپ نہ لوٹیت۔۔۔منی پندول ءِ زرّاں نہ کشّ ایت۔(پد ءَ گوں لہمیں توارءَ) کارے زانئے !۔۔۔آ وَ گوشیت کہ سیرءَ رند من ءَ کارءَ رَوگ ءَ نئیلیت ، منی جند ءُ منی لوگ ءِ پورائیں (سرجمیں) زمہ واری ءَ بھی (ھم) آ وتی سرءَ ژُورایت۔۔۔اگں منی دل ءِ بگُو شئے ، مردین ھمیشی ءَ گوش اَنت۔۔۔'' نادو گوں پُر واھگیں تبے ءَ وتی دل ءِ جزبگاں درشان کنگ ءَ اَت ءُ سارہ گوں پچیں دپ ءَ آئی ءَ چاران اَت۔

''جنئے !اِے تو کجا چہ دَرگیتگہ ؟'' سارہ گوں بے باوری ءَ وتی چماں پلپٹینان ءَ چہ آئی ءَ جُست ءَ اَت۔

نادو ءَ گونڈیں بچکندے جت ءُ گوں شوکیں تب ءَ دراہینت :''اَلّے !اِے ھبرءَ وَ تو بھی (ھم) زان ئے کہ (پہ) کار(کارجاہ) ءَ رَوگ ءَ من ھمر وچ دو بس بدل (مٹ) کن آں۔۔۔اَسلا ھما اِنت کہ مئے میتگ ءَ گینگ وارانی چست ءُ ایر اِنت اِد ءَ بس ءِ اسٹاپ (بسانی اوشت جاہ) ءَ کمتر بس کا ینت۔ پد ءَ رکشہ ءُ ٹیکسی ءِ جوازہ مارا نہ کنت (نیست) پمشکا من چہ اِد ءَ پادانی دَرکپ آن ءُ مزنیں سڑک ءِ بس اسٹاپ ءَ رَس آں (سرباں)۔ دوسے رند ءَ چوش بیتہ کہ من ءَ (پہ) کارءَ رَوگ ءَ وکت (وھد) ءِ سرءَ بس نہ رس اِتگ گُڑا اِے بچک ھما نگوا اُشتا تگ ءُ منی نیمگ ءَ روک روک ءَ چارگ ءَ بیتگ ۔ یک روچے منی نز یک ءَ اَتک اُشتات ءُ من ءَ بائیک ءِ سرءَ کارءَ رسینگ ءِ سلاِئے جت۔۔۔پیسرءَ وَ من سکّ ترندک ءَ چار اِت بلے رند ءَ احساس کُت کہ آ سِلّیں بچکے نہ اِنت ءُ منی مدت (کمک) کنگ لوٹیت ۔ پد ءَ من ءَ کارءَ سک دیر بیگ ءَ اَت پمشکا (دمانے ھاموشی ءَ رند) من ھچ نخرہ (مڑا) نہ کُت۔'' نادو ءِ دپ پُر ماں کندگ اَت۔ سارہ ھُشک ءُ

ھیران اَت۔

’’ اَلّ۔۔۔لِے (سارہ ءِ دپ پچ ات) تَو گوں آ بچک ءَ؟ بائیک ءِ سرءَ ؟ جن ءَ ترا کس ءَ نہ دِیتّہ۔۔۔‘‘

’’ہاہاہا۔۔۔گنوک تو زاناں بھال کُتگ (شموشتہ) کہ کجام وکت (چے وھد) ءَمن کارئیگی دَرکپاں (گوں بچکندے ءَ) آ وکت ءَ وَمنی لوگ ءِ مردم گندلانی تل ءَ وشیں واب رود ینگ ءَ بنت۔۔۔ پدءَ برات ءُ واستارءِ تو ھبر ءَ مَہ کن، سرجمیں شپ ءَ گوں رُلّوکیں سنگتاں دیوان کنگ ءُ پتّا جنگ ءَ آ گہ اَنت، سُہب ءِ سرءَ چہ کجا پادا تک کن اَنت کہ منی پنچات ءَ بہ کن اَنت۔۔۔ پدءَ تو پت ءِ گپّ ءَ جن ءَ۔۔۔آ اگاں الکاپے مردے بیت اِنت مرچی من ءُ مات دگرانی لوگ ءَ کار ءَ نہ شُتگ اَتیں۔۔۔ دنیا ءِ اِے دگہ مردین وتی جن چکان ئیگی چے چے نہ کن انت بلے منی پت ءُ برات۔۔۔آیانی چم جنینان ءَ پندول ءِ سرءَ سک اَنت۔۔۔ آیاں چے پرواہ کہ لوگ ءِ جنیں چُک کُجا رَوت کُجا کَیت۔۔۔بلکیں ھماروچ ءَ اِے زرّ ءِ رَسگ بند بہ بیت ھوش بہ کن اَنت دِگہ۔۔۔‘‘

نادو ءِ کُچلیں گپانی سرءَ سارہ سک مُلور ءُ بے تاھیر بیت۔ گوں بے باوری ءَ جُست ءَ لگ اِت:

’’ابّ۔۔۔بو۔۔۔نادو۔۔۔تَو چونیں گپّ جنگ ءَ ئے؟ من ءَ وَتو سکّ تُرسینگ ءَ ئے۔‘‘

’’وئے۔۔۔تو پر چیا تر سگ ءَ ئے؟‘‘

نادو ءَ وتی تب مٹ کُتگ اَت ءُ نوں آئی ءِ زان ءِ سرءَ وتی دست ءَ ایر کُتگ ءُ گپّ ءَ اَت:

’’ مَن وتی زندگی ءِ پیسلہ ءَ وَت کن آں ءُ من سدّ ک آں، منی واھگ اَلّم ءَ سرجم بیت اِنت۔ بلے داں ھما وکت (وھد) ءَ منی آ دوست وتی سانگ ءَ منی لوگ ءَ میار ایت مارا ھمے رنگ ءَ گوں یک دومی ءَ دُزّ کائی ھبر کنگی اِنت۔۔۔ بلے بچار سارو! من وتی اِے رازتئ علاوہ (بید ءِ چہ تو) دِگہ کسے ءَ نہ داتگ، منی راز ءَ وتی دل ءِ توک ءَ کلّ بہ کن داں کہ منی جند ترا چہ ایشی ءَ آزات مہ کنت۔۔۔ تَو منی گہارئے۔۔۔من زاناں ! تو من ءَ ھجبر رَد نہ دئے۔۔۔‘‘ آسارہ ءِ دست ءَ وتی سرءِ بان ءَ ایر کنان ءَ گوشگ ءَ اَت۔ سارہ ءَ ھم گوں بچکندے ءَ سوگند وارت۔

’’شرّ نوں جنئے جلدی (ژُوت) بہ کن۔۔۔کسّے ءَ پہ کارت ءِ گرگ ءَ دیم بہ دئے۔۔۔ چو مَہ بی کہ آ منی انتظار ءَ (ودار ءَ) پیر بہ بیت ءُ منی ھم دَنتان بہ کپ اَنت۔۔۔‘‘ دوئینانی ٹہک ءِ توارتاں دِیر ءَ شُت۔

......☆......

بیگاہ ءِ ساھت چار ءَ سارہ کمپان ءِ میان ءَ وتی گُد دوچ ءِ مشین ءِ سرءَ نشتگ پشک ءَ پر جنگ ءَ اَت کہ نادو کمپان ءِ پردگ ءَ لیٹینان ءَ توک ءَ پُتر اِت۔ سارہ ءِ چم انچوش پر آئی ءَ کپت اَنت گوں بچکندے ءَ گوشگ ءَ لگّ اِت: ’’بیابیابانک! ھیر اِنت اِے وھد ءَ؟ زاناں! کار ءَ نہ شُتگ ئے، اگاں ناں مَرچی مَہلا دَرکپتگ ئے۔‘‘

نادو ھاموشی ءِ سرءَ گوں دمبر تگیں گاماں اَتک آئی ءِ کش ءَ نشت۔

سارہ گوں ھیرانی ءَ آئی ءَ چاران اَت۔ وھدے ھچ سر کپّچ نہ وارت ءَ چہ آئی ءَ جُست ءَ لگ اِت:

’’جن ءَ ترا چے بیتہ؟؟؟ دیم ءِ سرءَ تئی بارنج پر چیا لکیتہ۔۔۔زاناں کسّے ءَ ترا چیزے گوشتہ؟‘‘

نادو اَنگت ھم بے توار اَت۔ دیم ءِ سرءَ پگر ءَ تالان اَت۔ وھدے سارہ ءَ آئی ءِ دیم ءِ سرءَ وتی چمّ سک دَیان ءَ چار اِت نادو ءَ گن سارتے کشّ اِت ءُ دمانے ءَ رند دراہینت: ’’گوشگ ءَ وَ ھیر من ءَ کسے ھچ گوشت نہ کنت۔۔۔ کہ من کسی پت نہ کُشتہ (سارہ ءَ بچکندے جت) بلے مرچی سک اَجبیں کسہ یے بیتہ۔ ھمائیں کموکے دگہ پیم (بے وڑ) آں۔‘‘ نادو ءِ گالوار سک ژنداَت۔

’’باریں چون۔۔۔چے بیتہ زاناں؟‘‘ سارہ پہ زانگ ءَ سک اشتاپیگ اَت۔

’’الّے! مرچی سے بچک منی پُشتہ کپتگ اَنت۔۔۔باریں کئے اَتنت۔۔۔ بائیک ءِ سرءَ بوتگ اَنت ءُ دیم ءِ سرءَ ھیلمٹ ءِ جتگ اَت پمشکا من پجّا نہ یارتاں بلے منی سمجھ کار نہ کنت (سر پر نہ بیت) کہ آ کر (آھر) آ منی دُمب ءَ (پُشتہ) چی ءَ اتلگ اَنت۔ من وَ ھچ کس ءَ نہ زاناں۔۔۔‘‘

نوں سارہ ءَ وتی گُد دوچی مشین ءِ کار یلا دداتگ اَت ءُ سرجمیں دلگوش ءَ نادو ءِ نیمگ ءَ اَت کہ اِے ساھت ءَ سک پریشان اَت۔ چہ آئی ءِ گپّاں اِے ھم پریشان بیت۔

’’راستیں۔ اِے وَ سک اَجبیں گپّے۔۔۔ من ءَ وَ سک تُرسگ ءَ اِیں۔ تو باریں وتی ھما دوست ءِ گوماگپ

جتہ یااںّاں؟؟؟''

''انگت انّاں۔ من وَ لوگ ءَ رسگ ءَ رندڈارِک (تچک ءَ) تئی نیمگ ءَ اَتکگ آں۔ منی جان ءَ انچیں لرزگے (درہگے) ءَ گپتگ کہ وتی گُڈّی ساہ من وتی لوگ ءَ سرکُتگ۔۔۔ تو انّوں ھم منی دل ءَ دست بِہ جن بہ چارچون دِرِیک دِرِیک ءَ جنگ ءَ اِنت۔۔۔'' نادوءَ سارہ ءِ دست وتی سینہ ءِ سرءَ ایرکُتگ اَت۔ سارہ ءِ جان ءَ ھم درہگے ءَ گپت۔

نادوءَ وتی گپّ دیم ءَ بران گوشت: ''من ءَ ھپت سال کُبل اِنت کہ یکے راہ ءَ روآ کنگایاں بلے وللہ کہ چُشّیں چیز ھجبر منی گوما (گوں من ءَ) نہ بوتہ۔۔۔ نے کسے ءَ من ءَ باپُشتہ تو ارے پرکُتگ نے کسے ءَ من ءَ شگانے جتگ، نزاناں اِے شُم (شوم) شانزدہ کئے بوتگ اَنت۔ بلے دل گوشیت اِے شرّیں مردم نہ بوتگ اَنت۔''

''جان مئے میتگ ءِ وَشّر ءُ شرّ ھردوئیناں تو زانئے ءُ آھم ترازان اَنت، ستر اِدءِ مردماں ڈنیگ بدبہ گوشنت بلے یک ھم بچکے چُشّیں نہ اِنت کہ مات گھاری مہ زانت۔۔۔ الّم ءَ اِے دگہ میتگ ءِ مردم بوتگ اَنت۔۔۔ بلے جان اِے گپّ ءَ بچار کہ دگہ برے اگں چوشیں کسّہ یے تئی گوما (گوں تو) بیت وتی میتگ ءِ لالہ ہاں ھال بہ دئے آوت ایشاں رِدے کرانت۔۔۔'' سارہ ءَ سلاہے دات۔

''ھَو! راست گوشئے۔ دگہ برے انچش کناں۔'' دمانے ءَ رند نادوءِ دل تاھیر گپت۔ چہ وتی پندول ءَ دستی گوانکوءَ درکنگ ءَ رند نمبرے پٹّگ ءَ لگّ اِت۔ سارہ ءِ چم انچوش پر آئی ءِ دستی گوانکوءَ کپت اَنت، چم ءُ روشن بیت اَنت ءُ گوشگ ءَ لگّ اِت: ''واہ، واہ! اِے وَسکیں شوکیں موبائلے۔ گندگ ءَ نوک اِنت۔''

''ھَو! سہی اِے من ءَ منی ھمادوست ءَ داتہ۔۔۔'' نادوگوں وشّیں تبے ءَ پسّو ءُ دیگ ءَ اَت۔ پدءَ وتی گپّ ءَ دیم ءَ بران ءَ گوشگ ءَ اَت:

''من ءَ سوج ءُ (ھم) داتگ کہ تو چون ایشی ءِ سرءَ پیلم (فلم) چارِات کن ئے، گانا (سوت) گوش داشت کن ئے، پُوٹوکشّ اِت (اکس گپت) کن ئے ءُ پیلم کشّ اِت کن ئے۔۔۔ پدءَ کارے زانئے ایشی ءَ ھمے پچی اِنت انٹرنیٹ آبھی (ھم) مان اِنت۔ پیس بُک، واٹس اَپ (ایپ) ءُ دگہ آدرستیں بگر بہ دار کہ مدام تو

نام اِش گرئے۔۔۔ بلے منی کُرّیں مگز (مجگ) ءَ اِے درستیں چیز وَ جاگہ نہ کن اَنت۔۔۔ بلے کم کم ءَ سِکّان اِش (در برآں) آئی ءَ من ءَ گوشتگ کہ منی نیٹ ءِ زَرّاں آوت دَنت پمشکا ٹیشن زورگ ءِ زلورت نیست۔''

''نیٹ؟ (سارہ گل بیت) اَلّے! دوشی منی ناکوزتک ءَ من ءَ چہ نیٹ ءَ میک اب ءُ ھنّی ءِ نکش دَرگیتگگ داتگ اَنت۔۔۔ آیانی گوراوائے فائے اَست اِنت۔ ھروھدے کہ من ءَ چہ نیٹ ءَ چیزے لوٹیت من ھمائی ءَ پرمائیناں۔ من وَ مرچاں موبائل ءَ نیٹ مان نہ کنگ ءَ یاں کہ نیٹ زرّ باز دُزّاِیت۔ بلے نوں شرّ اِنت کہ تئی گورءَ ھم اَست۔ مادوئیں ایشی ءِ سرءَ کارکن اِیں۔'' دوئینانی کندگ ءِ توار بُرز رُشت۔

نادوءَ گوں وشّیں تبے ءَ وتی دستی گوانکو سارہ ءِ دست ءِ دل ءَ ایرکُت۔ سارہ ءَ انچوش دستی گوانکو ءِ ڈیسک ٹاپ ءَ پچ کُت چم ءُ یک بچکے ءِ اکس ءِ سرءَ کپت اَنت کہ ڈیسک ٹاپ ءِ دل ءَ لچ اِتگ اَت۔ بچک ءَ ٹُپنگے کوپگ ءَ اَت ءُ کوھے ءِ بُنا نشتگ وتی اکس ءَ کشائینگ ءَ اَت۔

''اِے کئے اِنت؟'' سارہ گوں ھیرانی ءَ جُست ءَ اَت۔

''اِے۔۔۔ اِے منی ھمادِلدوست اِنت کہ من ءَ اِے موبیل ئی داتگ۔۔۔ شوک اِنت ناں؟''

''ھَو! وللہ سکّیں وشّرنگ اَنت۔۔۔ زَھرمہ گر بلے تئی واجہ اِنت۔'' سارہ نادوءِ تہاردیمیں رنگ ءِ نیمگ ءَ اشارہ کنان ءَ الوت کنگ ءَ اَت۔ نادوءَ پہ دَمانے ءَ وتی پیشانگ کرچک کُت بلے ژوت شربیت ءُ دوئیں گوں دستی گوانکوءَ دلگوش بیت اَنت۔ ''اَلّے! تئی دوست زاناں بے ٹپنگ ءَ ھچ اکس نہ کشّیت؟ بچارچون اِے درستیں اکسانی توک ءَ ایشی ءَ ٹُپنگے بڈّ ءَ اِنت۔۔۔ جنئے! اِے لالا مالا یے وَ نہ اِنت ناں؟'' سارہ اکسانی البم ءَ چارگ چارگ ءَ جُست ءَ اَت، نادوءَ سٹے کُت۔ ''وے۔۔۔ اللہ مہ کنت۔۔۔ اِے ھچ لالا مالا یے نہ اِنت بلے ایشی ءِ میتگ ءَ گیشتریں مردم ھمیش اَنت۔ سہب ءِ سرءَ من بھی ھمے جُست کُتہ گُڑا گوشت ءُ کہ اِے ٹُپنگ آئی ءِ سنگت ئیگ اِنت۔ پرچا کہ آئی ءِ گیشتریں پوٹوہاں (اکساں) ھما سنگت کشّ اِیت (کِرایت) گُڑا آوکت ءَ وتی ٹُپنگ ءَ آئی ءِ بڈّ ءَ لڈاِیت۔''

''اونہہ، بلکیں۔۔۔ بلے جن ئے ھیالداری بہ کن کہ تئی دوست ءِ میتگ ءِ لالاءُ مئے میتگ ءِ لالا یک دومی ءِ دُژمن مہ بنت۔ مارا وَ سک تُرسیت کہ ایشانی وت ماں وتی دُژمنی ءَ بازیں بے گناھاں نکسان (

تاوان) رس اِتگ۔''

''تو وَ چوتُرسوکے ئے بلے من پر چیاپہ تُرس آں، زاناں کسی گرءُ دارءَیاں۔من ءَ وتی دوست ءِ علاوہ (بیدءِ چہ وتی دوست ءَ) دگہ کسّے ءَ گوں کار نیست، تُری کسے سرءَ جہل بہ کنت ءُ پادءَ بُرزءَ من آئی ءَ یلا نہ دَیاں نہ دَیاں نہ دَیاں ۔۔۔درستاں جوابے۔'' سارہ ءَ بچکند گے جت۔ دمانے مھتل بیگ ءَ رند نادوءَ پدءَ وَتی پندول ءَ دست مان کُت ءُ سُہر یں رنگ ءِ بکملی ڈبّو کے کشّ اِت ءُ سارہ ءِ دست ءِ دل ءَ ایر کُت۔سارہ گوں ھیرانی ءَ برے ڈبوک ءَ ءُ برے نادو ءِ نیمگ ءَ چارگ ءَ اَت۔نادوءَ گوں بچکندے ءَ آئی ءِ چمّانی تہ ءَ پدّ ریں جُست ءِ پسّو دَیان ءَ گوشت:

''ھیران مہ بو۔۔۔پچ ئےُ بہ کن بہ چار چی ئے ۔۔۔''

گوں ڈبوکے پچ کنگ ءَ سارہ ءِ چم درگُرڑ اِت اَنت: '' سُہر ءِ دُرّ۔۔۔جن ئے اِے چہ کجا؟''

''منی دوست ءِ گپٹے (سوگاتے)۔۔۔''نادوءَ گوں وش تبی ءَ پسّو دات۔

''تئی وَ دلدوست سکیں سَیر یں مردمے۔۔۔گران کیمتیں موبائل۔۔۔سُہر ءِ دُرّ۔۔۔دیمتر ءَ وَ باریں دگہ چے چے بہ دَنت۔''سارہ پہ الوتی گوشگ ءَ اَت۔

''آئی ءَ مس چوساہ ءَ دوست آں۔۔۔'' نادو گوں مہروانیں تبے ءَ دراہینت۔

''اللہ بہ کنت کہ تئی گپ راست بہ بات۔۔۔''

''گنوک! انچوش اِنت۔۔۔ٹیشن (ٹینشن) مہ زُور (چُرت مجن) شر! نوں اِے موبیل ءُ دُرّاں وتی گورا اِیر بہ کن، منی گوراوَ چوشیں جاھے نیست کہ چیر اِش بہ دِیاں۔سہب ءَ کارءَ رَوگ ءِ وھد ءَ کایاں چہ تو زوران اِش۔''

......☆......

چہ کباٹ ءَ دَہ دوازدَہومی رنداَت کہ دستی گوانکوزنگ وَرگ ءَ اَت۔سارہ ءِ دلگوش کہ گوں لوگی کاران اَت۔چہ گوانکو ءِ توارءَ بے وڑ بیت ءُ وت ءَ ڈوبارگ ءَ لگ اِت کہ پر چیا ایر کنگ ءِ وھد ءَ آئی ءَ دستی گوانکو ھاموش کنگ شموشتگ۔آئی ءَ تُرس اِت کہ کسے آئی ءِ کوٹی ءَ مئیت۔

''نادوءَ وَ ایشی ءِ زٔورگ ءَ آھگی اَت بلے گندگ ءَ بانک ءَ بیھال کُتہ۔'' گوں وت ءَ الوت کنان ءَ وھدے دستی گوانکو ءَ چہ کباٹ ءَ درکنگ ءَ اَت کہ یک رندے پدءَ زنگ ئےُ وارت۔سارہ ءَ وتی کوٹی ءِ درواز گ ءِ نیمگ ءَ ٹیلگ سک دات اَنت کہ اِے ساھت ءَ چہ تو کی نیمگ ءَ کڑی اَت۔

گوں تُرس لرزیں دستاں آئی ءَ دستی گوانکو چست کُت۔ دیم ءِ مردم گندگ ءَ سک اشتا پیگ اَت۔بے ایشی ءِ اِشکونگ ءَ زٔوت زٔوت ءَ گپّ ءَ اَت:''نادو! یار! تو وَمن ءَ تو سینت۔ پر چہ گوشی ءَ (دستی گوانکو) چست نہ کنگ ءَ ئے۔۔۔ھیر! جان من گوشگی اَتاں وتی ھیالداری ءَ بہ کن۔۔۔ایشاں تئی پُشت ءَ مردم دیم داتگ اَنت۔ اگاں بوت کنت مروچی وت ءَ کار ءِ سرءَ بہ دارلوگ ءَ واتر مہ کن۔۔۔منی ھم ھالات شرّ نہ (جاورنگیگ) اَنت، گوشی ءَ وتی کرّ ءَ اِیر بہ کن، موہ رسیت من ترا دم پہ ساھت ھال ءَ سئیگ کناں۔وشیں جگر ۔کُداپز (خداحافظ)''

سارہ ٹُک تُرک گوانکو ءِ نیمگ ءَ چارگ ءَ اَت کہ دیم ءِ مردم ءَ وتی گپ ھلاس کنگ ءَ رند پہکا ھاموش کُتگ اَت۔ آ کسّہ ءَ سرپد بیگ ءِ جہدءَ اَت بلے ھچ پوہ نہ بیگ ءَ اَت بیدءِ چہ اِے گپّ ءَ کہ نادو لہتے نلگیگیں جاورانی تہ ءَ کپتگ۔گوں بے تاھیری ءَ گوانکوئےُ یک برے پدءَ کباٹ ءَ گُدانی چیر ءَ ایرئےُ کُت ءُ وت نشت نادو ءِ ودارءَ۔ سرجمیں روچ ءَ ساھت ءُ دمان ءَ دیوال ءَ ڈرتلگیں گڑیال ءَ چاران اَت کہ کدی ناکدی نادو بئیت۔ چہ عصرءَ مغرب ءِ وھد گوست ءُ چہ مگرب ءَ عشاءِ ھم بلے نادو ءِ انگت ھچ تُک توار نیست اَت۔ پہ نادلکشّی گوں مات ءَ لوگی کاراں کمک کنگ ءَ لگّ اِت بلے دل ئےُ نادو ءِ نیمگ ءَ اَت۔

''چون بہ کناں۔۔۔نادو وَ مروچی اِدءَ نہ اَتک۔۔۔آئی ءَ میسج (کلوہ) ءَ چتور کا سر بہ کناں۔۔۔امّاں وَ مگرب ءَ رند کش ءَ ناکو ءِ لوگ ءَ رَوگ ءَ نئیلیت چہ کجا نادو ءِ لوگ ءِ اجازہ ءَ دَنت کہ پُشتی گلّی (دَمک) ءَ نِشتہ۔'' دم پہ ساھت ءَ دل ءَ جورگ ءَ اَت۔

سرجمیں شپ ئےُ گوں آگھیں چماں گوازینان سہب ئےُ کُت تاں دل ئےُ واب ءَ شُت۔ساھت نَوءَ چہ واب ءَ پادآھگ ءَ رندا نچوش نادو ءِ ترانگ ءَ کپت، یک بے نامیں بیمے ءَ آئی ءِ مجگ ءُ دل ءَ جاگہ کُت۔

''بایدکارءَ رَوگ ءَ چہ پسرءَ نادو اِدءَ بئیت۔'' گوں وت ءَ تران کنان اَت۔بلے تاں ساھت یازدَہ ءَ

ناؔدوئہ اَتک۔

’’چون بہ کناں! اِے وھد ءَ نادو ءِ لوگ ءِ رَوگ ھم بیکار اِنت آ انچوکا وَھجبر نہ دارایت کارءَ مہ رَوت۔۔۔‘‘ گوں بے تہنمبلی ءَ وتی دلگوش ءِ گوں لوگی کارانی نیمگ ءَ دات کہ مات ءِ دزگہار شہزادی ءَ لوگ ءَ سروک کُت ءُ دمانے ءَ رند پُترت۔ آئی ءِ گندگ ءَ گوں سارہ ءِ دیم تہار بیت۔سارہ ءَ اِے جنین ھچ دوست نہ اَت ءُ ایشی ءِ نام چہ زَھرءَ سارہ ءُ نادوءَ ’’ھالو۔ڈاؤ‘‘ ایر کُتگ اَت کہ سرجمیں میتگ ءِ ھال ھمے بانک ءَ گون اَت اَنت۔

آئی ءَ یک چم ئی سارہ ءِ نیمگ ءَ چاراِت ءُ تچک ءَ مات ءِ کرّ ءَ چُلاّ شُت نشت۔ دمانے ءَ رند سارہ ءَ دیست کہ گوں مات ءَ سُکسُکی کنگ ءَ اِنت۔

’’سارو! اوسارو۔۔۔اِنگو بیا من ءَ ترّیں گینیچان ءُ سبزیں مرچاں ٹرمس بہ دئے۔منی دست بند اِیں۔‘‘ چہ چُلّ ءِ توک ءَ مات ءِ توار ءِ پر کنگ ءَ رند پہ نادلکشی آئی ءَ وت ءَ راز یگ کُت کہ بہ رَوت ءُ شہزادی ءِ کش ءَ بہ نندایت۔شہزادی ءَ آ چہ سرءَ بہ گرتاں پاد ءِ پنچ ءَ چاراِت ءُ بے آئی ءِ مُج اِتگیں مُرک ءِ کمار کنگ ءَ جُستہ لگ اِت:

’’جنئے! تئی دزگہار کج اِنت؟‘‘ سارہ ءَ سٹّ کُت ءُ گوں اَجکہی ءَ آئی ءِ نیمگ ءَ چاراِت۔

’’من تئی دزگہار ءِ جُستہ یاں۔۔۔ھماکئے اِنت سیاولوک۔۔۔ھیاتی ءِ جنیک، ناؔدو۔۔۔بلکیں یارے ءَ گوں تتکہ؟۔۔۔دوشیگیں اِنت لوگ ءَ نہ یتکہ۔۔۔مات براتے ءِ کار (کارجاہ) ءَ ھم شُتگ اَنت آ وَ گوشنت زی وتی مدامی وَھد ءَ دراتکہ، رند ءِ ھال ءَ ھُدا بہ زانت۔۔۔‘‘

سارہ ءِ چم درگُرِڑا اَتنت۔آئی ءِ نپس ءَ گوشئے آ الس داتگ اَت۔نادو ءِ دستی گوانکو ءِ سرءَ بچک ءِ گوشگیں ھبر ایشی ءِ مجگ ءَ گیر آیگ ءَ اَتنت۔گوں بے ساہی ءَ شہزادی ءِ نیمگ ءَ چارگ ءَ لگّ اِت۔

’’اِے جنک ءِ گوں کسّے ءَ چکّرے وَ نہ بوتہ ناں!۔۔۔واللہ مرچاں پاڑہ (میتگ) ءِ جنیک سک پِٹ اِتگ اَنت۔‘‘ شہزادی بے آئی ءِ پسّو ءِ اشکنگ ءَ دم پہ ساھت ءَ چہ آئی ءَ جُستہ اَت بلے آ دل ءِ توک ءَ یک پگرے ءِ آماچ اَت۔ بے چیزے گوشگ ءَ آئی ءَ وتی دلگوش گینیچانی ٹرمسگ ءِ نیمگ ءَ دات۔

’’اِنّاں! اِناں شہزادی۔۔۔نادو چوشیں جنکے نہ اِنت۔۔۔اللہ وت درستیں جنکانی اَزّت ءِ پردگ ءَ ایر بہ

کنت۔۔۔مادرست جنیں چکانی مات اِیں، بایدنہ اِنت کہ ما پہ دگرءِ جنیں چُک ءَ چُشیں گپّ بہ جن اِیں۔ اِے ساھت ءَ باریں ھیاتی ءِ دل ءِ ھال چون اِنت۔(دمانے ھاموشی ءَ رند) نگبہ سرءَ منی جندءَ پنچو رندءَ گوشتگ کہ ھماجاہ ءَ وت کارءَ ءِ جنکو ءَ ھمانگو بہ بر بلے آئی ءَ پہ وتی شرابی ئیں مردءُ بیکاریں بچک ءَ کہ سبارگ لوٹ اَنت وت ءَ ھمے میتگ ءَ پہ اَرزانیں پگارے ءَ کارءَ داشت ءُ وتی کسانوکیں جنک ءِ میمن ءُ پنجابیانی گورءَ ڈیفنس ءُ دوراجی کالونی ءَ دیم دات۔ نزانت کہ اِے زمانگ شر نہ اِنت۔۔۔انچو ھبر نہ بیت اِنت کہ مھلوک پُشت ءَ اَڈّ کنت۔۔۔منی وَ دُعا ھمیش اِنت کہ اللہ پاک ناؔدو ءَ نگہ دارات ءُ زوت لوگ ءَ واتر کنات۔‘‘ مات ءَ سارہ ءِ نیمگ ءَ چاران ءَ شہزادی ءِ جُست ءِ پسّو دات۔ سارہ ءِ دیم زرد تراِتگ اَت۔ مات ءَ زانت کہ آئی ءَ شہزادی ءِ گپّ تور اِتگ۔ دمانے آئی ءِ نیمگ ءَ چارگ ءَ رند گوشگ ءَ لگّ اِت:

’’سارو!۔۔۔تَو ایشاں یلا دئے ءُ بروگُداں مشین ءَ مان کن کہ رند ءَ لئین رَونت۔‘‘ سارہ ءَ گوشئے موقع یے پکار اَت۔ زُوت چہ اِدءَ پاد اَتک شُت۔

......☆......

سے روچ گوزگ ءَ رند ھم نادو ءِ ھچ ھال اھوال نیست اَت۔ میتگ ءَ نادو ءِ گاری ءِ وَڑ وَڑیں گپ شنگ اَتنت۔سارہ ءِ دل ھم گار اَت۔ مات ءَ وَھدے دیست کہ ھمائیں نادو گار اِنت آ نے آپیگ انت نے تامیگ، گوں ھُشکیں لُنٹاں، دیم ءَ تامورے ءَ گپتگ ءِ۔سارہ ءِ واستار سہراب ءَ ھم چہ مات ءَ گلگ کُتگ اَت کہ سارہ آئی ءِ دستی گوانکو ءَ چست نہ کنت ءُ آ پہ سارہ ءَ پریشان اِنت۔مات ءَ ھبر توک ءَ دات کہ سارہ ءِ جان وش نہ اِنت پمشکا گپ جت نہ کنگ ءَ اِنت بلے چہ وتی دل ءَ پگرے ءِ آماچ اَت کہ سارہ ءِ چم شپ ءُ روچ دروازگ ءِ نیمگ ءَ سکّ اَتنت۔

’’سارو جان! چونیں ترا۔۔۔پرچہ وتی دل ءَ ورگ ءَ ئے؟ اللہ ھیر کنت، ناؔدو زُوت کیت کہ انچوش تَو بے آئیگی نہ بئے آئی ءَ ھم بے تئیگی وشّ نہ بیت۔۔۔بلے تو کہ اِے لوگ ءِ براہ ئے ترا گوں اِے ھال ءَ گندگ ءَ زانئے تئی ابّا ءُ لالا حیدر ءِ ھال چون اِنت؟ آ ھم سک مُلور اَنت۔آ ھانی روچ چہ تئی بچکند ءَ درکیت۔ تئی ملوری آھاں ھم پریشان کنگ ءَ اِنت۔۔۔پدءَ تَو شرّی ءَ زانئے کہ سہراب یک روچے تئی توار ءَ مہ

اِشکُنت تاھیر گپت ئَہ کنت گُڑا پرچہ تو گوں آئی ءَ گپ ئَہ جن ئے۔۔۔ دیم ءَ ترا گوں ھمائی ءَ زندگی کنگی اِیں پمشکا چہ آئی ءَ دیم ءَمَہ گر۔۔۔ تئی دل ءَ ھرچ گپّے اَست دل ءَمَہ دارئے۔۔۔ دل ءِ زنگاں بہ رِیچ۔۔۔ وتی دل ءَ سُبک بِہ کن۔ ''مات ءِ مہروانیں گپّ ءَ سارہ ءِ دل ءَ اُل کُت ءُ ارساں گوار گے بنا کُت۔ مات ءِ زان ءِ سر ءَ وتی سر ءَ ایر کنان ءَ تاں شرّ یں ساھتے ءَ گریوگ ءَ اَت۔

......☆......

''سارو، اوسارو!۔۔۔ بیا جن ئے اِنگوا اِے اکبار (روتاک) ءَ بِہ چار، باریں چے لکیتہ۔''

نادو ءِ گاری ءِ مروچی چارمی روچ اَت کہ نیم روچ ءَ شہزادی ءِ توار ءَ آچہ وتی کوٹی ءَ دَر کپت۔ سارہ ءَ پہ نادلکشّی روتاک چہ آئی ءِ دست ءَ زُرت ءُ وتی دیم ءَ ایر کُت۔

ھما اکس ءِ نیمگ ءَ کہ شہزادی ءِ لنگک ایر اَت چارگ ءَ گوں سارہ ءِ جان ءَ درھگے ءَ گپت۔ اِے اکس جنکے ءِ لاش ئیگ اَت کہ گور ءِ گُدے ءِ دِرتگ اَتنت ءُ سر جمیں بالا دئے ھون ءَ مُچل اِتگ اَت ءُ دیم ئے ھم اَنچو ھونین اَت کہ الکاپی ءَ جاہ یارگ ئَہ بیگ ءَ اَت۔ اکس ءِ چیر ءَ ھالے نبشتہ اَت:

''مزنیں نالہ ءِ کش ءِ کچرہ کُنڈی ءَ ایدھی سینٹر ءَ یک بیست ءُ سے سالی جنکے ءِ جون رس اِتگ۔ داکتر ءُ پولیس ءِ گوشگ ءِ رِد ءَ جنک ءَ گوں پیسر ءَ بدکاری کنگ بیتگ ءُ رند ءَ گوں بے دردی ءَ کُشگ بیتگ۔ اِے رنگیں جون پیسر ءَ ھم چہ جتا جتائیں دَمگاں دست کپتگ اَنت۔ پولیس ءِ گوشگ اِش اِنت کہ چیزے وھد بیت اِنت کہ ناشرّ کارانی ھردو پارٹیانی مردم یک دومی ءِ میتگ ءِ مرد ماں مخبری ءِ شکّ ءَ چست کنگ ءُ کُشگ ءَ اَنت۔ اگس آھانی چست کُتگیں مردم جنیں آدمے گُڑا گوں آئی ءَ چہ کُشگ ءَ پیسر ھرابکاری ھم کن اَنت۔

پولیس ءِ شک اِش اِنت کہ سے روچ پیسر ءَ ھمے نزیکیں دَمگ ءَ یک بیست ءُ سے سالی جنکے ءِ گار بیگ ءِ رِپورٹ آھانی تھانہ ءَ درج کنائینگ بیتگ بلکیں اِے جنک ھما بیت۔

اِے جون ایدھی سینٹر ءِ سردخانہ ءَ ایر اِنت۔ پہ وارثاں آئی ءِ اکس سردخانہ ءِ دیوال ءِ سر ءَ لچینتگ تاں بیا انت ءُ میّت ءَ جاہ یارگ ءَ رند بہ بَراَنت''۔

......☆......

۱۱/ جولائی ۲۰۱۴

مشکت ءِ مہرک

ناکوشابان ءِ دستی گوانکو ءَ انچوش زنگے وارت، گوں چست کنگ ءَ مدامی رنگ ءَ وتی زرنگیں توار ءَ گپ جنگ ئے بنا کُت: "علیک سلام! یااللہ۔۔۔ ھَوھَو۔۔۔ من آں ناکوشابان۔۔ بگوش! باریں تَو کئے۔۔۔؟''

"مِہرک؟۔۔۔ کئی مہرک؟ جنے کئے ءَ لوٹئے؟" ناکوشابان ءِ توار اَنچش بُرزاَت گوشئے گوں کسے ءَ پہ جنگ ءَ اللہ ئے کُتگ۔

"بلے بلے بلے۔۔۔ بدار۔۔۔ رستم وتی حُجرہ (کوٹی) ءَ اِنت۔۔۔ دمانے ءَ بِہ دار توارئی (ئے) کناں۔''

ناکوشابان ءَ دستی گوانکو ءِ دومی نیمگ ءِ مردم ءَ پسّو دَیگ ءَ رند دمانے ءَ مھتل بوت ءُ ترُندک ءَ توارے جت:

"رُستم ھوووووووووو۔۔۔ بچا رُستم! بیا کہ مئیرک (مہرک) اِنت گوشی (دستی گوانکو) ءِ سر ءَ ترا الوٹیت۔''

دمانے ءَ پد رستم گوں گنجی پراک ءُ پتلون ءَ وتی چماں لتاران ءُ سر ءَ کچینان چہ کوٹی ءَ در کپت ءُ میزاں میزان ءَ اَتک، ناکوشابان ءِ کش ءَ اُشتات۔۔۔ ناکوشابان ءَ وتی دست ءِ گوانکو رستم ءِ دست ءَ دات۔

"ھَلو (ھیلو)۔۔۔ سلام!" گوں رو برکتی بلوچستان ءِ گالوار ءَ رستم ءَ سلامے دات۔ چہ سلام ءَ رند وتی دپ ئے پچ کُت پہ گیاسگ ءَ کہ دل ئے انگت واب ءَ اَت ءُ گوں وتی ھالیکیں دست ءَ سر ءِ مُودان ئے شرکنگ ءَ لگ اِت کہ شنگ ءُ شانگ اَت اَنت۔

"علیک سلام۔۔۔ ھَو دل اوں واب ءَ شُتگ اَت، بلے ھیر اِنت۔۔۔ من وش جوراں، تَو جورئے؟

سید مھمد چتور اِنت؟ ۔۔شر کُتہ تَو وت پانیماں (پمن) زنگے جتہ ۔۔تئی ٹیکی من ءَ گون آں۔ ناہ ءُ شیلانچ ءُ ھرّام ءُ دوسے جوری تئی دوتکیں گُدانت ۔۔ اِے دگہ چیزانی وَ ھیر اِنت بلے شیلانچ تازگ اَنت ۔تئی نگبہ سریں مات ءَ دوروچ پیسر چہ منی درکپگ ءَ سرکُتگ اَنت ۔ اِے زیت (زوت) ھراب بنت ۔" رستم گپّ ءَ اَت۔

"بلے بلے۔۔۔ بیگاھی من چار آں اگاں ناکوشابان ءَ گاری یے دست کپت گُڑا ازوریں یائیں ۔۔۔ بلے بدار۔۔۔ ناکوشابان ءَ وتی لوگ ءِ کاملیں اِدریس ءَ بگوش کہ منی یاروک وَ ھما اِنت ۔۔۔"

رستم ءَ پدءَ وتی دپ پچ کُت پہ گیاسگ ءَ ءُ دستی گوانکوۓ زُرت ءُ ناکوشابان ءِ دست ءَ دات ۔

"جنئے تو مئیرک میران ئے؟ میران کیّائی (ءِ) جنیں چُک ؟" ناکوشابان ءَ دیم ءِ مردم ءِ پچار لوٹ اِت ۔

"زاناں! تو میران ئی (ءِ) سرءَ باراَتئے کہ ترا گلّ ءَ چگل ۓ دات ۔۔۔"

ناکوشابان ءَ وتی دیم ءِ مردم ءِ گپ باریں گوش داشت اَنت اگاں ناں بلے وتی کُچلیں گپّ ۓ دَوردات اَنت ۔رستم کہ وتی پچمانی لتارگ ءَ گلائیش اَت دمانے آئی ءِ نیمگ ءَ اجکھی ءَ چاران بوت ۔

"جنئے زاناں! من وتی سرگوں آرت ءَ اسپیت کُتہ؟ پہ شری زاناں تئی مردک چے بُرّ اِنت؟ من وَ ھیران آں اِے دوسے جوری جُرابانی بہا کنگ ءَ تنیگ ءُ تئی مردکہ ءِ لاپ چتور کہ سَیر بیت اِنت ۔۔۔

جنیں چُک وَ تئی پت ءِ گورا ھمینچو گیش اَتنت کہ تئی پت ءَ مشکت ءِ نام اشکُت ءُ وتی کارمندیں ءُ نازاکیں جنیں چُکّ چست کُت ءُ بےسُدیں لُنڈ ءِ دست ءَ ۓ دات ۔۔۔"

رستم ءَ وتی چم پھکا پچ کت اَنت ءُ دلگوش ۓ ناکوشابان ءِ گپانی نیمگ ءَ دات کہ آ گوں دیم ءِ مردم ءَ وتی زَھراں درشان کنگ ءَ اَت ۔

"ہاہاہا۔۔۔تئی مردک اِنت پمشکا تراشات نہ بیت ءُ گوشئے منی مردک شر اِنت ۔۔۔ بلے منی چو ما اِدءَ زندگی کُتگ ۔۔۔چہ تراشرتر زانیں، کئے چینچو آپ ءِ توک ءَ اِنت ۔"

ناکوشابان ءِ دمانے پیسر ءِ زَھر گوشئے گار بوت ءُ نوں دپ ۓ پُر ماں کندگ دیم ءِ مردم ءَ گپّہ اَت ۔آئی ءِ کش ءَ نشتگیں آئی ءِ لوگ بانک زبیدہ ءَ بش بش وارت ءُ پہ الوت گُشگ ءَ لگ اِت ۔

"شاہ میرئی پت ۔۔۔تو ھجبر مردے نہ بئے ۔۔۔بلکیں آئی ءِ مردک ءَ کش ءَ نشتہ، تو پر چیا مردماں چُش دیم پہ دیم ءَ سُکن گوشئے؟"

"شریں شریں وتی جاہ ءَ بگُوش ۔۔۔کجام منطقہ ءَ (دَمگ ء) نشتگ ئے ۔" ناکوشابان ءَ زبیدہ ءِ گپ دلگوش نہ کُت ءُ گوانکو ءِ سرءَ وتی گپّ ۓ دیم ءَ بران کُت ۔

"شریں گُرا (گُڑا) ۔۔۔ بلکیں مگرب کزاءَ مابیائیں کہ اِے نگبہ سراوَ گوشئے کاملیں مکران ءِ ٹیکی وتی بڈّ ءَ جتگ اَنت ۔۔۔در کپیں پہ مہلوک ءِ لوگاں سراِش کنگ ءَ ۔"

"وشیں گُرا۔۔۔خدا حافظ ۔"

دستی گوانکو ءِ بند کنگ ءَ رند رستم کہ ناکو ءِ دیم ءِ سندلی ءِ سرءَ نشتگ اَت ءُ نوں پھکا آگاہ اَت ناکوشابان ءِ دیم ءَ چارگ ءَ اَت ۔نادلکشیں بچکندے جت ۓ ءُ پہ الوتی جُست ءَ لگ اِت: "ناکو!۔۔۔زاناں مھرُک ءِ مردک (لوگ واجہ) چے کنت؟ ملک ءَ وَبانک ءِ مردمانی دپ چنکے چنکے آپ داریت ۔گوشنت مئے مہرک نوں مشکتی یے ۔۔۔مشکت ءَ سوچکی ءُ مہلبانی تہ ءَ شاہانی دابیں زندگی کنگ ءَ اِنت ۔"

"لاحول ولاقوت الا باللہ ۔۔۔ باریں اِے بےھوشیں مردم کدی ھوش کن اَنت (دمانے ھاموش بیگ ءَ پد) بچا! من وَ مہرک پیراری ھمو دا ملک ءَ دیستہ بوتہ ۔۔۔ نام ھُدا وانندہ ئیں جنکے ۔۔۔ دبیرستان ءَ (سیکنڈری اسکول) واننگ ءَ بوتہ ۔۔۔آ وھد ءَ چُنت ہزار تُمن ۓ چست کُتہ ۔۔۔اِے میران کیّا ءَ چہ ما جُست بہ کُت اِیں کہ ماھمِد ءِ نند وکیں ۔۔۔ باریں مئے زامات چے کنت ءُ چے نہ کنت ۔گرانی ءَ اِدءَ ھم مردم سِرین پُروش کُتگ اَنت ۔۔۔اگاں اِے مردک الکاپیں مردے بیت اِنت، زاناں! اِدیگاں نہ زرتگ اَت؟"

رستم ءَ وتی سرھَو ءَ سرینت ۔ناکوشابان ءَ وتی گپ دیم ءَ بران ءَ گوشت:

"بچار!۔۔۔ بچکاں وھدے پہ نیستی ءَ اِدیگ (اِد ءِ مردم) نہ زُوراَنت گُڑا دَور کن اَنت دیم پہ ملک ءَ ۔۔۔ چہ بینک ءَ وام زُوراَنت ءُ سُور ءِ ھرچ درچاں ءَ کشّ اَنت ءُ رند ءَ ۔۔۔ تاں زندگ اَنت بینک ءِ واماں گوں سُوداں پُر کن اَنت ۔۔۔ تُری سُور ءَ رَند جنین ءِ سُہر اں ھمے وامانی دیناں بہ دَینت ۔"

رستم ءِ دلگوش ناکوشابان ءِ نیمگ ءَ اَت۔ ناکوشابان انچوش ھم سکیں دیم پہ دیم ءَ گوشوکیں مردکے اَت پمشکا اِے ساھت ءَ ھم مہرک ءِ مرد ءِ باروا ھرچ گپے ءَ کہ آ سرپداَت دیم پہ وت درشان کنان اَت۔ رستم ءِ دیم ءِ رنگ زرد ءُ سُھر ترّگ ءَ اَت بلے آئی ءَ وتی دل ءِ جاور چیر دَیان ءَ چہ ناکوشابان ءَ جُست کُت :

"ناکو زاناں! سید مَھمد ئی (ءِ) کارمدار اِد ءَ چی اَنت؟"

"منی چُو ۔۔۔ اَول سرءَ وَ سید مھمد سکیں شریں بچکے اَت۔ شُرتہ ءَ (پولیس ء) بیتہ رند ءَ گوں سلیں بچکاں بازیں کارھرابی ئے کُت ءُ چہ کارءَ دَرکنگ بوت ۔۔۔ شُگر اِنت زندان ءَ دیم دَیگ نہ بوت کہ مئے بازیں وتیگ وزیر ءُ سفیر اَنت ۔۔۔ بلے نوں ھچ جاہ ءَ ایشی ءِ زمہ واری ءَ کسے نہ زُور اِیت۔ اِشکُنگ ءَ نوں مترا ءِ بازارءَ نشتگ جراب بہا کنت۔ روچے اگاں دہ بیست جُراب ھم دَربئیت لاپ ءَ چونکا کّش اِت کنت۔ پدءَ اِے جنیلوک ءَ وتگ گجری (فارسی) ۔۔۔ اگاں انگلیسی پہ الکاپی ءَ بہ زانتین ئے بلکیں پہ وت ءَ الکاپیں کارے ھمِد اشوھازئے کُتگ اَت۔

تَو من ءِ (مردمانی) دپ ءَ من اِشکُتہ سید مھمد ایشی ءَ پہ کسی لوگ ءَ رَپت آمد ءَ اوں نئیلیت۔ من ءَ وَ انچو زَھر کَیت کہ دیم ءَ بئیت دوشہماتے گورئے دَیاں ۔۔۔"

ناکوشابان ءَ مہرک ءِ زندگی ءِ آدینک رستم ءِ چمانی دیم ءَ ایرکُت۔ دل ئے بازدِیرشُت بلے وت ءَ جزبات ءِ چولاں گارکنگ نہ لُوٹ اِت ئے پمشکا وت ءَ پدءَ ھمے جاہ ءَ سرئے کُت کہ نشتگ اَت۔

"وئے شامیرئی پت ۔۔۔ چون اِنت ترا؟ ۔۔۔ آ تئی جند ءِ زامات وَنہ اِنت کہ تو شہماتے گوردئے۔ ۔۔۔ ناکوزتک تروزتک وتی مستروت اَنت۔ ھبردار بیگاہ ءِ وھد ءَ آئی ءِ لوگ ءَ روئے ءُ چُشیں گپ جنئے۔ ربّ ءَ بہ چار! مہلوک ءَ مئے سرءَ پِرمہ ریچ ماوت بزّگ این ءُ وتی نوبتاں گار اِیں ۔۔۔" زبیدہ ءَ گوں زَھر ءَ ناکوشابان سرپد کنگ ءِ جہد کُت۔

......☆......

مگرب کزا ءِ وھد ءَ ناکوشابان ءَ چہ وتی بچّ ءَ کارگاڑی یے پچ گپت ءُ گوں رستم ءَ پہ ٹیکیانی رسینگ در کپت۔ مشکت ءِ تنکیں دَمگ ءِ رسگ ءَ رند ناکوشابان ءَ مہرک ءِ دستی گوانکو ءِ سرءَ زنگے جت:

"علیک سلام! جنئے کجا اِنت تئی لوگ؟ ماتئی سوج داتگیں تنک ءِ لاپ ءَ (توک ءَ) اُشتاتگ اِیں ۔۔۔ بلے اِدءَ گندگ ءَ ھچ نیست۔ کمے بہ دار ماشاھرہ ءِ سرءَ دَرکپیں ۔۔۔" ناکوشابان ءَ چہ گاڑی ءِ دیم ءِ شیشگ ءَ ڈنی نیمگ ءَ چپ ءُ چاگرد ءَ چم شانک دات اَنت ءُ پدءَ رہ گپت۔ ھمے یکیں دَمگ ءِ داتگیں نشان ءِ سرءَ ترّگ ءَ رند یک تہاریں دَمگے ءَ مان ترّگ ءَ پد آئی ءَ گاڑی اُشتارینت ءُ یک رندے پدءَ گوانکو ءِ سرءَ جُست ئے کُت : "نوں ماسبزوکیں دیوالے کہ کوہ ءِ سرءَ اِنت ھمائی ءِ کش ءَ رَس اِتگیں ۔۔۔ بدار اِیں کہ دیم تر ءَ بہ روئیں؟ اِدءَ وَ گندگ ءَ نے لوگے است اِنت نئیکہ مردمے۔"

"شرّ شرّ ۔۔۔ گُراما ھمِد ءَ داشتہ ۔۔۔ اگں تو چہ وتی لوگ ءِ دریچہ ءَ (دریگ ء) مارا گندگ ءَ ئے گُڑا بیاما ھمِد ءَ اُشتاتگ اِیں ۔۔۔"

کساس پنچ منٹ ءَ رند یک بیست ءُ پنچ سالی جنکے کہ اسپیتیں سریگ ءِ دَموکہ یے کتگ اَت ئے، گاڑی ءِ دیم ءَ اَتک اُشتات ءُ پیش سلام بوت۔

رستم ءِ چم پرائی ءَ کپت اَنت کہ گاڑی ءِ دومی دریگ ءِ نیمگ ءَ اُشتاتگ اَت۔

"علیک سلام جنئے مہرُک! کج اِنت تئی مردک؟ "ناکوشابان ءَ گوں زِرنگیں توارے ءَ جُست کُت۔

"آ ر پیتہ پہ کارے ءَ۔ شما بیا اِت لوگ ءَ بہ نند اِت ۔۔۔" مہرک ءَ نرم نرم ءَ پسو دات۔

"ھبیس ءَ (خبیث) اِے جنّ ءُ جاتیگانی جاہ ءَ ترا تہنا یلا کُتہ؟ " ناکو ءَ وتی ترندی ایرموش نہ کُت ءُ پدءَ مہرک ءِ مردئے ایر جت۔ رستم ءَ پسلگ نہ کُت بلے دلگوش ئے مہرک ءِ نیمگ ءَ اَت۔ مہرک چہ وت ءَ وت ھجالت بوت۔ "ناکو من ایوکا نیاں۔ آ ھمِد ءَ بوتہ، انا گہہ کارے کپتگ ئے بلے زیت کَیت۔ شما بیا اِت لوگ ءِ لاپ ءَ بہ نند اِت۔" گوں جھلیں توارے ءَ پسوئے دات۔

"ہاہاہا! بزاں تو وتی مردک ءَ ایر نہ جنئے ۔۔۔؟" ناکوشابان ءَ ٹہک جنان ءَ گوشت۔ مہرک ءَ بچکند اِت۔ ھمے دمان ءَ رستم ءَ گاڑی ءِ بتّی روک کُت اَنت ءُ وتی نیمگ ءِ درئے بوتک ءُ چہ گاڑی ءَ ڈن دَرکپت۔ مہرک ءِ چم پرائی ءَ کپت اَنت۔ وتی لُنٹ ئے گنٹ چت۔

"سلام ۔۔۔ رستم چونئے تو؟" گوں نرمیں گالوارے ءَ مہرک ءَ آئی ءَ سلامے دات۔ رستم ءَ ھم ھمائی ءِ

http://baask.com/literature

رنگءَ علیک گپت۔ مہرکءَ بے آئی ءِ نیمگءَ چارگءَ دراہینت:

"ماراوَ تو ہچ سئیگ نہ کُتگ کدی آتگ ئے۔۔۔ پئیری ماتءَ زنگے جتگ، نوں من تئی آہگءَ سہی بوتگوں۔" مہرکءَ گوں جہلیں توارءَ گلگ کُت۔

"جنئے اِے جاتیگانی جاہءَ۔۔۔ تراچتور کاکسی ھال سربیتیں کہ کئے چہ ملکءَ اتکگ ءُ کئے رپتگ۔۔ مروچی اِے رستم مہ بوتیں ماوَ ہچ نزانتگہ کہ میرانءَ وتی نازاکیں جنیں چُک چُشیں کلّءَ چگل داتہ۔"

ناکوشابانءَ پدءَ وتی تیرپچیں گپ دَوردات۔ مہرکءِ دیم زردءُ سُہرترّ اِت۔ رستمءَ دمانے آئی ءِ نیمگءَ چاراِت ءُ گاڑی ءِ پُشتی نیمگءَ شُت، چہ ڈکیءَ پاتے ناہءَ درکُت۔

یک مزنیں پیلکے ءُ مُہر بستگیں سامانءَ کشّ اِت اَنت۔ مہرک آئی ءِ نزیکءَ اَتک تاں آئی ءِ دستءَ چہ ٹیکیاں بزوراِیت۔

"تئی ٹیکی سک گراں اَنت۔۔۔ تو برت اِش نہ کنئے۔۔۔ بلّ من وت اِیشاں تئی لوگءَ سرکناں۔"

رستم ءِ دلءَ اَت کہ آئی ءِ لوگءَ ھم بچاراِیت کہ آھر زندءِ چون گوزگءَ اِنت کہ دَرکپگ ءِ وھدءَ مہرک ءِ ماتءَ چیروکائی آئی ءِ گوشاں گوشتگ ات: "منی چُک ءِ راستیں ھالءَ منءَ سرَبہ کن، منی دل آئیگی سک ناراھت اِنت ءُ بیدءِ چہ ترا دگہ کسی گپانی سرءَ منءَ باور نہ کنت۔" مہرک پیسراَت ءُ رستم پُشتءَ روان اَت۔ ناکوشابانءَ گاڑی کُبل جت ءُ آہانی پُشتءَ روان بیت۔ سئیں ھاموشی ءِ سرءَ ڈوک دلانی پدانکاں گوازینان کوھے ءِ سرءَ روان اَت اَنت۔ انچوش دروازگے ءِ دپءَ سربوت اَنت، مہرکءَ وتی لوگ ءِ دروازگ ءِ بندیں تاک پچ کُت ءُ اِے دوئینءِ توکءَ پُترگ ءِ سلاہ جت اَنت۔

"اِیشاں اِدءَ ایرکن۔" مہروکءَ چُل ءِ یک نیمگےءَ دست شہاراِت ءُ رستم سوج دات۔ ٹیکیانی ایرکنگءَ رَند رستمءَ وتی چم چپ ءُ چاگردءَ شانک دات اَنت۔

چُل ءِ دیوالاں گوں ڈک داتگیں دارءِ پاٹی یےاَت کہ چیزے منجل ءُ چیزے اِیران اِیراَتنت۔ اُردیں فرتیچےِ ایرات۔ چُل بازمزن نہ اَت چوکہ آئی ءَ مشکلت ءِ اِے دگہ سیادوارسانی لوگاں دِیستگ اَت کہ گُشئے شاھی ماڑی اَتنت ءُ چیزھم اِدءَ بازیں نیست اَت کہ سرمہ چک بہ بنت۔

"بیااِت مجلس ءِ لاپءَ بہ نندااِت۔۔۔" مہرک یک اوتاگے ءِ درءِ دپءَ اُشتات ءُ ایشاں پہ توکءَ آھگءَ توارءِ جت اَنت۔

مجلس ءِ زمینءَ اِیرانی تگردے پچ اَت۔ دیوالانی کرّا ءِ گردیں سرجاہ ھم رِداَتنت۔ یک کُنڈےءَ گونڈے میزے ایراَت کہ آئی ءِ سرءَ قرآن، تبزی ءُ مسلہ ایراَتنت۔ اوتاگ ھم بازمزن نہ اَت۔ آھانی نندارینگءَ رند مہرک دَرکپت ءُ ساھتےءَ رند آپ ءُ شربتءِ زُرت یاورت اَنت ءُ آھانی دیمءَ ایرءِ کُت اَنت ءُ وت ھم یک کرےءَ شُت نشت۔

"مُلک ءِ مردم چون اَت اَنت رستم؟ بلّو نازاتون ءِ چم عملی (برّ و بین) کُتگ باریں چون اِنت؟ نوں باریں دِیت کنت یا انّاں؟۔۔۔ منی مات پت چون اَنت؟ گوشی (دستی گوانکو) ءَ وَ دائمءَ گوشنت وش جوراِیں۔۔۔" مہرک ءِ تواراءَ پہ ملک ءُ وتی مردماں سک زہیرمان اَت۔

"دُراہیں مردم وش جوراَنت۔۔۔ ھرکسےءَ زانتگ من اِنگو پیدا گاں پہ تئیگی بڈے سلامءِ دیم داتگ۔ بلو نازاتون وَ گوشیت کہ چم ئی چہ پیسرءَ گھتر اِنت۔ تئی مات پت ھم زِرنگ اَنت۔ دیم ءِ ماہءَ تئی گہار نازک ئی (ءِ) سُور اِنت باریں یائے یا اِنّاں؟ نسیمک ءِ سورءَ وَ تو گون نہ کپت ئے؟"

گوں رستم ءِ گپاں گوشئے مہرک ءِ دل دیرشُت چمانی ارس ترمپ ترمپءَ رِچان بوت اَنت ءِ۔ رستم ءُ ناکوشابان ءِ چم آئی ءِ دیم ءِ سرءَ سکّ اَتنت۔ رستم ءِ دلءَ ڈْریلگے چست بوت۔

"مشکل اِنت۔۔۔ سیدءَ اجازہ نہ رَس ایت۔۔۔ پدءَ لوگءَ کارکنورے ھم لوٹیت۔ منی بَھتءَ وتی گہارانی سُوراں ھوری نیست۔" مہرکءَ دَرد واریں بچکندے جت ءُ پسّوءِ دات۔

"سید زاناں دوامءَ (ڈیوٹیءَ) رَوت کہ اجازہءِ لوٹیت۔" ناکوشابانءَ پہ ٹْرندی شگان جت۔ مہرک ءِ دیم ءِ رنگ زرد ترااِت ءُ چمءِ پہ دَرءَ سک دات اَنت گُشئے کسے ءِ آھگ ءِ تُرسءِ بہ بیت۔

"چہ وتی مردکءَ بیم ناک ئے؟"، ناکوشابانءَ گوشئے آئی ءِ دل ءِ گپّ پہم اِتنت۔ آسک ھجالت بوت۔

"ان۔۔ناں۔۔ناکو۔۔۔چُشیں گپّ نہ اِنت۔ (گوں لبزانی اِیر برگءَ)۔۔۔بس انچوش۔۔۔"

کساس تاں نیم ساھت ءَ دوئیں مہرک ءِ اوتاک ءَ آئی ءِ لوگواجہ ءِ ودار ءَ نشت اَنت، بلے انگت آ گار اَت۔ ناکوشابان ءَ چرائی ءَ اجازت گپت:

"مارا دگہ لوگاں ہم ٹیکی رَسِینگی اِنت۔ تئی مرد کیت مئے سلامان ئی سر کن ءُ بے ھیاءَ بگوش من ایوکا تئی ناکو نیاں آئی ءِ لچڑ یں پت ءِ ہم ناکوزات آں برے برے ترا مئے لوگا ھم بیارایت کہ گوں چُکاں دلگوش بہ بئے۔"

ناکوشابان پیشتر چہ ڈنی پدا نکاں اِیر کپت بلے رستم ءَ وت ءَ پہ بلوچی سینڈلانی پادءَ کنگ ءَ پُشت ءَ داشت۔ ناکوشابان ءِ دیر سربیگ ءَ پدا اُشتات ءُ مہرک ءِ چمانی نیمگ ءَ وتی چم ئے سک دات اَنت ءُ جُست ءَ لگ اِت:" مہرک۔۔۔ اِے زندشرّ اِنت اگاں ناں ملک ءِ؟"

مہرک ءَ وتی لبز اِیر برت اَنت۔۔۔ دل ئے دورشُت بلے دمانے ءَ واتر ئے کُت، گوں دلوارگیں توار ءَ گوشگ ءَ لگّ اِت:" رستم! اگاں تئی دل ءَ پہ من ئیگی انگت ھم کلھو کے جاھے اَست۔۔۔نوں منی اِزّت (شرپ) تئی دست ءَ اِنت۔" رستم ءَ سٹّے کُت۔

"من سک دیر یں تئی ھال ءَ سہیگ بوتگ آں۔ اِدءَ آھگ ءِ مول ءُ مراد بید ءِ چہ تئی گندگ ءَ دگہ ھچ نیست۔ من ءَ گوں کس ءَ کار نیست۔۔۔من کس ءَ ھچ نہ گوش آں بلے اِے دگراں۔۔۔ اِے دگراں چون کنئے؟ ۔۔۔مئے وَ گیشتر یں رَئیت ھمِد ءَ اِنت؟"

" آھانی پرواہ نیست۔ بلے من زاناں۔۔۔منی مات بید ءِ چہ تو کسی گپاں گوش نہ داریت۔ آئی ءَ تئی سرءَ ستک اِنت۔"

"ءُ ترا؟" رستم ءَ آئی ءِ ٹیلگانی سرءَ وتی چم سکّ دیان ءَ جُست کُت۔

مہرک ءِ دل ءَ تر لگے بوت۔۔۔وتی سرئے جہل کُت۔ ارسی ترمپے کہ پہ رچگ ءَ مھتل اَت گُشان ءِ سرءَ رِتک۔ دراجیں گینسارتے ءِ کشگّ ءَ پد گوں بُرزیں توارے ءَ گوشگ ءَ لگّ اِت:

"مرد ماں سلام کن۔۔۔۔"

......☆......

6 فروری 2014

﴿ اَپوگ ﴾

پہ پرجنگیں گُدانی پچتر ینگ ءَ وَھدے سجوک ھمساہگ ءِ لوگ ءَ شُت مالوم بیت کہ پریاتون ھم پہ گندوکی وتی مات ءِ لوگ ءَ اتگگ۔ آئی ءَ ھم کساس سالے بیت کہ گوں پریاتون ءَ دیم پہ دیم نہ بیتگ اَت۔ گندگ ءَ گوں سک گل بیت۔ پریاتون وتی لوگ ءُ چکانی کسّہ ءَ پد گپ گپّ ءَ چہ آئی ءَ جُست ءَ اَت:

''من اِشکُتہ تئی لالا سجاد ءَ پُشتی لوگ ءِ کرایہ دار کشّ اِتگ اَنت ءُ وتی چُک ئے ھمانگو بُرتگ نندار ینتگ اَنت۔''

''ھو! راستے۔۔۔'' سجوک ءَ پہ دلوارگی پسّو دات۔

''وے!۔۔۔۔تئی اَدّا نازاتون ءَ چون اِنت۔۔۔ پرچیا کس ءَ وتی نزیک ءَ نئیلیت؟''

سجوک ءِ سر جہل اَت۔ دمانے ھاموشی ءَ رند گوشگ ءَ لگّ اِت:

''اَدّا پریاتون! بلکیں ترا ھم مالوم اِنت کہ ھمائیں اَدّا نازاتون ءَ اِے لوگ ءَ واتر کُتگ گوں نشار گل جان ءَ ھچ رنگ ءَ پیم (تپاک) نہ بیت اِنت، ایشانی بیست ءُ چار ساھت ءِ جاک ءُ سلوات ءُ جنگ جِدل ءَ منی مات ءِ سر شُت ۔۔۔ ھمیشانی سوب ءَ منی پت مدام نادراہ اِنت۔ مئے لوگ ءَ سیاد مرد ماں رَوآ بند

کُتگ ۔۔۔ھمیشانی سوب ءَ منی الکاپیں دَرے دَرنہ کپیت کہ چہ اِے دوزہ ءَ درِبہ کپ آں ۔۔۔ھُدا زانت کہ من ءَ پت برات ءَ پروشتگ ۔۔۔ دِگہ دیریں وتی سرزرتگ چہ اِدءَ شُتگ اَتاں ۔۔۔'' سجوک ءَ گوں گریتگیں چماں پریاتون ءِ دیم ءَ وتی دل ءِ زنگ درشان کُت اَنت ۔

''ھُدا بادشاھے جان! وتی دل ءَ دَور مہ دئے ۔۔۔ تئی اَدّا نازاتون ءَ اَگس سبراو پارءِ کنگ ءِ بہ زانت اِنت، کستر مستری ئے بزانت اِنت، مروچی ستر جنوزام اِنت سانگبنداں درپہ دَرنہ کُتگ اَت ۔

شمارا وَ مالوم نہ اِیں کہ نازاتون ءَ گوں وتی سانگبنداں چے کُتگ ءُ بلکیں ھمایاں میار بارِبہ کن اِت، بلے منی وَھمسا ہگ بیتگ ۔آئی ءِ نہ َکشتگیں کارانی سوب ءَ سروَرآئی ءِ دست ءِ لَیبوک بیتگ ۔دُسکیچ ءُ وسوگ وَ گوشئے آئی ءِ نوکر بیتگ اَنت انچوش تنِ دل اَتنت کہ ھمساہگاں بش بش وارتگ ۔ تاں سروَرزندگ اَت یک روچے ھم گوں وتی مات مردماں شرنہ اَت ۔۔۔ منی ھیرانی پرے گپّ ءَ اِنت کہ ستر مردم وتی سانگبندانی لوگ ءَ برباد ءِ بہ کنت بلے مات ءِ لوگ ءَ ۔۔۔ مات ءِ لوگ ءَ ھچ کس تاوان دَیگ نہ لوٹیت بلے تئی اَدّا ۔۔۔!

من وَ گوش آں تئی لالا سجادءَ شاباش اِنت کہ چُشیں سلگتیں گھارءَ انگتہ سلگ ءَ اِنت ۔دگہ منی براتانی رنگیں بیت اِنت، وتی جنینانی چاپ ءَ کپتگ ءُ گھارے ءَ درپہ دَرکتگ اَت ۔''

پریاتون ءِ گپانی سرءَ سجوک بےتواراَت بلے چم ئے ارساں گُلگل اَتنت ۔

''تو وت ءَ ھچ پریشان مہ کن ۔۔۔ من تئیگی چہ وتی سانگبندانی نیمگ ءَ دَرے شوھاز کناں ۔۔۔ بلے من ءَ اِے گپّ ءَ بگُوش کہ چہ درآمداں اگاں سانگے اَتک تَو زورءَ ئے یا اِنّاں؟ پدءَ اِے ھم بچار کہ نوں بلکیں اِے اُمراءَ تراچڑ اِے مہ رس اِیت بلکیں انچینے بیت کہ پہ دومی سانگ ءَ دلما نگ ءِ بہ بیت ۔۔۔؟''

''اَدّا پریاتون! ۔۔۔زاناں من چُکے آں کہ سرپد مہ باں ۔۔۔ منی ورنائی ءُ زندگی وَ لوگ ءِ مردماں برباد کُتگ ۔ پیسرءَ کہ شریں دَراتگ اَت اَنت مات ءَ ٹَہل ءُ ناز کُت نوں گھارءِ برکت ءَ شرّیں سانگاں بل سلیں ھم نئیت ۔۔۔من ءَ نوں ایوکا چہ اِے دوزہ ءَ درکپگی اِیں ۔۔۔ تُری ھرکسے ءِ بہ بیت بلے اِے رنگیں نک نک ءُ کِٹ کِٹ آلوگ ءَ مہ بیت کہ من نوں چدءُ گیشتر سگّ اِت نہ کناں ۔''

''جان! تو من ءَ وتی کستریں گھارانی رنگ ءَ دوست ئے ۔من تئیگی ھجبر بدیں مردے شوھاز نہ کناں

۔۔۔اگاں اللہ ءِ رِضا بیت زُوت تَو وتی لوگ ءَ سربئے ۔۔۔''

......☆......

کساس ماھے ءَ رند پریاتون ءَ سجوک پہ گُدانی پیش دارگ ءِ بہانہ ءَ مات ءِ لوگ ءَ توارجت ۔ آئی ءَ پہ سجوک ءَ چل ءُ پنچ سالی دُرمھمد نامی مردمے ءِ سانگ یاوُرتگ اَت کہ بلوچستان ءَ بازیں ٹرکانی ھُدابند اَت ۔ دُرمھمد ءِ اولی جن ءَ سے سال پیسر سینہ ءِ سرطان (شُومّک) ءِ نادراھی ءَ گپتگ اَت ءُ چہ بُربرین (جراحی) ءَ پد داکتراں پہ جنین ءِ جان سلامتی ءَ چُک بندی ءِ شور داتگ اَت ۔اولی جن ءَ درمھمد وت دومی سانگ ءِ اجازت داتگ اَت کہ چہ آئی ءَ سے جنیں چُک اَتنت ئے ۔سجوک سک گل ءُ شادان اَت ۔لوگ ءَ واتر کنگ ءَ پد مُسلّہ ئے ءُ پچ کُت ءُ سرماں سجدہ ءَ وتی ربّ ءِ شُگر ئے ءُ گپت ۔وَھدے اَدّا نازاتون سئیگ بیت لوگ ءَ آس ئے ءُ روک کُت :

''زاناں! سجوک چہ کئے ءَ مستر اِنت کہ نیمہ اُمرءِ مردینے ءِ بہ گرایت؟ اِے مردک چہ من ءَ دہ سال مستر، چہ لالا سجادءَ ھشت سال مستر ۔۔۔ من نئیلاں کہ منی گھاراپوگی بیت ءُ وتی زندگی ءَ برباد ءِ بہ کنت ۔''

''بلے وھدے سجوک ءِ وتی جندراز یگ اِنت ماشما کئے اِیں کہ ٹَہل ءِ بہ کن اِیں ۔۔۔ پدءَ سجوک چُکے نہ اِنت آوتی شرّی ءُ بدی ءَ چہ ماشرتر سرپد اِنت ۔۔۔ ءُ من یک گپے زاناں کہ جنین ءِ وتی سرءَ اِنت ۔۔۔لوگ ءَ آباد کنت کہ برباد ۔۔۔ کسے بگُوشیت من ایردستی مہ منّاں، کسان مزنی مہ زاناں ءُ پلینڈی سلینڈی ءِ بہ کناں ۔۔۔ چُشیں جنین ھجبر آباد نہ بیت ۔۔۔''

نازاتون ءَ وتی مورک محینت ءُ دل ءَ تران ئے ءُ کُت :''من پہ شرّی زاناں اِے درستیں کارگل جان ئیگ اَنت ۔۔۔ دِگہ منی برات ۔۔۔ منی برات ءَ من ھجبر شات نہ بیتگ آں کہ من ءَ چوش شگان ءِ بہ جنت ۔''

☆

کساس چارروچ ءَ رند دُرمھمد گوں وتی مات مردماں سجوک ءِ لوگ ءَ اَت ۔آھاں گوں گندگ ءَ سجوک دوست بیت ۔درمھمد ءِ رنگ، وانگ ءُ سَند چہ سجوک ءَ سک جہل اَتنت بلے پدءَ ھم سجوک ءَ ٹَہل نہ کُت ۔سجاد ءُ پت ءَ درمھمد ءِ انسانیت ، نند پادآھگ ءُ کارمدار پہ دل دوست بیت اَنت ۔ سریگ پر کنگ ءِ ماھے ءَ رند

سجوک دُرمھمد ءِ دومی لوگ بانک جوڑ بیت۔

سجوک ءِ وش رنگی، نرم گپتاری ءُ وش روی ءَ چیزے ھپتگانی توک ءَ وت ءَ ھرکسی دل ءَ جاہ دات۔ اِنگودُرّمھمد ءَ آچہ وتی ساہ ءَ دوست اَت آنگو وسوگ ءَ ابیدا اپوگ زلیکا ءَ ھم آ گھارانی رنگ ءَ دوست بیت ءُ وتی چکانی دپ ءَ ءَ ئے دات کہ سجوک شمئے کستریں مات اِنت۔

گوں وتی پُرمھریں دل ءُ دپ ءَ سجوک ءَ وتی چکو (لوگ واجہ ءِ چُک) ھم وتی نز یک کُت اَنت۔

''لوگ ءِ کنورکاراں وَ گیشتر درمھمد ءِ مات کنت بلے من وھدے چُلاں شُت آں ءُ امّاں ءَ گوشتوں کہ من ھم نارشتے اڈّ کنگ لوٹاں، آئی ءَ من ءَ ایشت ءُ وھدے من سبارگ اڈ کُت دات، درستاں من ءَ سرءِ بان ءَ نادینت۔۔۔'' سجوک ءَ گوں وش تبی ءَ اڈّا نازاتون ءِ جُست ءِ پسّو دات۔

''جنئے! تئی وَ دَستاں ھنچوش ھم لذت مان، تُری تو ھرچے بہ گرادئے، بلے بچار! وت ءَ نوکرءِ بدل نہ کن ئے۔ کسی دل دردنہ کنت کہ سرجمیں کاراں دگرے بہ کنت ءُ وت دست ءَ آپ ءَ مہ کنت۔۔۔''

''اِنّاں اَدّا مئے لوگ ءَ چوش نہ اِنت۔ (دمانے ھاموشی ءَ رند) کارے زانئے! امّاں ءَ وتی سیادمردمانی لوگ ءَ من ءَ بُرتگ گُڑا درستاں یکیں گپ جتگ کہ آ نشار ءَ شماراچہ وتیگاں سستگ بلے اِے نشار پدءَ شمارا یک جاہ کنان اِنت۔۔۔ اَدّا ترا باور کنت من اللہ جان ءِ ھمنچو شُگرءَ بہ گراں کم اِنت کہ من ءَ چہ منی لوٹ ءَ گیش شرتریں مردم ءُ سرتکیں لوگ ءِ دا تگ۔''

نازاتون ءِ دل ءَ اُپارگے دراتک ءُ گوں وت ءَ دل ءَ تران ءِ کُت: ''آہ! من ءَ بلے بھت نیست۔''

سُورءِ چارمی ماہ ءَ سجوک ءَ نپگانی بیت۔ لوگ ءَ ھرکسی دیم چو ماہ ءَ رُژناہ بیت۔ درمھمد انچش گل ات گُش ئے اولی رندات ءِ کہ پت جوڑ بیگ ءَ اَت۔ تہنائی ءَ گوں وت ءَ تران ءِ کُت۔

''چُشّیں مھروانیں ءُ ھنرمندیں جنین کدرتا باریں منی کجام نیکیانی بدل ءَ من ءَ داتگ۔ اِے اللّٰم ءَ کدرت ءَ پہ من ءَ اڈ کتہ بیتہ دگہ چون بیت کنت کہ چُشّیں ھزار شریانی ھُدا بندیں جنک ءِ واھگ دِگہ کسے مہ کنت۔''

زلیکا ءَ آئی ءِ ھیالداری چومستریں گھارانی رنگ ءَ کُت۔ جنیں چُک ھم چُو ساھگ ءَ آئی ءِ ھمراہ بیت اَنت۔ آ دمانے ءَ ھم تہنا یلا نہ دات اِش۔

یک روچے وسوگ ءَ گپّ گپّ ءَ دراھینت: ''پیرینانی گوشگ اِنت اپوگ اپوگ اِنت۔ ستر گھاری بہ کنت دل ءَ کیوری اللّٰم ءَ داریت کہ نگن ءِ بھر اِنت اِے گپہ ھجبر بیھال مہ کن کہ زلیکا تُری پہ تو ساہ بھر بہ کنت بلے نام اپوگ ءِ پر اِنت ءِ۔۔۔'' سجوک ءِ سر جھل اَت۔ وسوگ ءِ گپّ ءِ سرءَ دل ءَ جیڑات ءِ:

''انسان تُری ھرچے بیت باتن چہ دیم ءَ چیر نہ بیت ءُ وھدے من پہ اڈّا زلیکا ءَ بد نہ باں، آ وت سرءَ وَ گوں من ءَ بدی نہ کنت۔۔۔ امّاں وتسرءَ تُرسگ ءَ اِنت۔ انشاءاللہ ھچ نہ بیت۔''

ھپتمی ماہ ءِ نوک کہ پر بیت وسوؔگ اَتک ءُ چہ سجوک ءَ جُست ءِ کُت: ''منی چو! پہ کپگ ءَ مات ءِ لوگ ءَ رَوئے اگاں ناں ھمِد ءَ دارئے۔۔۔ ھمِد ءَ بئے وَ شرتر اِنت کہ شپے بے وھدے تب ءِ ٹگل اِیت اِدءَ گاڑی یے اِست، مردم بازاَنت کہ ترا بُرت کن اَنت۔ اودءَ تئی برات وتی چکانی نیمگ ءَ اِنت ءُ مستریں گھار انچو چست اِیر بلکیں نزانت۔۔۔ بلے ماترا زور نہ کنیں کہ اولی چُک ءِ ھکّ جنین ءِ دستاں اِنت کہ کجا چِلّگ بیگ لوٹیت۔۔۔''

وسوگ ءِ مھروانیں گپّ ءَ سجوک ءِ دل مات ءِ ترانگ ءَ کپت۔ دمانے ھاموشی ءَ پد درائینت ءِ:

''امّاں! تئی گپ راستے بلے اَدّا نازاتون ءِ واھگ اِنت کہ من ھمانگو بباں۔۔۔'' انگت آئی ءِ گپ دپ ءَ اَت کہ چکو ءُ زلیکا پر رِتک اَنت کہ آ ھچ جاہ ءَ مہ روَت ءُ بے سجوک ئیگی آ ھاں لوگ وش نہ بیت۔

''کپگ ءَ پدتاں چِل روچاں تو ھمانگرُ بہ دار بلے انّوں! انّوں ھچ جاہ ءَ مہ روُ کہ ما بے تئیگی بیت نہ کنیں۔''

زلیکا ءِ پُرمھریں منّت ءَ سجوک ءَ وتی مات ءِ لوگ ءَ رَوگ ءِ واھگ مھتل کُت۔

ھشتمی ماہ ءِ نوک ءَ نوکی چارروچ گوستگ اَت بلے ساھین ءِ درد ءَ بے تاھیر اَت۔ ھمنچو درداں ایر برگ ءَ اَت گُشئے ھمنچو درد گیشتر بَیان اَت۔ انچوش سمائے بیگ ءَ اَت گُشئے کسے ءَ کارچے لاپ ءَ کُت داتگ اَت۔ بے سماھی ءِ ھالت ءَ درمھمد ءَ زُوت اِے نادراھجاہ ءَ سر کُت۔ ایمرجنسی ءِ داکتراں ھال دات کہ چُک لاپ ءِ توک ءَ مرتگ زُوت سپائی لوٹیت۔ ھما داکتر کہ سجوک ءِ چہ اولی ماہ ءَ ھلاج کنگ ءَ اَت، وتی ھیرانی ءَ درشان کنگ ءَ اَت: ''سجوک ءِ کیس سد درسد نارمل بیتہ۔۔۔ اِے ھشت ماھانی توک ءَ یک دمانے ھم آئی

ءِتب ءَ اِنچو لوکیں ھم ھرابی یا نادراھی یے نہ بیتگ کہ من بگوشاں چُک ءَ تاوان دَنت۔۔۔ بلے چُشیں پرّ وریں مردیں چک ءِ لاپ ءَ زوال بیگ ءِ من بید ءِ چہ ھُدا ءِ رضا ءِ دگہ ھچ گوشت نہ کناں۔ شما سجوک ءَ تسلی بہ دئیت ءُ آئی ءِ زہن ءَ ھچ دابیں زورے آھگ ءَ مئیل اِت کہ تب ءِ ھراب بیت۔''

درمھمد ءُ آئی ءِ مات ءَ مردیں چُک ءِ بیرانی ءِ ھال ءَ انچوش بے تاھیر کُتگ اَت گوشئے اِشکند ءِ جاہ ءَ اِے یک ورنائیں مردیں چکے ءِ میّت بیت۔ سجوک ءَ وَ مات بیگ ءِ ارمانانی بے مراد بیگ ءِ دَرد اَت بلے اِنگو آئی ءَ وتی لوگ ءُ آنگو مات ءِ لوگ ءَ گوشئے پُرس ءِ پتّرے پچ اَت۔

سجوک ءِ گوشاں اِے گپ ھم کپت: ''کدرت ءَ انچو سالاں رند درمھمد ءَ مردیں چکّے داتگ اَت، آھم باریں کئی شُومّی ءِ سَوَب ءَ نسیب ءَ نہ بیت۔''

''بلکیں! چہ من ءَ ردی یے بیتگ کہ انچو بلائیں تاوانے رس اِت۔۔۔ چنچو سار سنبال کُتگ بلے پدءَ ھم۔۔۔'' وتی دل ءَ وت ءَ ڈوبارگ ءَ اَت۔

وسوگ ءَ ماتے ءِ رنگ ءَ تسلی دات، دُرھمد ءَ وتی درد اِیر بُرت اَنت بلے سجوک ءِ وش کنگ ءِ ءُ اِے تاوان ءِ بیھال کنائینگ ءِ جہد ءَ وتی شپ روچ ءِ یک کُت اَنت۔ چِل شودگ ءَ رند سجوک ءَ پد ءَ وت ءَ لوگی کارانی نیمگ ءَ دلگوش دات۔ درمھمد ءَ نوں کم کم ءَ آ چہ لوگ ءَ ڈن ھم برگ ءِ جہد کُت تاں ڈنی گوات ءَ وتی درداں بیھال بہ کنت۔ روچ ھپتگانی دروشم ءَ ھپتگ ماھانی رنگ ءَ دیم ءَ روان بیت اَنت۔ کساس نو ماہ ءَ رند سجوک یک برے پد ءَ نیگی بیت۔ وسوگ ءَ وت ءَ پہ دمانے ءَ ھم چہ سجوک ءَ دیر نہ کُت، چُو ساھگ ءَ ھمراہ بیت۔

''من پہ تئیگی چہ پلیری ءِ واجہ ءَ کدّے یا وَرتہ۔ سرین ءَ مُھرے ءَ بہ بند، تاں چکّ مات نہ بئے اِیشی ءَ دیر مہ کن۔'' وسوگ ءَ انچش دیست کہ سجوک کمپان ءَ تہنا نشتگ، زُوت آئی ءِ کش ءَ اَتک نشت۔ سجوک ءَ مار اِت کہ آئی ءِ دپ ھبرین اِنت۔ دلگوش ءِ ھمائی ءِ نیمگ ءَ کُت۔

''ءُ ھاں من ترا پیسر ءَ ھم گوشتگ، ءُ انوں پد ءَ گوشگ ءَ یاں۔۔۔ زلیکا ءَ گوں وت ءَ باز لچگ ءَ مئیل۔۔۔ آ ستر منی وتیگ اِنت بلے من آئی ءِ پتّرت (اَبرم) ءَ زاناں۔۔۔ آ ھجبر نہ لوٹیت کہ درمھمد ءَ چہ ترا وارثے بہ رس اِیت۔'' وسوگ ءِ گپانی سرءَ سجوک ءَ پسلگ نہ کُت بلے سک پریشان بیت۔

سور ءِ چہ اولی روچ ءَ کہ پریاتون ءِ سوج ءِ رد ءَ آئی ءَ وتی لوگ ءِ ھچ کسّہ مات ءِ لوگ ءَ گوں کس ءَ نہ کُت۔ پت برات ءَ آئی ءِ ھمے گپ دوست اَت کہ آ وتی لوگ ءِ سنبا لگ ءَ زانت۔ بلے وسوگ ءِ گپّ ءِ بے تاھیری نازاتون ءَ ھم مار اِت ءُ گپّ گپّ ءَ چہ آئی ءَ جُست ءِ کُت گُڑا مجبوری ءَ آئی ءَ وتی دل ءِ زنگ ریتک اَنت: ''منی اِشکند ءِ کپگ ءَ ھمنچو درد یگ من بیتگوں ھمنکہ زلیکا ھم بیتہ بلے نزاناں پرچیا امّاں آئی ءَ دوست نہ داریت۔ پرچیا آئی ءِ بار وادل ءَ بدگمانی ایر کنت۔۔۔''

''زلیکا ءِ شومک ءِ ھلاج پہکا بیتہ، اگاں نہ چیزے پِش کپتہ؟'' نازاتون ءَ سجوک ءِ گپ پروشت ءُ بے ھیرانی ءَ چہ آئی ءَ جُست کُت۔ سجوک ءَ دمانے آئی ءِ نیمگ ءَ چار اِت ءُ دراہینت:

''چونائی ءَ ھلاس اِنت بلے برے برے داکتر ءِ گورا رَوت پہ چیک اَپ ءَ۔''

''داکتر ءَ زاناں! آ پہکا مکن کُتہ کہ مردین ءِ گورا مہ رَوت؟'' سجوک ءَ سٹے کُت ءُ نوں زانگ ءَ ات کہ من اَڈّا نازاتون ءَ گوشگ ءِ ردی کُتگ۔ آ وَ منی لوگ ءِ اُنتک پُٹنگ ءِ جُست ءَ اِنت۔

''من سر پد نہ یاں۔ منی دیم ءَ کس ءَ اِے گپ ھجبر نہ جتگ ءُ من جُست ھم نہ کُتگ۔۔۔''

''شرّ۔۔۔ اِے بگوش کہ ھمائیں تو سُور کُتگ ئے، درمھمد، زلیکا ءَ چنچو وَھد دَنت؟''

''اونہہ۔۔۔ منی ھیال ءَ باز نہ دَنت۔۔۔ ھمائیں من سور کُتگوں ھر وھدے چہ ڈن ءَ کیت تچک ءَ منی کوٹی ءَ کَیت۔ چہ من ءَ رند کمپان ءَ مات ءُ چکانی کش ءَ رَوت نندایت۔ اَڈّا زلیکا ھم گیشتر کمپان ءَ کَیت۔ بلے دوئینانی میان ءَ باز گپ ھبر بیگ ءَ من نہ دیستگ۔ اول سر ءَ آئی ءَ چہ ڈنّ ءَ ایوکا پہ من ءَ چیزے یاورتگ بلے ھمائیں کہ من گوشتگ آئی ءَ بے بَہر مہ کن گُڑا ھمنچو منی چیز اَنت ھمنچو اَڈّا زلیکا یے۔''

''متلب، درمھمد ءَ گوں زلیکا ءَ باز تب نیست؟'' نازاتون ءَ چو پولیس ءِ رنگ ءَ جُست کُت۔

''بلکیں!۔۔۔''

''اِیشی ءِ سوب؟''

''اسلا لہتے ڈنیگانی دپ ءَ مس اشکُتہ کہ اَڈّا زلیکا وت سری کنوکیں جنینے بیتہ۔ مردین ءُ وسوگ ءِ مان نیاورتگ ءَ۔ لوگ ءُ چکانی ھچ سُد ءِ نہ بیتہ بلے لوگ ءِ تہ ءَ من آ یک جتائیں انسانے دیتہ۔ لوگ ءِ ھمک

کاراں دز کمک کنت ءُ چکاں ھم دوست دار اِیت پدءَ من ءَ وَ چو وتی کستریں گھارانی رنگ ءَ دل ءَ داریت ۔ پمشکا زانگ نہ بیت کہ چے راستے ءُ چے دروگ ۔۔۔‘‘

’’بچار سجو! تئی وسوگ ءَ ترا پدمہ پدءَ چہ زلیکا ءَ دِیر بیگ ءِ سوج داتگ ۔۔۔ اِے انچیں وت سریں گپے وَ بیت نہ کنت ۔۔۔ الّم ءَ ایشی ءِ پُشد رءَ چیزے نہ چیزے راستی وَاست کہ تئی لوگ ءِ مردم ترا گوشگ نہ لوٹنت بلے آھانی تُرس اِنت کہ ترا تاوانے مہ رس اِیت ۔۔۔ نوں تئی باید اِنت کہ اِے نیمگ ءَ دلگوش بہ کن ئے ۔۔۔ من اپوگانی بازیں کسّہ اشکتگ آں پمشکا تئی اپوگی بیگ ءَ راز یگ نہ بیتگ آں بلے ھیر ۔۔۔ ھرچے کہ تئی نسیب ۔۔۔‘‘

نازاتون ءِ گپاں سجوک ءِ سرءَ مزنیں اثرے دَوردات ۔ لوگ ءَ واتر کنگ ءَ پد وھدے دیست ئے کہ زلیکا سک باز لچک ءِ جھد کنگ ءَ اِنت چہ آئی ءَ سرءِ دردءِ بہانہ ئے اڈ کُت ءُ تچک ءَ وتی کوٹی اَتک ۔

یک بیگاھے ءَ وھدے چُلّ ءِ دپ ءَ نشتگ پہ شام ءَ مٹراں پاچگ ءَ اَت کہ زلیکا اَتک آئی ءِ کش ءَ نشت ۔ دمانے ھاموشی ءِ سرءَ ایشی ءِ دستانی نیمگ ءَ چارگ پدگوں جھلیں توارءَ گوشگ ءَ لگ اِت :

’’سجوک ! ترا گپے بگُوش آں ؟‘‘ سجوک ءَ وتی دست چہ مٹرانی پاچگ ءَ داشت اَنت ءُ دلگوش ئے زلیکا ءِ نیمگ ءَ ترینت ۔ زلیکا ءَ گن سارتے کشگ ءَ پد دراہینت :

’’انچش تو درمھمد ءِ جنین ئے ، ھمیں رنگ ءَ من آں (دمانے ھاموشی ءَ پد) باید آھکّے کہ ترا دَ یگ بیگ ءَ اِنت من ءَ ھم دَیگ بِبیت ۔‘‘ زلیکا ءِ توار جھل اَت ۔ سجوک گوں ھیرانی ءَ آئی ءَ چاران بیت بلے پسگگ ئے نہ کُت ۔ وتی دل ءَ ھشک ءُ ھیران اَت کہ زلیکا ءِ متلب چی اِنت ؟ آچے گوشگ لوٹیت ؟

دمانے ھاموشی ءَ پد زلیکا ءَ وتی گپ دیم ءَ بران گوشت :’’ منی شومک ءِ ھلاج چہ تئی سورءَ سک پیسر ھلاس بیتگ ۔ (سجوک ءَ سٹے کُت) بلے درمھمد ءَ چہ من ءَ مردیں چُک ءِ مرادنہ رس اِتگ پمشکا آئی ءَ دومی سانگ کنگ لوٹ اِت ۔ دگہ چہ من ءَ آئی ءَ ھجبر پریشانی نہ بیتگ ۔ آمہرے کہ تَو آئی ءَ دَیگ ءَ ئے من ھم داتگ، ھرچے کہ تو پہ آئی ءَ کنگ ءَ ئے من ھم کُتگ ، بلے تو ۔۔۔ تو چہ من ءَ باز کسانئے، تئی دروشم چہ من ءَ زیبدارتر اِنت ، پدءَ تئی اولی اشکند مردیں چُکّے بیتگ ءُ نوں ھرکسے زانت کہ ترا دیم ترءَ ھم مردیں چکّے بیت

کنت ۔ پمشکا تو انگت اِدءَ ھرکسی سرءِ بان ءَ ئے بلے اگاں تراھم ایشانی لوٹ ءِ ھساب ءَ مردیں چُکّے نہ بیت ، اِے تئی سرءَ ھم سیمی جنینے درمھمد ءِ زندگی ءَ کاراَنت ۔۔۔ وتی دل ءَ وش مہ کن کہ درمھمد تئی دیوانگ اِنت ، آئی ءَ وتی ورنائی گوں من ءَ گوازینتگ اِے اُمرءَ آئی ءَ بید ءِ چہ وتی وارث ءِ دگہ ھچ پکار نہ اِنت ۔۔۔‘‘

سجوک ءِ سرءَ گوشئے کسے ءَ بُرزیں دیوالے دَوردات ۔ گوں ھُشک ءُ ھیرانی ءَ زلیکا ءِ ٹیلگاں چاران بیت ۔ چہ دل ءِ درداں چم ئے ارساں گُل گل اَتنت ۔ سرے ئے ترگ ءَ اَت ءُ مجگ ءُ دل ءَ چیھالے چست بیگ ءَ اَت ۔ ’’چُشیں دھوکا (ذروہ) ۔۔۔ گوں مَن ءَ پرچیا بیت ؟ ایشاں وَسورءِ وھد ءَ دگہ گپے جتگ ۔۔۔ اگاں من ءَ ھم مردیں چُکّے نہ بیت گُڑا ؟ ۔۔۔ گُڑا منی سرءَ ھم اپوگے کاراَنت ؟ ۔۔۔ انچش مروچی اَدّا زلیکا پہ درمھمد ءِ ئیگی تلوسگ ءَ اِنت منی ھم ھال انچش بیت اِنت ؟‘‘

......☆......

’’دُرمُھمد ءِ دل ءَ آھرِ منی جاہ کجا اِنت ؟ منی جندءِ منی مھرانی اَرزشت چی اِنت ؟ اگاں اِے رندی چُک مردینے نہ بیت گُڑا منی جاہ کجا بیت اِنت ؟‘‘

چہ وت ءَ یکیں جُست دَ ھومی رندءَ کنگ ءَ پد ھم پسّو ءِ رسگ ءَ وَھدے سوبمند نہ بیت گُڑا وتی نپادانی سرءَ اِے کش ءُ آ کش لیٹان بیت ۔ واب ئے چہ چماں گار اَت ۔ دل ءُ مجگ ءِ سرءَ زلیکا ءِ گپ ترّگ ءَ اَتنت ۔ دُرمھمد کہ آئی ءِ کش ءَ لیٹ اِتگ اَت دیریگیں آئی ءِ دیم ءِ تاثراتاں چارگ ءَ اَت بلے چہ مانا درکنگ ءَ سوب مند نہ بیت گُڑا گوں نرمیں ءُ پُرمھریں توارءَ جُستہ لگ اِت :

’’سجو جان !۔۔۔ چون اِنت ترا ؟ چے سونچگ ءَ ئے ؟‘ سجوک ءَ پسگگ نہ کُت ۔

’’جان ! گندگ ءَ تو سک پریشان ئے ۔۔۔ زاناں ! لوگ ءَ انچیں گپے بیتہ ؟‘‘

سجوک ءَ وتی چم انچش آئی ءِ چمانی سرءَ سک دات اَنت اَرس ئے چہ چماں شلان بیت اَنت ، دل ءَ جیڑگ ءَ اَت : ’’چہ وتی جندءَ گیش من تئی سرءَ بیسہ کُتہ باور کُتہ ۔ بلے نزاناں تو انگت ءَ ھم ھمنچو باوری ئے کہ اناّں ۔‘‘

’’من ءَ ھم نہ گوشئے ؟‘‘ دُرمھمد ءِ پُرمھریں توارءَ آئی ءِ دل ءَ دردے چست بیت ۔

’’اِن ۔۔نّاں۔ ھچ۔۔۔ھچ گپّ نہ اِنت۔۔۔‘‘ گوں مکینگ ءَ پسّو ءِ دات۔

درمھمد ءَ وتی دست آئی ءِ بردست ءِ سرءَ ایر کُت ءُ دمانے آئی ءِ نیمگ ءَ چاران ءَ جُست کُت :

’’تَو زانئے کہ من ترا چہ تو شرتر زاناں۔۔۔من سدّ کاں کہ گپّے وَالّم ءَ بیتہ۔۔۔دِگہ منی سجوک ءِ کندوکیں دروشم ءَ چوملوری تالان نہ بیتگ اَت۔۔۔‘‘

سجوک ءَ آئی ءِ چمانی نیمگ ءَ چاران ءَ دمانے ھاموشی ءَ پد گوں جھلیں توارے ءَ دراہینت :

’’اگاں۔۔۔مم۔۔۔من ءَ۔۔۔مردیں چُکے۔۔۔مبی۔۔۔تو پد ءَ ھم من ءَ انچش مہر دئے۔۔۔؟‘‘

سجوک ءِ جُست ءَ دُرمھمد اَجکہ بیت، پیشانوگ ءِ کریچک ترّ اِت اَنت ءُ بےترک ءُ توار بیت۔سجوک ءَ وتی گپّ ءِ سرءَ ژورد یان ءَ پد ءَ جُست کُت :’’بگوش ناں جان!۔۔۔من ءَ پد ءَ ھم تو ھمے رنگ ءَ مہر دئے؟‘‘

سجوک ءِ کوُدکیں جُست ءَ دُرمھمد ءِ دل ءَ دردے پاداتک۔ دمانے ھاموشی ءَ پد آئی ءَ سجوکے پیشانگ چُکّ اِت ءُ بچکندے جت۔’’بازوتی مجگ ءَ ژورمہ دئے۔۔۔تئی جاہ ءَ کسے گپت نہ کنت چہ اِے گپّ ءَ سدّک بِہ بُو۔۔۔نوں وپس آرام بِہ کن۔۔۔بےوَھد اِنت۔۔۔‘‘

سجوک چہ درمھمد ءِ گپّ ءَ تاھیر گپت ءُ دلے ءُواب ءَ دات بلے دُرمھمد ءِ سرترکگ ءَ اَت ءُ چہ وت ءَ جُست ءَ اَت:’’ آھر کئے ءَ ایشی ءِ دل چتہ پُر کُتہ۔ کئے اِنت کہ نہ لوٹیت منیگ ءُ سجوک ءِ زند پہ ایمنی بِہ گوزایت؟‘‘

......☆......

اِے دگہ بیگاہ ءَ وھدے سجوک، عصر ءِ نماز کنگ ءَ پد چہ وتی کوٹی ءَ درکپگی اَت وسوگ ءَ دَرٹُکّ اِت ءُ توک ءَ پُتّرت۔تھت ءِ سرءَ نندگ ءَ پد سجوک ءِ وتی کش ءَ نندار ینت ءُ آئی ءِ نیمگ ءَ چاران ءَ جُست ءَ لگّ اِت: ’’ترا کئے ءَ گوشتہ کہ تئی سور گوں درمھمد ءَ پہ مردیں چُک ئیگی کنگ بیتہ؟‘‘

سجوک ءَ سٹے کُت۔ دمانے ءَ دیم ءِ رنگ ءِ مٹ بیت گوں ھیرانی ءَ وتی وسوگ ءِ نیمگ ءَ چاران بیت۔

’’اِنّاں امّاں۔کک۔۔۔کسے ءَ۔۔۔ھم نہ گوشتہ۔۔۔‘‘ گوں مکینگ ڈ روگ ءِ بست۔

وسوگ ءَ وتی دست آئی ءِ سر ءِ بان ءَ ایر کُت ءُ گوں مہروانیں رنگے ءَ مُشان ءَ گوشت :

’اونہہ۔۔۔منی چو تَو ستر چیر بِہ دَئے، بلے من زاناں اِے گپے پُشد رءَ کئے اِنت، بلے چہ تئی دپ ءَ اِشکنگ ءَ دلما نگ اَتوں (سجوک ءَ پسلگ نہ کُت)

بچار! اِے وَھمک انسانے ءِ دل ءِ مراد اِنت کہ آئی ءِ پدریچ دیم ءَ بُروت، چہ آئی ءَ رند آئی ءِ نام ءُ نشان پش بِہ کپیت پرچہ کہ کسے شپ روچ وتی کارمدار ءَ دیم ءَ بِہ بارت ھجبر نہ لوٹیت کہ وتی زامات ءِ دستاں وتی کلیں زند ءِ میراث ءَ بِہ دَنت بلے چہ اِے ھبرءَ اِے متلب ژورگ مہ بیت کہ ما گوں ھُدا یا جنگ ءَ لانک بستگ۔۔۔اِے گپّ ءَ ھچ شک مان نیست کہ دُرمھمد ءِ دومی سانگ ءِ ھیال مارا زلیکا ءِ نادراھی ءَ رندا تلگ بلے چہ اِے گپّ ءَ گیشتر منی واھگ وتی یکیں بچّ ءَ زہنی آسودگی ءُ لوگ ءِ ایمنی دَیگ بیتگ کہ زلیکا ءَ وتی دَور ءَ ھجبر نہ داتگ۔تو وت بگوش! مدام مدام جنین ءِ کٹ کٹ نک نک ءَ کجام مردینے لوگ ءَ نشت کنت ؟

من ءَ بل بلکیں چہ تو دروگ بِہ بنداں بلے تو چہ کشّ گورے مرد ماں جُست بِہ کن کہ چہ ترا پیسر کسے ءَ دُرمھمد لوگ ءَ انچو وَھد دَیگ ءَ دیستگ ؟

ما وَ شات بیتگ ایں کہ آ بہ نندایت گوں من ءَ گوں وتی چُکّاں دیوان بِہ کنت۔۔۔اگاں زلیکا وت ءَ شریں جنینے زانت پرچیا سر پد نہ اِنت کہ آئی ءِ مردین ءَ چے دوست ءُ چے نادوست اِنت؟ زاناں! سے چُکانی مات ھمنچو نابود اِنت کہ وتی لوگ ءُ مردین ءِ سُدّ ءِ مہ بیت؟

زلیکا اگاں منی گہارزتک مہ بیت اِنت بلکیں دیریگیں وھد اَت کہ درمھمد ءَ چہ وت ءَ گیشینتگ اَت۔۔۔ بلے من ءَ وتی نماسگ شات نہ بنت کہ بےماتی ءَ زندگی بگوازین اَنت ءُ باند ءَ کسے آھانی سرءَ لنلگے چست بِہ کنت۔ زلیکا ھرچے اِنت بلے ماتی نام ءِ پر اِنت۔بایدھمے نام ءِ سرءَ اِے لوگ ءَ بِہ نند ایت۔گیشتریں پلینڈی سلینڈی آئی ءِ جند ءَ تاوان دَنت۔۔۔‘‘

سجوک ءِ سر جَھل اَت ءُ دلگوش وسوگ ءِ نیمگ ءَ اَت۔دمانے ھاموشی ءَ پد وسوگ ءَ دراہینت :’من تئی مات ءِ جاہ ءَ وَ ھجبر گپت نہ کناں بلے درمھمد ءِ مات ءِ بستار ءَ ھم۔۔۔ھجبر نہ لوٹ آں کہ منی بچ ءُ نشار ءِ لوگ ءَ کسے برباد بِہ کنت۔من پیسرءَ ترا اتچک ءَ نہ گوشتگ بلے نوں۔۔۔نوں ترا گوشگ ءَ آں کہ وتی دل ءِ گپاں گوں زلیکا ءَ جنگ ءِ رَدی ءَ مہ کن، آ گہاری نہ زانت، اپوگ اِنت ءُ اپوگی کینگ دل ءَ ایر کنگ ءَ اِنت۔‘‘

وسوگ ءِ پاد آھگ ءَ رندھم سجوک تاں دیرءَ وتی جاہ ءَ نشت ءُ گوں ھیرانی ءَ وتی وسوگ ءِ گپانی سرءَ جیڑگ ءَ لگّ اِت۔

......☆......

نوں ھر وھدے کہ زلیکا اَتک گوں سجوک ءَ گپے ءِ جنگ ءَ آئی ءَ وت ءَ گوں کاراں دلگوش کُت ءُ میزاں میزاں بے دیم ءِ مچینگ ءَ آئی ءَ چہ زلیکا ءَ وت ءَ دِیر دَاران کُت۔ کم کم ءَ زلیکا ءَ ھم مار اِت کہ نوں سجوک گوں من پیسر یگیں رنگ ءَ نہ ننداِیت ءُ دیوان نہ کنت۔

ھپتمی ماہ ءِ نوک کہ پر بیت نازاتون ءَ آئی ءَ دستی گوانکو ءِ سرءَ زنگے کش اِت:

''بچار سجوک! بس اِنت تئی اولی چُک زوال بیتگ۔ اِے رندی منی دل راز یگ نہ اِنت کہ تو ھمانگُر بہ دارئے۔

تئی وسوگ وھدے چہ پُرساں واتر کنت منی کلوھانی سربہ کن ءُ من ءَ پَون ءِ سرءَ (گوانکوءَ) ھال بہ دئے ،لالا سجاد وَت تئی رندءَ کیت۔''

''شرّ۔۔۔'' سجوک ءَ پہ نادلکشّی پسّو دات۔

عصر ءِ وھد ھم نوں گوزگ ءَ اَت بلے انگت وسوگ ءَ چہ پُرساں واتر نہ گُتگ اَت۔ وتی کوٹی ءَ نندگ نندگ ءَ وھدے دَم ءِ بُرت پہ ٹی وی ءِ چارگ ءَ اَتک کمپان ءَ۔ مستریں چکّو کہ نام ءِ پاتی اَت کمپان ءَ گوں ڈُک اِتکیں پچیں چُلّ ءَ چیزے اَڈّ کنگ ءَ اَت۔ شریں ساھتے ءَ رند پاتی ءَ ٹرے ءِ سرءَ شربت ءِ دو گلاس اِیر کُت اَنت ءُ سجوک ءِ دیم ءَ یاوَرت اِیر کت اَنت ءُ گوشت ءِ: ''کسانیں اماں! یک گلا سے تئیگ اِنت۔۔۔''

آئی ءَ نیپگی ءِ سوب ءَ باز شرکنی ءَ گوں تب نیست اَت بلے پہ چکّو ءِ دل اِیر کنگ ءَ چہ ٹرے ءَ شربت ءِ گلا سے چست کُت۔ پاتی ءَ شُت ٹی وی چالو (رَوشن) کُت ءُ ریموٹ ءِ دَست ءَ زُرت ءُ آئی ءِ کش ءَ اَتک نشت۔ آئی ءَ پہ نادلکشّی شربت ءِ گلاس دمانے ءَ چار اِت ءُ یک شِیکا گُلاٹ اِت ءُ ھالکیں گلاس ءِ ٹرے ءِ سرءَ اِیر کُت۔ وھدے پاتی ءَ وتی گلاس ءِ شربت وارت اَنت ٹرے ءِ چست کُت ءُ پہ چُلّ ءَ اِیر

کنگ ءَ شُت۔ آئی ءَ چہ واش بیسن ءَ گلاسانی شودگ بنا کُت ھمے در گت ءَ زلیکا ءَ چہ وتی کوٹی ءَ آتوار پر کُت:

''پاتی۔۔۔ اوپاتی۔۔۔ چے کنگ ءَ ئے۔۔۔ کموکے اِد ءَ بیا پد ءَ بُرو۔۔۔''

ششتگیں گلاسانی پاٹی ءِ سرءَ اِیر کنگ ءَ پد پاتی زلیکا ءِ کوٹی ءَ شُت۔ تاں شریں ساھتے ءَ رند واترے کُت ءُ پد ءَ اَتک سجوک ءِ کش ءَ نشت۔ ٹی وی ءِ سرءَ ورگ گرادگ سوج دیگ ءِ مراگش ھلّگ ءَ اَت۔

دنیائی کسہ کنان کنان ءَ پاتی ءَ چہ وتی پندول ءَ سپاڑی ءِ پچیں پیلکے در کُت ءُ دست ءِ دل ءَ اِیر ریتک ءُ دپ ءَ کُت۔ پد ءَ دست ءِ وتی پندول ءَ مان کُت ءُ کاگد ءَ بستگیں پنّے در کُت ءُ سجوک ءِ دست ءَ ئے دات۔ سجوک ءَ چہ زورگ ءَ انکار کُت بلے وھدے آئی ءَ سک مجبور کُت گُڑا چہ آئی ءِ دست ءَ زرت ءِ ءُ وتی پندول ءَ اِیرءِ کُت کہ رند ءَ وراں۔ پاتی ءَ بچکند اِت ءُ دوئیں پہ مگرب ءِ نماز ءَ وتی وتی کوٹیاں شُت اَنت۔

عشاء ءَ پد دُرمھمد ءَ چہ کار ءَ واتر کُت ءُ ھمے وھد ءَ وسوگ ھم لوگ ءَ سر بیت۔ کساس نیم ساھت ءَ کمپان ءَ شام در کنگ بیت۔ زلیکا گوں پچکّاں، دُرمھمد گوں سجوک ءُ وتی مات ءَ اَتک دیم پہ دیم بیت اَنت ءُ مدامی رنگ ءَ شام اِش کُت۔ وسوگ سک ژنداَت پہ آرام کنگ ءَ زُوت وتی کوٹی ءَ شُت گُڑا سجوک ءَ اَدّا نازاتون ءِ کلوھانی سر کنگ ءِ کار پہ باندات ءَ مھتل کُت۔ پاتی ءَ گوں کستریں گھاراں سلیں اِیران پہ شودگ ءَ چست کُت اَنت۔ زلیکا ھم پاداتک وتی کوٹی ءَ شُت۔ پچکّاں اِیران ششت اَنت ءُ چُلّ سپا کنگ ءَ رند مات ءِ کوٹی ءَ پہ وپسگ ءَ شُت اَنت۔ درستینانی یک پہ یک ءَ رَوگ ءَ رند کمپان ءَ ایوکا سجوک ءُ دُرمھمد پشت کپت اَنت۔

انا گہہ سجوک ترانگ ءَ کپت کہ پندول ءَ پاتی ءِ داتگیں پنّ اِیر اَنت۔ چہ پندول ءَ کشّگ ءَ پد کاگدے پچ کُت ءُ چار اِت ءِ کہ وش بوئیں پنّ اِنت۔ سجوک ءَ پنّ ءِ دو چُند کُت اَنت۔ یک چُنڈے درمھمد ءِ نیمگ ءَ شارات ءِ۔ آئی ءَ گوں بچکندگ ءَ یک چُنڈے چست کُت ءُ ایشی ءِ دپ ءِ نیمگ ءَ برگ برگ ءَ وتی دپ ءَ ءِ بُرت۔ سجوک ءَ گونڈیں مشتے درمھمد ءِ کونڈ ءِ سرءَ گور دات۔ دوئینانی ٹھک ءِ توار چست بیت۔ دُرمھمد ءَ پن ءِ دومی ٹکر آئی ءِ دپ ءَ دات۔ درمھمد ءَ سجوک ءِ بے تواریں کندگ سک دوست اَت ءُ مدام

جھدے ءُ کُتگ ات کہ انچیں چیزے بہ کنت کہ کندگ سجوک ءِ دیم ءِ سرءَ تالان بہ بیت۔

تاں شریں ساھتے ءَ اِے دوئیں کمپان ءَ نشت اَنت۔ اِنگوٹی وی ءَ ھال (اخبار) اِش چاران کُت ءُ آنگو گوں یک دگرءَ الوَ ت اِش کنان کت۔ ساھت یازدہ ءِ ھالانی چارگ ءَ پد دُرمھمد پاداتک اُشتات۔

''ٹی وی ءَ بند بہ کن بیا، من سک ژند آں۔۔۔'' دُرمھمد ءَ گوشگ ءَ رند وتی واب جاہ ءِ کوٹی ءَ پُترت۔

سجوک ءَ گوں ریموٹ ءَ ٹی وی بند کُت ءُ چہ وتی جاہ ءَ پاداَتک ءُ ٹی وی ءِ مین سوئچ بند کنگ ءِ نیت کُت کہ ھمے دمان ءَ آئی ءِ سرءَ ترّ گے ءَ گپت۔ دمانے ھمے جاہ ءَ نشت ءُ وتی تب ءِ چکاس اِت، گہتر مارگ ءَ رند یک برے پدءَ چہ وتی جاہ ءَ چست بیگ ءِ جھدے کُت، بلے نوں گنتریں سرترگے ءَ گپت۔ دو سے منٹ ءَ مھتل کنگ ءَ پد دل ءِ کلھو کے تاھیر گپت۔ پاداَتک ٹی وی ءِ مین سوئچ ءِ بند کُت بلے چکّ ترینگ ءَ گوں آئی ءَ مار اِت کہ دل ھراب بیگ ءَ اِنت۔ گُٹ ءَ سوچک ءُ شانوک مارگ ءَ رند آ تچان بیت ءُ واش بیسن ءِ دیم ءَ سر بیت۔

دُرمھمد ءَ وھدے تاں دیرءَ سجوک کوٹی ءَ آھگ ءَ نہ دیست پدءَ کمپان ءَ اَتک پہ آئی ءِ چارگ ءَ درمھمد ءِ سرھم ترّگ ءَ لگ اِت۔ آئی ءَ کمپان ءَ ایریں صوفہ ءِ دارءَ گوں وت ءَ چہ کپگ ءَ داشت۔ یکّہ نگہ آئی ءَ ھم اوکارگ ءُ نکّ ءِ سؤ چک ءَ گپت ءُ تچان بیت کوٹی ءِ توکی پسیل (حمام) ءَ سر بیت۔ سجوک کہ انگت چُلّ ءَ اَت آئی ءِ گوں شانوک ءَ سرجمیں ورگ درکپت اَنت۔ شانگ شانگ ءَ آئی ءِ دل اِیر مُرت۔ جان ءِ زِکت ھم گوشئے نوں کم کم ءَ ھلاس ءِ بیگ ءَ اَت۔ وتی سرجمیں ھاٹیگ ءِ یکجاہ کنگ ءَ پد تتران ءَ وسوگ ءِ دروازگ ءِ دپ ءَ سر بیت۔ نوکی دست ءِ چست کُت کہ وسوگ ءِ دَرءَ بہ ٹکّ اِیت کہ سرترگ ءَ گوں بُستگ ءَ دروازگ ءِ دَپ ءَ کپت۔

بُستگ ءِ توارءَ گوں دُرمھمد چہ کوٹی ءَ درکپت کہ پچمانی دیم ءِ تہار بیت ءُ پہ شرّی مَیَم نہ کنگ ءِ سوب ءَ پادءِ دروازگ ءِ چانٹ ءِ دپ ءَ اَڑِات ءُ دیم پہ چیر بُستگ ءَ کوٹی ءِ درءِ دپ ءَ کپت۔

وسوگ کہ وتی کوٹی ءَ وپتگ اَت پدماں پد دورندءَ بُستگ ءِ توارں گوں جاہ سرّ اِت۔ زٗوت زٗوت ءَ چہ وتی جاہ ءَ پاداتک ءُ کوٹی ءِ درءِ پچ کُت۔ کمپان ءَ انچوش چم ءِ کپت اَنت سِٹّ ءِ کُت۔ پدماں پدءَ سجوک

ءُ درمھمد ءِ گندگ ءَ کُوکّارءِ کُت۔ چہ وسوگ ءِ چیوّ لگاں زلیکا ءُ چک ھم چہ وتی کوٹی ءَ پاداتک اَنت۔ زلیکا ءِ ٹیلگ انچوش دُرمھمد ءَ کپت اَنت، چم ءِ دَرگُرٹ اَنت ءُ دل ءِ اِیر نشت۔

چکانی گریوگ ءُ جاک ءِ توارءَ کش گور ءِ لوگانی مردم ھم جاہ سرّ اِت اَنت۔ پاتی ءَ تچان ءَ چہ کش ءِ لوگ ءَ دُرمَھمد ءِ ناکوزتک، ناکوتاج مھمد توار جت۔ تاج مھمد ءَ دمانے ءَ ایمبولینس توار کُت۔

ایمرجنسی ءَ داکتر ءَ وسوگ، زلیکا ءُ چُک ڈن ءَ در کُت اَنت۔ تاج مھمد گوں داکتراں جُست پُرس کنگ ءَ اَت کہ پولیس ھم آئی ءِ چپ ءُ چاگرد بیت۔ رِپورٹ نبشتہ کنائینگ ءَ پد تاج مُھمد گوں ملوریں دیم ءَ ایشانی گورا اَتک اُشتات۔ دمانے وتی لُنٹاں گٹ چنگ ءَ پد گوشگ ءَ لگّ اِت:

''داکتر گوشگ ءَ اِنت کہ دوئیناں زِہر وارتہ۔۔۔یا۔۔۔کسّے ءَ وارینتہ۔۔۔ پچکاری اِش جتگ بلے ۔۔۔

زہردل ءُ مجگ ءِ سرءَ زٗوت اثر کنوکیں بیتگ۔۔۔ سہینانی زند خطر ءِ توک ءَ اِنت۔۔۔ نوں دُعا ءِ زلورت اِنت۔۔۔ دیم ءَ کٹّیت شمئے کسمت۔''

10 نومبر 2013

بے کسّہ ءَ من ءَ واب نئیت

چہ بازیں کاراں انچوش ژندءُ دمبرتگ اَتوں کہ لیٹگ ءَ گوں دل واب ءَ شُت بلے کسانکیں دِیدگ کہ پہ کِسّہ ءِ اِشکُنگ ءَ انچوش ھیلدار اَت کہ ھما شپ ءَ آئی ءَ بے کِسّہ ءِ گوشگ ءَ وپت اوں، آانچوش بے تاھیر بیت کہ من ءَ پہ ژور چہ واب ءَ پادءِ کُت ءُ اگس منی دل ءَ چہ گرانیں واب ءَ پادآھگ ءَ من ءَ نئیشت گُڑا چوش منّت ءِ کُت: "دادا۔۔۔اودادا۔۔۔پادا ناں۔۔۔آگاہی ءَ من ءَ بیم گیت۔۔۔بے کسّہ ءَ من ءَ واب نئیت۔دادا۔۔۔اودادا۔۔۔پاداناں۔"

وھدے چہ بیم ءَ آئی ءَ گریوگے بنا کُت گُڑا منی دل ءَ چہ من ءَ گرانیں واب ءَ اوں جاہ سرینت ءُ گوں چمانی لتارگ ءَ پاداَ تک نشتوں۔منی گندگ ءَ گوں آئی ءِ دل ھم تاھیر گپت ءُ گریوگ ءِ بس کُت۔

گوں گیاسگ ءُ چمانی لتارگ ءَ من ھم وتی مجگ ژورجتوں کہ باریں چونیں کسھے بیارآں کہ دیدگ جان وش ببیت ءُ دل ءِ واب ءَ بہ رَوت۔یگہ نگہ دوشپ پیسر ءَ دیستگیں واب ءِ ترانگ ءَ کپتوں۔دیدگ ءِ سروں وتی سرجاہ ءِ سرءَ ایر کنان ءُ آئی مُدّانی سرءَ وتی دست ءَ ایر مشان ءَ کسّہ ءِ بُنگیج کُت اوں:

"۔۔۔پدءَ مستریں گھارگوں کستریں ءَ دروازگ ءِ دپ ءَ گیت اُشت ایت، یگہ نگہ ایشانی ناکو دوستیں کہ دیر اِنت گاربیتگ اَت ایشانی کش ءَ کیت ءُ چہ مستریں گھارءَ گوشیت:

"بیا منی لاڈکیں جنِک، گوں من ءَ بیا۔۔۔ترا من انچیں شوکیں جاھے ءَ برآں کہ تئی دل بود گیت۔۔۔چہ اودءَ پدءَ ھجبر نہ لوٹئے کہ واتر بہ کن ئے۔۔۔"

مستریں گھاروتی کستریں گھارءِ نیمگ ءَ گوں مہروانیں تبے ءَ چارایت ءُ ھچ پسّوءِ نہ دَنت۔

ناکو چہ آئی ءِ چماں مارایت کہ آپہ ھمرائی ءَ رازیگ نہ اِنت گُڑا دمانے ھاموشی ءَ رندسک بازمنّت ءِ کنت۔مستریں گھاروھدے چارایت کہ ناکو بازمنّت کنگ ءَ اِنت گُڑا پسّوءِ دَنت:

"ناکو جان! اَنگت منی وَھدسک دِیر اِنت چدءُ پیش من گوں تو اَتک نہ کناں۔منی جتائی ءَ منی وتیگ سگّ اِت نہ کن اَنت۔۔۔پدءَ منی اُردوکیں گھارک۔۔۔آوَ بے منیگی نہ بیت۔۔۔ناکو جان!۔۔۔تَو چہ ھماراہ ءَ اتلگ ئے واتر بہ کن کہ من تئی ھمراہ نہ باں۔"

ناکو چہ مستریں گھارءِ انکارءَ پدسک دلوارگ ءُ ملورتر اِیت ءُ وتی سرءَ جَہل کنت۔دمانے ھاموشی ءِ سرءَ دل ءَ جیڑ ایت ءُ مستریں گھارءَ یلا دَنت ءُ وتی دلگوش ءَ کسانکیں گھارءِ نیمگ ءَ دَنت ءُ گوں مہروانیں تبے ءَ چہ آئی ءَ جُست کنت:

"گونڈو!۔۔۔اومنی دوستاکیں گونڈو۔۔۔تَو اوں وتی ناکو ءَ تھنا یلا دَیگ لوٹئے۔۔۔تَو اوں وتی ناکو ءِ ھمراہ نہ بئے۔بچارمنی ڈُوتک نوں گوں من ءَ چوش مہ کن۔۔۔"

کستریں گھارناکو ءِ گپّاں پہ دلگوشی گوش دارایت ءُ وتی رُژنائیں دیدگاں مسترین ءِ دیم ءَ سک دَنت۔

مسترین آئی ءِ بردست ءَ مُھر دار اِیت تاں آناکو ءِ گلائینگ ءَ رازیگ مہ بیت بلے کسترین پہ رَوگ ءَ سک دلمانگ اَت۔آبرے ناکو ءَ ءُ برے وتی مستریں گھارءِ نیمگ ءَ چارایت۔پدءَ یگہ نگہ چہ وتی مستریں گھارءَ گوشیت:

"دادا۔۔۔او دادا۔۔۔ناکو تَھنا اِنت۔من ءَ وش نہ بیگ ءَ اِنت کہ ناکو ایوکا بہ رَوت۔۔۔تئی گْورا بازینے اَست بلے ناکو وَ اودءَ تھنا اِنت۔۔۔من ءَ بل کہ من ناکو ءِ ھمرائی ءَ رَواں۔۔۔ناکو ءِ جاہ سک وشّ اِنت۔من کہ اودءَ باں تئیگی ھم شرّتریں جاھے ایر کناں۔۔۔"

مسترین چہ بیم ءَ کسترین ءَ وتی امبازاں ژ ور اِیت ءُ وتی سرءَ پہ اِنّاں سُر ینیت بلے کستریں لیلائی جنت پہ رَوگ ءَ۔۔۔مسترین گوں دلوارگی وتی کستریں گہارءِ پیشا نگ ءَ چُک اِیت۔کسترین گوں بچکندے ءَ مسترین ءِ دستاں یلا دَنت ءُ گوں وتی ناکودوستین ءِ ھمرائی ءَ دِیریں منزل ءَ روان کنت۔۔۔

کسترین ءِ چہ لوگ ءِ دروازگ ءَ دَرکپگ ءَ زمین چنڈے کیت۔ لوگ ءِ چاریں مُھریں دیوال چہ بُستگ ءَ زمین ءِ سرءَ کپنت۔مسترین ءِ سرجمیں دنیا بدل بیت اِنت۔ نوں آ پہ کسترین ءَ سرسر جنگ ءَ اَت بلے کش گوراکسے نیست اَت کہ آئی ءِ توارءَ اِشکُت بہ کنت۔۔۔''

من وتی کسّہ ھلاس کُتگ اَت ءُ منی چم دیدگ ءِ سرءَ کپت اَنت کہ گوں ایمنی ءَ وَشواب اَت۔آئی ءِ لُنٹانی سرءَ بچکندے تالان اَت۔گوں وار وارءَ کہ دیدگ چہ برمش ءَ پادمئیت آئی ءِ سروں چہ وتی سرجاہ ءَ چست کُت اوں ءُ آئی ءِ جندءِ سرجاہ ءِ سرءَ ایر کُت اوں۔ آئی ءِ رُژنائیں پیشانگ چُک اتوں ءُ پدءَ وتی نپادانی سرءَ تچک بیتوں۔

آ وَھدءَ نہ زانتگ اَتوں کہ اِے کسّہ ءَ منی چم پر چیاارسیگ کُتگ اَتنت، بلے مروچی ماہے ءَ پد دل کہ نوکی واب ءَ شُتگ اَت گوشئے دیدگ ءِ گریوگ ءِ توارءَ من ءَ چہ واب ءَ جاہ سرینت۔

دل چہ بے سمائی ءَ دیم پہ آ گاھی ءِ نیمگ ءَ اَت۔چم دیدگ ءِ مدامی جاہ ءِ سرءَ کپت اَنت۔دل ءَ تر لگّے کُت ،اَرساں دَورکت۔گوش تلوسگ ءَ اَتنت کہ کسے بگوشیت:

''دادا۔۔۔اودادا۔۔۔پادا۔ناں۔۔۔بے کسّہ ءَ من ءَ واب نئیت۔۔۔''

......☆......

(اِے کسّہ گوں منی کستریں برات جنید رئیسی ءِ بیرانی ءَ پیش دیستگیں واب ءَ گوں ھمگرنچ اِنت)

29 جولائی 2014

﴿دیم ءِ سال ءَ﴾

سیمی برءِ ھون ءِ شانگ ءَ ھمدان ءِ جان ءِ زِکت اَنچش ھلاس کُتگ اَت کہ نوں سرءَ ترگےءَ گپتگ اَت ءُ چمانی دیم ءَ سیاھی ءَ ایر داتگ اَت۔دیوال ءَ داران داران ءَ چہ پسیل (حمّام) ءِ دروازگ ءَ ڈن دَرکپت ءُ وتی کارجاہ ءِ مرکزی ھال ءِ دیوال ءِ دپ ءَ سر بیت۔نادرءِ چم پر آئی ءَ کپت اَنت۔ھمادمان ءَ چہ وتی سندلی ءَ چست بیت ءُ ژوت ژوت ءَ دراجیں گام جنان ءَ آئی ءِ کش ءَ سر بیت۔ھمدان ءِ جند کہ تتران اَت نادرءَ آئی ءِ بردست داشت اَنت ءُ ھالیکیں سندلی ءِ سرءَ نندار ینگ ءَ کمک ءُ کُت۔آئی ءِ موُد، دیم ءُ پیشانگ ءَ ھید یے ءَ سڈّ اِتگ اَت۔

''آپ بیار آں؟''

''اوں۔۔۔ھاں۔(گوں پُرشگین ءُ تُستگیں توارءَ)''

دمانے ءَ رند نادر چہ وتی جاہ ءَ پادا تک ءُ شُت چہ وتی کیبن ءِ میز ءِ سرءَ ایریں آپ ءِ بوتلے گوں شیشگ ءِ گلاسے ءَ چست ءُ کُت یاورت۔پدءَ گلاس ءَ آپ ءُ ایر ریتک اَنت ءُ گلاس ءُ ھمدان ءِ لنٹانی سرءَ ایر کُت۔ھمدان ءَ گُٹ گُٹ ءَ آپ ورگ ءَ پد گلاس وتی لرزوکیں دستاں ژُرت ءُ یک چکّ ءَ تنگ

اِت۔ دو سے منٹ ءَ پد، پہ زوروتی چم ءُ پلپٹینان گُت ءُ سے چار رند ءَ ھمے وڑا کنگ ءَ پد چم ءُ پہکا چِچ گُت اَنت۔ نادرآئی ءِ کش ءِ سندلی ءِ سرءَ نشتگ اَت ءُ چم ءُ ھمدان ءِ دیم ءَ سکّ اَتنت۔ دمانے ھاموشی ءِ سرءَ آئی ءِ نیمگ ءَ چارگ ءَ پد گوں جھلیں توارءَ جُست ءَ لگّ اِت: ''نوں چون مارگ ءَ ئے؟''

گوں سرءِ سُر ینگ ءَ آئی ءَ ھَو ءِ توک ءَ پسودات۔ پدءَ گن سارتے کشگ ءَ رند دراہینت ئے:

''گہتر اوں''۔

''اونہہ۔۔۔دگہ چیزے پکار اِنت؟''

''انّاں!'' پدءَ دراجیں ساھے ژوران ءَ پسوئے دات۔تاں شرّیں دمانے ءَ دوئیں بےتوار بیت اَنت بلے نادر ءِ چم پرآئی ءَ سک اَتنت۔ھمدان کم کم ءَ گہتر بیان اَت۔

نادرءَ آئی ءِ نیمگ ءَ چاران ءَ گوں جھلیں توارءَ دراہینت: ''یار! پلیز۔۔۔منی گپّاں دل ءَ میار۔۔۔بلے نوں! ترا الّم ءَ واتر کنگ لوٹیت۔''

ھمدان ءَ وتی چم نادر ءِ سرءَ سکّ دات اَنت ءُ گوں بچکندے ءَ دراہینت: '' زاناں! اِے رنگ ءَ من نوکی بیتگ آں؟ (ساھتّے ھاموشی ءَ رند) من ءَ دومی سال اِنت کہ ھمے رنگ ءَ یاں۔۔۔بلے باور بہ کن۔۔۔ تاں منی روچ اَست اَنت من ءَ مورے ھم نہ وارت گُرڈا اِے کسانیں کسانے چیز من ءَ چون تاوان دَات کن اَنت۔۔۔ مہ تُرس یار نہ مِرگ ءَ یاں من۔''

''اونہہ (گن سارتے کشگ ءَ پد)۔۔۔من ترا پہ شرّی زاناں۔۔۔ھمدان چہ آمردماں نہ اِنت کہ وت ءَ دلپروش بہ کنت یا پہکا دَور بہ دَنت بلے منی برات this is unfair ۔۔۔گوں وت ءَ چوش مہ کن، جان اَست جہان اَست۔۔۔(دمانے ھاموشی ءَ رند)۔۔۔آھر تو پر چیا سرپد نہ بئے کہ دَرملک ءِ نام ءُ ننگن سترو ش اِنت بلے گرانیں نوبتاں ایوکائی مردم ءَ چہ وَھد ءَ پیسر ترکُشیت ءُ اِے وت کُشی یے (دمانے ءَ رند) ۔۔۔یارتو وَاِے گپّ ءَ چہ من ءَ شرتر زانئے گُرڈا پر چیا۔۔۔'''نادرسک پریشان اَت۔

ھمدان ءِ دیم نوں تاھیر گپتگ اَت، پہ کندگ ءَ نادر ءِ گپّ ءِ توام ہئیگ ءَ پیش گوشگ ءَ لگّ اِت: 'بچار نادر!۔۔۔ ہر کجام چیزے کہ بدن ءِ تہ ءَ گیش بیت اِنت آئی ءِ ڈنّ ءَ درکپگ الّمی اِنت۔۔۔منی

جان ءَ ھون ءِ کساس باز اِنت پمشکا برے برے اِیشاں شاناں۔دِگہ مزنیں جیڑہ وَ نیست۔(پدءَ نادر ءِ کوپگ ءِ سرءَ دست ءَ ایر کنان ءَ) تو وت ءَ پریشان مہ کن۔۔۔من ءَ ھچ نہ اِنت۔'' نادرءَ گوں بے وسی ءَ وتی سرءَ سُر ینت۔

......☆......

گاڑی دیم پہ لوگ ءَ تچگ ءَ اَت بلے ھمدان ءِ مجگ ءَ زرناز ءِ سُھبگیں گپّ ترّگ ءَ اَتنت: ''جان! صباءِ میٹرک ءِ چکاس سرءَ اِنت ءُ تو کہ چُکّانی مستر لالا ابراھیم کُتگ آئی ءَ پہ ٹیوشن ءِ واننگ ءَ یک نامدریں اُستادے لوگ ءَ داشتگ، ماھے دَہ ھزار کلدار لوٹیت۔۔۔بَہرام ءِ سنگتاں کوچنگ ءَ داخلہ زُرتگ۔۔۔من کاکا حیدر ءِ ڈرائیور پہ برگ یارگ ءَ داشتگ۔ پیٹرول ءُ ڈرائیور ءِ ھرچ درچ مئے سرءَ اَنت (دمانے ھاموشی ءَ پد) جان! من ترا ھچتگے پیسر ھال داتگہ کہ لیئنانی بُرزجھلی ءَ اِے سی (A.C.) ءُ فرج سُلگ اَنت۔۔۔فرج نوں کباٹے ءِ دَروَر اِنت ءُ گرمیں گوات شانک دَیگ ءَ اِنت۔۔۔مئے چُک وَتئی شات ءَ شُتگ اَنت کلھوکے گرم ھم سگّ اِت نہ کن اَنت۔پمشکا من لالا نوروز پہ ایشانی شرکنائینگ ءَ پرمائینتگہ بلے آگوشیت اِے شیتان ءِ چر کہ اِنت یک برے ھراب کہ بنت پدءَ پہ ھرچ گنگ ءَ مردم ءِ پوست درگیت، بایدنوکیں ژورگ بہ بیت۔۔۔بہ بکش جان! من بےتئی جُستہ آئی ءِ گپ زُرتگ ءُ زیک آئی ءَ نوکیں فرج ءُ اِے سی یاؤرتگ اَنت۔ مروچی یک وھدے ءَ بہرام ترا ایشانی رسید ءَ ایمیل کنت تو بچارئے ءُ زرّان اِش ژوت دیم بہ دئے،شرّیں۔

ھَو۔۔۔ھاں۔۔۔جان! دگہ یک گپّے۔۔۔تئی لاڈکیں دُسکیچ ءَ مئے سرجمیں کمپان وتی وسرک ءُ دُسکیچ ءِ سُوراں لوٹ اِتگ۔۔۔اِدءَ وَڈرست پہ رَوگ دلمانگ اَنت۔من گوش آں! اِے ماہ ءِ زَرّاں کمے گیشتر بہ کن۔۔۔دِگہ ھاسیں ھبرے اِے ساھت ءَ وَ نیست۔رندءَ کہ گپ ھبرے بیت من ترا پدءَ مِس کالے دَیاں۔۔۔وشیں جان! گُرڈا اِے ساھت ءَ اللہ ءِ باھوٹ ئے۔۔۔''

دل ءَ ءُ گوشئے ترلگے گُت ءُ بے تاھیریں دردے پاداَتک۔چہ وت ءَ وت ھیران اَت کہ چے احساس بہ کنت۔''پہ زرناز ءَ من ایوکا زرّ کٹّگ ءِ مشینے آں؟۔۔۔اِنّاں۔اِنّاں چُش بیت نہ کنت۔۔۔آ

ھم مجبور اِنت (گوں دل ءِ جیڑگ ءَ) اِنگومنی لوگ ءِ زمہ واری ، آنگومنی چکانی ۔۔۔ پدءَ منی سرجمیں کمپان ءِ مردمانی شپ ءُ روچ وش کنگ ھم ھمائی ءِ سرءَ اِنت ۔۔۔ اگاں آبزانت کہ من چُش نلیگ آں من ءَ یک دمانے ءَ ھم اِدءَ نندگ ءَ نئیلیت ۔۔۔ آئی ءَ ھم من دل نہ باں (دراجیں ساھے ژورگ ءَ پد) ۔۔۔ انشاءاللہ انشپی وھدے چُک وپس اَنت پدءَ زنگے کشّان ءُ نوں الّم وتی سرجمیں ھالان ءَ سرکناں ۔'' وت ءَ وت سَھڑینگ ءَ رند دل ءَ تاھیر گپت ۔

......☆......

مروچی اِے اولی روچ اَت کہ کارجاہ ءَ بے وھد ءَ رَس اِتگ اَت دگہ مدام چہ درستاں پیسر اَت ۔ چم ءَ چہ بے وابی ءَ گوات ءُ سُھر تر اِتگ اَتنت بلے لُنٹانی سرءَ مدامی رنگ ءَ وشیں ءُ تازگیں کندگ ءَ تالان اَت ۔

نادر ھمدانَ ءِ ھمکار ءَ ابید آئی ءِ ملکی ءُ دِیر سیادے اَت پمشکا چہ اِے دگراں گیش گوں ھمدان ءَ نزیک اَت ۔انچش چم ءَ پر آئی ءَ کپت اَنت وتی دست ءِ بستگیں ساھت ءَ چارگ ءَ لگ اِت ءُ جُست ءَ کُت :

''سلام !۔۔۔اڑے ھیر اِنت انچو late ۔۔۔طبیعت چون اِنت تئی ؟''

'' I am perfectly alright my brother (من پھکا وش ءُ ھیر آں منی برات) تو ھال کن باریں چون بیتگ ءَ ءُ چون ءَ ۔۔۔''

''دوشی زاناں ! بے واب بیتگ ءَ ؟'' نادر ءَ آئی ءِ جُست سرگوز کُت ءُ آئی ءِ چمانی توک ءَ چاران ءَ جُست کُت ۔ھمدان ءَ سِٹّے کُت ۔ بلے دمانے ءَ وت ءَ داشت ءَ ءُ دلگوش ءَ نادر ءِ نیمگ ءَ تر اینت ۔

''اوں ۔۔۔ ھاں ۔۔۔ ھَو ۔۔۔ دیر ءَ وپتگ اوں ۔۔۔ کمے نیٹ ءِ سرءَ کار اَست اَت ۔'' گوں لبزانی ایر برگ ءَ پسوءَ دات ۔

''اونہہ ۔۔۔ باریں نوں تئی چے ارادہ اِنت ۔۔۔ ریٹائیرمنٹ ئیگی اَرزی دئے اگاں نہ پہ میڈیکل ئیگی دراجیں موکلے زورئے ؟''

نادر ءِ جُست ئیگی آچہ پیسرءَ آمادہ اَت ۔گوں بُرزیں توارے ءَ ٹھکے دَ یگ ءَ پد الوت ءَ لگّ اِت :''ھاھاھا ! یار ترا چون اِنت ۔زاناں ! ترا اِدءَ منی جاہ زورگی انت کہ ژوت من ءَ چہ اِدءَ تاچینگ ءِ رندءَ ئے ۔۔۔؟''

''شٹ اپ ! آئی ایم سیریس ھمدان ۔۔۔ گپ ءَ مہ ترّین ! تو پہ شری ءَ زانئے کہ من ءَ چہ ترا گیش تئی پکر اِنت ۔۔۔نوں گیشیں گپّ اِنّاں او کے ؟ ۔۔۔من ءَ بس ھمنچو بگوش تو وتی اَرزی ءَ کدی دئے ؟'' نادر ءَ ترندک ءَ ءُ گوں تچکیں وڑے ءَ جُست کُت ۔ دمانے ءَ رند ھمدان ءِ لُنٹانی کندگ پھکا گار بیت ۔گوں پْرشتگیں گالوارے ءَ پسوءَ دات : ''بلکیں !۔۔۔ دیم ءِ سال ءَ ''

......☆......

12 اکتوبر 2014

شپ ءِ کنوراَنچو آئی ءَ ھلاس کُت ،ترّیں پچّے زُرت ءَ ءُ ژوت ژوت ءَ چُلّ ءِ پرش ءِ سپا کنگ ءَ لگّ اِت ۔دل ءَ اَت ءَ کہ وتی کاراں ژوت بہ گیشین اِیت ءُ پہ لوگ ءَ دَربئیت کہ نُورناز چُلّ ءِ دپ ءَ اَتک ءُ دروازگ ءَ تکا دیان ءَ گوں آئی ءَ گوشگ ءَ لگّ اِت :''بیبان !''

''جی بانک'' ۔ بیبان ءَ وتی سرچست کُت ءُ آئی ءِ نیمگ ءَ چاران ءَ پسودات ۔

''کارھلاس کُتگ ءَ اگں نہ چیزے پش کپتہ ؟''

°''ھو بانک ! سرجمیں کار گیشیتگ آں ،نوں بس دستاں شوداں ،پہ نُو ءِ شیر اڈّ کن آں گُڑا پہ لوگ ءَ دَرکپ آں''

'' ھوں شر ۔۔۔ بلے من گوشگی اتاں (دمانے ھاموشی ءَ پد) انشپی تو ھمِد ءَ بہ دارتاں ماھین ءَ بہ چارءَ ۔۔۔ جاسم ءَ فون کُتہ آ انشپی نئیت ۔۔۔ ناکو الٰہی بکش ءِ دست ءَ من کلوہ پہ تئی لوگ ءَ دیم داتگ ،آوت رَوت ھال دَنت ۔''

’’جی بانک۔‘‘ بیبان ءَ سر وَ ھو ءَ سر ینتگ اَت بلے دل ءُ سک رنج اَت کہ انچیں تروزتک ءِ ششگان ءَ آئی ءَ رَوگی اَت ءُ سُہی اَدّا بسری ءَ گوشتگ اَت ءُ کہ آئی ءِ گُداں استری یے بہ جنت کہ چہ کار ءَ آھگ ءَ پد مدامی وڑ ءَ لئین رَوانت۔

’’تو دَستاں شُودکوٹی ءَ بیا ماھین ءُ بُزور، من کموکے مات ءِ نیمگ ءَ سرے جناں کایاں۔۔۔اگں من ءَ بے وَھد بوت، ودار ءَ مہ نند، پہ وت ءَ شام ءَ بہ کش ءُ بور، منی تھت ءِ چیر ءَ تئی چادر ءُ سرجاہ ایرانت دراش کن ءُ بُوپس۔۔۔شرّیں؟‘‘ نورناز ءَ وتی گپّ ھلاس کنگ ءَ پد آئی ءِ نیمگ ءَ چار اِت۔

بے پسلگ ءَ بیبان ءَ ھو ءَ سر سُر ینت۔گوں بے دلی ءَ ماھین ءِ شیر ءِ بوتل ءُ اَڈ کُت ءُ میزاں میزاں ءَ نُورناز ءِ کوٹی ءَ سر بیت۔نورناز وتی سنگار میز ءِ دیم ءَ نشتگ لُنٹاں سُرکی جنگ ءَ اَت ءُ ماھین گوانزگ ءَ دم پہ سَہت ءَ برے جہل ءُ برے بُرزیں توار ءَ نُرودگ ءُ گریوگ ءَ اَت۔

بیبان ءَ آچہ گوانزگ ءَ چست کُت۔ بیبان ءِ بگل ءَ آھگ ءَ پد ماھین گوش ءُ تاھیر گپت۔شیر ءِ بوتل ءُ ماھین ءِ دپ ءَ دیان ءَ ماھین ءِ سرے وتی دل ءِ سر ءَ ایر کُت۔لہم لہم ءَ ماھین ءَ سُر ینان ءُ نازینک جنان بیت تاں ماھین ءِ دل واب ءَ شُت۔کموکے ماھین ءُ سُر ینت کہ بلکیں اَنگہ واب نہ اِنت بلے آئی ءِ دل پہکا واب ءَ شتگ اَت۔

نورناز دیریں چہ لوگ ءَ شتگ اَت۔ بیبان ءَ ماھین پد ءَ گوانزگ ءَ واپینت ءُ گوانزگ ءِ کش ءَ نشت پہ چنڈینگ ءَ۔تاں نیم ساھت ءَ ماھین ءِ گوانزگ ءِ چنڈینگ ءَ وھدے دم ءُ بُرت چہ وتی جاہ ءَ پاداتک ءُ بے ترک ءُ توار ءَ چہ کوٹی ءَ در کپت۔کمپان ءَ کس نیست اَت۔میزاں میزاں چُلّ ءَ سر بیت ءُ پہ وت ءَ شام ءُ درکُت، ءُ چلّ ءَ ایریں ھالیکیں سندلی ءِ سر ءَ نشت ءُ ورگ ءَ لگّ اِت۔

ھے درگت ءَ کہ شام کنگ ءَ اَت دل ءُ دیرشُت ءُ صاھبداد ءِ توار مدامی رنگ ءَ گوشان ءُ گُر چگ ءَ لگّ اِت:’’ نوں تو ھر چے بہ کن ءُ، منی زند ءِ بہر ھجبر جوڑ بیت نہ کن ءُ۔۔۔من ءَ وتی وارثے لوٹیت ءُ تو۔۔۔تو سَنٹے ءُ۔۔۔تراھپت سال بیت بلے انگت من ءَ اے لوگ ءِ وارثے دات نہ کن ءُ، چد ءُ گیش من ترا سگّ اِت نہ کناں۔۔۔(دمانے ءَ رندو تی زاری ءَ ایرموش کنان ءَ پد) سمین ءِ مات مردماں من ءَ وَانچوش

ھم تچکہ گوشتہ آوتی چُکّ ءَ تاں ھماوھد ءَ من ءَ نہ دَینت کہ من تر اچہ وت ءَ مہ گیشین آں۔۔۔پمشکا نوں بُزور وتی گرنچان ءُ دَراچہ منی لوگ ءَ۔۔۔چہ منی زندگی ءَ۔۔۔‘‘

’’بے داکترانی پیش دارگ ءَ تو چون گوشت کن ءُ کہ میار یگ من آں؟ (گوں ترس ءُ لرز ءَ آئی ءَ احتجاج کُت)۔۔۔۔ترادومی سانگ کنگی اِنت بہ کن بلے ربّ ءَ بہ چار۔۔۔منی سر ءَ ظلم مہ کن۔۔۔منی لوگ ءِ پروشگ منی مات ءُ پت ءَ را کبر ءَ سر کنت۔۔۔‘‘ گوں بستگیں دستاں آ صاھبداد ءِ دیم ءَ نوں پریات ءُ زاری کنگ ءَ اَت بلے آئی ءَ وتی ترندی ایرموش نہ کُت ءُ گوں زَھریں گالوارے ءَ دراہینت:’’من وتی زند ءَ تئی مات ءُ پت ءُ ئیگی برباد کُت نہ کناں۔وَھدے تئی سَوب ءَ۔۔۔کسے من ءَ وتی جنِک ءَ مہ دَنت۔ من پرچہ تراوتی گُٹ ءَ لوپ بہ کن آں۔۔۔منی دل ءَ تئیگی نے کدی جاھے بوتگ ءُ نئیکہ توگل بہ بئے کدی بوت کنت۔۔۔‘‘

’’انّاں۔۔۔انّاں چوش مہ گوش۔‘‘ بیبان انچوش آئی ءِ پاداں کپت، صاھبداد ءَ چہ زَھر ءَ آلگت جت ءُ پُشت ءَ کنزینگ ءَ پد دراہینت:

’’دُور بُو چہ منی دیم ءَ۔۔۔من ءَ تئی اِے منحوسیں (آڑالیں) شِکل دمانے ءَ ھم برداشت نہ بیت۔‘‘

’’ھُدا یا چار! منی سر ءَ اِنچو ظلم مہ کن۔۔۔‘‘ بیبان ءَ گریوگ بنا کُت ءُ پد ءَ چہ وتی جاہ ءَ پاداتک ءُ صاھبداد ءِ دستاں گرگ ءَ لگّ اِت بلے آئی ءَ یک برے پد ءَ ایشی ءِ دست دومی نیمگ ءَ گوردات ءُ وتی چم ءُ ایشی ءِ سر ءَ ترندک ءَ سکّ دَیان ءَ گوشت:

’’تئی اِے ناٹکی نوں ھچ کار ءَ نئیت۔۔۔تو چہ ھمے دمان ءَ منی سر ءَ ھرام ءُ۔۔۔ترا من انّوں ھمے ساھت ءَ چہ وت ءَ گیشین آں۔۔۔تئی سون ءَ دَیاں۔۔۔یک بر، دو بر سے بر۔۔۔تو منی مات گھار ءَ ابید دگہ ھچ نئے، تو درآمدے منی ھچ نئے۔۔۔سرپد بوت ءُ۔۔۔تو منی ھچ نئے۔‘‘

بیبان ءِ چم دراتلگ اَتنت۔آئی ءِ ساہ ءَ گوشئے یلا داتگ اَت۔آ گوں ھُشک ءُ ھیرانی ءَ صاھبداد ءَ چاران اَت۔ صاھبداد ءَ وتی ترندی یکے وڑا داران ءَ آئی ءِ دست ءِ مُچ گپت اَنت ءُ ترندک ءَ گروکان کنان ءَ چہ کوٹی ءَ ڈَنّ اَتر دات۔دَرے ءُ چہ توکی نیمگ ءَ کبل جت ءُ گوں جاک ءَ گوشگ ءَ لگّ اَت:

http://baask.com/literature

”نوں تو ھجبر منی زندگی ءَ واتر کُت کن ئے ۔ ۔ ۔ درست ھلاس بوت اَنت ہاہاہا۔ڈ رست ھلاس۔ ۔ ۔“

اودءَ چہ کوٹی ءَ ڈن بیابان وتی دست ءِ مُچ ءَ گوں دومی دست ءَ مُشان ءَ وتی بربادی ءِ زارءَ جنگ ءَ اَت ءُ اِدءَ شام ءِ سرءَ نشتگیں بیابان وتی دست ءِ مُچ ءَ گوں دومی دست ءَ لتاران ءَ ترانگ ءِ آس ءَ سُچان اَت۔آمارگ ءَ اَت کہ صاھبد ادءَ اَنّوں اَنّوں آئی ءِ دست گروکان کُتگ ءُ چہ وتی زندگی ءَ دَر کُتگ ۔

چم ئے چہ ارساں پُر، کُٹّ ءَ مچلینگ ءَ اَت ءُ دل ئے چہ درداں سرچیر بیگ ءَ اَت ۔ اِے اولی رندئہ اَت کہ گْوست آئی ءِ ارواہ ءِ آزگیں ٹپّاں کُد ینگ ءَ اَت ۔ اِے وَ مدام آئی ءِ تھنائی ءِ ھمراہ اَتنت ۔

گوں وت ءَ جیڑان جیڑان شپ ءِ یک وھدے ءَ دل ئے واب ءَ شُت ۔شپ ءِ چارمی پاس ءَ انچش گوشاں ماھین ءِ گریوگ ءِ توارے کپت اَنت چہ گرانیں وابےءَ بُست ئے کُت ۔

وتی چمّاں لتاران چم ئے دیوال ءَ درتلگیں گڑیال ءَ کپت اَنت کہ شپ ءِ ساھت چار ءِ جار ءَ جنگ ءَ اَت ۔

نورناز ءِ تھت انگت ھالیک اَت ءُ چہ بے کرچکیں چادرءَ پدرّ بیگ ءَ اَت کہ آئی ءَ انگت واترئہ کُتگ ۔

ماھین ءِ وَھدے گریوگ ءِ توار بُرز تربیت آئی ءَ وتی سریگ چہ سرجاہ ءِ پُشت ءَ چست کُت ءُ سر ءِ بان ءَ اریکنان ءَ زٗوت زٗوت ءَ ماھین ءِ گوانزگ ءِ کش ءَ سر بیت ۔ ماھین ءَ وتی دز بند بوتگ اَت ءُ اِنگو گوں دوئیں دستاں دیم ءَ لتارگ ءُ گریوگ ءَ اَت ءُ آنگو پاداں جنگ ءُ بے تاھیری پدرکنگ ءَ اَت۔آئی ءَ ماھین ءِ پاد چست کُت اَنت پہ چارگ ءَ۔

”اوہ! چڈّی ئے وَ میچلیتہ ۔ ۔ ۔“ گوں وت ءَ تران کنان ءَ گوں مہروانیں تبے ءَ ماھین ئے چہ گوانزگ ءَ در کُت ءُ بُن ءَ اریں رلّی ءِ سرءَ تلینت ئے ۔ گُدانی مٹّینگ ءَ گوں ماھین تاھیر گپت ءُ مُدامی رنگ ءَ کندگ ءَ لگّ اِت ۔ بیابان ءَ آئی ءِ پیشانگ چُک اِت ۔

”تاں سَھڑ اِتگ باید شیر اڈ بکناں بیار آں ۔“ گوں وت ءَ الوت کنان ءَ چہ کوٹی ءَ در کپت ءُ نوکیں شیر اڈ کنگ ءَ چُلّ ءَ سر بیت۔شیر اَڈ کنگ ءَ رندا نچوش میانجی ھال ءَ سر بیت تاں کوٹی ءَ واتر بہ کنت کہ یگہ نگہ چہ کوٹی ءَ ماھین ءِ گریوگ ءِ بُرزیں توارے گوشاں کپت ۔ھمادمان ءَ گوں تیزیں گاماں وت ءَ کوٹی ءَ سرے کُت ۔

ماھین ءَ چہ گریوگ ءَ ھلگ بستگ اَت ۔

بیابان ءِ آئی ءَ چست کنگ ءُ دل ءَ دارگ ءَ ھم دردئہ وارت ءُ سھڑگ ءِ جاہ ءَ آئی ءَ وتی گریوگ ءِ توار بُرز ترکُت ۔شیر ءِ بوتل ءَ دپ ءَ دیان ءَ آئی ءَ ماھین زٗرت ءُ ھال ءَ اتک ۔انچوش صوفہ ءِ سرءَ نندگ ءِ جھد ئے کُت ماھین ءَ دوبر گریوگ بنا کُت ۔ یک رندے پدءَ ماھین ئے وتی بگل ءَ کُت ءُ شیر ءِ بوتل ءِ دپ ءَ دیان ھال ءَ ترّگ ءَ لگّ اِت ۔کم کم ءَ ماھین ءِ چم واب گینگ بیت اَنت ۔

......☆......

چہ کارجاہ ءَ زٗوت کارانی ھلاس کنگ ءَ پد جاسم لوگ ءِ مزنیں دروازگ ءِ دپ ءَ اُشتاتگ اَت ءُ چہ وتی کیسگ ءَ کلیتاں (چابیاں) دَر کنگ ءَ اَت ۔دست ءِ گڑیال ئے سُھب ءِ چار ءُ نیم ءِ جار ءَ جنگ ءَ اَت ۔

”نورناز ءُ ماھین کوٹی ءَ واب بنت ۔ ۔ ۔ باید من ھال ءَ بُو پساں تاں برمش ءَ ماھینؔ پادمئیت ۔“

گوں وت ءَ تران کنان ءَ آوتی پاد ءِ بوٹاں یک پہ یک ءَ در کنان ءُ یک کرّ ءَ اریکنان اَت ۔گوں بے تواریں گاماں چہ کمپان ءَ گوزان، کمپان ءُ ھال ءِ مینانجی ءَ لونجانیں پردہ ءِ نز یک ءَ سر بیت ۔انچوش پردہ ءِ کنزینگ ءَ لگّ اِت تاں توک ءَ بہ پُترایت کہ گوشاں جتینی توارے کپت ۔آئی ءَ وتی پاد ھمودءَ داشت اَنت ۔

”نُنّل بانک اِنت ماتیگ ءِ   ماتیگ ءِ سرئی کربان اِنت
ماھین ، ماہ گُل ءُ ماہ جان اِنت   ماتیگ ءِ دل ءِ ارمان اِنت
وابانی پری نازاکیں   مہر ءِ گوانزگ ءَ چنڈین ایت
ماھین ءِ سرءَ لُڈین ایت   آگائیں دل ءَ واپین ایت
وابانی تہ ءَ نازین ایت   مہرءِ لیلوھاں سازین ایت
ھور ءِ موسم ءَ بازار ءَ   ھلک ءِ میتگ ءَ گردین ایت
باگانی شم ءَ گوازین ایت   نودانی سرءَ تریّن ایت
ماھین ءِ سرءَ چنڈین ایت   ماھین ءِ دپ ءَ کندین ایت“

نچش چہ پرداءِ شم ءَ چم ءُ بیبان ءِ سرءَ کپت اَنت گوں ھیرانی ءَ وت دل ءَ جیڑگ ءَ لگّ اِت:

''اِے ساھت ءَ۔۔۔اِے اِدءَ چے کنگ ءَ اِنت؟؟؟''

وھدے ھچ سرکپچ ءُ نہ وارت، گوں وت ءَ الوت ءُ گُت:

''ھیر! کوٹی ءَ رَواں چاراں باریں نورناز چے کنگ ءَ اِنت۔۔۔'' گوں ھاموشی ءَ بے ھال ءِ گوزگ ءَ چہ کمپان ءِ پُشتی نیمگ ءَ وتی کوٹی ءَ سر بیت۔کوٹی ھالیک اَت بلے تھت ءِ پادوناں چادر ءُ سرجاہ اِیرا تنت۔

''اِے اِدءَ؟ (دمانے پگر جنگ ءَ رند) اِے بلکیں بیبان ءِ بہ بنت ءُ نورناز ءَ منی لوگ ءَ نہ بیگ ءِ سوب ءَ آوتی کش ءَ داشتگ ھیر پرواہ نیست۔۔۔من ھال ءَ رَواں وپساں۔۔۔ بلے نورناز ءِ وتی جند اَنّوں کُج اِنت؟''

گوں وت ءَ الوت کنان ءَ پَسیلّ ءِ (دیمشو دءِ) دَر ءِ دپ ءَ سر بیت۔ پسیل ءِ دَر چہ ڈن ءَ کڑی اَت۔ گوں ھیرانی ءَ دمانے ھانگوا اُشتات ءُ دل ءَ جیڑان بیت پدءَ چہ کباٹ ءَ شپ ءِ پچّاں دَر کنان ءَ پسیل ءَ پُترت۔ ماھین ءِ دل انچوش واب ءَ شُت بیبان کوٹی ءِ تہ ءَ پُترت ءُ ماھین ءَ گوانزگ ءَ واپینگ ءَ پد چنڈ ینگ ءَ لگّ اِت۔

ھمے درگت ءَ پسیل ءِ درپچ بیگ ءِ توارءُ گوشاں کپت۔ وھدے چمّ ءُ ھانیمگ ءَ شانک دَات اَنت۔ جاسم ءِ گندگ ءَ گوں ھجکّا بیت۔''واجہ!۔۔۔کدی اَتکہ۔'' گوں دل ءَ جیڑان بیت۔

''نورناز کج اِنت؟؟؟'' جاسم وتی دیم ءَ گوں ٹوال ءَ پہک کنان ءَ چہ آئی ءَ جُست ءَ اَت۔

بیبان ءِ دیم ءِ سرءَ پریشانی ءِ جمبر تالان اَتنت۔دمانے دل ءَ جیڑان ءُ وتی لبزاں اِیر بران ءَ گوں مکینگ ءَ دراھینت ءُ:

''اس۔۔۔اسلا آ۔۔۔آشُش۔شُت ءَ مم۔مات ءِ لوگ ءَ۔۔۔انگت۔۔۔نہ اتکہ۔''

جاسم ءِ مورک مُج اتگ اَت۔گوں ترندگ ءَ گوشگ ءَ لگّ اِت:''چے وَھد ءَ چیداں شُتہ؟؟؟''

''سس۔۔۔سرشپ ءَ۔۔۔'' گوں لُنٹانی گٹّ چنگ ءَ پسّو ءُ دات۔

جاسم ءَ گوں تہاریں دیم ءَ چہ زَھر ءَ وتی سرجاہ چست کُت ءُ چہ کوٹی ءَ در کپت۔

......☆......

نورنازؔ جاسمؔ ءِ اُردی ءِ نام گپت ءُ دومی زال اَت۔دومی پمشکا کہ جاسم ءَ گوں وتی ھمکار سھیلہ ءَ مہر اَت ءُ آ سھیلہ ءَ ابید دِ گہ کس ءَ وتی زندگی ءَ جاہ دیگ ءَ راز یگ نہ بیتگ، بلے سُورءِ چارمی سال ءَ وھدے اولی چلیگی ءِ سرءَ سھیلہ بیران بیت گُڑا پہ اُردوکیں ماھین ءَ مات آئی ءَ مجبور کنت کہ نورناز ءَ بہ گر اِیت کہ تنیں وھد ءَ آ جنیں چُکّے اَت۔

ماھین، جاسم ءَ چہ وتی ساہ ءَ دوست اَت کہ سھیلہؔ ءِ مہر ءِ آھری نشانی اَت پمشکا بے ماتی ءَ شپ ءُ روچ ماھین ءِ گریوگ ءَ آ انچوش بے تاھیر ءُ ابیتک اَت کہ مات ءِ سوج ءِ گرگ ءَ مجبور بیت۔نورناز ءَ پہ وتی کارانی کمک ءَ بیبانؔ ھم گوں وت ءَ گون اَت کہ آ گوں وتی مات ءَ نورناز ءِ مات ءِ لوگ ءِ کہنیں کاردار (بیشکار) اَتنت۔

جاسم ءَ وتی سُورءِ اولی شپ ءَ گوں نورناز ءَ تچلک ءَ گوشتگ اَت کہ آئی ءِ جند ءَ دومی جنین ءِ زلورت نیست اَت بلے ماھین ءِ یگی آئی ءَ دومی سانگ انچوش وت کُتگ پمشکا ماھین ءَ کہ بیبلا چیزے بیت آ بزانت کہ آئی ءِ اِے سُور کُتگیں زند ءِ آھری روچ اِنت۔

نورناز ءَ اِے لوگ ءَ آ دراھیں آسراتی رَس اِتگ اَتنت کہ چہ وتی مردین ءِ لوگ ءَ رسگ ءِ آ واھگ دار بیتگ اَت بلے سھیلہ ءِ جاہ ءِ گرگ ءِ واھگ انگت پیلو نہ بیتگ اَت ءُ۔بلے آ دلجم ءُ سدّک اَت کہ جاسم ءَ روچے نہ روچے وتی راہ ءَ الّم ءَ کار اِیت ءُ پہ اِے کار ءَ ھر کس ءَ ھر دابیں سوجے دات آ پہ کنگ ءَ مھتل نہ بیت۔

''ماھین ءَ ھمنچو سنبال ءُ ئے، جاسم چہ تو نزیک گَیت۔۔۔'' وسوگ ءَ گوشتگ اَت۔

''بچار! ھما ھما وھد ءَ کہ جاسم لوگ ءَ اِنت وت ءَ وتی لوگ ءِ تہ ءَ بہ دار۔شرّیں مردیناں رُلوکیں جنین دوست نہ بنت۔'' مات ءَ سوج دات۔

''ترا ماھین ءِ گریوگ تورین اِیت ءُ تئی واب ھراب بیت۔کارے بہ کن، گُلّگ ءِ درمان ءُ ئے بہ ٹنگین۔۔۔بچار چون واب کپیت۔۔۔'' مستریں گہار گلنار ءَ سوج دات۔

’’بیبان سترتئ کمک ءَ بہ کنت ءُ ماھین ءِ سرجمیں کاراں بہ کنت بلے دلگوش بہ دئے کہ جاسم ءِ دیم ءَ ماھین ءِ دراھیں کاراں تَو دستاں گوں وت بہ کن ئے، تاں آ بہ زانت کہ تَو آئی ءِ چُکّ ءَ وت چارگ ءَ ئے۔‘‘ مستریں نشار ھاں بی بی ءَ سکین دات۔

......☆......

’’ھے ھے۔۔۔ھیلو!۔۔۔مم۔من بیب۔۔۔بان ھبر ءَ آں۔۔۔بب۔بی۔۔نورناز شش۔شمئے نیمگ ءَ اتکہ۔آ۔۔۔ئی ءَ بگُو۔۔۔شش شئے۔۔۔کہ وا۔۔۔واجہ جاسم لوگ ءَ اتکہ ءُ آئی ءِ جُست ءِ کُتہ۔‘‘

جاسم ءِ دل کہ انگت واب ءَ نہ شُتگ اَت چہ برمش ءُ توار ءَ چم ءِ پچ کُت اَنت۔

گوں تُرس لرز ءَ چہ ھال ءِ میان ءَ اریں گوانکو ءَ گوانک کنان ءَ بیبان گوں کسے ءَ گپّ ءَ اَت۔ بیبان ءَ انچوش گوانکو اِیر کنگ ءَ پد وتی چکّ ترا اینت چم ءِ دَراتک اَنت کہ ھال ءَ آھگ ءِ وھد ءَ آئی ءَ ھمے دیستگ اَت کہ جاسم صوفہ ءِ سرءَ وپتگ اَت بلے اِے ساھت ءَ سرجاہ ءِ کُٹّ ءَ اِیر کُتگ صوفہ ءِ سرءَ نشتگ ءُ ھمائی ءِ نیمگ ءَ تُرندک ءَ چارگ ءَ اَت۔ بیبان ءِ جان ءَ درھگے ءَ گپت۔لُنٹاں گٹ چنان ءَ انچوش چہ اِدءَ رَوگی اَت کہ جاسم ءِ توار ءَ وتی گام ءِ داشت اَنت۔

’’کمے بوشت۔۔۔چہ تو لھتے جُست کنگی اِنت۔۔۔‘‘ جاسم ءِ توار سک دم بُرتگ اَت۔

دمانے ءَ رند بے پسلگ ءَ چہ جاسم ءَ گستہ اریں صوفہ ءِ سرءَ آشُت نشت بلے سرءِ جَھل اَت۔

’’نورناز ءَ چہ مروچ ءَ پیسر چنچو رند ءَ انچوش کُتگ؟‘‘ جاسم جُست ءَ اَت بلے آ بے توار ءَ زمین ءِ نیمگ ءَ چارگ ءَ اَت۔

’’منی پسّو ءَ دئے۔۔۔‘‘ بیبان انگت ھم ھاموش اَت۔

’’من ترا گوں جُستہ یاں۔دیوال مہ بُو۔۔۔منی پسّو ءَ بہ دئے۔‘‘ جاسم ءِ تُرندیں گالوار ءَ آئی ءِ دل دِر یک دِر یک کنگ ءَ اَت۔گوں لبزانی اِیر برگ ءَ گن سارتے کشّ اِت ءُ گوں جھلیں توار ءَ دراھینت ءِ: ’’پپ۔۔۔ پیسرءَ یک دو برا انچوشُتہ۔۔۔بلے زُوت واتر ءِ کُتہ۔اِے اولی بر اِنت کہ۔۔۔سرجمیں شپ ءَ (دمانے ھاموشی ءَ رند)۔۔۔بلکیناں اودا مزمان (مھمان) بوتگ اَنت پمشکا بے وھد بوتگ۔‘‘ آچہ

نورناز ءِ نیمگ ءَ گپّ ءَ تچک کنگ ءِ جہد ءَ اَت۔

جاسم ھاموش اَت ءُ گوں ھاموشی ءَ آئی ءِ نیمگ ءَ چارگ ءَ اَت ءُ آچہ پریشانی ءَ لُنٹاں گٹ چنگ ءَ اَت۔دمانے ھاموشی ءَ پد جاسم ءَ گوں لھمیں گالوارے ءَ دراھینت:

’’تئ واب ھراب نہ بیت اِیں کہ شپ ءِ پاساں تو پہ دگرے ءِ چُکّ ءَ چو پاد کائے؟‘‘

بیبان ءَ وتی سرءَ پہ اِنّاں سرینت۔

’’پرچیا؟‘‘

دمانے آئی ءِ جُست ءِ پُشد رءَ جیڑان بیت ءُ گوشگ ءَ لگ اِت:’’ماھین منءَ چو وتیگ ءَ دوست اِیں۔‘‘

’’شرّ۔۔۔اگں ترا ماھین ھمنچو دوست اِیں، گُڑا تو چہ منءَ دروگ نہ بندئے۔۔۔‘‘

’’واجہ! من گوں شما دروگ نہ بستہ۔۔۔‘‘ آئی ءَ وتی سرچست کنان ءُ جاسم ءِ چمانی توک ءَ چاران ءَ پسّو دات۔

’’ماھین ءَ گیشتر تَو چارک ءَ کن ئے(سنبال ئے) یا نورناز؟‘‘

چہ اِے جُست ءَ آ بے وڑ بیت۔ سرءِ پر نہ بیگ ءَ اَت کہ چے پسّو ءِ بہ دَنت۔ دمانے جیڑگ ءَ رند دراھینت ءِ: ’’واجہ! آماتے، من نوکرے آں (گوں تُرندیں گالوارے ءَ)۔۔۔ماھجبر یک بیت نہ کن اِیں۔۔۔‘‘ بیبان ءِ تچکیں پسّو ءَ جاسم ھاموش بیت ءُ دمانے آئی ءِ نیمگ ءَ چاران ءَ گوشگ ءَ لگّ اِت:

’’شریں! بُرو بُو پس نوں۔من ھم آرام کنگ لوٹاں۔۔۔‘‘ جاسم ءَ وتی سرجاہ پد ءَ وتی جاہ ءَ اِیر کُتگ اَت۔ بیبان ءِ در کپگ ءَ رند آ دو بر صوفہ ءِ سرءَ تچک بیت۔

......☆......

واب ءِ چہ چمّاں دِیر اَت ءُ دل ءِ چہ پگر ءَ سرچیر۔ اِے وَسُھبگیں کسّہ اَت کہ آئی ءَ گوں اَدّا بسری ءَ وتی تُرس درشان کُتگ اَت:’’اَدّا! منی سرپر نہ بیگ ءَ اِنت کہ بی بی نُورناز ءِ دْروگ تاں کدی چیر بیت۔روچے نہ روچے وَ واجہ جاسم چہ راستی ءَ اّلم ءَ سرپد بیت گُڑا آ چے کنت؟‘‘ بیبان ءَ وتی گندل پیچان ءَ وتی دل ءِ گپّ گوں اَدّا بسری ءَ درشان کُت اَنت۔اِشکُنگ ءَ گوں اَدّا بسری ءِ مُورک مُچ اِت۔

''ھرچے بہ کنت، ماراچے؟ من ترا پیسرءَ اوں گوشتگ وت ءَچہ آھانی زاتی جیڑھاں دِیرَبہ دار۔ ترا گوں آھانی کارءَ ھچ کار نیست۔۔۔تو بس وتی کارءَ کارَبہ دار(دمانے ھاموشی ءَ رند) بچار بیبُل! ھجبر چہ اِے گپّ ءَ بےھال مَہ بُوکہ آلوگ ءَ ترا ابَروک بی بی نُورناز ءَ ابید دگہ کسے نہ اِنت، مئے سرءَ بانُک ءِ بازیں نیکی اَنت ءُ ما نیکی بدھرام نہ اِیں۔۔۔چُشّیں کارے مَہ کن کہ آچہ تَو دلگران بہ بیت ءُ ترا چہ کارءَ دَربہ کنت۔''

اڈّا بسری ءِ ترندیں پسّو ءَ آسک ملور بیت۔ آئی ءِ ملوریں دیم ءِ گندگ ءَ رند اَڈّا بسری ءَ وتی ترندی ایرموش کنان ءَ گوشت: ''جان! تو پر چیا سرپد نہ بئے۔۔۔ ماوت گریبیں مردم اِیں۔۔۔ کارکنیں لاپ کشّیں۔۔۔ ماراد گہ دَیو کے نیست۔۔۔ مات نادرہ اِنت کارءَ رپت نہ کنت۔۔۔ باباءِ گرانیں نادراھی ءِ ھلاج ءُ بیرانی ءَ پدپُرس پاتیہ ءَ زرتگیں واماں ماراگنتر سرین سند کُتگ۔۔۔ بِسّتی بندوک ءَ شُگریں مئے سرءَ رَھم وارت ءُ مارا اولی وِنڈے چست کُت دات بلےنوں پشکپتگیں سرجمیں بستی ءِ پُر کنگ وَ مئے سرءَ اِنت ناں!۔۔۔ اللہ مَہ کنت اگں چہ تئی دست ءَ اِے کارشُت تو وت بگوش اِے چِل ءُ چاریں وَنڈاں ماچہ کُجا پُر کن اِیں؟ منی وَ گُدانی ڈُوچگ ءِ کِرے (کرایہ) لاپ ءِ دیناں رَواَنت۔ نوں اَست ءُ نیست تئی پگارءِ سرءَ اِنت۔''

بیبان ءَ گوں ھاموشی ءَ اَڈّا بسری ءِ گپ گوش داشت اَنت ءُ دمانے ءَ رند گن سارتے کش اِت ءُ دراہینت: ''اڈّا جان! من چون چہ اِے گپّ ءَ بیھال باں۔۔۔ من وتی زمَہ واری ءَ پہ شرّی سرپد آں۔ پمشکا نے شپ زاناں نَے روچ۔۔۔ بی بی نورناز ھروھدے ھرچ دابیں کارے من ءَ بہ بندایت من اِنّان نہ کناں۔۔۔ پدءَ ماھین۔۔۔ ماھین وَ من ءَ چو ساہ ءَ دوست اِیں۔ گو شئےمنی جندئیگ اِنت۔ ھُدا زانت کہ من آئی ءِ ھچ کارے ءَ پہ مالی نپ ءَ نہ کنگ ءَ یاں۔۔''

گوں پگرءُ پریشانیاں وَھدے نپادانی سرءَ لیٹگ لیٹگ دمے بُرت گُڑا پاداتک ماھین ءِ چارگ ءَ بنا کُت۔ آواب ءِ تہ ءَ بچکندگ ءَ اَت۔ ماھین ءِ پُرنوریں دروشُم ءَ دل ءَ تاھیر گپت۔ پدءَ اَتک وتی گندلانی سرءَ تچک بیت، گوشئے دراھیں پگرے گار بیت اَنت ءُ دل ءَ واب ءَ شُت۔

......☆......

سُھب ءِ ساھت ھشت ءَ انچوش چم ءَ پچ کُت اَنت، ماھین ءِ گوانزگ ءِ نیمگ ءَ سرءَ جت، آ واب اَت بلے وتی جند ءِ تُنک ءَ سک ھشک اَت، پہ وت ءَ چہ چُلّ ءَ آپ ءِ زُورگ ءَ انچوش چہ کوٹی ءَ دَرکپت جاسم ءِ جاک ءِ توارءَ گوشاں کپت۔ ھمادمان ءَ جان ءَ درھگ ءَ لگّ اِت۔

''ماھین تو نوکرے ءِ میار کُتگ شُتگ ءَ۔۔۔انگت تَو لوٹئے تئی سرءَ باورَبہ کناں؟''

''جاسم!۔۔۔من ءَ مات ءَ توار کُتگ ءَ، پدءَ لوگ ءَ بھَریں مہمان اتکگ اَتنت گوں آھاں دیوان ءَ بےوھد بیت۔۔۔باورَبہ کن، دگہ برے پُوش نہ بیت۔'' نورناز جاسم ءِ زَھرءَ ایرموش کنگ ءِ جہد ءَ اَت۔ انچوش آھانی چم بیبان ءِ سرءَ کپت اَنت دوئیناں یکپاریگہ وتی دپ بند کُت۔

جاسم ءَ دمانے ءَ وتی چم بیبان ءِ سرءَ سک دات اَنت ءُ چہ زَھرءَ وتی پادءَ زمین ءِ سرءَ جنان ءَ چہ اِدءَ شُت۔ نورناز ءَ وت ءَ ھمو داداشت ءُ چم ءَ جاسم ءِ رواجانی سرءَ سک دات اَنت۔ وھدے آچہ ھال ءَ درکپت ءُ کوٹی ءِ تہ ءَ پُترت سارتیں ساہ ءَ کشّ اِت ءُ دیم ءَ بیبان ءِ نیمگ ءَ ترّ اینت۔

''شرکُتگ کہ تو گوانکوءَ گوانک جتگ۔۔۔مات ءَ بلے من ءَ ھال نہ داتگ کہ من واب بیتگوں۔ ھیرتو بُرو وتی کاراں بہ گیشین۔۔۔من چاراں چے کنگ لوٹیت۔'' بے پسگگ ءَ بیبان ءَ وتی سرھَو ءَ سرینت ءُ دیم پہ چُلّ ءَ شُت۔

......☆......

''من ماھین ءِ ٹُکھانی کارت ءِ شوھاز ءَ اِتاں بلے من ءَ دست نہ کپت۔'' وتی کارجاہ ءِ کاگدانی چارگ ءِ وھد ءَ یکہ نگہ جاسم ءَ جُست کُت۔

''ھوں۔۔۔ھَو۔۔۔ھاں۔ کمے رندتر ءَ من شوھاز ءَ کناں گُڑا ترادیان ءَ۔''نورناز ءَ وتی پنچانی سرءَ رنگ مُشان ءَ پسّو دات۔

''ماھین ءِ برتھ سرٹیکفکٹ (پیدائش ءِ سند) ءَ گوں ھسپتال (نادرہ جاہ) ءِ کاگداں یکجاہ ءَ ایرَبہ کن تاں زلورت ءِ وھد ءَ شوھاز ءَ پریشانی مَہ بیت۔(دمانے ھاموشی ءَ رند) اَودِگہ گپّے!۔۔۔ماھین منی سنگت ءِ بچلوک ءِ ھمسروک اِنت ءُ آئی ءَ پَری چار ماھی ٹُکّہ جتگ۔۔۔پمشکا من ءَ کارت چارگی اَت تاں ماھین پش

مہ کپ ایت۔۔۔"

نورناز ءَ پہ نادلکشّی گن سارتے کشّ اِت۔ ھمے دمان ءَ کوٹی ءِ دروازگ ءِ دپ ءَ پادانی توارے چست بیت۔ دوئیناں وتی چم ھمانیمگ ءَ سک دات اَنت۔ بیبان گوں وابیں ماھین ءَ کوٹی ءِ تہ ءَ پُترگ ءَ اَت۔

ماھین ءَ گوانزگ ءَ واپینگ ءَ رند بیبان گوانزگ ءِ کش ءَ اُشتات پہ چنڈ ینگ ءَ۔ یگہ نگہ چم ءِ جاسم ءَ کپت اَنت کہ ھمائی ءِ نیمگ ءَ روک روک ءَ چارگ ءَ اَت۔ ھما دمان ءَ وتی پیشانگ ءِ کرچک کُت اَنت ءُ لُوٹ اِت ءِ چہ اِدءَ بِرَوت کہ جاسم ءِ توار ءَ گوں وتی پادءِ ھما نگو داشت اَنت۔

"نورناز!۔۔۔تو چہ ایشی ءَ جُست بہ کن، بلکیں ماھین ءِ کارت (card) ھمشی ءَ اِیر کُتگ اَنت۔"

بیبان گوں ھیرانی ءَ نورناز ءِ نیمگ ءَ چارگ ءَ اَت کہ آھم گوں ھجّبہ ئی ءَ ایشی ءِ نیمگ ءَ چاران اَت۔ بیبان ءَ چہ ھجالتی ءَ وتی سر جَھل کُت۔

"ھو۔۔۔ھاں۔۔۔بلکیں۔۔۔کباٹانی سیاکنگ ءِ وَھد ءَ چست ءِ کُتگ ءُ دگہ جاھے ءَ ایرءِ کُتگ۔" نورناز ءَ وتی ھجبہ ئی چیر دیان ءَ پسّو دات۔ بیبان اَنگت ھیران اَت کہ چے بگوشیت ءُ چے بہ کنت۔

"بیبان!۔۔۔تو بیا کمے بچار، باریں ماھین ءِ ھسپتال ءِ کاگد کجا نگوار اَنت۔" نورناز نوں تچکلک ءَ آئی ءَ گوشگ ءَ اَت۔ نورناز ءِ توار ءَ گوں آگوشئے وتی ھوش ءَ اتک۔ گوں بے ترک ءُ توار ءَ چہ وتی جاہ ءَ سُر اِت ءُ تھت ءِ کش ءَ ایریں میز ءِ دخل ءِ پچ کُت۔ لہتے کاگدانی چیر ءَ اسپتیں پیلکے ایر اَت۔ پیلک ءِ درکنگ ءَ رند نورناز ءِ دست ءَ ءِ دات ءُ وت شُت کوٹی ءِ یک کرّ ءَ اُشتات۔ آانگت ھمے سما کنگ ءَ اَت کہ جاسم ءِ دلگوش ھمائی ءِ نیمگ ءَ اِنت۔ تاں شرّیں ساھتے ءَ ودار ءَ رند بے کسی نیمگ ءَ چاران ءَ گوشگ ءَ لگ اِت:

"من چلّ ءَ رَواں، کارگیشینگی آں۔" ءُ چہ کوٹی ءَ درکپت۔

......☆......

پادءِ دوئیں بزگوشتانی سر ءَ جنگیں ٹُلّہ ءَ ماھین سک بے تاھیر کُتگ اَت ءُ شپ ءَ دم پہ ساھت ءَ گریوگ ءَ اَت۔ شپ ءِ اولی یک دو پاساں نورناز پاداَتک ءُ ماھین ءِ سَھر ءِ ینت بلے واب ءِ خمار ءَ سَھت ءُ دمان کُو چنڈگ ءَ اَت۔ اَنچوش جاسم ءِ چم پرائی ءَ کپت اَنت۔ ماھین ءِ چہ آئی ءِ دستاں پچ گپت ءُ گوشگ ءَ

لگّ اِت: "تو بُرو بُوپس۔۔۔من وَت اِیشی ءَ چار آں۔۔۔"

نورناز گوشئے ھمے گپّ ءِ ودار ءَ نشتگ اَت۔ دمانے ءَ رند وتی تھت ءِ سر ءَ شُت تچک بیت۔

ماھین ءَ وتی دوئیں دستاں زوران ءَ جاسم ہال ءَ سر بیت ءُ آئی ءَ وتی دست ءِ دل ءَ چنڈ ینگ ءُ تر ینگ ءَ لگّ اِت۔ کساس نیم ساھت ءَ تر ینگ تر ینگ ءَ ماھین ءِ دل واب ءَ شُت گُڑا کوٹی ءَ پُترت ءُ ماھین ءِ گوانزگ ءَ واپینت۔ گوانزگ ءَ چنڈ ینگ چنڈ ینگ ءَ وتی دل ءِ ھم واب ءَ شُت۔ کساس نیم ساھت ءَ رند یگہ نگہ چہ ماھین ءِ گریوگ ءِ بُرزیں توار ءَ جاہ سر اِت۔ وتی کشّ گورا چم ءِ شانک دات اَنت۔ نورناز واب اَت۔ زُوت زُوت ءَ پاداَتک ءُ چہ گوانزگ ءَ ماھین ءِ در کُت ءُ وتی دوئیں دستانی سر ءَ ایر ءِ کُت ءُ آئی ءِ سُر ینگ ءَ لگّ اِت۔

"داکتر ءَ وَ گوشتگ کہ چہ جان درد ءُ تپ ءِ درماناں زُوت واب کپ ایت بلے اِے وَسک بے تاھیر اِنت۔ گوشئے درمان ءِ جند کار نہ کنگ ءَ اَنت۔"

ماھین ءِ سَھر ینگ ءِ کوشست وھدے سوبمند نہ بیت گُڑا ماھین ءَ زوران چُل ءَ اَتک۔ شیر ءِ بوتلے ٹھینگ ءَ رند ماھین ءِ دپ ءَ ءِ دات۔ گوں لکیں پاداں ماھین ءَ شیرواریناں ءُ سر ینان بیت تاں دل ءِ واب ءَ شُت ءُ یک رندے پد ءَ وتی کوٹی ءَ اَتک ءُ ماھین ءِ گوانزگ ءَ واپینت۔

دراھیں شپ ءَ برے واب ءُ برے آگاھی ءَ گوازینان ءَ سُھب کہ بیت جان ءَ ءِ چہ بے وابی ءَ درد ءِ چست بیت۔ دمانے دل ءَ جیڑ اِت ءِ ءُ وتی کارجاہ ءَ رَوگ ءِ ارادہ ءِ مھتل کُت۔

مدامی رنگ ءَ وھدے ساھت نو ءَ بیبان سر بیت نورناز وتی کوٹی ءَ واب اَت بلے ماھین یک برے پد ءَ دوشیگیں رنگ ءَ گریوگ ءَ اَت ءُ جاسم ءَ آوتی دوئیں دستاں زُرتگ ہال ءَ ترّگ ءَ اَت۔

ماھین ءِ گریوگ ءِ توار ءَ بیبان ءِ دل ءَ تر لگے کُت۔ دل ءِ نہ لوٹگ ءَ اَت کہ جاسم ءِ دیم ءَ بِہ کپیت بلے چہ ماھین ءَ مجبور بیت ءُ شُت آئی ءِ دیم ءَ اُشتات ءُ بے آئی ءِ نیمگ ءَ چارگ ءَ وتی دست ءِ پہ ماھین ءِ زُورگ ءَ پچ ءِ کُت اَنت۔ جاسم ءَ ھم بے ترکگ ءَ ماھین آئی ءِ پچیں دستانی سر ءَ اِیر کُت۔

بیبان ءِ بگل ءَ آھگ ءَ گوں ماھین تاھیر گپت ءُ گریوگ ءِ بند کُت۔ جاسم ءَ وتی چیری لُنٹ گٹ

چیت اَنت ءُ وتی چم ءَ ماھین ءِ سرءَ سک دیان ءَ گوں جہلیں توارءَ گوشت: ''پادانی ھیال داری ءَ ءِ بہ کن زی مگرب ءَ ٹکّہ جتہ۔۔۔'' بیبان ءِ چم انچوش ماھین ءِ پادءِ بز گوشتانی سرءَ کپت اَنت ھیرانی بیت۔

''ابّو ووو۔۔۔ٹکہ ءِ جاہ وَ شُونز تَرّ اِتگ۔۔۔شما برپ نہ جتہ؟؟؟'' جاسم ھم گُرّ اِتگ اَت کہ چدءُ پیش آئی ءَ ھم اِے نیمگ ءَ دلگوش نہ داتگ اَت۔ ''بزاں پمشکا دو شیگلینیں گریوگ ءَ اِنت۔۔۔'' گوں وت ءَ الوت کنان اَت کہ چم ءَ بیبان ءَ کپت اَنت کہ وتی جُست ءِ پسّو ءِ ودارءَ آئی ءِ ٹیلگاں پُرسگ ءَ اَت۔ گوں ھجالتی ءَ دراہینت ءَ:

''انّاں! برپ نہ جتگ۔۔۔'' اِشکُنگ ءَ گوں بیبان ءَ آھانگو یلا دات ءُ دیم پہ چُلّ ءَ شُت۔ آ تہنا ہال ءَ اُشتا تگ گٹ چنگ ءَ اَت کہ ھمے درگت ءَ بیبان چہ چُلّ ءَ درکپت۔ آئی ءَ یک نیمگے ءَ ماھین بگل ءَ اَت ءُ دومی نیمگ ءَ رَودے ءِ تہ ءَ برپ ءَ دست ءَ اَت۔ جاسم ءَ چہ آئی ءِ دست ءَ برپ ءِ رود چَپ گپت۔ دمانے جاسم ءِ نیمگ ءَ کشک ءَ چارگ ءَ رند آ گوں ماھین ءَ نزیکیں صوفہ ءِ سرءَ نشت۔ جاسم رودءَ زوران آئی ءِ دیم ءَ اَتک اُشتات۔ ماھین ءَ وتی کُٹّ ءَ واپینگ ءَ رند ٹکّہ ءِ جاہ ءَ برپ مشگ ءَ لگ اِت۔ برپ ءِ سارتی ءَ گوں ماھین ءَ دوبر گریوگ بنا کُت۔ آ ماھین ءِ پیشانُوگ ءَ چُکّان اِنگو چہ بوتل ءَ شیر دیان اَت ءُ آنگو ٹکّہ ءِ جاہ ءَ برپ جنان اَت۔ برپ ءِ جنگ ءَ انچوش ھلاس کُت ماھین ءِ دل واب ءَ شُت۔

اِے ساھت ءَ جاسم دیم ءِ صوفہ ءِ سرءَ نشتگ انگو گیاسگ ءَ اَت ءَ آنگو ایشانی نیمگ ءَ چارگ ءَ اَت۔ بیبان ءَ آئی ءِ چارگ ءِ سما اَت بلے وت ءَ بے دلگوش ءَ کُتگ اَت۔

''چُل ءِ کباٹ ءَ سیاھیں بامے اِیر اِنت۔ اگاں بیارئے بہ دئے پادءَ جناں، انشاءاللہ زُوت آرام گر اِیت۔'' بیبان گوں جہلیں توارءَ گوشگ ءَ اَت۔

جاسم گوشئے چہ آئی ءِ نیمگ ءَ چیزے گوشگ ءِ ودارءَ نشتگ اَت ھما دمان ءَ چہ وتی جاہ ءَ پادا تک ءُ دیم پہ چُلّ ءَ شُت۔ بیبان ءَ گن سارتے کشّ اِت ءُ گوں وتی سریگ ءِ بُش ءَ ماھین ءِ پادءِ ترّیں بز گوشتاں ھُشک کنگ ءَ لگّ اَت۔ کمے دیرءَ رند جاسم گوں بام ءَ آئی ءِ دیم ءَ اُشتوک اَت۔

بیبان ءَ چہ آئی ءَ بام زُرت ءُ ماھین ءِ پاداں مُشگ ءَ لگّ اِت۔ بام ءِ مُشگ ءَ رند بے جاسم ءِ نیمگ ءَ

چارگ ءَ کہ انگت ھم آئی ءِ دیم ءَ اُشتا تگ اَت، پادا تک ءُ دیم پہ آھانی کوٹی ءَ شُت۔

ماھین ءَ گوانزگ ءَ واپینگ ءَ پد چم ءَ کوٹی ءِ نیمگ ءَ شانک دات اَنت۔ نورناز تھت ءِ سرءَ بے سُدّ ءُ سماہ ءَ تچک اَت۔ دمانے نورناز ءِ نیمگ ءَ چاران بیت ءُ پدءَ چہ کوٹی ءَ درکپت۔

''ھو دوشی دوسے رندءَ درمان داتہ بلے پدءَ ھم درائیں شپ ءَ بے تاھیر بیتگ ءُ گریتگ ءَ۔ ھیر! من چاراں یَہ وھدے ماھین ءَ گوں درماناں زورآں کارآں۔'' جاسم گوانکو ءِ سرءَ گوں کسّے ءَ گپّہ اَت۔ بیبان چہ آئی ءِ دیم ءَ گوزان چُلّ ءَ سر بیت۔

گوانکو ءِ ایر کنگ ءَ رند جاسم ءِ سر تر کگ ءَ اَت کہ پیسریگیں شپ ءَ کارجاہ ءِ کارانی سوب ءَ بے واب بیتگ اَت ءُ دوشی ماھین ءِ سوب ءَ۔ بے وابی ءَ جان ءَ سک دردءَ اَت۔ آ وتی سرءَ پرنچان کوٹی ءَ سر بیت۔

نورناز تھت ءِ سرءَ انچوش وپتگ اَت کہ دگہ مردمے ءِ تھت ءِ سرءَ وپسگ ءِ جاہ نیست اَت۔ دمانے آ نورناز ءِ نیمگ ءَ چاران بیت ءُ وتی سرجاہ ءَ چہ تھت ءَ چست کُت ءُ گوانزگ ءِ دومی نیمگ ءَ چگل ءَ دات ءُ دمانے ءَ رند ھما نیمگ ءَ شُت ءُ قالین ءِ سرءَ تچک بیت ءُ دل ءَ واب ءَ دات۔ تاں دو ساھت ءَ بے سُد ءُ سما وپسگ ءَ رند ماھین ءِ پسک پسک کنگ ءِ توارءَ گوشاں کپت اَنت۔

جاسم ءَ وتی چمانی پچ کنگ ءِ جُھد کُت بلے سرءِ دردءَ نیشت۔ پہ زُور وتی چم ءَ پچ کُت اَنت کہ یکّہ نگہ چم ءَ نورناز ءِ سرءَ کپت اَنت کہ اِے ساھت ءَ گوانزگ ءِ دیم ءَ اُشتا تگ اَت۔ نورناز ءِ گندگ ءَ گوں دل ءَ دلجم بیت ءُ وتی سرءَ پدءَ سرجاہ ءِ سرءَ دور دات۔ دمانے ءَ رند ھیال ءَ اَتک کہ من وَ درمان دو ساھت پیسر داتگ وتی چم ءَ دوبر پچ کُت اَنت ءُ نورناز ءِ نیمگ ءَ چاران بیت تاں آئی ءَ مہ کن بہ کنت بلے آئی ءَ مزنیں برنجی اِستان گون اَت ءُ دوبر پُر کنان ءَ ماھین ءَ مان ریچگ ءَ اَت ءُ ماھین درمان ءَ وران گریوگ ءَ اَت۔ اول ءَ ھچ سرءَ پر نہ بیت بلے دمانے ءَ رند چم ءَ درمان ءِ بوتل ءِ سرءَ کپت اَنت کہ نوں نورناز ءَ میز ءِ سرءَ ایر کُتگ اَت ءُ ماھین ءِ دپ ءَ سپا کنگ ءَ اَت۔

''اِے چونیں درمانے۔۔۔درمانانی گرگ ءِ وھد ءَ من وَ نہ زُرتگ؟'' چہ وتی جندءَ جُست کنان ءَ گوشئے یکپاریگ ءَ ھوش ءَ اَتک نشت۔ نورناز ءِ چم انچوش پر آئی ءَ کپت اَنت سٹّ ءَ کُت ءُ گوں دراتلگیں چماں

آئی ءِ نیمگہ چاران بیت۔ جاسم ءِ چم انگت ءَ درمان ءِ بوتل ءِ سرءَ سکّ اَتنت۔

''اِے جان درد ءِ درمانے دو شیگینیں بےواب بیتہ پمشکا۔'' نورناز ءَ وتی پریشانی چیر دیان ءَ الوت کُت۔

''پیش ئے دار۔۔۔'' جاسم ءَ وتی دست درمان ءِ نیمگ ءَ شار اِت۔ پہ نادلکشّی نورناز ءَ درمان ءِ بوتل چست کُت ءُ جاسم ءِ دستّ ءَ دات۔

''کف سیرپ (کُلّگ ءِ درمان)؟ ماھین ءَ کُلّگ وَ نہ اِنت۔۔۔ترا کئیءَ گوشتہ کہ چُکّاں دوپُر مزنیں اِستان ءِ دَ ینت؟'' جاسم ءِ گالوارسک تُرندات آ گوں ھیرانی ءَ جُست ءَ اَت۔

نورناز کہ چہ پیسر ءَ پریشان اَت نوں پیشانوگ ءَ ئے ھید ےءَ سِٹ اِتگ اَت۔ آئی ءَ زانتگہ کہ جاسم ءَ ژوت پسّو مہ رسیت آ زَھر ءَ پُرّ بیت پمشکا ژوت گوشگ ءَ لگ اِت:

''مم۔۔۔منی۔۔۔دزگھاریں ڈاکترے ءَ گوشتہ کہ چُک اَگں چہ درد ءَ مہ وپسیت ءُ بےتاھیر بیت اِے درمان ءَ دات ئے کن ئے۔پپ۔۔پمش۔۔۔''

جاسم ءِ مجگ ترّگ ءَ اَت۔ ھما درمان ءَ چہ وتی جاہ ءَ پاداَتک ءُ وتی دستی گوانکو ئے چہ میز ءِ سرءَ چست ئے کُت ءُ چہ کوٹی ءَ در کپت۔

......☆......

بیگاہ ءِ ساھت شش ءَ انچوش بیبان ءَ وتی سرجمیں روچ ءِ کارھلاس کُت اَنت کہ نوں پہ لوگ ءَ درِبہ کپیت، جاسم ءِ مات پت لوگ ءِ تہ ءَ پُترت اَنت ءُ انگت آ نہ نشتگ اَتنت ھما دمان ءَ نورناز ءِ مات ءُ پت ھم سر بیت اَنت۔ درائینانی دیم ءِ سرءَ پگرے تالان اَت۔ اِے چارینانی یکپاریگ ءَ لوگ ءَ سربیگ ءَ بیبان ھیران اَت کہ چد ءُ پیشتر ھچبر اِے وڑ نہ بیتگ کہ اِے ڈرست یکپاریگ ءَ بےسھیگ کنگ ءَ بیا اَنت۔ آئی ءَ وتی لوگ ءَ رَوگ ءِ ارادہ مھتل کُت کہ بلکیں نورناز ءَ اِد ءَ کارےبہ کپیت۔ پد ءَ مہمانانی جوڑی کنگ ءَ انچوش آھانی دیم ءَ اَتک اُشتات۔ جاسم ءِ پت ءِ چم انچوش پر آئی ءَ کپت اَنت ءُ گندگ ءَ گوں ترندک ءَ گوشگ ءَ لگّ اِت:

''بُرو جاسم ءَ توار کن۔۔۔''

بے چیزے گوشگ ءَ آئی ءَ وتی سرھو ءَ سرُ ینت ءُ ھما دمان ءَ دیم پہ جاسم ءِ کوٹی ءَ شُت۔ در ءِ دپ ءَ اُشتگ

ءَ پد دَرے ئے سست سُست ءَ ٹکّ اِت کہ بلکیں چہ توک ءَ کڑی مہ بیت بلے ھمے درگت ءَ چہ توکی نیمگ ءَ نورناز ءُ ماھین ءِ یکپاریگ ءَ گریوگ ءِ توار چست بیت۔ آئی ءَ ھچ سرکپچ نہ وارت ءُ دوبر دَر ءِ جنگ ءَ لگّ اِت بلے نوں جاسم ءِ جاک ءِ توار ھم گوں گریوگ ءِ تواراں گوشاں کپگ ءَ اَت۔

چہ پریشانی ءَ وتی دست ئے پہ دَر ءِ ٹلگ ءَ داشت اَنت بلے یگہ نگہ جاسم ءِ پت ءِ ترندی ءِ ترانگ ءَ کپت۔ پہ ناکامی درواز گ ءَ انچوش جنگ ءَ لگّ ات گوشئے دَستاں ساہ مان ئے مہ بیت۔ تاں دیر ءَ بید ءِ چہ گریوگ ءُ جاک ءِ تواراں دگہ ھچ پسّو ئے نہ رس اِت۔ گوں ترس لرز ءَ وتی در ءِ ٹلگ ئے ترندتر کُت ءُ بُرزیں توار ءَ گوں گوشگ ءَ لگّ ات: ''واجہ جاسم ءِ پت اَتکہ، آئی ءَ لوٹگ ءَ اِنت۔۔۔''

دومی بر ءِ توار ءَ کڑی چہ توکی نیمگ ءَ پچ کنگ بیت۔ آئی ءَ وت ءَ چہ درواز گ ءِ پُشت ءَ کمے ھمانگوشتر کنزینت۔

دمانے ءَ رند نورناز گوں گریتگیں چماں چہ کوٹی ءَ در کپت ءُ جاسم گوں ماھین ءَ آئی ءِ پُشت ءَ دَراَتک۔ جاسم ءِ دیم ھم چہ زَھر ءَ زرد ءُ سہر ترّگ ءَ اَت۔ بیبان گوں سُستیں گاماں ایشانی پُشت ءَ رَوان بیت ءُ ھال ءَ سربیگ ءَ رند یک کرّے ءَ چہ ایشاں کمے گستاشُت اُشتات۔

جاسم ءِ پت ءِ چم انچوش جاسم ءِ سرءَ کپت اَنت، آئی ءِ نزیک ءَ اَتک ءُ گوں گرانیں توار ءَ گوشگ ئے بنا کُت۔

''ہاں بچا!۔۔۔ھال کن نوں، چے گپّے؟ پرچیا گوں وت ءَ تو ماراھم پریشان کُتہ۔۔۔؟''

جاسم کہ انگت زَھر ءَ پُر اَت چہ پت ءِ گپ ءَ وتی زَھری ئے اَیرموش کُت۔ دمانے ءَ رند پت ءِ نیمگ ءَ چاران ءَ گوشگ ءَ لگّ اِت:

''آئی ایم سوری (پہِل بِہ کن ئے) بابا کہ منی سوب ءَ شما درست پریشان بیت ئے۔۔۔''

پد ءَ دمانے گوں بےتواری ءَ درستینانی نیمگ ءَ وتی چمّاں شانک دَیان ءَ گن سارتے کش اِت ئے ءُ پد ءَ وتی لُنٹ ءَ گنٹ چنان ءَ شنکیں گُٹ ئے سپا کُت ءُ گوشگ ءَ لگّ اِت:

''بیت کنت کہ شمئے دل ءَ اِے چوشیں بلائیں جیڑہ یے مہ بیت۔۔۔ بلے انچوش کہ اِے ساھت ءَ شما

http://baask.com/literature

چاریں پہ وتی چکّاں پریشان اِت منی ھم جیڑا منی چُک اِنت۔۔۔"

جاسم ءِ مات کہ انگت چہ ایشاں پُشت ءَ اُشتا تگ اَت۔ گوں ھیرانی ءَ دیم ءَ کَیت ءُ دراھین اِیت:

"چے متلب؟؟؟ چون اِنت تئی چُکّ ءَ؟ بیلا چے بیتگ ءِ زاناں۔۔۔"

"اوہ! آئی سی۔۔۔ بزاں شما وداریگ اَت ئے کہ منی چُکّ ءَ چیزے بہ بیت نوں من شمارا سھیگ بہ کن آں۔ انچوش اِنت؟" آئی ءَ پہ تنز دراھینت۔

"جاسم! اِے چونیں گپّے تو کنگ ءَ ئے۔۔۔ تچک ءَ بگوش چے بیتہ۔" پت ءِ ترندیں گالوارءَ جاسم ءَ وتی ترندی ایرموش کُت ءُ گوں جھلیں توارءَ دراھینت: "بابا! اِے جنین منی زندگی ءَ پر چیا یارگ بیتگ؟ من ءَ وَ ایشی ءِ زلورت نہ بیتگ۔۔۔" درستیں ھُشک ءُ ھیرانی ءَ برے جاسم ءُ برے نورناز ءَ چاران بیت اَنت۔

آئی ءَ وتی گپّ دیم ءَ بران گوشت: "زاناں! من شمارا نہ گوشتگ کہ من ءَ جنینے ءِ زلورت نیست؟

اگاں زلورت اَست گُڑا ایوکا منی چُک ءِ مات ءِ کہ من ستر زٔ وربہ جن آں۔۔۔ آئی ءِ مات ءِ جاہ ءَ ھچبر گپت نہ کن آں۔۔۔" جاسم ءِ توارسک درد یگ اَت۔

"جاسم! ابّا وتی مجگ ءَ سارت کن۔" مات ءَ وتی دست جاسم ءِ سرءَ مُشان ءَ گوں مھروانیں تبے ءَ دراھینت۔

"ماتی!۔۔۔ تو نہ گوشگہ کہ نورناز منی چُک ءِ مات بیگ ءِ شرط ءِ سرءَ راز یگ اِنت؟

من آئی ءِ سرءَ زُلم وَ نہ کُتگ۔۔۔ یا پہ زٔورمن اِے زمہ واری آئی ءِ سرءَ نہ لڈّ اِتگ، گُڑا پر چیا آ گوں مارا چوش کنگ ءَ اِنت؟"

"جاسم، منی چو!۔۔۔ بلکیں انچیں گپے اَست کہ تو نہ پھمگ ءَ ئے؟" نورناز ءِ مات ءَ ایشانی گپ ءِ میان ءَ ھبرمان دَنت۔ جاسم ءَ وتی چکّ وسّوگ ءِ نیمگ ءَ ترینت۔

"چونیں گپے کہ من ئی نہ پھمگ ءَ یاں؟ منی تر من گونڈو ے نیاں۔۔۔ نئیکہ کورے آں۔۔۔ منی چُک اِے ساھت ءَ تئی جنک ءِ زمہ واری یے بلے چون آ وتی زمہ واری ءَ پورا کنگ ءَ اِنت من پہ شری گندگ ءَ یاں (گوں ترندیں گالوار ءَ) تروھل! منی جند ءَ تُوری ھرداہیں کارے کپیت ھر کجا بہ رَواں لوگ ءَ ھال دَیاں

رَواں تاں کسے منی پُشت ءَ پریشان مہ بیت بلے تئی چُکّ۔۔۔ تئی چُک چہ من ءَ چیر تئی لوگ ءَ شپ گوازین ایت ءُ ھاس ھما وھد ءَ کہ منی جندلوگ ءَ مہ بیت، ایشی ءَ من چے سرپد بہ باں؟

(دمانے ھاموشی ءَ پد) شر اِے گپّہ بل۔۔۔ تو بگوش تو ھم منّوک بیتگ ئے کہ تئی جنک منی چُک ءِ مات بیبت گُڑا اِے چونیں ماتے کہ وتی چُک ءَ انچیں درمانے بہ دَنت کہ پہ آئی ءِ نازرکیں روتاں شرمہ بیت ءُ دیم ترءَ تاوان ءِ دات بہ کنت؟۔۔۔ تو ھم چُک رودینتگ۔۔۔ کدی چوش بیتگ کہ تئی چُک ءِ دردترا پہ تاھیری ءَ وپسگ ءَ بلّیت؟۔۔۔ تروھل! من چوشیں جنین ءَ چون بہ کن آں کہ منی زندگی ءَ پہ چُک ءَ ھواراِنت ءَ پہ ھمے چُکّ ءَ آئی ءِ دل ءَ کلھو کے ھم جاہ نیست؟"

جاسم ءِ گپّاں گوں نورناز ءِ مات ءُ پت دوئیں پریشان بیت اَنت۔ جاسم ءِ مات ءِ چم پہ نورناز ءَ سک اَتنت کہ چہ گریوگ ءَ رندنوں ھلگگ ءَ اَت۔ "جاسم ابّا!۔۔۔ اِے پسلہ دمانے ءَ کنگ ءِ نہ اَنت۔۔۔ گوں سارتیں دلے ءَ پگر بہ جن کہ نورناز ءَ نوکی سیمی ماہ اِنت تئی زندگی ءَ اَتکہ۔۔۔ چد ءُ پیش آئی ءَ کدی چوشیں زندگی واب ءَ ھم نہ دیستگ۔۔۔ کمے وھد ءِ بہ دئے تو وت گندئے کہ چتو آ تئیگ ءُ تئی چکّ ءِ زلورتاں سرپد بیت۔۔۔"

"بابا! منیگ ءُ منی چُک ءِ زندگی ءِ زلورت یکّین اِنت۔ ماھین ءِ مات کہ چہ وت ءَ گیش ماھین ءِ پگر ءَ بہ کنت چہ وت ءَ پیش ماھین ءِ زلورت ءَ بہ زانت۔۔۔ چد ءُ گیشتر نے منی لوٹ اِنت نے منی زلورت۔"

"جاسم جان! تو وتی دل ءَ پریشان مہ کن۔۔۔ اِے ردی مئے بیتگ کہ ما نورناز ءَ چُک ءِ سارسنبال سوج نہ داتگ اِیں۔۔۔ بلے باور بہ کن نوں چُوش نہ بیت اِنت۔۔۔ ما وت سرجمیں چیزاں نورناز ءَ سوج دَئیں۔۔۔"

جاسم ءَ وتی ترندی ایرموش کنان ءَ دراھینت:

"ماتی! ۔۔۔ راستے کہ شما ایشی ءَ دگرے چُک ءِ سارسنبال ءَ سوج دات کن ئے۔۔۔ بلے پہ دگرے ءِ چُک ءَ آئی ءِ بے مھریں دل ءَ مھر چہ کجا کارئے مان کن ئے؟۔۔۔ آ مھرے کہ بے زبانے ءِ درداں مار اِت بہ کنت ءُ وتی وشیں واب ءَ پہ دگر ءِ چُک ءِ تاھیری ءَ کُربان کُت بہ کنت۔۔۔"

جاسم ءِ چم بیابان ءِ سرءَ سک اَتنت ءُ دل ءَ ئے گریوگ ءَ اَت۔

......☆......

10جون2015

سِنگدل

سُہب ءَ ھمر وچی وَھد ءَ آ چہ جند ءِ بازار ءَ در کپت ءُ دیم پہ لالی ءِ بازار ءَ آئی ءِ زورگ ءَ سر بیت، چہ لالی ءِ لوگ ءَ دَہ لوگ پیسر ءَ بومے چست بیت کہ دوشی لالی ءِ نیچ جنگ بیتگ۔

اِے بدیں ھال ءِ اِشکُنگ ءَ گوں جان ءَ ئے درھگے ءَ گپت ءُ چمانی دیم ءَ تہاری ءَ مانشانت۔ آئی ءَ وتی گام چہ دیم ءَ رَوگ ءَ داشت اَنت۔ گوں بے تاھیریں دل ءَ جیڑ اِت ئے کہ نوں چے بہ کنت ءُ کجام دیم ءَ بہ رَوت۔ وتی کش گور ءَ چارگ ءَ رندنزیکیں لوگے ءِ دیوال ءَ گوں تکا بیت۔ تاں شرّیں ساھتے ءَ ھمے دیوال ءَ گوں ڈکّ دیان ءَ وتی پادانی زِکت ئے چکّاس اِت ءُ دلجم بیگ ءَ رند چہ دیوال ءَ وت ءَ دیرے ئے کُت۔

کموکے گام جنگ ءَ رند راہ ءِ سرءَ اُشتات ءُ وتی چم ئِے چپ ءُ چاگرد ءَ شانک دات اَنت۔ ھوٹل،

دُکّان، وانگ جاہ، پٹرول پمپ ڈرست پچ اَتنت۔ میتگ ءَ مھلوک ءِ رَوّ آمد امی رَنگ ءَ اَت۔ آئی ءَ وتی چم آسمان ءَ سک داتنت۔ نیلگیں آزمان ءَ اسپیتیں جمبر چو پڑشے ءِ رنگ ءَ تالان اَتنت۔ بالی مرگ ھم مدامی رنگ ءَ پہ لاپ ءِ شوھاز ءَ چہ یک نیمگے ءَ بال کنان ءُ دیم پہ دومی نیمگ ءَ روان اَتنت ءُ بالی گراب ھم چو تیرے ءَ دیم پہ وتی منزل ءَ روان اَتنت۔

"اِے وَ درست ھما پیم ءَ اَنت کہ پیسر ءَ بیتگ اَنت۔ ایشانی جاور پرچہ بدل نہ بیتگ اَنت؟" گوں وت ءَ جیڑان ءَ دل ءَ ئے مُہر داشت ءُ دیم پہ بسانی اُوشت جاہ ءَ روان بیت۔ بس ءِ اُوشت جاہ ءَ کار جاہ ءَ بروکیں ھمک بسے اَتک بلے مساپرانی شُلوک بیگ ءِ سوب ءَ اِے اُوشت جاہ ءَ نہ اُشتات ءُ دیم پہ وتی منزل ءَ روان بیت۔ آئی ءَ گوں نا اُمیتیں دلے ءَ وت ءَ ھمے اُوشت جاہ ءِ پُشتی دیوال ءَ گوں تکا دات۔

تاں شرّیں ساھتے ءَ ودار کنگ ءَ رند یک کُھنیں ءُ کسانوکیں بسے آئی ءِ نزیک ءَ اَتک اوشتات۔ چہ مہلوک ءِ بازی ءَ بس یک کش اَت۔ کلینڈر ءِ چم انچوش پر آئی ءَ کپت اَنت توارے ئے جت:

"ماسی۔۔۔ اوماسی!۔۔۔ بیا سر بہ کپ، پُشت ءَ دِگہ بس نیست۔"

کلینڈر ءَ پہ آئی ءَ بس ءِ دیمی دروازگ ءِ پدانک ءِ سرءَ جاھے گیشینت۔ آئی ءَ ھم مَڑا نہ کت ءُ ھانگوشُت اوشتات۔ گوں دروازگ ءِ درنجوک ءَ وت ءَ مُہر ئے داشت۔ سرئے بس ءِ توک ءَ اَت ءُ پادئے پدانکے ءِ سرءَ۔ چہ پدانک ءَ ھما نگُشتر سندلیانی سرءَ نشتگیں بلّوماتون ءَ اَبید زرگل ءُ شھزادی ءِ چم ھم پر آئی ءَ کپت اَنت کہ آئی ءِ کُھنیں پچّا یاروک اَتنت۔ بلکیں آئی ءَ ھم آسَہیں دیست اَنت بلے وتی چم ئے چہ بس ءَ ڈنّ سک دات اَنت۔ آھاں وھدے دیست کہ اِے آھانی نیمگ ءَ چک نہ تریںگ ءُ نہ چارگ ءَ اِنت گوں یک دومی ءَ الوت ءَ لگ اِتنت:

"ایشی ءِ وَ گھاریں دزگھار ءِ نیچ جنگ بیتہ۔۔۔ اِے زاناں! پُرساں نہ شُتہ؟"

"اِے کُج ءَ رَوت، سکیں سنگدلے۔۔۔ ھچ کسی وشّی ءُ سکّی ءَ گون نہ بیت اِنت۔۔۔"

"پیسر ءَ وَ چوش نہ بیتگ۔۔۔ بلے گندگ ءَ مروچاں اِے وتیگاں نہ اِنت۔"

کساس نیم ساھت ءَ پروشت ءُ پروشیں راھانی سرءَ لُڈّان بس وَھدے آئی ءِ منزل ءِ نزیک ءَ

سر بیت۔ آئی ءَ بس ءِ دَرجت پہ بس ءِ اُوشتار ینگ ءَ۔ چہ بس ءَ ایر کپگ ءَ رند چہ مزنیں سڑک ءَ گوزان آ یک مزنیں میتگے ءَ سر بیت۔

اِے زرّ دارنی میتگے اَت کہ اِدءَ ھمک لوگے ھمنچو شاھگان ءُ پراہ اَت کہ لوگ ءِ یک کُنڈ ءِ مردم ءَ دومی کُنڈ ءِ مردم ءِ ھال مالوم نہ اَت۔ اِدءِ مردمانی گورا زندگی ءِ ھمک آسراتی یےاَست اَت بلے کس ءَ گوں دومی ءِ کارءَ کار نیست اَت۔ ھر کسی وتی دنیا اَت بلے ھما مردم کہ ایشانی لوگاں نوکر اَتنت آ ھاں سرجمیں دنیا ءِ ھال گون اَت۔ پمشکا آئی ءَ اِے نوکرتُری وَتیگ بہ بنت یا درآمد ھچ دوست نہ اَتنت۔ آئی ءِ گلگ مدام ھمیش اَت کہ نوکر ءَ بید ءِ چہ دگرانی پُتینکانی پٹّگ، اَندری گپانی شنگ کنگ ءُ دگرانی آزگیں ٹپانی کُد ینگ ءَ دِگہ کار نیست۔

چہ ھمر دیں لوگانی مزنیں دروازگانی دَپ ءَ گوزان ءَ وَھدے آ وتی کاربانک ءِ لوگ ءَ سر بیت، ڈنّی دروازگ پچ اَت ءُ تاں چم شُت کمپان ءَ گندگ ءَ کس نیست اَت۔ اِنگو آنگو چارگ ءَ رند آ تچکلک ءَ چُلّ ءَ پُترت۔ چُل ءِ پاٹّی ءِ سرءَ دوشی گراسگین ءُ وارتگیں سرجمیں اِیراناں اَبید ناشتہ ءَ کارمرز نُگتگیں اِیران ھم سرچُ اَتنت۔

آئی ءَ بےدم ءِ پُر کنگ ءَ اِیرانانی مُشگ ءُ شودگ بناکُت۔ ھما کارے کہ مدام آئی ءَ تاں ساھتے ءَ گیش ءَ ھلاس کُتگ اَت مروچی زُوتّر ھلاس کنگ ءَ اَت، گوشئے دستانی سرءَ مشینے بستگ۔ آئی ءَ اِیرانانی مشگ ءَ رند چُلّ ءِ سپاکنگ بناکُت۔

چُل ءِ کارانی گیشنگ ءَ پد وھدے کمپان ءَ اَتک پہ شُشتگیں گُدانی تاپ ءَ دَیگ ءَ لوگ ءِ درستیں نوکر دَرچک ءِ ساھگ ءَ نشتگ گندیم ءُ برنجی دان گیچگ ءَ اَتنت۔ آئی ءَ یک نزرے آھانی نیمگہ چار اِت ءُ وتی دلگوش ءَ گُدانی تاپ ءَ دیگ ءَ دات۔

درستانی چم پرآئی ءَ سک اَتنت بلے کس ءَ ھمّت نہ کُت کہ چہ آئی ءَ جُستے بہ کنت۔ سرزائرءَ درست گوں وتی کارءَ دلگوش اَتنت بلے چم گوں یک دومی ءَ تران کنان اَتنت ءُ درستانی سرھال ھما اَت۔

بازیناں گوشت کہ بلکیں آ انگتہ سھیگ نہ اِنت ءُ بازیناں گوشت کہ مروچاں آ سھیگ ھم بیت کسے ءَ کمار

نہ کنت۔ گوں بے ترک ءِ توارءَ وتی کارانی سرجم کنگ ءَ پد وھدے آشُت کنوَر ءِ شرکنگ ءَ چہ میانجی ہال ءَ ھیری ءِ توارے گوشاں کپت اَنت:

''بانُک!۔۔۔ کارے زانئے ماسی لالی ءِ نچ گوں ماسی دُرّھاتون ءِ نچّ ءَ ھمراہ بیتہ۔۔۔ پیریناں راست گوشتہ۔ کُنی بینی۔۔۔ وَھدے چُک دُزّی ءِ زرّاں لوگاں کار اَنت ءُ دَینت وروک اِش ھجبر جُست نہ کن اَنت کہ چہ کجا یارتگ، نوں کہ وتی بدیں کارانی دیناں جنگ بنت، ہند اَنت موتک جَن اَنت۔۔۔''

ھیری ءِ تیرپچیں گپاں آئی ءَ وتی لُنٹ گٹ چیت۔ پیمازانی بُرّگ ءِ وھد ءَ چہ بے دلگوشی ءَ کارچ ءِ زِہ لنلگ ءَ ءَ مان اَتک۔ ھوناں پیپژار بست۔ بلے انگت آئی ءِ دلگوش لنلک ءِ نیمگ ءَ نہ شُت۔ آ زُوت زُوت ءَ پیمازاں بُرگ ءَ اَت ءُ پیمازانی تیز آپ لنلگ ءِ ٹپ ءِ سرءَ رِچان ءُ تر ندیں سوچکے پاد کنگ ءَ اَت۔ بلے آئی ءَ اِے سوچک سَگّ اِت تاں دل ءِ سوچک ءَ کمتر بہ ترینیت۔

شریں دمانے ءَ رند چم ءَ پیمازانی سرءَ کپت اَنت کہ نوں ھون ءَ گوں سُھرترّ اِتگ اَتنت۔ آئی ءَ گوں تُرس لرزءَ وتی کش گورا چار اِت کہ بلکیں کسے اَست بلے انگتہ اُودءَ ھچ کس نیست اَت۔

وتی دل ءَ شُگّر ءِ گپت ءُ بُر اِتگیں پیمازدان پالایوکے ءِ توک ءَ مان کنان ءَ نل ءِ چیر ءَ ءِ دات۔

پیمازانی شودگ ءَ رند وتی لنلگ ءِ ھم نل ءِ چیر ءَ ءِ دات۔ ھون گوں آپ ءَ ھوار گار بوان اَت۔ آئی ءَ نل بند کُت ءُ دمانے لنلگ ءَ روک روک ءَ چاران بیت۔ ھون ءِ رِچگ آئی ءِ دل ءَ تاھیر دَیگ ءَ اَت۔ آئی ءَ لوٹ اِت کہ ھمنچو ھون بہ رِچیت کہ آ سرءَ جان ءِ تہ ءَ پٹے ھون ھم پش مہ کپیت۔ بلے اِے وھد ءَ آ چُشّیں جاھے ءَ نہ اَت کہ وتی دل ءِ واھگ ءَ پورا کُت بہ کنت۔ پہ ناکامیں دلے ءَ لنلگ ءِ پد ءَ نل ءِ چیر ءَ دات۔

ھمے دمان ءَ ھیری ءِ براز تک ھسنوک پہ کارے ءَ چُل ءِ توک ءَ پُتر ات ءُ چم ءِ پر آئی ءَ کپت اَنت ءُ آئی ءِ کش ءَ اَتک اُشتات اَنچوش چم ءِ پر آئی ءِ لنلگ ءَ کپت اَنت ھچکہ بیت ءُ گوں ھیرانی ءَ گوشگ ءَ لگّ اِت:

''اَبّو! ماسی دُرّھاتون! تئی لنلگ وَباز بُر اِتگ۔۔۔ کاراں یلا بہ دئے بیا درمان ءِ پر بہ کن دگہ اِے ٹپ وَسک ھراب بیت اِنت۔۔۔''

بلے آ ئنہ لوٹگ ءَ اَت کہ اِے ٹپ وش بِبیت :

''اِن۔۔۔اِن۔۔۔نّاں۔۔۔اِے انّوں شر بیت اِنت۔'' آ ئی ءَ پہ ئنہ دلکشّی دراہینت۔

''بدار من بانُک ءَ توار کناں کایاں۔۔۔'' ھسنوک بے آئی ءِ اِشکُنگ ءَ تچانی ءَ چہ چُل ءَ در کپت ءُ دمانے ءَ رند بانک مرجان ءُ ھیری ءِ ھمراہی ءَ چُلّ ءَ سر بیت۔

''اوہ!۔۔۔تئی لنگک ءِ ٹپ وَ سک جُہل اِنت۔۔۔ھسنوک! بُر و چہ منی اَوتاگ (کوٹی) ءَ درمانانی ڈبّوک ءَ بیار۔۔۔اِے زٗوت سُہر یں درمان جنگ ءُ پٹّی کنگ لوٹیت دگہ اِے وَ سر جمیں دست ءَ درّد دَنت۔۔۔''

''ھَو بانُک! اَنچش اِنت۔۔۔ ماسی دُرّھا تون وَ سہیگ اِنت کہ پاری مئے بازار ءَ نازک نامی جنینے چہ دست ءِ شُومّک ءَ بیران بیتگ۔ مردم گوشنت لنگک ءے پاداتکہ بیتہ ءُ چہ لنگک ءِ زَھر ءَ سر جمیں دَست ءَ شُومّک (سرطان) ءَ گپتگ ءُ رند ءَ سر جمیں بالاد ءَ ءِ پتائیتگ۔'' ھیری ءَ نوکیں ھالے سرُکت۔

''ماسی! نوں تو بُرو وَتی لوگ ءَ آرام بِہ کن داں تئی لنگک شر مَہ بیت کار ءَ مَہ یا۔'' بانک مرجان ءَ آئی ءِ لنگک پٹّی کنان ءَ گوشت۔

''بانُک! لوگ ءَ نند آں چے کناں۔۔۔ھمِد ءَ باں بلکیں کارے چیزے ءَ کمکے دات بِہ کن آں۔۔۔''

''ماسی!۔۔۔لوگ ءَ آرام کن ئے، چہ آرام ءَ ٹپ زٗوتّر دْراہ بیت اِنت۔۔۔ بلے اَگں تو رَوگ ئنہ لوٹ ئے من ترا باز زَور ئنہ کن آں۔۔۔ھمِدا بِہ دار بلے بِہ چار! کاراں دست مَہ جن۔۔۔'' بانُک مرجان ءَ گوں مہروانیں رنگے ءَ وتی رضا مندی پدّر کُت۔

لنگک ءِ پٹّی کنائینگ ءَ رند آ چہ چُل ءَ در کپت ءُ تچک ءَ کمپان ءَ اَتک۔ گندگ ءَ نوکراں گندیم ءُ برنجی دان گیچگ ءَ رند گونیانی توک ءَ مان گیجگ ءَ دیم داتگ اَتنت کہ پد ءَ گندیم ءِ دان پہ آرت ءِ ڈْرشگ ءَ روان دَیگی اَت۔ آئی ءَ وتی چم چپ ءُ چاگرد ءَ شانک دات اَنت بلے بید ءِ چہ ناکواللہ داد ءَ دگہ کسے آئی ءَ ئنہ دیست کہ اِے وھد ءَ کمپان ءِ مزنیں دروازگ ءِ دپ ءَ سندلی ءِ سر ءَ نشتگ بُمپانی کنگ ءَ اَت۔

ناکواللہ داد ءِ چم انچوش پر آئی ءَ کپت اَنت دپ ءے ھبرین بیت بلے آئی ءِ دیم ءِ سر ءَ تالانیں ھاموشی ءُ بے دلگوشی ءَ آ پہ پسگ ءَ نئیشت۔

آئی ءَ چہ دروازگ ءَ دیر کمپان ءِ یک کُنڈے ءَ مِلکیں شریش ءِ ساھگ ءَ وت ءَ سر کُت کہ تگرد ءِ چُنڈے گوات ءَ یا ئُورتگ ھمیشی ءِ چیر ءَ دَور داتگ اَت۔ تگرد ءِ چُنڈ ءِ سر ءَ نندگ ءَ رَندوتی سرءِ گوں درچک ءَ تکا دات۔ شریش ءِ سارتیں ساہگ دل ءَ کمے تاھیر دَیگ ءَ اَت ءِ، آئی ءَ وتی چم چُپت کُت اَنت تاں کمے دل ءِ واب ءَ بِہ رَوت، بلے دمانے ءَ رند چہ وتی اَرواہ ءَ سستگیں توارے ءَ دل ءِ ءِ پچ لرزِات :

''ماتی۔۔۔او ماتی۔۔۔تَو کہ من ءَ ئنہ زٗورئے دِگہ کئے من ءَ وتی کنت۔۔۔ بید ءِ چہ تو۔۔۔دِگہ کس من ءَ وتی ئنہ کنت۔۔۔

من وتی سر ءَ وت زلم کُتہ۔۔۔ من سکیں ناسرپدے بیتگ آں۔۔۔ ھُدا زانت نوں ھوش کُتگ اوں۔۔۔من ءَ تئی سَر اِنت۔۔۔نوں دیمتر ءَ ھجبر ترا ئنہ رنجیناں۔۔۔بس یک رندے یک رندے من ءَ وتی مردمانی گورا مُلک ءَ دیم بِہ دئے۔۔۔چد ءُ گیشتر چہ تو ھچ ئنہ لوٹاں۔۔۔

ماتی! پکیر ءِ مراد وَ ھون وار اَتنت بلے آ ھانی ماتاں آشات ئنہ بیت اَنت۔ تو پر چیا چُشّ ئے؟

۔۔۔من ءَ بل۔۔۔چہ وتی جند ءِ دل ءَ جُست بِہ کن۔۔۔تئی بچ کدی کسے ءَ کُشت کنت؟

اِے میتگ ءِ مردم چہ زَھر ءَ چوش گوشنت۔۔۔تو ایشاں گوش مدار ماتی۔۔۔من ستر گناہگارے یاں بلے تئی یکیں بچّ آں۔۔۔تو چون من ءَ اِے اَڑّ کُھی کچکانی دیم ءَ یلا دئے؟

۔۔۔ترا من چون شات باں کہ تئی جگر ءِ ٹُکر ءِ سر ءَ اِے دوپوستی بہتامے بِہ جن اَنت ءُ بِہ کُش اَنت ءِ ؟؟؟

۔۔۔وتی بچّ ءِ سر ءَ رَھم بِہ کن ماتی جان۔۔۔رَھم بِہ کن (دمانے ھاموشی ءَ رند)

من زاناں من ءَ تئی ھکّاں جتگ۔۔۔تو پہ بزّگی من ءَ رودینتگ بلے من ترا دنیا ءِ دیم ءَ شگانی کُتگ، کلاگی کُتگ۔'' شاہ میر آئی ءِ پاداں کپتگ، پریات کنگ ءَ اَت۔ بلے آئی ءِ دل ءَ سینہ ءِ جاہ ءَ سنگے اِیر اَت۔

آئی ءَ وتی دیم ترینان ءَ دراہینت :

''منی یکیں بچے بیتگ کہ آئی ءِ پُرس ءِ پتّر من دیر یں پیلگ۔۔۔تَو کئے؟۔۔۔من ترا نزاناں۔۔۔بُرو ھما جاہ ءَ کہ چہ ھمودا اَتکگ ئے۔۔۔اِے تئی مات ئنہ اِنت۔۔۔اِے یک ڈکیتے (ڈُنگے) ءِ مات اِنت۔''

......☆......

20 مئی 2015

﴿زلیکا﴾

جُل بندی ءِ دیوان ءَ بانور ءِ جُلّ ءِ نز یک ءَ اِے دِگہ جنیں پُچّانی رِد ءَ آمستریں گھاراں یاوَرت نندار ینت ءُ وت شُت اَنت ڈنّ ءَ پال ءِ چیر ءَ سُورگتگیں جنینانی دیوان ءَ ءُ نِشت اَنت۔

زلیکا ءَ وتی کش گوار ءَ چار اِت بلے چم نزر ءَ یک ھم جایا روکے مردے نیست اَت۔ شریں ساھتے ءَ بے ترک ءُ توار ءَ بانور ءِ جُلّ ءِ کش گور ءَ نِشتگیں جنکانی کندگ ءُ مشکرائی ءَ چاران اَت کہ یگہ نگہ جنیں آدمانی مزنیں مُچّی یے بانور ءِ کوٹی ءِ توک ءَ پُترت ءُ چہ آھاں یکے ءَ جار پر ینت:

''جنیکاں یک کرّ ے ءَ بِہ بئیت۔۔۔سالونک ءِ مردم اَتکگ اَنت پہ جُلّ ءِ بندگ ءَ۔۔۔اُلوُلوُ ووو''

''من اگاں چہ اِد ءَ پاد بیایاں، اَدّا زئی من ءَ چون پَٹّ اَنت؟ آھاں وَ من ءَ ھمِد ءَ نندار ینتگ ءُ گوشتگ

کہ تاں ماواتر مہ کن ایں چداں مہ سُر۔۔۔'' آ گوں ھیرانی ءَ جار جنوکیں جنین ءِ نیمگ ءَ چاران ءُ دل ءَ جیڑان اَت۔

انگت آ گوں وت ءَ تران کنگ ءَ اَت کہ جُلّ ءِ نز یک ءَ نشتگیں ڈراھیں جنک چہ وتی جاہ ءَ پاداَ تک اَنت ءُ پُشت ءَ شُت اُشتات اَنت ءُ سالونک ءِ مردم پہ جُلّ ءِ بندگ ءَ دیم ءَ اَتک اَنت۔

چہ سالونک ءِ مرداں یک جنیں آدمے بانور ءِ کش ءَ اَتک نشت ءُ چہ وتی پُشت ءَ آیوکیں ورنائیں جنکانی دست ءَ بانوری ءِ از باب ءُ پچ گپت اَنت ءُ وتی کش ءَ ایرءُ کُت اَنت۔ چہ از بانی ڈبّہ ءِ سر ءَ ایریں شوکیں پلاسٹک ءَ بانُور ءِ سُور ءِ گُد، کوش، سینٹ، اَنتر، منگلیک ءُ سینگار ءِ از باب سرجمی ءَ زائر بیگ اَتنت۔

بانور ءِ دیم کہ انگت گُنڈی نیمگ ءَ اَت آئی ءِ کش ءَ نشتگیں سالونک ءِ مردم ءَ آئی ءِ سر ءِ چادرتاں کوپگ ءَ لگوشت ءُ زَردیں دَیم پوشے بانور ءِ دیم ءِ سر ءَ پر ءُ دات ءُ چہ سر ءِ پُشت ءَ گرنچ کنگ ءَ لگ اِت۔

وتی دیم ءَ ایریں ھلوہ ءِ ڈبّوک ءُ پچ کُت ءُ چُنڈے سِندگ ءَ رند بانور ءِ دپ ءَ ءُ دات۔ چہ وش بوئیں ٹیل ءِ شِشگ ءَ وتی لنگک ءُ مِسینگ ءَ پد مہلب ءِ ڈبوک ءَ لنگک ءُ جت ءُ بانور ءِ سر ءِ بان ءَ مُشت ءُ۔ پد ءَ گوں وت ءَ یاور تگیں سُہریں بنارسی سریگ ءُ چہ ازباباں چست کُت ءُ بانور ءِ سر ءِ بان ءَ ایرءُ کُت۔ ھمے وھد ءَ گوں مُچّی ءَ اُشتاتگیں جنینے ءَ اُلُولُو جت۔ بانور ءِ دیم پوش بندوکیں جنین چہ وتی جاہ ءَ پاد اَتک ءُ گوں بُرزیں توار ءَ جُستہ لگّ اِت:

''جنِکاں! کئے کئے دیم ءَ گیت پہ بانور ءِ سر ءَ ٹیل مُشگ ءَ بلے بچار اِت چہ ھپت نپر ءَ گیش مہ بئیت۔ سائرہ، ناھید، مہرُک، زیبل، مَہناز، مہرین ءُ ھدا رَھم شما درست دَیم ءَ بیا اِت ءُ دیم یگّاں کموکے پُشت ءَ بِہ کنزین اِت۔''

جارپر ینوک ءَ جنیں آدمانی نام گران ءَ اُلُولُو جت ءُ چہ مُچّی ءَ دَرکپت ءُ کوٹی ءَ ڈن شُت اُشتات۔ نام گپتگیں ڈرستیں جنیں آدم یک پہ یک ءَ دیم ءَ آیان بیت اَنت ءُ بانور ءِ دپ ءَ ھلوہ دَیان ءُ سر ءَ مہلب ءُ ٹیل مُشان بیت اَنت۔ لہتیناں ھلوہ ءِ چُنڈ وتی ھم دپ ءَ گُت کُت ءُ لہتیناں اِے دگرانی ھم دپ ءَ دات۔ ٹیپ ءِ توار، چاپانی توار ءُ مردمانی توار ھواری ءَ جاکے بنا کنگ ءَ اَت۔ کس ءَ کسی توار پہ الکاپی ءَ گوشاں نہ کپگ ءَ

اَت۔ زلیکا ءِ اِے اولی رنداَت کہ چوشیں دیوانے ءَ اَتکگ اَت۔ جُل بندی ءِ نام تواروَ آئی ءَ بازیں رندءَ مات گھارانی دپ ءَ اِشکتگ اَت بلے چمّاں گوں وت گندگ ءِ اِے اولی تجربگ اَت ئے پمشکا سک دوست ئے بیگ ءَ اَت ءُ ھمک چیز ءَ چو روک روک ءَ چارگ ءَ اَت۔ بلے ٹیپ ءِ بُرزیں توارئے سک تو رَگ ءَ اَت۔

بانورءِ سرجمیں کارانی ٹھینگ ءَ رند بانورءِ چکّ ءُ دیم مردمانی نیمگ ءَ ترینگ بیت۔ زلیکا ءَ وتی چم بانورءِ چمّانی سرءَ سک دات اَنت بلے بیدءِ چہ ٹیلگانی سیاہ اسپیتی ءِ دگہ ھچ چہ زردیں ململ ءِ پچّ ءَ زائر نہ بیت۔

چہ سالونک ءِ مردماں یکے ءَ گوں وت ءَ مزن پہنا تیں بکملی چادرے گون اَت۔ آئی ءَ چہ بانورءِ نپاداں ڈنّ ھردو نیمگ ءِ دیوالاں چہ پیسرءَ مکّیں کلاّ ءَ گوں مُہر بست کہ بانورءَ ابید بانورءِ لہتے دزگھار ھم اِے جُلّ ءِ توک ءَ چیر بیت اَنت۔

"جن ئے چہ گرم ءَ بانورءَ مہ کّش ۔۔۔ اَنوں جُلّ ءَ لیٹین، ھروھدءَ سنبہینوک کیت گُرّا جھل ئے کن اِت۔" یک مزن اُمریں جنیں آدمے ءَ گوں بُرزیں توارے ءَ گوشت۔

جُل بندوک ءَ جُلّ لیٹنان کُت ءُ جُلّ ءِ سرون ءَ مان دات۔ سالونک ءِ سرجمیں مردم کہ پیسرءَ اُشتا تگ اَت اَنت نوں بانورءِ مردمانی جاہ ءَ نشتگ اَتنت ءُ بانورءِ مردم چہ اوتاگ ءَ ڈنّ اَتنت۔

اِنگو چیلِم، انگو ناچ، آنگو بُرزیں توارءَ گوں یک دومی ءَ مشکرائی کنان ءَ اِے درستیں مردم گوشئے یک دگہ دنیائیگ اَتنت۔ زلیکا ءِ دلگوش اَنگت ھمے دلدوستیں ندارگ ءَ اَت یگہ نگہ چم ئے چہ وت ءَ کموکے ھمانگو شتر نشتگیں جنیں آدمانی سرءَ کپت اَنت کہ وت ماں وت ءَ الوت کنان ءُ ایشی ءِ نیمگ ءَ اِشارہ کنان اَتنت۔

"ھمے سبزگُدی اِنت ناں! آمنہ ءِ جنِک؟" یکے ءَ ایشی ءِ نیمگ ءَ یک چمی چاران ءَ چہ دومی مردم ءَ جُست کُت۔

"ھو۔۔۔ ھمیش اِنت۔" دومی مردم ءَ ھم آکشک ءَ چار اِت۔

"وئے! کُجا ایسوپ ءُ کُجا اِے؟ ایسوپ ءِ مات گھارزاناں گو رہتگ اَنت کہ اِنچو شرنگانی مچّی ءَ اِے سیاولوک ئے زُرتگ۔۔۔"

"اُڑے گھارزتک اِنت ئے۔ مَن اِشکُتہ ہانی ءِ ھم دل ءَ نہیتگ دِگہ وتی جند ءِ دسکیچ ءُ وسرکانی چُکّ ئے چو

شیرءَ اسپیت ءُ براہ داراَنت۔۔۔"

"چو وَ ھو۔۔۔ آمنہ ءِ ھم اِے دِگہ چُکّ چو بدنہ اَنت۔ ماہ جان ءُ ماہ جبین وَ گوشئے کدرت ءَ پُرست ءَ سازیتگ اَنت۔۔۔ بلے اِے۔۔۔ اِے وَنہ گوشئے آھانی گھار اِنت۔"

"پنچ لنگگ بروبرو نہ بنت۔ اِے ھم مروچاں شُگر اِنت کلھو کے گہتر اِنت، دِگہ سیاھی ءَ چوتنّ ءِ پُشت ءَ بیتگ۔"

"بلے مئے سیاد وارسانی تہ ءَ تو چُشیں یکے ھم نہ گندئے کہ رنگ ئے پہکا سیاہ لپونزِبہ بیت۔۔۔ باریں آمنہ ءِ اِے جنِک ءَ چہ کئی شات ءَ کشّ اِتگ۔ پت مات ئے ھم رنگ ءَ بدنہ اَنت۔"

"اللہ بِہ زانت ۔۔۔ اسپیتینانی لوگ ءَ سیاہ ولوک چہ کجا۔۔۔" چہ دوئینانی ٹھک ءَ زلیکا ءِ دل ءَ گوشئے کسے ءَ کارچے کُت دات۔ زُوت چہ اِدءَ پاداآھگ لوٹگ ءَ اَت بلے گھاراں ھمِد ءَ نندگ ءُ چہ اِدءَ پادنہ آھگ ءِ ھُکم داتگ اَت پہ ناکامی ءَ وتی دل ءِ گریوگ ئے اِیر بُرت اَنت ءُ وداری ءَ نشت۔

……☆……

"منی سیاھی ءَ منی میار چی اِنت۔۔۔ زاناں! من ایسوپ ءِ لوگ ءِ مردماں گوشتگ کہ بیااِت، من ءَ بُزوراِت۔" آلوگ ءَ سربیگ ءَ رندوتی کُوٹی ءَ نشتگ گوں وت ءَ جیڑگ ءَ اَت۔ سرجمیں شپ ءَ بے تاھیری ءَ رندنز بانگواہ ءَ دل ئے واب ءَ شُت۔ واب ءَ وتیگ ءُ ایسوپ ءِ سُورءِ ندارگ چمانی آدینک ئے بیت۔ ایسوپ پہ نازے ءَ آئی ءِ نیمگ ءَ چارگ ءَ اَت بلے کش گورءِ مردم آئی ءِ سرءَ ٹوک ٹالی کنگ ءَ اَتنت۔ ایسوپ ءِ دلگوش کہ پیسرءَ ھمائی ءِ نیمگ ءَ اَت یگہ نگہ مردمانی گپانی نیمگ ءَ دلگوش دَ یگ ءَ لگّ اِت۔ وھدے آئی ءِ دلگوش پہکا مردمانی نیمگ ءَ بیت۔ ایشی ءَ آتوار جنگ بنا کُت بلے آئی ءَ وت ءَ بے دلگوش کُت ءُ وَھدے ایشی ءَ گوں اہتکی ءَ توار جنان کُت آئی ءَ چہ زَھرءَ وتی سالونکی پاگ چست کُت ءُ دِگہ نیمگے ءَ چگل دات ءُ چہ کوٹی ءَ دَر کپت۔

چہ واب ءَ بُست کنگ ءَ رند ھم تاں دیرءَ دل ئے بے تاھیر اَت۔ آئی ءَ چہ لوگی گوانکو ءَ جان بی بی ءَ زنگے جت ءُ منّت ئے کُت کہ لوگ ءَ چکّرے بہ جنت کہ آئی ءَ زلوری کارے کپتگ۔

جان بی بی زلیکا ءِ چہ درکسانی ءَ یکیں دزگھارے اَت کہ دل ءِ ھمک زنگ ءُ بید ءِ چہ ھمائی ءِ دگہ کسی دیم ءَ نہ ریتک ءُ ۔ جان بی بی ءَ دومی ماہ اَت کہ پہ ھنی ءِ نکشہ ءِ دربرگ ءَ یک آرائش گاھے ءَ رَوآ کنگ ءَ اَت ۔ زلیکا ءِ گوشگ ءِ سرءَ آئی ءَ چہ وتی آرائش گاہ ءَ اجازہ گپت ءُ ایشانی نیمگ ءَ اَتک ۔ ماھے ءِ توک ءَ جان بی بی ءِ سرجمیں دروشم مٹ بیتگ اَت پمشکا کسے ءَ آاولی رند ءَ جاہ یاورت نہ کُت ۔ جان بی بی ءَ وتی ڈکّو میں مود تچک کنا ئیتگ اَتنت ءُ مودانی سرءَ سُنھری رنگ ءُ مُشتگ اَت ۔ دیم ءِ پُٹ ءُ ھم چو سنھری رنگ ءَ اَت ۔ پوست ءِ رنگ ءُ کہ پیسرءَ شیر سبز اَت نوں چو شیرءَ اِسپیت اَت ۔ زلیکا ءَ آئی ءِ نوکیں دروشم سک دوست بیت ۔ برے آئی ءِ فیشنی گُداں ءُ برے آئی ءِ پہ مکدارے ءَ تراشگیں دَست ءِ پنچاں چارگ ءَ اَت کہ گوں ھنی ءُ ناکن پالش ءَ سک شوک ءُ ڈولدار اَتنت ۔

"منی جیڑہ ءَ جان بی بی الّم ءَ گیشینت کنت ۔" گوں وت ءَ جیڑان کوٹی ءِ دروازگ ءَ بند کنگ ءَ اَت تاں دِگہ کسے مئیت ۔

"چہ ترامستریں گنوک من دنیا ءَ نہ دیت ۔۔۔ وتی ھچ ھیالداری ءَ ھم مہ کن ءُ بلوٹ ءُ کہ دنیا تئی توسیپ ءَ ھم بہ کنت ۔۔۔ چو وَھجبر نہ بیت ۔" جان بی بی ءَ آئی ءِ دل ءِ گپّانی اِشکنگ ءَ رند دراہینت ۔

پدءَ دمانے ھاموشی ءَ رند وتی گپ ءَ دیم ءَ بران ءَ گوشت : "جن ءُ تئی وَ وواب ءَ ھم بشارت داتگ کہ اَگں ھمے رنگ ءَ بئے ایسوپ چہ تئی دست ءَ پہکا رَوت ۔ آ پیسریگیں وَھد ءِ جنیں چُک بیتگ اَنت کہ چہ سُورءَ پیسر ھچ اِش نہ کُتگ ۔ نوں ھرکس سرپد اِنت کہ تاں تو شوک نہ بئے ھچ کس ترا جُست نہ کنت ۔ کدی مئے پارلر ءَ بیا بچار چون ماتاں وتی جنیں چُک ھمراہ اَنت ۔۔۔ پہ دیمیگ ءِ کنگ ءَ پہ پُٹانی رنگ دَیگ ءَ ، مودانی چِتگ ءُ رنگ دَیگ ءَ ۔۔۔ میک اپ کنگ ءَ ۔۔۔ پدءَ مات اَنت کہ سوج اِش دَینت چون جنیں چوک وتی جسم ءَ گوں پچ اِتگیں گُداں پربہ کن اَنت کہ شوک گندگ بہ بنت ءُ آھانی شرتریں سانگے بئیت ۔۔۔ ترا وَ ھیر واستارے اَست بلے وَت ءَ چوش مہ کن کہ ھمے ھم چہ تئی دست ءَ بُروت ۔۔۔

جن ءُ انوگیں بلوچ ھم انچو پُشتہ نہ اَنت بلے تئی لوگ ءِ مردم ۔۔۔ ایشاں اللہ وت اکلّے بہ دنت کہ اِے تیز گامیں زمانگ ءَ ھم ایشاں تراوَ چو پس ءَ کُتگ ۔۔۔" جان بی بی ءِ گپ ءِ اِشکنگ ءَ زلیکا کمے ملور بیت بلے

دمانے ءَ رند دل ءَ ءُ واھگے چست بیت ۔

"گُڑا تو من ءَ سوج بہ دئے ناں ۔۔۔ من چے بہ کن آں ۔۔۔"

"بچار چیدگ وَ تئی بدنہ اِنت بس رنگ کموکے اسپیت بِبیت تو وَ وتی گھارانی رنگ ءَ ڈولدار بئے ۔۔۔ پدءَ دیم ءِ پُٹ جن ءُ تئی سک بلا اَنت ، من زاناں تو دیمیگ نہ کنئے بلے ایشانی سرءَ پلیچ وَ مُشت کن ءُ تاں چیر بہ بنت ۔۔۔ مئے پارلر ءِ بانک گوشیت کہ بازیں جنک تہنا وتی اِے پُٹانی سوب ءَ بدڈول گندگ بنت ۔" جان بی بی ءَ آئی ءِ دیم ءِ سرءَ چم سکّ دَیان ءَ بازیں سرپدی یے دات ۔

"ھوں ۔۔۔ ھَو ۔۔۔ راست گوشیت ۔" زلیکا وتی دیم ءِ پُٹانی ترانگ ءَ کپت ۔

"مئے پارلر ءَ اسپیتی ءِ فیشل ھم کنائین اَنت ۔" جان بی بی ءَ ھال دات ۔

"ھَو ھاں ۔۔۔ بلے تئی پارلر ءَ من چون کایاں ۔۔۔ من چہ لوگ ءَ در کپت نہ کن آں ۔" زلیکا ءَ پہ دلوارگی وتی مجبوری درشان کُت ۔

"گُڑا چوش بہ کن کہ تو فیشل ءَ اَنّوں بل ، من ءَ چیزے زرّ بہ دئے من تئیگی چار کریمی درمان ءَ گِراں کار آں ۔ مئے بانوک ءَ اِے کریم لوگ ءَ اَڈّ کُتگ ۔ مردم گوشنت کہ پیسرءَ آ وت ھم سبزگ بیتگ بلے نوں چو شیرءَ اسپیت اِنت ۔ پدءَ ھرکس ءَ چہ بانک ءَ اِے کریم خرید کُتگ (پہ بہا گپتگ) آھانی زیبائی ءَ تو بہ گندئے گنوک بئے ۔۔۔"

"ھَو ، ھاں ۔۔۔ اِے کریم ءَ زاناں شپ روچ دیم ءِ پوست ءَ لُمب اَنت؟"

"اَلّے انّاں ۔۔۔ بس ھمک شپ ءَ وپسگ ءَ چہ پیسر وتی دیم ءِ سرءَ لگاش ءُ ءُ سہب ءِ سرءَ پادءَ شودءُ ۔ چیزے روچانی توک ءَ وت گندئے کہ تئی جلد (پوست) چو اسپیت اسپیت اِنت ۔۔۔"

"گُڑا اوَ سک شرّ انت ۔۔۔ اَلّے من ترا کموز زرّ دَیاں تو منی واسطہ بھی (پہ من ءَ ھم) بہ گر بیارناں ۔۔"

"ھَو بلے بچار اِے ھبرءَ پاشک مہ کن ۔۔۔ مردمانی چم گِرانت ءُ جلد ءَ نقصان (تاوان) رسیت ۔"

"تو دلجم بُو من ھجبر کس ءَ نہ گوش آں ۔۔۔ بلے تو بھی (ھم) بہ چار منی اِے کریم ءِ باروا کس ءَ سہی مہ کن ۔"

" زلیکا ءَ چہ وتی کباٹ ءِ دخل ءَ پنچ سدی نوٹے کشّ اِت ءُ جان بی بی ءِ دست ءَ اِیر کنان ءَ گوشت ۔

دوروچ ءَ رند جان بی بی ءَ پوست اسپیتی ءِ کریم کسانو کیں ڈبو کے ءِ توک ءَ گون اَت ءُ چہ دروازگ ءِ دپ ءَ چیر وکائی زلیکا ءِ پندول ءَ مان ئے دات ءُ پُشت ئے مان دات۔

چہ آروچ ءَ رند چوشیں شپے نہ گوست کہ زلیکا ءَ کریم وتی دیم ءِ سرءَ نہ مُشت۔ لہتے روچانی توک ءَ لوگ ءِ مرد ماں دلگوش کُت کہ نوں زلیکا ءِ دیم ءِ رنگ چو اسپیت ترّگ ءَ اِنت۔

''زلیکا! زاناں تو دیم ءَ چیزے لگاشگ ءَ ئے؟'' ماہ جبین ماھے ءَ رند مات ءِ لوگ ءَ پہ شپے دارگ ءَ اتکگ اَت انچوش چم ئے زلیکا ءِ سرءَ کپت اَنت گوں ھیرانی ءَ جُست ءَ لگّ اِت۔ زلیکا ءِ چم درگُرّاتنت کہ اَدّا ءَ چون زانت۔ ''ھوں۔۔۔ھاں۔۔اِن۔۔۔اِنّاں۔۔۔'' گوں مکینگ ءَ زلیکا ءَ پسّو دات۔

''دست پادان ئے رنگ تئی نہ مٹّ اِتگ بلے دیم ءِ پوست گو شئے لکوشگ ءَ اِنت۔'' ماہ جبین ءَ تُرندک ءَ گوشت۔

''آوَت اَدّا۔۔۔اَنچوش بیگ ءَ اِنت۔۔۔من ھچ نہ جنگ ءَ یاں۔۔۔'' زلیکا ءَ گوں وتی مستریں گھار ءَ دروگ ءِ بندگ وش نہ بیگ ءَ اَت بلے وتی راستی ءَ زاہر کنگ ھم نہ لوٹگ ءَ اَت۔

اِے دگہ روچ ءَ جان بی بی ءَ پہ آئی ءَ دگہ سے چار ڈبّوک کریم زرتگ یا وُرتگ اَت تاں وتی دست ءُ پاداں ھم مُشت بہ کنت ءُ کسے کریم ءِ بار روا باز ءَ مہ زانت۔ اِے کریم ءَ چیزے ھپتگانی توک ءَ زلیکا ءِ سرجمیں زائری دروشم انچوش مٹّینتگ اَت کہ وت ءَ آدینک ءَ چارگ ءَ ھم دل ئے سیر نہ بیت۔

......☆......

رمضان ءِ آھری ھپتگ اَت ءُ مات ءِ گوشگ ءِ سرءَ ھمک سال ءِ پیم ءَ گھاراں زلیکا بازار ءَ بُرتگ اَت۔ جامع کلاتھ ءِ ھما دمگ ءَ کہ بلوچی بہائی گُدانی دُکان ھم رِداَتنت، ماہ جبین نوکی پُتر گی اَت کہ زلیکا ءَ آئی ءِ بردست داشت ءُ گوشگ ءَ لگّ اِت: ''اَدّا! اِدءَ انّاں۔۔۔دومی گلّی ءَ بر اِیں۔۔۔''

''دومی گلّی ءَ؟ دومی گلّی ءَ تو َچے کن ئے۔ مارا پنا گیری گوَن وَ گرگی نہ اِیں۔ بلوچی گُد چہ ھمِد ءَ رَسیت۔''

''اَدّا! اسلا۔۔۔مم من اِے رندی۔۔۔گگ۔۔۔گوَن گُورا۔۔۔کن آں۔''

زلیکا ءِ گپّ ءَ گوں ماہ جبین ءِ مُورک مُج اِت۔ ماہ جان ءَ وھدے دیست کہ زلیکا پہ گوَن ءَ گیشتر

دلمانگ اِنت گُڑا ماہ جبین ءَ سرپد کنگ ءَ لگّ اِت: '' بِلّ ئے ماہ جبین۔۔۔اِے گونڈو ے۔۔۔سُور ءَ رند انچوش ھم بید ءِ چہ بلوچی ءَ دگہ ھچ گورا کُت نہ کنت انوں کمو کے دل ءِ کنت پرواہ نیست۔۔۔'' ماہ جبین ءَ وتی زَھر اِیر بُرت اَنت ءُ زلیکا ئے گونیں گُدانی دُکان ءَ پُتر اینت۔

بے آستینیں، تنگ ءُ تنکّیں جارجٹ ءِ بوسکی رنگ ءِ پراک گوں جُھلیں گُٹّ ءَ دکّان ءِ دروازگ ءِ دپ ءَ لونجان اَت۔ انچوش زلیکا ءِ چمّ پر آئی ءَ کپت اَنت دست ئے جت کہ ایشی ءَ زور آں۔ گھارانی چم در گُرّ اِتنت۔

''زلیکا! تو اِیشی ءَ گوارا کن ئے؟۔۔۔تئی مجگ برو بر اِنت۔۔۔کدی زندگی ءَ تو چوشیں گُد پر کُتہ؟ ''

ماہ جبین ءَ ترندک ءَ ھبر دات۔ زلیکا ءَ وتی سر جَھل کُت۔

''اَدّا! پیسرءَ اَگں نہ کُتہ۔۔۔انّوں وَ کُت کن آں۔۔۔'' گوں لھمیں گالوارءَ ڈال ڈال ءَ پسّو ئے دات۔ دوئیں گھار چہ اِے تچکیں پسّو ءَ بےتوار بیت اَنت۔

''تو باز ھبرزانگ ءَ ئے۔۔۔تئی بہراں مالوگ ءَ دَئیں۔'' ماہ جبین ءَ چہ زَھرءَ دراھینت۔ ماہ جان ءَ آھاموش کنائینت۔

لوگ ءَ آھگ ءَ رند آمنہ ءَ ھم زلیکا ءِ ائید ءِ گُد دوست نہ بیت اَنت۔

''امّاں بس یکیں پشکے۔ دِگہ وَمنی درستیں گُد بلوچی اَنت۔ ائید ءِ اولی روچ ءَ ایشی ءَ گورا کناں ءُ پد ءَ پیچان ئے۔'' زلیکا مات ءِ منّت کنگ ءَ اَت ءُ آ زلیکا ءِ مٹ بیگیں ھیل ءُ دروشم ءَ سک پریشان بیگ ءَ اَت۔

ائید ءِ شپ ءَ انچوش ٹی وی ءَ ائید ءِ نوک گندگ ءِ جار پر ینت، کساس نیم ساھت ءَ رند جان بی بی آئی ءِ لوگ ءِ ڈنی دروازگ ءِ دپ ءَ اُشتاتگ اَت کہ زلیکا ءَ پہ ھنی جنگ ءَ آرائیش گاہ ءَ بارت۔ آمنہ ءَ وتی نادوستی پدّر کُتگ اَت بلے زلیکا ءِ منّت ءُ لیلائی ءِ دیم ءَ بےوس بیت ءُ پہ نادلکشّی اجازت ئے دات۔

''زلیکا مروچاں لوگی کارمداراں ھم دَز کمک نہ کنگ ءَ اِنت۔۔۔مدام وتی اوتاگ ءِ تہ ءَ کُبل اِنت۔ پت براتانی دیم ءَ پیسرءَ ھجبر سریگ ئے نہ لگوشتگ بلے مروچاں گیشتر کوپگ ءَ ایرے ئے کنت۔ آھانی دل ءَ زلیکا انگت گونڈو اِنت پمشکا بازیں گپّاں سرگوز کنان اَنت بلے ھژدہ سال ءِ جنیں چُک اِنچو اُردھم نہ اِنت۔۔۔شما

وَ پانزدھومی سال ءَ سرلوگ بیتگ اِت بلے چوشیں ھیلاھنر شما ئہ زانتگ۔۔۔مزنیں جنیں چکّے چیزے گوشگ ءَ دل ھم ئہ بیت بلے۔۔۔'' گوانکو ءِ سرءَ گوں ماہ جبین ءَ آمنہ وتی پریشانی ءَ درشان کنگ ءَ اَت۔

''امّاں! من ءَ ایشی ءِ دزگہار جان بی بی کلھو کے ھم دوست ئہ بیت اِنت۔شما باریں چون آئی ءَ سگّگ ءَ اِت۔۔۔ھمائی ءِ سوب ءَ زلیکا ءَ وتی دیم ءِ وانگ برباد کُت۔۔۔تَو وت بگوش، لالا مراد ءِ چنچو واھگ بیتگ کہ آ بی اِے (B.A) ءِ ڈگری (سَنَد) ءَ بہ گر ایت تاں ایسوپ ءِ گیشتر وانندگی ءِ سرءَ کسے آئی ءَ ایر مہ جنت بلے دَھومی کلاس ءَ رند بانُک ءَ کالج ءِ نام ءِ سرءَ دست گوشاں جت اَنت۔ جان بی بی وَ چونائی ءَ ھم وانوکی موھے نہ بیتگ۔۔۔ھمائیں بیوٹی پارلرءَ رَوآ کنگ ءَ اِنت برے یک بچکّے ءِ بائیک ءِ سرءَ گندگ بیت اِنت ءُ برے دومی ءِ۔۔۔ اِیشانی پارلر ءِ کارمستر ھم الکاپیں جنینے ئہ اِنت پمشکا آئی ءِ دست ءِ چیر ءِ جنک ھمائی ءِ کشک ءَ روان اَنت۔۔۔ (دمانے ھاموشی ءَ رندی) امّاں! مئے زلیکا ڈنّی مردمے ئہ اِنت کہ دنیا ءِ شرّی ءُ بدیاں وَت سرءَ بہ زانت بلے ھمے جان بی بی اِنت کہ کَیت چپ ءُ راستیں سوجان ئے دَنت۔۔۔نوں اگں من ئے بہ گندآں من ءَ وللہ کہ تچک ءَ گوشان ئے کہ مئے لوگ ءَ مئیت۔''

آمنہ ءَ پہ زانت چہ ماہ جبین ءَ چیر دات کہ زلیکا جان بی بی ءِ ھمرائی ءَ آرائش گاہ ءَ شُتگ۔

تاں شپ ءِ ساھت دو ءَ زلیکا ءِ ودار ءَ اپیتک ءُ بے وڑ اَت۔ پت براتاں ھمے زانتگ اَت کہ زلیکا وتی اوتاگ ءَ اِنت پمشکا چہ آمنہ ءَ بازجُست پُرس اِش ھم ئہ کُت بلے آئی ءِ وتی دل سک پریشان اَت کہ گڑیال ءَ شپ ءِ ساھت دو ءِ وھد اَت ءُ زلیکا انگتہ گار اَت۔ برے کمپان ءُ برے کوٹی ءَ چکّر جنان اَت کہ ساھت دونیم ءَ دروازگ ءِ ٹلگ ءِ توار ئے گوشاں کپت۔ چریشی ءَ پیش کہ لوگ ءِ دِگہ مردمے پاد بئیت، آمنہ ءَ زٗوت دروازگ پچ کُت۔

''سلام ماسی۔۔۔پَہِل بہ کن اِت کہ پارلرءَ سک شُلوک بیتگ پمشکا بے وھد بیت۔۔۔(آمنہ ءِ چمانی نیمگ ءَ چاران ءَ) لالا مَنی رَندءَ اَتکگ اَت گڑا زلیکا ءِ رسینگ ءَ ھمراہ بیت۔'' دروازگ ءِ تاکانی پچ کنگ ءَ گوں جان بی بی ءَ گوشت۔

آئی ءِ برات، زلیکا ءُ جان بی بی ءِ پُشت ءَ اُشتاتگ ءُ ھمے نیمگ ءَ چارگ ءَ اَت۔آمنہ ءَ وتی مورک

مچینت۔زلیکا بے ترک ءُ توار ءَ لوگ ءِ توک ءَ پُترت۔

چریشی ءَ پیش کہ آمنہ چیزے بگوشیت آ تچک ءَ وتی اوتاگ ءَ پُترت ءُ دروازگ ئے چہ توک ءَ کُبل جت۔ شپ ءَ بے لئیبی ءِ سوب ءَ چہ تہار دیمیں چراگ ءَ آمنہ ءَ الکاپی ءَ آ دیست ئہ کُتگ اَت بلے سہب ءَ وھدے مردین پہ اَئید ءِ نماز ءَ دَر کپتگ اَتنت، زلیکا وتی سرجان ءِ شُودگ ءَ رند گوں اَئید ءِ نوکیں گُداں چہ ھمّام ءَ در کپت۔آمنہ ءِ چم گندگ ءَ گوں در گُرڑا اَتنت۔

زلیکا ءِ دست ءِ پُٹ گار اَتنت۔دیم ءِ پُٹ سنہری اَتنت ءُ کُبلیں بُروانانی کُبل گار اَت ءُ بزیں دراجیں بروان چوبارگیں تیرے ءَ گیش اِتگ اَتنت۔

زلیکا ءَ وتی شُشتگیں مود کہ گوں ٹوال ءَ پتائیتگ اَتنت انچوش ٹوال ئے پہ نازے ءَ دیر کُت آمنہ ھچکّہ بیت۔چہ سرین ءَ جَہل کپتگیں سیاھیں کاشیں ملگورنوں کو پگ ءِ کدءَ اَتنت گوں سنہری ئیں رنگ ءَ۔

''زلیکا! اِے تو وت ءَ چون کُتہ۔۔۔'' آمنہ ءَ ترندک ءَ جُست کُت۔

''امّاں پارلرءَ دستیں جنیکاں وت ءَ شوک کُتگ۔۔۔جان بی بی ءِ پارلر ءِ بانُک ءَ گوشتگ کہ تئی دراجیں مودانی سرءَ بازرنگ ھرچ بیت اِنت ءُ تئی گورا انچو زرّ ھم نیست پمشکا ایشاں بہ چن۔۔۔(پہ آمنہ ءِ زَھر ءِ ایر موش کنگ ءَ آئی ءَ ھبر ترینان ءَ گوشت) امّاں! تو زاناں ئہ لوٹئے کہ تئی چُک چو اِے دگرانی رنگ ءَ شوک بہ بیت؟ کسے آئی ءَ سیاولوک مہ گوشیت۔''

چہ زلیکا ءِ گپّ ءَ آمنہ ھُشک ءُ ھیران بیت۔ دل ئے چہ پریشانی ءَ بے تاھیر بیت بلے زلیکا ءِ دیم ءَ پسلگ ئے ئہ کُت۔اَئید ءِ نماز ءَ رند زلیکا ءَ وتی مزنیں سریگ سرجمیں بالاد ءَ پتا اِت ءُ سرءَ دبوکی یے جت تاں پت برات ھبر مہ کن اَنت۔پت ءُ براتاں اَئیدی دست ءَ دیگ ءِ وھد ءَ دمانے ایشی ءِ نیمگ ءَ چار اِت بلے گوشئے ھچ سرکپّج اِش ئہ وارت کہ مروچی زلیکا پرچہ چہ اِے دگہ روچاں جتا گندگ بیگ اِنت۔

بیگاہ ءِ وھد ءَ برات وتی تُرو ءُ ناکو ھانی لوگ ءَ پہ اَئید ءِ ھکّ پہلی کنگ ءَ در کپت اَنت۔پت مات وتی کوٹی ءَ پہ آرام کنگ ءَ شُت اَنت گڑا آ میانجی ہال ءَ اَتک نشت۔ آئی ءَ وتی سریگ یک کرّے ءَ دَوردات ءُ گوں وتی پچیں موداں لئیب ءَ لگّ اِت۔ھمے درگت ءَ دروازگ ءِ ٹلگ ءِ توار چست بیت بلے دلگوش ئے

وتیگان اَت ئے ۔ ایسوپ کہ چہ دروازگ ءَ ڈن اُشتا تگ اَت آئی ءَ دو سے رندءَ دَرٹلگ ءَ رند دروازگ ءِ تاک کمے تر ندک ءَ سُر ینت ۔ تِکابیگ ءِ سوب ءَ دروازگ چہ تو کی نیمگ ءَ پچ بیان بیت ۔ انچوش چہ کمپان ءَ گوزان دیم پہ ہال ءَ پُترت پچمانی دیم ءَ اجبیں ندار گے اَت ئے ۔

''اَلاھوت کناتئے منی شُومّیں شیتان ءَ ۔۔۔ اِے کئے اِنت''۔

زلیکا ءَ وتی تنکیں شلوار ءِ پادگ تاں کونڈ ءَ لانچ اِتگ ءُ نشتگ پادءِ پنچانی سرءَ ناکُن پالش جنگ ءَ اَت ءُ سرءِ مودے ئے یک کش ءَ کپگ ءِ سوب ءَ جیگ ءِ جُھلی ھم زائراَت ۔ ایسوپ ءِ مجگ ھراب بیت ۔

زلیکا ءَ انچوش وتی دیم ءَ کسی اُشتگ ءِ سما بیت ھمادمان ءَ ھجلّہ بیت ءُ زٗ وت چہ وتی جاہ ءَ پاداتک اُشتات ۔ ٹشوءِ تنکیں سریگ ئے پادانی چیرءَ اَت ۔ چہ ھبر بندی ءَ رند اِے اولی براَت ئے کہ ایسوپ آئی ءِ دیم پہ دیم ءَ اتلگ اُشتا تگ اَت ۔ گوں دراھیتگیں جان ءَ بے ترک ءُ توار ءَ آئی ءَ چاران بیت ۔ چارسال ءِ توک ءَ دوینانی زائری شخصیت ءَ بازیں بدلی اَتلگ اَت پمشکا زلیکا بے چمّ ءِ پلپٹینگ ءَ یک شلا آئی ءَ چاران اَت ۔

''لوگ ءِ مردم کُجا اَنت؟'' ایسوپ چہ زَھرءَ ترندک ءَ جُست ءَ اَت ۔

آئی ءَ وتی جُھلی لنٹ ءَ گنٹ چنان ءَ ھچ پسّو نہ دات ۔

''من چہ ترا جُست ءَ آں ۔۔۔'' ایسوپ ءَ وتی توار گیشتر ترند کُت ۔

'' آ۔۔۔آ وَپ ۔۔۔تگ اَنت ۔'' زلیکا ءِ گوشتئے پُس ءَ الس کُتگ اَت ۔ گوں میکنگ ءَ پسوے ئے دات ۔

''مم ۔۔۔من رَوآں توار اِش کن آں ۔۔۔'' چہ زلیکا ءِ توار ءَ ایسوپ ءَ سٹّے کُت ۔ گوں ھیرانی ءَ آئی ءَ چاران بیت ۔ دمانے ھاموشی ءَ رند جُست ءَ لگ اِت:''تو کئے؟''

''زلیکا''

''چے؟'' گوں بے باوری ءَ جُست ءَ اَت ۔

''زلیکا''

'' no۔۔۔never۔۔۔تو زلیکا نہ ئے ۔۔۔تو منی زلیکا ھچبر بیت نہ کن ئے ۔۔۔آ سترا سپیت نہ اِنت بلے آئی ءِ سبزگی چہ تئی بے تامیں اسپیتی ءَ زیباتر اِنت ۔ آ تئی رنگ ءَ بے لجّ نہ اِنت کہ نیم برھنگیں گُد اں

گوں نمائش ءِ پہ کنت ۔۔۔ مروچی گوشتگ ئے کہ تو زلیکا ئے بلے دگہ برے ۔۔۔ اگں دگہ برے تو منی نپس ءِ نام گپت من ترا انچوش کن آں کہ وتی سرءَ ایوکائی ءَ ھم چست کُت نہ کن ئے ۔ نوں بُرو لوگ ءِ مردماں توار کن ۔''

ایسوپ ءِ تیرپچیں گپّاں آئی ءَ سرترّ گے ءَ گپت، گوشئے چہ پادانی چیرءَ کسے ءَ زمین پچ گپت ۔

گوں سُستیں گاماں مات ءُ پت ءِ توار کنگ ءَ رند وتی کوٹی ءَ پُترت ءُ درے ئے چہ توک ءَ کُبل جت ءُ نشت پہ گریوگ ءَ ۔

''اِے منی گونمس چے بیت ۔۔۔ پہ ھمائی ءَ من وتی جندمٹ کُتگ ھمانوں من ءَ بدگوشگ ءَ اِنت ۔۔۔ آ ھرمنی میار چی اِنت ۔۔۔ سیاھی ءَ ھرکس ءَ من ءَ ڈوبار اِت کہ تو ایسوپ ءِ مٹ ءَ نہ ئے ۔۔۔ نوں کہ پہ اسپیتی ءَ انچو ماہ اِنت وتی گُلّوک ءِ سرجمیں زرّ ھرچ کُتگ اوں نوں ایسوپ گوشیت کہ تو زلیکا ءِ دَروَر نئے ۔۔۔''

تاں شرّ یں ساھتے ءَ گریوگ ءَ رند پاداَتک آدینک ءِ دیم ءَ اُشتات ءُ وتی اکس ءَ چہ سرءَ بہ گرتاں پادءِ پنچ ءَ چاران بیت ۔ ''راست گوشیت ایسوپ، زلیکا ءَ منی رنگیں نیم برھنگیں گُد ھچبر پر نہ کتگ ۔ آ منی رنگ ءَ بے لجّ نہ بیتگ ۔۔۔'' یک برے پدءَ گریوگ ءُ وت ءَ ڈوبارگ ئے بنا کُت ۔ تاں دیرءَ وت ءَ ڈوبارگ ءَ رند یک پیسلہ یے ءَ سرءَ سر بیت ۔

''نوں من ءَ ایسوپ ءِ مہر ءِ سوگند اِیں من وت ءَ پیسریگیں پیم ءَ کن آں ۔ ھچ کریم نہ مُش آں ۔۔۔ موداں نہ چن آں ۔۔ ۔ مودانی سرءَ رنگ نہ مُش آں ۔۔۔ سریگ ءَ ھم دبوکی جن آں ۔ پناہ گیرں گُد ھم گوارءَ نہ کن آں ۔۔۔ من ءَ توبہ اِنت کہ دگہ برے چوش نہ کن آں ۔۔۔''

گوں وت ءَ سوگند ورگ ءَ پد زلیکا ءَ جان بی بی ءِ سرجمیں سوجانی کارمرزی یکپار یگہ بند کُت ۔ کریم ءِ یلا دَیگ ءَ رند آئی ءِ پوست پدءَ پیسریگیں رنگ ءَ سبزگ ترّ ان بیت بلے گوں دیم ءِ سرءِ سُہر یں دانگاں کہ رندءَ سیاہ ترّ ان بیت اَنت ۔ آ منہ آئی ءِ پوست ءِ اے مٹّی ءَ گوں پریشانی ءَ چارگ ءَ اَت کہ دُسکیچ ءَ گوں زلیکا ءِ پت ءَ گوشتگ اَت کہ آسپرءِ سیز دہ ءَ کشّ اَنت ءُ سُورجن اَنت ءُ زلیکا ءِ دیم ءِ پوست ءِ ھال ایش اَت کہ روچ پہ

روچ ھرابتر بیگ ءَ اَت۔

دو ماہ ءَ رندو ھدے ماہ جان ءُ ماہ جبین یکپاریگ ءَ پہ پنچ شش روچاں مات ءِ لوگ ءَ ننڈگ ءَ اَتک اَنت۔ زلیکا ءِ سرءَ چم کپگ ءَ گوں دوئیں درگُرِڑ اِت اَنت۔ آئی ءِ دیم ءَ وَ دوئیناں ھچ نہ گوشت بلے مات ءِ دیم ءَ وتی پکر اِش درشان کُت اَنت:

"امّاں! زلیکا ءَ چون اِنت۔۔۔ دیم ءِ پوست ءِ گوشئے سوتہ (سوتلگ)۔ اَئید ءَ کہ ما اتلگ اَتیں بانک ءَ وَ چہ سُورکُتگیں جنیناں دو دست پرات نوں وَ انچوش سیاہ تر اتگ گوشئے تین ءِ پُشت۔ چو وَ پیسر ءَ ھم نہ بیتگ۔۔۔ پد ءَ سہی کہ توپہ زوروتی ھمبرائی ءَ مارکیٹ ءَ بُرتگ اَت۔ واتری ءَ رند دیم ءِ پوست ءُ چو جگر ءَ سُہر اَت انّوں گوشئے پچ پچ اِنت۔"

"ھَو راست گوشئے۔۔۔ من ھم آئی ءَ گندان ءُ ھیران آں۔ اِنچو جُست کُتگ اوں بلے ھچ جواب نہ دَنت۔ مرچاں لوگی کار مدار آں وَ پیسریگیں داب ءَ شر اِنت ءُ جان بی بی ھم انچو رَوآنہ کنگ ءَ اِنت بلے نزاناں دیم ءِ پوست ءَ چون اِنت ءُ۔۔۔ زی تئی لالا مُراد ءَ ھم من ءَ ھمے جُست کُتگ ءُ گوشتگ کہ پوست ءِ شرّ یں داکترے ءَ پیش ءُ بِہ داراں۔ دل گوشیت بلوچی درمان دارگ ءُ پربہ کن آں۔۔۔ باریں شما چے گوشئے۔۔۔ بی بی زینب ءَ بگوش آں لہتے بانوری درمان بیار اِیت؟"

"منی ھیال ءَ لالا شر گوشیت۔۔۔ پوست ءِ داکترے ءَ پیش دارگ گہتر اِنت۔۔۔" ماہ جان ءَ وتی مارشت درشان کُت اَنت کہ دیریں ھاموش نشتگ ءُ مات گہار ءِ گپّ ءَ گوش دارگ ءَ اَت۔

"شرّ یں گُڑا شما دوئیں اَنچوش ھم پہ لہتے روچاں ھمِد اِت، شما وتی ھمبرائی ءَ آئی ءَ بِہ برئے ءُ شرّیں داکترے ءَ پیش ءُ بِہ دارئے کہ من وَ چوشیں کسّہ کارے نہ زاناں۔"

......☆......

اِے دگہ روچ ءَ زلیکا گوں ماہ جان ءُ ماہ جبین ءَ داکتر ءِ دیم ءَ ننڈوک اَت۔

"داکتر وَ گوشگ ءَ اِنت کہ تو انچیں چیزے دیم ءَ مُشتگ کہ آئی ءَ ری ایکشن کُتگ دِگہ وت سرءَ دیم چو پہکا ھراب بیت نہ کنت۔" داکتر ءَ گوں گپّ جنگ ءَ رند ماہ جان چہ آئی ءَ جُستہ اَت۔

"بچار زلیکا! نوں دروگ مہ بند۔۔۔ اگاں چیزے لگاِشتگ ئے ھال بِہ دئے تاں تئی پوست ءِ ھلاج کنگ بِبیت۔" ماہ جبین ءَ گوں ترندیں گالوارے ءَ جست کُت۔ زلیکا انگت ھاموش اَت۔

"بانُک! ترا باندءَ دگہ لوگے ءَ رَوگی اِیں۔ گوں اِے پچّیں دیم ءَ وت ءَ گوں ھوار مارا کلاگی مہ کن۔ رَبّ ءَ بِہ چارراست بگوش۔ ماتئ ءُ ڑمن نہ اِیں۔" ماہ جبین ءَ وتی ترندی اِیرموش کنان ءَ گوں جہلیں توار ءَ گوشت۔

چہ دل ءَ دوبر جُست کنگ ءَ رند پہ ناکامی ءَ دراہینت ءُ:

"انوں وَ ماھے بیت اِنت کہ ھچ نہ جنگ ءَ آں بلے۔۔۔ پیسر ءَ تاں ھپت ھشت ماہ ءَ اسپیتی ءِ چارکریمی درمان چہ پارلرءَ۔۔۔" گپّ ءُ انگت نیم کپی اَت کہ گہارانی مُورک مُچ اِت۔

"اوہ! اِے کسانیں جیڑہ یے نہ اِنت۔ منی گورا چوشیں بازیں نادراہ اتلگ اَنت کہ آھاں گوں رَدیں فارمولہ ءَ جوڑ کُتگیں پوست اسپیتی ءِ کریم ءَ گوں وتی پوست سوتلگ ءُ گرانیں نادراھی ءِ آماچ بیتگ اَنت۔"

"داکتر ءَ زلیکا ءِ گپ اِشکُنگ ءَ گوں دراہینت۔ پد ءَ وتی گپّ ءَ دیم ءَ بران ءَ گوشت:

"اسلا مشکل ایش اِنت کہ اِے ملک ءَ درمان دارگانی بہاءُ کارمرزی ءَ مزنیں گرءُ دارے نیست پد ءَ شپ ءُ روچ مئے سادگیں مردم میڈیا ءِ شوشبایاں گندا اَنت۔ آھانی دل ءَ زندگی ءِ راستی ھمیش اِنت ءُ وت ءَ ھمایانی داب ءَ کنگ ءِ واھش ءَ انچیں چیز کارمرز کن اَنت کہ رند ءَ پہ جان سلامتی ءَ تاوان بنت۔۔۔"

"ناں ڈاکٹر ساب مئے گہار چوشیں مردمے نہ اِنت۔" ماہ جان ءَ داکتر ءِ ھبر نیم کپی کُت۔

"بانُک! من شمئے گہار ءَ میاریگ نہ کنگ ءَ یاں۔۔۔ منی مراد ایش اِنت کہ اِے مُلک ءَ ھمک کسان ءُ مزنیں دَمگ ءَ آرائش گاہ سرمُچ اَنت ءُ گیشتریں ءِ کارمند نزانتکار اَنت ءُ چہ وتی نزانتکاری ءَ انچیں کریم ءُ کاسمیٹکس کارمرز کن اَنت کہ انسانی پوست ءِ سربُری تل ءَ تاوان دَینت۔ آنزان اَنت کہ پوست ءِ سربُری تل چہ روچ ءِ ھتر ناکیں ءُ تاوان دَیوکیں برانز ءَ رکینگ ءِ کار ءَ دَنت ءُ وھدے پوست ءِ اِے تل ءَ کجام ھم سوب ءَ تاوانے بِہ رسیت روچ ءِ برانز ھاس سہب ءِ دَہ ءَ بِہ گرتاں روچ ءِ ساھت سے ءَ تچک ءَ تو کی تلاں متاثر کنت۔۔۔ ءُ برے برے سرپہ شومک ءِ نادراھی ءَ کپیت۔۔۔ من شمارا ترسینگ نہ لوٹ آں۔ منی گپّ ءِ مراد ایش اِنت کہ شما باید پوست ءِ نازرکی ءِ بارو اسرپد بہ بئیت تاں باندءَ کسے ءَ پہ چوشیں چیزانی کارمرزی ءَ بِہ

گندئے سر پدئے دات ءِ کن اِت۔۔۔'' چہ داکتر ءِ گپّاں زلیکا ءِ دل اِیر نشت۔

''اِے ساھت ءَ شُمئے گہار ءِ کیس ءِ سنگینی ءِ بارو ءَ من باز گپ جت نہ کن آں بلے لہتے آزمائیش نبشتہ کن آں دَیاں۔ ایشانی رِپورٹ رسگ ءَ رند من ھلاج ءَ شروع کن آں بلے تاں آ وھد ءَ پوست ءِ سرءَ ھچ پیمیں نوکیں تجربگ کنگ مہ بیت۔''

زلیکا ھُشک ءُ ھیران اَت کہ وتی دست ءَ چمّ ءَ گُت دَیگ ءَ پد چہ کجام لجّ ءَ بہ گریئیت۔ آئی ءِ گوشاں چہ کمپان ءَ ماہ جبین ءِ اِے توار ھم کپت: ''وتی کاشیں ملگوری ھم سلیں رنگ ءُ بلیچانی دیناں چو کاہ ءُ پیش ءَ کُتگ ءِ۔ من وَ ھیران آں کہ سانگبند ءِ گندا اَنت چے گوشنت۔ آھانی دل ءَ چہ پیسر ءَ نہ بیتگ بلے چہ ایسوپ ءَ مجبورا اَتنت نوں ربّ ءِ بہ زانت دیم ءَ چے کن اَنت۔''

''من وَ ھیران آں کہ ھجبر لوگ ءَ کسے ءَ چہ زلیکا ءَ نہ گوشتگ کہ تو ھراب ءِ۔۔۔ بلے براتاں چو ساہ ءَ دوست اِنت۔۔۔ من وتی سرجمیں ھنر ھمائی ءَ سوج داتگ اَنت تاں آئی ءِ رنگ ھجبر زندگی ءِ شرّ یانی راہ ءَ اَڑے جوڑ مہ بیت۔۔۔'' آمنہ ءَ گوں دلوارگی دراہینت۔

''کسے اِے ناسرپد ءَ سرپد بہ کنت کہ انسان ءِ شررنگی آئی ءِ شریں زندگی ءِ ضامن نہ اِنت۔۔۔ ستر کسے چہ سرزائر ءَ زیبدار اِنت اگں بداخلاق ءُ بدکردار اِنت یا بے ھنر ءُ ناسرپد اِنت کس آئی ءَ وتی نزیک ءَ نندگ ءَ نئیلیت۔'' ماہ جبین ءَ گوں دل پہ دردی گوشت۔

''زلیکا ءِ چیدگ نامُھداچہ بازیناں وشتر ءُ براہ دراتر اِنت بلے نزان آں آپر چیا وت ءَ چو کمتر مارایت ءُ سر ءِ پہ اِے ھال ءَ رسینتگ۔'' ماہ جان ءَ ھم وتی دل ءِ گپ درشان کُت اَنت۔

''شمئے تروھل ھانی چہ بُن اسل ءَ شررنگی ءُ چالاکی ءِ لوٹوک بیتگ۔۔۔ پمشکا منی دل ءَ ھجبر نہ بیتگ کہ زلیکا آئی ءِ نشار بیت۔۔۔ بلے ایسوپ۔۔۔ من ءَ چو مراد ءُ شادان ءَ دوست اِیں۔ پمشکا پہ مکن ءَ شات نہ بیت۔''

''امّاں! کارے کہ ھُدا ءَ یاورتگ وت شرئے کنت۔ وتی دل ءَ باز پریشان مہ کن۔۔۔'' ماہ جان ءَ مات تسلّی دَیان ءَ گوشت۔

......☆......

داکتر ءِ رپورٹ ءَ پوست ءِ انچیں نادراھی پدّر کُتگ اَت کہ پہ ھلاج ءَ مزنیں مُدتّے پکار اَت ءُ تاں آوھد ءَ دیم ءِ سرءَ ھچ چیز مُشگ ءِ مکن کُتگ اَت ءِ۔ بلے برات ھم پریشان اَتنت کہ چے بہ کن اَنت کہ ایسوپ ءِ لوگ ءِ مردم پہ سور ءِ تاریخ ءِ دَیگ ءَ کلوہ ءِ چکّ ءَ کلوہ دیم دَیگ ءَ اَتنت۔

"اِے گپّ ءِ چیر دَیگ ءَ منی دل راز یگ نہ اِنت۔ باید تروھل ھانی سھیگ کنگ بِبیت۔ دیمتر ءَ ھرچے آھانی پیسلہ۔۔۔" مستریں برات مُراد ءَ وتی ھیال درشان کُت اَنت۔

"تروھل ءَ گوں گپ جنگ ءَ پیش منی ھیال ءَ ایسوپ توار کنگ سرجمیں کسّہ ءِ بارو ءَ سرپد کنگ بِبیت۔ چومہ بی کہ سوٗر ءَ رند آئی ءِ جند ھم دگہ چست ایرے بہ کنت ءُ سرجمیں زندتاوان زلیکا ءَ بہ رسیت۔" ماہ جبین ءَ شور دات۔

"منی ھم شور ھمیش اِنت بلے باید ایسوپ گوں مات ءَ ھوری ءَ بئیت تاں دوئینانی پیسلہ یکپار یگ ءَ زانگ بِبیت۔'' ماہ جان ءَ تپاک کنان ءَ شورے دات۔

مروچی بیگاہ ءَ پت ءِ گوشگ ءِ سرءَ ایسوپ گوں مات ءَ اَتکگ اَت۔ کمپان ءَ پت، مات، برات ءُ گہار دیم پہ دیم اَتنت ءُ زلیکا ءِ جیڑہ ءِ سرءَ گپّ ءَ اَتنت۔

''ھلاج ءِ وَ بیگ ءَ اِنت ءُ بلکیں تاں سالے ءَ کشّ اِیت۔۔۔ داکتراں تاں آوھد ءَ میک اَپ ءُ کریم ءِ مُشگ ءَ مہ کن کُتگ۔ مس لوٹ آں کہ چہ وتی پیسلہ ءَ سربیگ ءَ پیش شما چمّاں گوں وت زلیکا ءَ بہ گندئے۔''

تروھل ھانی ءُ ایسوپ ھر دوئین ءِ دیم ءِ سرءَ پگرے پدّر اَت۔ مُراد ءِ گپّ ءِ سرءَ لوگ ءِ درستیں مردمانی دیم ءِ سرءَ پریشانی ءِ جمبر تالان بیت اَنت۔ وھدے ماہ جان زلیکا ءِ رند ءَ کوٹی ءَ پُترت آ دَروازگ ءِ پُشت ءَ اُشتاتگ وتی بَھت ءِ پیسلہ ءَ اِشکنگ ءَ اَت۔ گُہار ءِ گندگ ءَ گوں چم ءِ ارسیگ بیت اَنت۔

" کدرت ھرچے کنت گہتر کنت۔۔۔ مشکل انسان ءِ راستی ءَ دیم ءَ کارایت تاں مازانت بہ کن اِیں کہ کئے وتیگ اِنت ءُ کئے در آمد۔۔۔ وت ءَ ھچ پریشان مہ کن۔۔۔ تو تیوکا نہ ءِ۔" ماہ جان ءَ آئی ءِ سرءَ شرکنان ءَ گوں مہروانیں گالوارے ءَ دلبڈی دات۔

دمانے ءَ رندز لیکا کمپان ءَ وتی مات گہارانی کش ءَ نشتگ اَت ءُ اِیسوپ ءُ تروھل ہانی ءِ چم ھمائی ءِ سرءَ سک اَتنت۔

"لالامنی سانگبند اں پیسرءَ بازیں ھبر کُتگ کہ تو انچوھم مٹانی مُچّی ءَ زلیکا پرچہ زُرتگ بلے من وتیگی چار اِتگ ۔۔۔ھنرمندی ءُ دگہ شرّی وتی جاہ ءَ بلے انسان ءِ چم پیسرءَ زائری دروشم ءِ سرءَ کپیت۔"

تاں شریں ساھتے ءَ بےتوار بیگ ءَ رند تروھل ہانی ءَ وتی نادلکشّی گوں تر ندیں گالوارے ءَ درشان کُت۔

"من تُرو۔۔۔کسے ءَ نپر کا سد پہ شمانہ کُتگ اَت کہ مئے زلیکا ءَ بیاہٗ ورات۔۔۔شماراوتیگی بایدمہ پُروشیت۔کدرت ءَ منی گہارءِ بَھت ءَ اگں ھمسپر نبشتہ کُتگ آئی ءِ دَروَرءَ ھم دیم ءَ کارایت، کس ءَ مئے سرءَ احسان کنگ ءِ زلورت نہ اِنت۔" کستریں برات شادان ءَ چہ زَھرءَ گوشت۔

"شادان! وتی دپ ءَ بندکن۔۔۔" آمنہ ءَ ھبر دات۔ تروھل ہانی ءِ مورک مُچ اِتگ اَت۔

اِیسوپ ءِ چم برے زلیکا ءِ سرءَ ءُ برے زمین ءِ سرءَ سک اَتنت ءُ مراد ءِ چم پرآئی ءَ۔ اِیسوپ ءِ دیم ءِ سرءَ پکرءُ پریشانی ءَ ذْرست مارگ ءَ اَتنت۔

"اِیسوپ! تو بگُوش باریں نوں تئی جند ءِ چے پیسلہ اِنت۔۔۔" مراد گوں جَھلیں توارءَ جُست ءَ اَت۔

"پپ۔۔۔پیسرءَ مم۔۔۔من گپّے گگ۔۔۔گوشگ۔۔۔لوٹ آں، ای۔۔۔سو۔۔۔پ ءَ" زلیکا ءَ چہ ترس لرزءَ گوں میکینگ ءَ گوشت۔ درستانی چم ھمائی ءِ نیمگ ءَ سک بیت اَنت۔ آمنہ ءُ ماہ جبین ءِ چم دَراتگگ اَتنت کہ باریں آ چے بگوشیت ءُ کاراں گنتر ھراب مہ کنت۔

"اَ۔۔۔ئید ءِ روچ ءَ۔۔۔کک کمپان ءَ گوں گونیں گُداں مم۔۔۔من ۔۔۔بیتگوں۔۔۔دے دِگہ کسے نہ بیتہ ۔۔۔نوں۔۔۔شش شمئے ھرچ پیسلہ بے بیت من ءَ کبول ایں۔" زلیکا ءَ وتی ارس اِیر بران ءَ دراہینت۔

ماہ جبین ءَ آ چم سُہرے دات۔ تروھال ہانی ءَ ھچ سرکپّچ نہ وارت کہ آ چے گوشگ ءَ اِنت۔ آمنہ ءَ چہ آئی ءِ نیمگ ءَ دلگوش ترینگ ءَ وتی دُسکیچ ءِ نیمگ ءَ چاران ءَ گوشت: "ایشی ءَ بل اِت۔ اِے گپ جنگ نہ زانت۔ ۔۔شما بگُوش اِت۔۔۔نوں سرجمیں راستی شمئے دیم ءَ اِنت۔"

چہ ایشی ءَ پیش کہ تروھل ہانی چیزے بگوشیت۔ اِیسوپ ءَ مراد ءِ نیمگ ءَ چاران ءَ گوں بُرزیں توارءَ پسو دات: "من ءَ سبر اِیں"

......☆......

جنوری 2016

﴿وت کُشی﴾

مساپرانی رِدءَ نشتگیں نیمازاتیں (نیمزات) جنیں آدم ءِ دل دِریک دریک کنگ ءَ اَت کہ یک سربازے ءَ نوں آئی ءِ گونی ءَ شِیک گُت داتگ اَت۔ پنچ شش شیکاں پد سرباز ءَ گونی یلا دات ءُ دومی بارانی چارگ ءَ دلگوش بیت۔ تاں شرّیں ساھتے ءَ رندوھدے ذْرستیں بارانی تپاسگ ءِ کارھلاس بیت اَنت، درستیں سرباز یک کرّے ءَ شُت اُشتات اَنت ءُ ماشین ءِ ڈرائیور (رانندہ) ءُ آئی ءِ ھمراہ ءَ گوں لہتے مردین مساپراں، بُتلگیں بارانی بندگ ءُ مُہر کنگ بنا کُت۔

ھمے درگت ءَ چہ کوہ ءِ پُشتی نیمگ ءَ یک ورنائیں سربازے تچانی ءَ دیم پہ وتی مستریں سرباز ءَ اَتک کہ اِے ساھت ءَ چہ ماشین ءُ مساپراں رِستا اُشتاتگ اَت۔ مسترءَ گوں چیزے الوتی ءَ رند دوئیں ذْوت ذْوت ءَ ماشین ءِ بارانی نزیک ءَ اَتک اُشتات اَنت ءُ بارانی بندگ ءِ کارءِ اِش مکن کُت۔

ماشین ءِ ڈرائیور ءُ مُسا پر ھُشک ءُ ھیرانی ءَ آھاں چاران ءُ جیڑان بوت اَنت کہ آ پرچہ دارگ بیگ ءَ اَنت۔ ایشانی ھمراہیں ماشین ءُ مساپر دیریں چہ اِدءَ لڈّ اِتگ ءُ شتگ اَتنت ءُ نوں ایشاں ھم چہ مگرب ءَ پیش وتی منزل ءَ سربیگی اَت۔

سربازاں وتی چم ایشانی ماشین ءِ بارانی سرءَ سک دات اَنت ءُ یک یک ءَ باراں چست ءُ ایرکنان بیت

اَنت۔ مردمانی چم ھمیشانی سرءَ سک اَتنت ءُ اِے دوئیں سربازانی دیم ءِ سرءَ پگرے تالان اَت۔ دوئیناں وتی دست داشت اَنت ءُ یک دومی ءِ نیمگ ءَ چاران بیت اَنت۔ ھمے درگت ءَ ورنائیں سربازمستر ءِ کش ءَ اَتک اُشتات ءُ آئی ءِ گوشاں اَلوت کنگ ءَ لگ اِت۔ دمانے ءَ رند گوشئے دوئینانی دستاں مشینے بندگ بیت کہ یک پہ یک ءَ پدءَ بارانی چست اِرءُ تپاسگ ءِ کار اِش تیزی ءِ سرءَ بنا کُت۔

چارگ چارگ ءَ مستر ءِ دست ءَ یک برے پدءَ ھما نیمازاتیں جنیں آدم ءِ گونی کپت کہ دپ ءِ انگت ءَ ھم مُہر بستگ اَت۔ مستریں سربازءَ گوں ترندیں توارءَ ماشین ءِ ڈرائیورتوار جت کہ بئیت ءُ گونی ءِ دپ ءَ پچ بہ کنت۔ ساھتوکے ءَ رند سربازاں گونی ءِ سرجمیں اَزباب پٹّ ءِ سرءَ ریتگ ءُ مُچ کُتگ اَتنت۔ ازبابانی توک ءَ بازیں گُد ءُ ورگی چیزانی پیلک اَتنت کہ چہ اِیشاں بازیں پیلک چہ شیکانی گُت بیگ ءِ سوب ءَ ٹُنگ اَتنت۔ ھمے ازبانی میان ءَ دُتّوکے ءِ لنگ بُرزءَ مکّ اَت۔ ورنائیں سربازءَ دُتّوک چہ اَزباباں ڈنّ درکُت ءُ وتی مستر ءِ دست ءَ دات۔ مسترءَ وتی دلگوش سرجمی ءَ ھمے دُتّوک ءِ سرءَ سک دات اَنت ءُ پہ چارگ ءُ تپاسگ ءَ دُتّوک ءِ گور ءِ گُد اِش دِرت اَنت ءُ سَرَگ ءُ لنگ ءِ یک یک کُت اَنت ءُ دُتّوک ءِ جان ءَ دست ءِ گُت دات۔ دمانے ءَ رند آپیں پیلکے آئی ءِ دست ءَ اَتک۔

پیلک ءِ دِرّگ ءُ دست ءِ دل ءَ ایریچگ ءَ رند اِسپیتیں پوڈرے ءُ چِت۔ دمانے ءَ مُورکے مُچ اِت۔ وھدے زبان ءِ سرءَ کلھوکے جت ءِ مُجگ ءِ پہکا ھراب بیت۔ گوں کُکّارءَ ماشین ءِ ڈرائیورءِ توار جت کہ اِیشانی گوشگ ءِ سرءَ یک کرّے ءَ اُشتاتگ اَت ءُ ھمیشانی نیمگ ءَ چارگ ءَ اَت۔

ھمادمان ءَ اِشتاپ اِشتاپی ءَ ڈرائیورگوں وتی ھمکارءَ اِیشانی دیم ءَ اُشتوک اَتنت۔ ساھتوکے ءَ رند سربازگوں اِیشانی ھمرائی ءَ ھما نیمازاتیں جنیں آدم ءِ دیم ءَ اَتک اُشتاتگ اَتنت۔ ڈرائیورءِ کُمک کار جنین آدم ءَ منینگ ءِ جھد کنگ ءَ اَت کہ اِے گونی ءُ گونی ءِ سرجمیں ازباب ھمائیگ اَنت بلے جنیں آدم آئی ءَ دروگ بند کنان ءَ چہ آھاں گستا ءُ تہنا اُشتاتگیں ورناے ءِ نیمگ ءَ وتی دست ءَ اِیشارگ ءَ اَت۔

"ماسی پرچیا دروگ بندگ ءَ ئے۔ اِے بارتیگ اَنت ءُ من ءَ بید ءِ چہ تئی جندءَ دِگہ کسے ءَ نہ داتگ۔۔۔ آ بچک وَچہ تراجتاءُ بازدیرءَ رَند ماشین ءِ سرءَ اَتکگ۔۔۔ پدءَ آئی ءَ وَبید ءِ چہ گور ءِ پُچّاں دست ءَ ھچ گون نہ

بیتگ۔"

جنیں آدم ءَ ڈرائیور ءُ آئی ءِ کُمکار ریلا دات اَنت ءُ دلگوش ءِ سربازانی نیمگ ءَ دات۔ نیم ماں بلوچی ءُ نیم ماں پارسی ءَ تران کنان ءَ اِے جنین آدم آھاں باور کنائینگ ءَ اَت کہ اِے گونی ھما تہنا اُشتاتگیں ورنائیگ اِنت۔ وھدے سربازگوں نیمازاتیں جنیں آدم ءُ ماشین ءِ ڈرائیور ءُ کمکارءَ ورنا ءِ دیم ءَ اَتک اُشتات اَنت، ورنا ھشکیں مچے ءِ چیرءَ اُشتاتگ چہ وتی کش گوراءَ پہکا بے دلگوش وتی جند ءِ نوبتاں گار اَت۔

اِیشانی انا گہیں آھگ ءَ آئی ءَ سٹّے کُت۔ چہ جنیں آدم ءِ دپ ءَ وتی نام ءِ اِشکنگ ءَ ھیران بیت، ھچ سر پیچ نہ ورگ ءَ اَت کہ کسّہ ءِ جند چی اِنت۔

وھدے ڈرائیور ءِ کُمکارءَ گپّ پچ کُت آ ھُشک ءُ ھیرانی ءَ گوں نیمازاتیں جنیں آدم ءَ چاران بیت۔ سربازو ورنا ءَ جُستہ اَتنت بلے ورنا ءِ دپ زُبان ءِ سرءَ گوشئے کسے ءَ کُبلے جتگ اَت۔ ڈرائیور ءُ آئی ءِ کُمک کار ورنا ءَ زُورکنگ ءَ اَتنت کہ راستی ءَ سربازاں بگوشیت، آئی ءِ بے گناھی ءِ گواھی ءَ آوت دَیئنت بلے ورنا گوشئے بید ءِ چہ آ جنیں آدم ءَ دگہ کسے ءَ نہ گندگ ءَ اَت۔

اِے دوئینانی پریات ءُ زاریاں ھچ دردنہ وارت، ورنا ءِ ھاموشی ءَ نیمازاتیں جنیں آدم ءَ باج بُرت۔ سربازاں ورنا دزگیر کُت ءُ ماشین ءَ دیم ءَ رَوگ ءِ اجازت اِش دات۔ دمانے ءَ رند ماشین ءِ سرجمیں مساپراں مالوم بیت کہ دُتّوک ءِ لاپ ءَ نشہی پوڈرے مان بیتگ۔

ورنا ءِ ھاموشی ءِ سرءَ ڈرائیورگوں وتی کُمکارءَ سک اَپسوزیگ اَتنت۔ کمکارءَ مساپرانی دیم ءَ نیمازاتیں جنیں آدم سک بازڈو بار اِت۔

"ماسی! توشر نہ کُت۔ آ دُتّوک والا گونی تئی جند ءِ بیتگ۔ من چہ تئی دستاں زُرتگ ءُ بارءَ لڈّ اِتگ۔ واللہ تئی دروگ ءِ سوب ءَ آبچک ءِ زندگی برباد بیت۔ اللہ ترا ایشی ءِ جُستہ کنت۔۔۔"

"ھانگو بُو۔۔۔" نیمازاتیں جنیں آدم ءَ وتی مورک مُجینان ءَ پسّو دات ءُ وتی دیم ءِ دِگہ نیمگے ءَ ترینت۔ درستیں مساپراں بش بش وارت۔ لہتیناں اِے نیمازاتیں جنیں آدم میاریگ کُت ءُ لہتیناں آورنا، بلے مرجان گوں وتی نادراھیں پت ءَ وت ءَ وت ڈوبارگ ءَ اَتنت کہ آھاں اِیشانی دِیرسیاد بیگ ءِ سوب ءَ پہ

شرّی زانتگ اَت کہ اِے گیرادارِیں نچ ءَ ھجبر وتی کہبگیں مات ءُ گہارانی گناہ ءَ شریداری نہ کُتگ بلکیں مدام پہ ھمے گپّ ءَ گوں آھاں جنگ جنگ ھم بیتگ، بلے اِے ساھت ءَ وتی ساہ ءَ دوست داروکیں مات ءِ زندگیءِ شات نہ بیتگ ءُ پاھوءِ سادءِ وتی بے گناھیں گُٹّ ءَ لوپ کُتگ ءُ وت کُشی ءِ کُتگ۔

......☆......

19 ستمبر 2015

مُنڈوک

پروجیکٹرءِ سرءَ آئیءِ ویڈیو چیٹ اِے بلاھیں آئی ٹی کانفرنس ءَ پیش دارگ بیگ ءَ اَت۔ اسکرینءِ سرءَ آھانی کمپنیءِ پریزنٹیشن پیداگ اَت ءُ آ گوں وتی وش ءُ زیبائیں توار ءَ کانفرنس ءَ بہرزوروکیں درستیں دنیاءِ ملکءِ باسکاں سرپدی دَیگ ءَ اَت۔ پریزنٹیشن ءَ رند مردماں چہ آئی ءَ کمپنیءِ جوڑ کُتگیں لیپ ٹاپءِ باروا بازیں جُست پُرسے کُت ءُ آئی ءَ گوں بیسہ ءَ وتی پسّو دیان کُت اَنت۔ بورڈ روم ءَ اِے ساھت ءَ کارجاہءِ سرجمیں سروک ءُ مستریں باسک نشتگ اَتنت ءُ ھمائیءِ نیمگ ءَ چارگ ءَ اَتنت۔ کساس چار ساھتءِ مرا گش ءَ رند پہ نیم ساھت ءَ اوشتے دیم ءَ اَتک گُڑا آئی ءَ وتی ویڈیو چیٹ بند کُت۔ بورڈ روم ءَ نشتگیں درستیں مردماں گوں چاپ ءَ آئیءِ ستا کُت۔ درست چہ آئیءِ پریزنٹیشن ءَ متاثر ءُ گل اَتنت۔

"ویری ویل ڈن بوھیر۔ یو آر سو جینیئس۔ مارا اِستک اِیں نوں اِے پروجیکٹ مئے ادارہ ءَ الّم ءَ رَسیت۔"

ادارہءِ مستر ءَ آئیءِ پریزنٹیشنءِ توسیپ کنان ءَ گوشت۔ واجد چہ درستاں یک کرّ ءِ ءَ نشتگ ھمائیءِ نیمگ ءَ چارگ ءَ اَت۔ انچوش چم ءِ پر آئی ءَ کپت اَنت گوں اشارہ ءَ دلبڈی ءِ دات۔ آئی ءَ ھم گوں وتی چمانی اشارہ ءَ پسّو دات۔

بیگاہءِ ساھت شش ءَ اِے میان اوستمانی آئی ٹی کانفرنسءِ وَھد ھلاس بیت ءُ پراجیکٹءِ گیچین کاریءِ دیوان بنگیج بیت۔ بوھیرءِ پریزنٹیشن ءَ اولی پوزیشن رس اِتگ اَت۔ اِے جارءَ گوں کارجاہءِ ھمک کارمندءِ دیمءِ سرءَ شادانی یے تالان بیت۔ کارجاہءِ سروک ءَ بونس (bonus) ءُ گیشیں پگارءِ دَیگءِ جار پر یِنت ءُ بوھیرءَ اِدارہءِ توک ءَ برزتریں اُگدہ یے دَیگءِ نامینگ بیت۔

واجدءِ چم چہ گل ءَ گلگل اَتنت "شگریں ربِّ پاک کہ تو من ءَ وژنام کُت۔۔ منی گیچین تو سوبین کُت"۔

چہ کارجاہ ءَ بہ گرتاں لوگ ءَ سر بیگ ءَ دوئیں ھاموش اَتنت۔ گاڑی تا چینگ تا چینگ ءَ واجدءِ دل دادا سکینہءِ گپّانی تر انگ ءَ کپت:

"من نزاناں اِے کُورءَ ترا چونیں سحرے کُتگ کہ تو آئیءِ مُنڈوک ءَ برگ لوٹ ءِ بلے وتی نازءُ نایاپتیں گہارزتک ءَ جُست نہ کن ءِ۔۔۔ تو شموشتگ ءِ کہ ھمے کُورءِ سوب ءَ تئی کستریں گہار شاہ بی بی تاں زندگ اَت کلمانٹیءِ نام ءِ گون اَت۔"

"دادا ھُدایا بہ چار! چوشیں گپّ مہ جن۔۔۔ ھرکس ءَ وتی بَھت۔۔۔ شاہ بی بی ءَ زانتگ اَت کہ ھسنوک وتی نامزد ءَ لوٹیت گُڑا پرچہ لانک ءِ بستگ اَت کہ بیدءِ چہ ھسنوکءِ دگہ کس ءَ نہ گر اِیت؟

ھسنوک ھم وتی جاہ ءَ راست اَت کہ اگں وتی تروزتک گُل بی ءَ مہ زور اِیت آئیءِ کُوریءِ سوب ءَ دِگہ کسے ھم دیم ءَ نئیت۔۔۔ پد ءَ تو ھم ھمے لوگ ءَ بیتگ ءِ پہ مئے شاہ بی بی ءَ چنچو سانگ اَتکگ اَتنت۔ نزورگءِ پیسلہ آئیءِ جندءِ بیتگ۔ مئے واجہ ءَ چنچو سرپد کنائینتگ بلے آئی ءَ وتی نادانی ءَ وتی زند برباد کُت۔۔۔"

"تو مدام وتی گہاراں ڈوبارءِ ءُ ناکوزتک ءُ تروزتکاں سرءِ بان ءَ کن ءِ۔۔۔"

"ناں دادا! چوش نہ اِنت۔ منی گہار ءُ گہارزتک من ءَ چہ درستاں دیم ءَ تر اَنت ءُ گُل بی ھم منی گہار اِنت کہ آئیءِ مات مئے ماتءِ گہار ءُ پت مئے پتءِ برات اِنت۔ پد ءَ ھسنوک ءَ ھم گوں ماھمے سیادی اِنت۔ اللہ پاک ءَ ھسنوک ورنائی ءَ چچ مہ گپت اِنت گُل بی گوں بوھیرءَ چو بزگ ءُ وار نہ بیتگ اَت۔ بلے شاباش اِنت اِے شیرزالیں جنین ءَ ھجبر کسی دیم ءَ دست ءِ نہ شار اِت۔ وتی نچ ءِ ھم کسی چمدار نہ کُت۔

دادا! شمئے چُکاں پد ءَ ھم پُشت پدے اَست کہ باندا مزنیں جاھے ءَ سر بہ بنت بلے بوھیرءَ۔۔۔ بیدءِ چہ

ھُدا یا دگہ کسے نیست ۔۔۔"

"تو وَاست ئے ناں ۔۔۔ دگہ آ ھاں چے لوٹیت ۔" دادا سکینہ ءَ تیر پچیں گالوارے ءَ دراہینت ۔

"دل ءَ مزن کن دادا ۔۔۔ پہ دگرءَ شَرّ ی لوٹ ئے اللہ پاک پہ تراھم شَرّ ی کار اِیت ۔"

......☆......

لوگ ءَ سر بیگ ءَ رندا نچوش بوھیر وتی کوٹی ءَ پُترت، گور ءِ کوٹ ئے درنجوک ءِ سرءَ درنج اِت ءُ وت آ دینک ءِ دیم ءَ اَ تک اُشتات ۔ وتی دم برتگیں بالاد ءَ چاران اَت کہ چم ئے وتی راستی بر دست ءِ سرءَ کپت اَنت ۔ گوشاں وتی جند ءِ تو ارئے کپت : "ماتی ۔۔۔ مردم من ءَ مُنڈ وک ءُ ترا کور پر چیا گوشنت ؟"

" گنوک اَنت ۔۔۔ آ من ءَ ءُ ترا نزان اَنت ۔۔۔" مات ءَ گوں پُر مہریں گالوارے ءَ پسّو دات ۔

"ماتی ! مروچی تو ھمِدا ابیتین ئے ءُ بہ دیستین ئے کہ تئی چُک کجام جاہ ءَ رس اِتگ ۔۔۔" دل ئے مات ءِ زہیراں بے تاھیر بیت ۔

"تو ھر کجا بہ بئے من تئی ھمراہ آں ۔۔۔" مات ءِ تو اریک رندے پد ءَ گوشان ئے کپت ۔

گوں تُستگیں گاماں وتی نپادانی سرءَ تچک بیت ۔ چمانی سرءَ انچوش وتی چپی دست ئے ایر کُت گوشاں پد ءَ وتی گریواسکیں گالوار ءُ دلوارگیں تو ارئے اَ تک :

''ماتی ۔۔۔ تو وَ من ءَ گندگ ءَ ئے کہ من چون آں، من چے کنگ ءَ آں، تو اِے ھم سر پد ئے من چے مارگ ءَ آں تو اِے ھم زانئے کہ کئے تئی گوار اَ تکگ ءُ کئے شتگ گُڑا مردم پر چہ ترا کُور گوشنت ؟

۔۔۔ کُور ھما نہ اَنت کہ تئی گندگ ءَ دیست نہ کنگ ءَ اَنت ؟"

مات ءَ گوں مہروانیں بچکندے ءَ دراہینت :'' ھو منی بچ ! انچوش اِنت ۔۔۔ تئی مات ءِ چماں ستر روک مان نیست بلے سر جمیں جہان ءَ چہ وتی باتن ءِ نگاہ ءَ دیست کنت ، آ چہ مردمانی بر مش ءَ آ ھاں پجّا کار اِیت ۔۔۔ بلے بچار ! اِے گپّ ءَ گوں ھر کس ءَ مہ جن ۔۔۔ کہ نا سر پدیں مردم تئی سرءَ کند اَنت ءُ تو دلوارگ بئے ۔۔۔''

مات ءَ وتی پُر مہریں دست آ ئی ءِ مودانی سرءَ ایر مشان ءَ آ سر پد کُت ۔

نپادانی سرءَ آ ئی ءِ چم ارساں گُل گُلان بیت اَنت ۔ دل ءَ واب ءَ دَ یگ ءَ اَت کہ گوشاں پد ءَ وتی جند ءِ

تو ارئے کپت : "ماتی ۔۔۔ منی دست ھمائیں چہ بان ءِ سرءَ کپگ ءَ پُرشتگ ءُ ڈاکتراں شمز وک ءِ سوب ءَ بُرّ اِتگ من چہ وتی بر دست ءَ وتی لنگانی سُر پُر ءَ مارگ ءَ آں ۔۔۔ نزاناں بچک من ءَ پہ کرکٹ ءِ لئیب ءَ پر چہ نئیل اَنت ۔۔۔ من وَ چپی دست ءِ گو مابیٹ ءَ داشت کن آں ۔۔۔ گُڑا آ پر چہ گوں مں چوش کن اَنت ۔

ماتی ! من درستاں گوشگ لوٹاں کہ من مُنڈ ے نیاں ، من وتی کاراں وت کُت کن آں ۔۔۔ بلے من ءَ کسے نہ اِشکُنت ۔" نوں گوشاں وتی ھلکگ ءِ تو ارئے کپگ ءَ اَت ۔ تہنائی ءَ دل ءَ دردئے پادا تک ، اَنگت گوں وت جیڑگ ءَ اَت کہ چہ دِیرءَ مات ءِ مہروانیں اکس آ دینک بیت کہ گوں پُر مہریں تو ارءَ گپّ ءَ اَت :

"منی چُو ۔۔۔ ھر کس ءَ زَھر کیت دومی ءَ ڈوبار اِیت ۔ کُدرت زالم نہ اِنت ۔۔۔ آ چہ انسان ءَ اگں یک چیزے پچ گر اِیت دومی ءِ بستارءَ دو بر گیش کنت ۔ مُنڈ وک تو نہ ئے کہ تئی یکیں دست چہ دوئیناں گیشتر کار کنت ، منڈ وک وَ ھما اَنت کہ دوئیں دست اِش سلامت اَنت بلے کار اِش بندگ نہ زان اَنت ۔"

......☆......

16 دسمبر 2015

﴿ نگہت ﴾

شپ ءِ ساھت دَہ ءَ منی نیّت اَت کہ وتی دستی گوانکوءَ پہکا ھاموش بہ کن آں تاں پہ ایمنی وَ پت بہ کن آں کہ ھما دمان ءَ گوانکوءَ زنگ وارت۔ شمارہ نوکین اَت۔دو سے زنگ وَ رَگ ءَ رند من چست کُت دومی نیمگ ءَ یک نرم ءُ ڈولداریں توارے اَت:" شُما واجہ میر باھڑ گپّ ءَ اِت؟ " آ ئی ءَ منی پچّار لوٹ اِت۔

"ھَو میر باھڑ گپّ ءَ یاں، شما کئے اِت؟ " من جُست کُت۔

"واجہ! شما من ءَ نہ زان اِت بلے من شمارا پہ شرّ ی زان آں۔۔۔من ءَ شمئے کُمک پکار اِیں۔"

"چونیں کُمک؟"

"مروچی شما وتی ھالتاک ءَ یک ورنا یے ءِ لاش ءِ اکس داتگ ءُ گوشتگ کہ آئی ءَ چہ گیشیں نشہ ءَ وت کُشی کُتگ۔ واجہ! اِے سد درسد دروگے گپّے۔" چہ آئی ءِ گپّ ءَ منی مجگ ھراب بیت۔

"شمئے گوشگ ءِ متلب چی اِنت؟ زاناں! من وتی روتاک ءَ دروگیں ھال چاپ کن آں؟

بانُک! منی اِھوالکار دروگیں مردم نہ اَنت ءُ نئیکہ منی روتاک "راستی" ءَ دروگ چِتگ ءُ راستی ءِ نام ءَ شنگ کنگ ءِ نادراھی گون اِنت۔" من چہ زَھر ءَ دراہینت۔

"واجہ! من شمارا زان آں پمشکا چہ شما کُمک لوٹگ ءَ آں بلے شمئے اِھوالکارانی سرءَ۔۔۔آ ھانی سرءَ من ءَ ھچ اوست نہ کنت۔"

"بانُک! آ مردم ءَ کہ منی کارمندانی سرءَ اوست نہ کنت آ چون منی سرءَ اوست کنگ ءَ اِنت؟

منی اھوالکار منی چم اَنت ءُ من وتی روتاک ءَ چہ ھمایانی چماں دیستگیں راستی ءَ دیم ءَ بران آں، آ من ءَ ھچبر بڈّ اِت نہ کن اَنت۔۔۔" منی گالوار ترُند اَت۔

" گُڑا بیت کنت کہ شمئے اھوالکار بڈ ینگ بیتگ اَنت۔" آئی ءِ گالوار پیسریگیں رنگ ءَ سارت ءُ ایمن اَت۔

دمانے ھاموشی ءَ رند آئی ءَ وتی گپ دِیم ءَ بران ءَ گوشت:

" ھیر! منی اِے گپ ءَ یل بہ دئیت بس چہ شما دزبندی کن آں کہ راستی ءَ دیم ءَ بیار اِت پرچہ کہ شمئے روتاک ءِ دُورگیں ھال ءِ سَوب ءَ آ بچک ءِ لوگ ءِ سرجمیں مردمانی زندگی اَزاب کُتگ۔آئی ءِ پت وتی میتگ ءِ پرائمری اسکول ءِ اُستاد اِنت ءُ چہ اِے ھال ءِ شنگی ءَ رند نوں مَھلوک آئی ءَ شگان پگان کنان اَنت کہ وَھدے استادے وتی چُک ءَ چہ بدی ءَ رکینت مہ کنت آ وتی نودربرانی رَھشونی ءَ چہ کُجا کنت پمشکا باید آ چہ اِے کار ءَ پَہکا دَر کنگ بہ بیت۔۔۔واجہ! زوراک اِے گریب ءُ لاچاریں پت ءِ لاپ ءِ ھکّ ءَ جنگ لوٹگ ءَ اَنت کہ چہ ھمائی ءِ پگار ءَ آئی ءِ سے جنیں چُک ءُ گونڈویں بچلوک ءِ لاپ در کپگ ءَ اِنت۔۔۔شمئے باروہ من باز اِشکتگ کہ شما دروگ ءِ پداں سوچ اِت ءُ راستی ءَ دیم ءَ کار اِت، چہ شما دزبندی ایں کہ اے کسّہ ءِ راستی ءَ الّم ءَ دیم ءَ بیار اِت تاں بیگناھے ءَ گوں ناھکّی مہ بیت۔"

"اونہہ! شر۔۔۔شمئے گوں آ ورنا ءَ چے رشتہ اِنت؟ شما آئی ءِ لوگ ءِ مردم اِت؟" من پہ وتی مالومداری ءَ جُست کُت۔ جنِک ءَ گن سارتے کش اِت ءُ دمانے ھاموشی ءَ رند دراہینت ئے:

" نے من آ ورنا ءِ سیادے آں نے نزیکیں مردمے بلے گوں آئی ءِ لوگ ءِ مرد ماں منی انسانیت (مردم گری) ءِ رشتہ اِنت۔(دمانے ھاموشی ءَ رند) شما وت ھم گوں باز یںے ءَ نیکی کُتگ ءُ کنگ ءَ اِت۔آ درست شمئے نزیکیں سیاد وَ نہ بیتگ اَنت۔۔۔ھمے رنگ ءَ آ ھم منی ھچ نہ اَنت۔اُمیت اِنت شما من ءَ رَد سر پد نہ بئیت۔"

جنِک ءَ گوں سنگینی ءَ وتی گپ توام کُت۔من یک پگرے ءَ کپت آں ءُ تاں دیر ءَ ھچ گوشت نہ کُت۔

"پَہل بِہ کن اِت کہ اِے وھد ءَ من شمارا کال کُتگ۔ منی نمبر شمئے موبائل ءِ سرءَ اتلگ، دِگہ کارھبرے جُست کنگی بیت شما گوشت کن اِت۔"

"شمئے نام؟"

"شماپہ وتی زانگ ءَ ایشی ءَ بگبھت ءِ نام دات کن اِت۔"

من سِٹ کُت۔ "بگبھت پرچہ؟"

"چہ نگبھتی ءَ دَراں۔۔۔ ھیر! شپ شمئے وش بات۔۔۔۔ اللہ ءِ باھوٹ اِت۔"

آئی ءَ دیریں وتی گوانکو بند کُتگ اَت ءُ ٹوں ٹوں ءِ توار منی گوشاں کپگ ءَ اَت بلے یک نیمگے ءَ آئی ءَ شرکنیں توار ءَ من ءَ بے سما کُتگ اَت ءُ دومی نیمگ ءَ آئی ءِ بنگیج کُتگیں سرھال ءَ۔ من وتی دستی گوانکو ءَ آئی ءِ نام نگبھت نبشتہ کُت تاں دِگہ چاروکے اِے نیمگ ءَ شک مہ کنت۔ دمانے ءَ رند من مروچیگیں روتاک دیم ءَ ایر کُت پہ چارگ ءَ۔ دومی تاکدیم ءِ جَہلی نیمگ ءَ یک لاشے ءِ سیاہ اسپیتیں اکسے اَت کہ بُرز ءَ نبشتہ اَت:

"دست ءَ گوں وت وتی زندگی ءَ برباد کنوکیں، نشہی ورنایے ءِ جون ماں اشکال دانی ءَ۔" پدءَ دومی ردءَ نبیس اِتگ اَت: "کئے ءَ میاریگ کن اِت وھدے وانندگ ءُ رَھشونیں پت وتی چُک ءَ چہ اِے ویل ءَ رکینت مہ کنت۔"

من یکیں دمان ءَ دورند ءَ لاش ءِ اکس ءِ نیمگ ءَ چارِ ات پدءَ وتی کرائم رپورٹر اَرمان واجد ءَ زنگ جتوں۔ آئی ءَ دمانے ءَ رند گوانکو چست کُت: "یس سر۔۔۔ ھیر اِنت؟ اِے وَھد ءَ؟"

"ھو یار! جُست کنگی ءَ اتاں کہ تو ھمے نشہی ورنا ءِ ھال کہ مروچیگیں ھالتاک ءِ دومی تاکدیم ءَ شنگ کُتگ ایشی ءِ ڈیٹیل تراچہ کجام تھانہ ءَ دست کپتگ اَنت؟"

"کورسر ءِ تھانہ ءَ۔ پدءَ من وت ھم واردات ءِ جاہ ءَ رس اِتگ اِتاں۔ جاہ ءَ ورکاں گوشتگ کہ بچک ءِ نام سُہیل بیتگ ءُ سے سال پیسر اِنٹرسائنس ءِ پری میڈیکل ءَ اے گریڈ گپتگ ئے۔ پدءَ باریں چے بیتگ کہ بچک ءَ وتی وانگ پہکا ویل داتگ ءُ مدام بازاراں وَیل بیتگ پدءَ مردماں آ نشہ کنگ ءَ ھم دیستگ ءُ آھر ءَ اِے بچک ءَ پہ نشہ ءَ دست جنی ءُ دُزّی ھم کُتگ ءُ دُزّی ءِ سوب ءَ یک رندے تھانہ ءَ ھم بند بیتگ۔"

"اونہہ! ایشی ءِ لوگ کجا نگور اِنت؟"

"تھانہ ءِ دیم ءِ پرائمری اسکول ءَ چہ یک کلومیٹر توکی نیمگ ءَ یک کسانیں بازارے اَست کہ گیشتر ھمیشانی سیاد مردم نشتگ اَنت۔ اَست اَنت وَسک گریبیں مردم کہ بچک ءِ پت ءِ شش ھپت سال اِنت پگارءَ یک کلدار ے ءِ ھم گیشی نہ اَتلگ۔"

"تو اِے کیس ءِ سرجمیں ڈیٹیل ءَ من ءَ بِہ دئے من کمو کے ایشی ءِ دومی پَھنات ءَ ھم اُرتی ءَ چار ءُ تپاس کنگ لوٹگ ءَ یاں۔"

"شرّ یں واجہ! سُہی شما کارگس ءَ رس اِت شمئے میز ءِ سرءَ سرجمیں کاگد ایر بنت۔"

"اوکے یار! منتوار۔" ارمان واجد ءِ گوانکو بند کنگ ءَ رند من ڈی ایس پی نزیر ءَ زنگ جتوں۔

"من ڈڈ جوڑ آں بلے یار تو کجا نگور ئے، دیریں گار بیتگ ئے۔" نزیرءَ سلام ھلیک ءَ رند گلگ کُت۔

"ھو یار! بس کمو کے ذاتی دزگٹیانی تچ تاچ ءَ بیتگ آں بلے انوں پدءَ سرجمیں دلگوش ءَ وتی روتاک ءَ دَیگ ءَ یاں بلے اِے ساھت ءَ من ءَ کمو کے تئی کُمک پکار اِیں۔"

"ھُکم بِہ کن یار، جان ھم تئیگ اِنت۔"

"یار! منی اِھوالکار اَرمان واجد ءَ چہ تئی گورا نشہی ورنایے ءِ لاش ءِ ڈیٹیل ڑ رتگ ءُ شنگ کُتگ اَنت۔ من کمے گیشتر اِے کیس ءِ سرءَ پٹ ءُ پول کنگ لوٹگ ءَ یاں کہ اِے بچک ءِ سیادے ءِ گوشگ اِنت کہ بچک کسے ءَ کوشاریتگ۔"

"اَجب! نشہی ءَ کئے کوشار ینت کنت۔ آ وَت مدام مرگ ءَ وش آتک کنگ ءَ ساڑی اَنت۔" نزیرءَ پہ تژن دراہینت۔

"چو وَ آئی ءَ ھچ نہ گوشتگ بلے دزبندی کُتگ ئے کہ ماراستی ءَ دیم ءَ بیار اِیں ءُ اِے گپّ ءَ چہ تو شرتر ھچ کس نہ زانت کہ تاں شمئے رنگیں راستی ءِ پدگر مئے کُمک ءَ مہ کن اَنت ماراستی ءَ ھچبر سر بوت نہ کن اِیں۔"

"چو ھو! بلے چوشیں نشہیانی مرگ ءِ سرءَ کس چست ایر نہ کنت، پمشکا اِے کیس وَ چہ مئے تھانہ ءِ نیمگ ءَ بند اِنت، بلے ھیر تو باند ءَ تھانہ ءَ بیا، بچک ءِ لاش ءِ کشی کیسگ ءَ موبائلے ایر بیتگ سرجمیں لاگ بُک کسے ءَ چہ

پیسرءَ ڈیلیٹ کُتگ اَنت۔ من نزانتگ کہ تو چہ سپرءَ واتر کُتگ ئے۔۔۔ دگہ موبائل ءِ ھیکنگ ءُ ٹریکنگ ءِ کار چہ
ترا کنا ئیںگی اَتاں۔"

" گُڑا شرانت۔ من باندءَ سُہب ءِ یازدہ ءَ تئی نیمگ ءَ کایاں۔"

اِے دگہ سُہب ءَ وھد ءِ سرءَ من تھانہ ءَ رس اِتاں، نزیرءَ نوکیا یازدہ سدءِ دستی گوانکو منی دست ءَ دات ءُ من چارءُ تپاس بنا کُت۔ دیم ءِ دو ساھت ءَ رند اِے گوانکوءِ سر جمیں ریکارڈ منی لیپ ٹاپ ءِ سرءَ موجود اَت اَنت کہ من وتی سافٹ ویرءِ وسیلہ ءَ یک پہ یک ءَ ایشاں چاران بیت آں۔ اِے دستی گوانکو گندگ ءَ دو سے سال پیسر چہ نزیکیں فرنچائزءَ پہ بہا زورگ بیتگ اَت من وائس کالزانی یک پہ یک ءَ گوش دارگ بنا کُت۔ لہتے کالز دو منٹ ءُ لہتے پنچ منٹ ئیگ اَتنت بلے چہ شمارہانی اُرتچاری ءَ اندازہ بیت کہ یک شمارہ یےءَ یکیں روچ ءَ پنچ شش رندءَ زنگ جنگ بیتگ اَت ءُ اِے سلسلہ مدام جاری بیتگ، من چہ پُشت ءَ اِے شمارہ ءِ فون کال گوش دارگ بنا کُت۔

"چون ئے جان، من ھمک بیگاہ ءَ تئی رَھچار آں بلے تو مرچاں من ءَ ھچ جُست نہ کن ئے۔" بچکی توارے اَت۔

"من ترا جُست نہ کن آں یا منی جاہ تو دِگرے ءَ داتگ۔ من وَ اِشکتگ تئی پت ترا شال ءَ پہ وانگ ءَ دیم دَیگ ءَ اِنت ءُ تو ھما ھمسائیگ ءِ برات ءِ لوگ ءَ بئے۔" جنکی توارے اَت۔

"ترا کئی ءَ گوشتگ؟ اَڑے اِے ھمسائیگ مئے لوگ ءَ رَوآ کن اَنت دِگہ مئے گوں آھاں ھچ سیادی نیست ءُ باور بہ کن من ھچ جاہ ءَ نہ روآں۔ من کہ بے تئیگی نہ باں گُڑا چہ کجا اِنچو دیر شال ءَ شُت کن آں۔۔۔"

"بلے تئی پت سک تُرند اِنت آ ترا ھرچ پیم ءَ دیم دنت ءُ ترا چہ من ءَ سند اِیت۔"

"من کس ءَ نئیل آں کہ ترا چہ من ءَ سست بہ کنت تو بس وتی لوگ ءِ مردماں بہ دار کہ ترا چہ من ءَ مہ سند اَنت۔"

"جان! منی لوگ ءِ مردمانی دل ءَ نوں من بلاھیں جنیں چُکے ءَ یاں بایدزوت سرلوگ بہ باں۔ تو وتی پت ءَ بگوش منیگی منی پت ءَ گوں گپ بہ جنت۔"

"یار! منی پت چہ گریجویشن ءَ پیش بلکیں راز یگ مہ بیت۔"

"تو وڑے بہ کن ناں۔"

اے کال ءِ گوشدارگ ءَ رند من ھمے یکیں شمارہ چاران کُت ءُ تاں پنچ شش ھپتگ ءَ رند جنگیں زنگ ءِ کال ءَ رَس اِتاں ءُ آھری کال گوشداران کُت۔

"تو سکیں زالمے ئے، من تئیگی مِرگ ءَ یاں بلے تو ئے کہ وَت ءَ دیرداران ئے۔ دوشی تاں شپ ءِ ساھت یک ءَ من وتی لوگ ءِ پُشتی دروازگ پچ کُتگ اَت بلے واجہ گار اَت۔" اِے ھما جنِک ءِ توار اَت۔

"یار چہ مُلک ءَ لہتے مہمان اَتکگ اَتنت دوشی تاں دیرءَ ھما یانی کرّءَ نشتگ اَتاں پمشکا دَر کپگ نہ بیت بلے اِنشپی اَلّم ءَ کایاں باید منی ما ھگل منی واھگانی رنگ ءَ وت ءَ بہ سینگار اِیت، شرّ یں؟" اے ھما بچک ءِ توار اَت

۔

چہ ایشانی گپ ءَ من اندازہ جت کہ بچک وَ ھمے نشہی ورنا یے بلے جنِک کئی بوت کنت اِیشی ءِ زانگ پہ اِے کیس ءِ راستی ءِ شوھازگ ءَ زلوری اَت۔ اِے دگہ روچ ءَ دستی گوانکوءِ کارگس ءَ جنِک ءِ سیم کارت ءِ سر جمیں مالومداری منی دَست ءَ اَت۔ اِے سیم کارت میتگ ءِ نامی سیاسی ورکر نیاز شاہ ءِ نام ءِ سرءَ اَت۔ آئی ءِ کارمرزی ءِ سر جمیں لاگ کہ دیم ءَ یارگ بیت اَنت اِے پہ ھمے جنِک ءَ درکنگ بیتگ اَت کہ نیاز شاہ ءِ یکیں جنیں چُکے اَت۔

اِے کیس ءِ چار ءُ تپاس ءَ زانگ بیت کہ جنِک ءُ بچک ءِ میان ءَ ھمنچو نزیکی بیتگ کہ بچک ءَ پہ آئیگی وتی شال ءِ میڈیکل ءِ سیٹ ھم ویل داتگ اَت ءُ چہ اِے گپّ ءَ آئی ءِ پت ءَ بلائیں نادراھی ءَ دَور کُتگ اَت۔ من پہ اِے گپّ ءِ الّمی ءَ ھما جنِک کہ وتی نام بگبھت گوشتگ اَت ئے زنگ جتوں۔

"ھو! سُہیل ءَ نیاز شاہ ءِ جنِک دوست بیتگ ءُ آئی ءِ پت ءَ لوٹ اِتگ کہ آ شرّ یں رینک ءَ کہ پاس بیتگ باید بولان میڈیکل کالج ءَ داخلہ بُزور اِیت بلے سُہیل ءَ پت زور کُتگ اَت کہ پیسرءَ پہ نیاز شاہ ءِ جنِک ساھرہ ئیگی سانگ ءِ ھبرءَ بہ بارت نتہ وتی وانگ ءَ پہکا ویل دَنت۔ ایشاں ھبر ھم بُرت بلے چہ اُودءَ منّگ نہ بیت۔ چہ اِے گپّ ءَ سُہیل پہکا دلپروش بیت ءُ جُہد ئے کُت کہ گوں ساھرہ ءَ کورٹ ءَ نکاح بہ کنت بلے ساھرہ راز یگ نہ بیت۔" آ من ءَ گوشگ ءَ اَت ءُ منی مجگ ھما کال ءِ نیمگ ءَ رَوگ ءَ اَت کہ سُہیل گوشگ ءَ بیتگ:

"تو شر نہ کُت دوشی من ءَ چیلنج کُت ئے کہ من چُکّے آں، سگریٹ کشّ اِت نہ کن آں۔ تئی چیلنج ءِ پورا کنگ ءَ

من چار پنچ سگریٹ پد ماں پدءَ کشّ اِتنت بلے ھما ئیں منی سر تر کگ ءَ اِنت۔ سر جمیں بالا ڈگّر ٹکّر اِنت۔"

"تو وَ گنو کے ئے ترا کئے ءَ گوشتگ چوش بِہ کن بلے پر یشان مَہ بو اِے اولی رند بیتگ پمشکا بے وڑے ئے، منی رنگ ءَ ھیلدار کہ بئے ترا سک تا ھیر رس اِیت۔ چہ سر جمیں ٹینشن (tension) ءَ آزات بئے۔" ساھرہ گوں مہر وانیں گالوارے ءَ گپّ ءَ اَت۔

من ساھرہ ءِ سیم کارت ءِ لاگ چاران کُت چہ سُہیل ءِ شمارہ ءَ ابید دِگہ ھم دو شمارہ اَنچین اَتنت کہ آ ئی ءِ سرءَ ساھرہ ءَ سک باز زَنگ جتگ اَت۔ من آیانی ٹیکسٹ چیٹ وانان ءُ فون کال گوشداران کُت۔ ساھرہ ءِ گوں دِگہ دو بچکاں ھم ھمارنگیں نزیکی اَت کہ گوں سُہیل ءَ بیتگ اَت۔ چہ ایشی ءَ منی پگر ساھرہ ءِ کار ءُ کرد ءِ نیمگ ءَ شُت کہ آ ھرا بچک کئے اَتنت۔ یک پہ یک ءَ ھردوئیں بچکانی سیم کارت ءِ تپاسگ ءَ من ءَ ھیران کُت کہ یکے وَ ساھرہ ءِ نا کوزتک اَت بلے دومی۔۔۔ من ءَ سر ترّگ ءَ گپت بلے وت سرءَ من گوش اِشکُن ءِ سرءَ باور کنگ نہ لوٹگ ءَ اِتاں ھما دمان ءَ من نگہت ءَ زنگے جت کہ نوں من اَلّم ءَ اِتاں کہ اِے سر جمیں کسّہ ءَ آ سر پد اِنت۔

"ساھرہ ءِ پت دنیا ءِ دیم ءَ سیاسی ءُ سماجی جُہد کارے بلے راستی ءَ چرس ءُ ھیروئن ءِ کاروبار چہ ھمیشانی دست ءَ دیم ءَ رَوت۔ سُہیل ءَ اِے ھِلّت چہ ھمائی ءِ لوگ ءَ رس اِتگ کہ رند ءَ آ ئی ءَ پہ نشہ ءِ پورا کنگ ءَ وتی مات ءِ بستی ءِ زر ءُ گہارانی سُہر دُزّاِتگ بُرتگ اَنت۔ اِشکُنگ ءَ ساھرہ ءُ آ ئی ءِ ماتو ھم وتی چلّیم ءِ تمباک ءِ توک ءَ اَپیم مان کن انت کشّ اَنت۔" آ ئی ءَ من ءَ بازیں سر پدی یے دات۔

"چو وَ من ءَ مالوم اِیں کہ ساھرہ ھم نشہ کنت بلے ساھرہ ءِ گوں سُہیل ءَ ابید دِگہ مرد ماں گوں ھم جنسی تعلقات بیتگ اَنت۔ تو چے گوشئے اِے سوب بیت کنت کہ سُہیل ءَ پہ وت کُشی ءَ لانک بستگ؟" منی گپّ ءِ اِشکُنگ ءَ گوں آ برانز گپت:

"واجہ! من شمارا پیسرءَ ھم گوشتگ کہ سُہیل ءَ وت کُشی نہ کُتگ۔۔۔ آ ستر نشہی بیتگ بلے وت ءَ کُشت نہ کنت۔ آ اِنچو نزوریں مردے نہ بیتگ (آ ئی ءِ توار تُرند ءُ گیلو تگاں گپتگ اَت منی دل ءَ تر لگّے بیت۔ آ ئی ءَ دمانے ھاموشی ءَ رند گوشت) من ءَ اپسوز اِیں کہ انگت ءَ شما ھما گپ ءِ سرءَ اُشتو ک اِت کہ شمئے اِھوا لکار ءَ روتاک ءَ داتگ اَت۔" آ گلگ کنگ ءَ اَت۔

"بانک! من اِنچو جُہد وتی روتاک ءِ سرءَ شُمئے تہمت ءَ رند پہ راستی ءِ دیم ءَ یارگ ءَ کنگ ءَ یاں دِگہ اے کار منی نہ ایں باید پولیس ءَ بہ دات ایں ءُ وت یک کرّے ءَ بہ نشتیں تماشا بہ چارت ایں۔ بلے من کہ شمارا زبان داتگ اَت من پد نہ کنزاتوں۔۔۔" من چہ زَھرءَ گوشت

"پہل بِہ کن اِت واجہ! منی متلب اِے نہ اَت۔۔۔" آ ھجالت بیت۔

"بچار! ساھرہ ءَ آ وَتی شیدا کُتگ ءُ سرئے پہ نشہ کنگ ءَ کش اِتگ اَت۔ من ھیرن پرے گپّ ءَ آں کہ سُہیل ءِ پت کہ وانندگ ءُ سر پدے مردمے آ ئی ءَ چون ھچ نہ کُتگ؟ پت ءُ لوگ ءِ مردم چے کنگ ءَ بیتگ اَنت وھدے سُہیل وت ءَ برباد کنگ ءَ بیتگ اَت؟" منی گالوار نوں نرم ءُ مہروان اَت۔

"واجہ! کجام پت اِنت کہ وتی چُک ءِ بربادی ءِ سرءَ گل بہ بیت۔ دنیا ءِ چم وَ ھما گند اِیت کہ زوراک اِش پیش دارگ لوٹ اَنت۔ سُہیل ءِ پت ءَ وَھر وھدے وتی چُکّ چہ اِدءَ دِیر برگ ءِ کوشست کُتگ سُہیل ءَ نئیشتگ۔۔۔ مات گہارئے دست پاداں کپتگ اَنت کہ پہ وتی ھلاج ءَ شال ءَ اَگس نہ کراچی ءَ بروت بلے سُہیل، آ ھجبر منّوک نہ بیتگ۔"

"تئی ھیال ءَ سُہیل ءَ ساھرہ نئیلگ ءَ بیتگ کہ آ چداں بُروت؟" من آ ئی ءِ زانت چکّاس اِت۔

"بلکیں!"

"منی ریپورٹ گوشگ ءَ اِنت کہ ساھرہ ءَ ھشت ماہ ءَ گیش اِنت کہ چہ سُہیل ءَ دیر تچگ ءَ بیتگ گُڑا چوشیں مردم چون سُہیل ءَ وتی بندوک کُت کنت؟" چہ منی گپ ءَ آ بے توار بیت۔

نیم روچ ءَ ڈی ایس پی نزیرءَ من ءَ لوٹ اِت کہ سُہیل ءِ نوکیں پوسٹ مارٹم ریپورٹ ھم اَتکگ اَنت ءُ پدگرنا کو شنبہہ ھم من ءَ لوٹگ ءَ اِنت۔ من دمانے ھم مُہتل نہ کُت ءُ تچک ءَ تھانہ ءَ سر بیت آں۔

"نیاز شاہ زَرّ ءُ نام ءِ مُرید اِنت۔ پہ نام ءَ آ ئی ءَ وت ءَ سیاسی ءُ سماجی جُہد کارے جوڑ کُتگ ءُ پہ زَرّ ءَ وتی نا کو اللہ داد ءِ سرزاھر ءَ ناہ ءِ بلے چیر ءَ چرس ءُ ڈوڈ ہانی باپار ءِ دیم ءَ برگ ءَ مزنیں کمک کارے اَت۔ ساھرہ ءِ مات آ ئی ءِ چلّیکی ءِ سرءَ بیران بیتگ ءُ نیاز شاہ ءَ آ ئی ءِ مات ءِ چِل روچ ءَ رند وتی نا کوزتک گُل بیگم گپتگ۔ گُل بیگم ھم وتی پت ءِ باپار ءِ شریدار بیتگ اَت۔ پمشکا آ ئی ءَ نیاز شاہ زوت وتی راہ ءَ کُت۔ آ ئی ءِ گوں بازیں نامی

مردماں چیر یں تعلقات بیتگ اَنت کہ آئی ءِ نشہی باپارءِ مستریں لمکار بیتگ اَنت۔ چہ گُل بیگم ءِ شورءُ سلاھاں مُلک ءِ مستریں سیاسی پارٹی ءَ پہ الیکشن ءَ ٹکٹ دئے ءُ ھم رَس اِتگ۔ نیاز شاہ ءَ وَھدے دیست کہ آئی ءِ باپارءَ گُل بیگم وت دیم ءَ بران اِنت گُڑا دلگوش دئے ءُ پہکا سیاست ءُ سماجی کارانی نیمگ ءَ دات دئے ءُ پمشکا آ چہ بازیں چیزاں مالوم ھم نہ اِنت۔

دومی نیمگ ءَ گُل بیگم ءَ وتی آزاتیں تب ءِ دیم ءَ برگ ءَ وتی لوگ کھبر گانی بُن جاہ جوڑ کُتگ ءُ گیشتر آئی ءِ شکار ورنائیں بچک ءُ بے روزگاریں مردک اَنت۔ سُہیل ءِ میتگ ءِ لہتے مردم ایشی ءِ باپارءُ سلیں کار ءِ دیم ءَ بروک اَنت پمشکا گُل بیگم ءِ گیشتر رَوآ ھمانگو ربیتگ ءُ ھمودءَ آئی ءَ سُہیل دیستگ اَت کہ ساہرہ ءِ نیمگ ءَ دلمانگ اَت چہ ھمودا آئی ءَ اِے واندگ ءُ شرنگیں بچک وتی چمّ ءِ چیر ءَ کُتگ۔ گُل بیگم ءَ زانتگ اَت کہ نیاز شاہ ءَ وتی یکیں جنک چہ درستاں دیم ءَ تر اِنت ءُ گُل بیگم ءِ بے اکلیں بچک ءَ آباز کمار نہ کنت پمشکا آئی ءَ ساہرہ وتی دَست ءِ مُچ ءَ کُتگ۔ ساہرہ ءِ چیلیم ءَ تمباک ءِ نشہ ءِ مان کنگ ءِ مستریں نپ گُل بیگم ءَ ھمے رس اِت کہ ساہرہ ءَ چہ آئی ءَ ھجبر جُست نہ کُت کہ لوگ ءَ کئے ءُ پرچہ روآ کنان اِنت۔ گُل بیگم ءَ وتی چمانی چیرءَ سُہیل کُتگ اَت پمشکا آئی ءَ ساہرہ ءَ سوج داتگ کہ مدام یکے ءِ سرءَ مہ دارایت بلے سانگ بید ءِ چہ آئی ءِ برازتک امیرءِ دگہ گوں کسے ءَ مہ کنت۔ سُہیل کہ تاں سالے کپے ءَ ساہرہ ءِ شکار بیتگ اَت آئی ءَ انچوش اِے سلیں ھیل گون اَت کہ وتی زلورت ءِ پورا کنگ ءَ آئی ءَ ماتی گہاری ھم شموشت۔ ھمے سوب اَت کہ آئی ءِ گیرادار یں (گیرت داریں) پت ءَ آشش ھشت ماہ بیت چہ لوگ ءَ کش اِتگ۔"

پدگرنا کوشنبہ ءِ ھال ءَ من ءَ سرترگے ءَ گپت کہ اِے کیس ءِ نوکیں دروشمے منی دیم ءَ اَتکگ اَت۔

''پوسٹ مارٹم ءِ کُہنیں ریپورٹ ءَ مرگ ءِ سوب نشہ ءِ گیشتریں مقدار (کچ ءُ کساس) ءِ کار مرزی نبشتہ بیتگ بلے نوکیں ریپورٹ ءَ چہ زائربیگ ءَ اِنت کہ سُہیل ءَ گَچّہ ئیں شراب وارتگ ءُ نشہ ءِ سُچین جتگ۔" ڈی ایس پی نزیر ءَ ھال دات۔

"بلے چوش کہ من چہ اولی روچ ءَ بہ گرتاں آھری روچ ءَ اِے کیس ءَ اُرتی ءَ وانگ ءَ آں سُہیل ءَ چرس ءُ ڈوڈا وَ کشّ اِتگ بلے شراب ھجبر نہ وارتگ" من وتی ھیال درشان کُت۔

" تئی گپ راستے۔ بلے اِدءَ دو گپانی نیمگ ءَ دلگوش دَیگ پکار اِنت، یکے وَایش اِنت کہ وھدے ساہرہ ءَ سُہیل یل داتگ اَت گُڑا آ پرچہ آئی ءِ لوگ ءَ مدام شُتگ۔ اَگں گُل بیگم ءَ آ وتی شکار کُتگ اَت گُڑا ساہرہ ءِ چم چون چہ اِے راستی ءَ بند بیتگ اَنت؟ دومی گپ ایش اِنت کہ اگں سُہیل ءَ نشہ ءِ سُچّن پیسر ءَ جتگ گُڑا گچّہ ئیں شراب دئے ءُ چون وارتگ ءُ اگں شراب دئے ءُ پیسر ءَ ٹنگ اِتگ گُڑا سُچن جنگ ءِ موقع دئے ءُ چون رس اِتگ؟"

ڈی ایس پی نزیر ءِ گپّانی سرءَ من ھم پگر ءِ ءَ کپتوں کہ اِے مانگیش چون گیشینگ بہ بیت پدءَ سُہیل ءِ مرگ ءَ چہ دو ھپتگ پیسر ءَ آئی ءِ دستی گوانکو ءِ سرءَ پدماں پدءَ نوکیں شمارہ یے اتکگ اَت کہ آ شمارہ سُہیل ءِ گوانکو ءِ گوسگیں دو سے سالانی ریکارڈ ءِ تہ ءَ ھم من نہ دیستگ اَت۔ آ شمارہ ءِ کالانی گوش دارگ ءَ من گنتر بے وڑ بیتاں کہ اِے جنینی توار بید ءِ چہ نگبھت ءِ دِگہ کسی نہ اَت۔ بلے بزنگیں گپ ایش اَت کہ اِے سیم کارت ءِ شمارہ چہ آ شمارہ ءَ پہکا جتا اَت کہ نگبھت ءَ مدام گوں من ءَ گپ جتگ۔

اِے دگہ روچ ءَ موبائل کمپنی ءِ سنگت ءَ نگبھت ءِ دومی سیم کارت ءِ سرجمیں ریکارڈ منی دست ءَ دات اَنت۔

"تَو منی پُشت ءَ پرچہ کپتگ ئے۔۔۔ من ترا پیسرءَ ھم گوشتگ کہ ترا منی پت مات ءَ منی نام گپتگ کُتگ بلے من ترا ھجبر نہ لوٹ اِتگ، منی اَست ءُ نیست ساہرہ اِنت ءُ بید ءِ چہ آئی ءَ من دگہ کسے ءَ نہ لوٹ آں۔" سُہیل گوں ترندیں گالوارءَ گپّ ءَ اَت۔

"تو ھرچے بگو شئے بلے من تئی بربادی ءَ دیست نہ کن آں۔ من تیو کا تئیگی گوں ساہرہ ءِ براتو ءَ نزیکی کُتگ تاں آھانی راستی ءَ تئی دیم ءَ یاورت بہ کن آں۔۔۔ تو پرچہ سرپد نہ بئے؟ ساہرہ شرّ یں جنکے نہ اِنت۔ آ ترا ھجبر نہ گرایت، آئی ءَ گوں وتی ماتو ءِ برازتک امیرءَ سیر کنگی اِنت۔" نگبھت آئی ءِ منّت کنگ ءَ اَت۔

"اوشٹ اَپ۔۔۔ وتی دروگ ءَ وتی کرّ ءَ بہ دار۔ منیگ ءُ ساہرہ ءِ ستر نکاح نہ بیتگ بلے ساہرہ منی جن اِنت ءُ آئی ءِ مات وت آئی ءَ پت ءَ راز یگ کنت۔ تو وتی ھمدردی ءَ وتی کرّ ءَ بہ دار ءُ دگہ برے من ءَ کال مہ کن۔" سُہیل ءَ وتی گوانکو چُپت کُتگ اَت ءُ منی مانگیش کموکے گیشّان اَت۔ نگبھت ءِ گوں سُہیل ءَ رابطہ بیتگ بلے آئی ءَ چہ من ءَ دروگ بستگ بلے پرچہ؟ اِے جُست ءَ منی سرترگ ءَ اَت۔ من ءَ سک اپسوز بیت کہ من ھمائی ءِ سوب ءَ اِے کیس ءِ توک ءَ انچوک ءَ پُترگ ءَ اَتاں ءُ ھمائی ءَ چہ من ءَ وتی راستی چیر داتگ اَت۔

''تئی زانتکاری ءَ سلامے۔۔۔'' وت ءَ وت ڈوبار اِتوں۔

دوروچ ءَ رند پدگرنا کوشنبہ منی کارگس ءَ اَتکگ اَت۔ آئی ءَ ھال دات: "من نیاز شاہ ءِ لوگ ءِ کہنیں کاردار گُل ستوُن ءَ گوں رابطہ کُتگ۔ آئی ءَ پیسرءَ وَپسلگ نہ کُتگ بلے رند ءَ کہ من اِے گوشتگ کہ سُہیل ءِ مرگ چہ شاہ نیاز ءِ لوگ ءِ زہریلائیں ورگ ءَ بیتگ ءُ ورگ اڈ کنوک گل ستون ءِ جند بیتگ پمشکا آ جیل ءَ روان دَ یگ بیت اِنت ءُ سُہیل ءِ کُشگ ءِ جُرم ءَ پاوَدَ یگ بیت اِنت گڑا آئی ءَ چہ بیم ءَ بازیں گپ پچ کُت اَنت۔۔۔"

"متلب؟"

"آئی ءَ گوشتگ کہ سُہیل ءَ پہ ساہرہ ءَ یگی نیاز شاہ ءِ لوگ ءَ روآ کُتگ اَت بلے ساہرہ ءَ دل سیر کنگ ءَ رند وتی دیم دِگہ نیمگ ءَ تریتگ اَت ءُ سُہیل ءَ گُل بیگم رسپنگ ءَ اَت۔ آئی ءَ باز رند ءَ سُہیل ءِ سگریٹ ءَ انچیں نشہ مان کُتگ کہ آ بے سُد ءَ سماپیتگ ءُ ھرچے گُل بیگم ءَ لوٹ اتگ آئی ءَ ھما رنگ ءَ کُتگ ءُ پہ دپ ءِ بند کنگ ءَ گُل بیگم ءَ گُل ستون ءَ چہ لوٹ ءَ گیش زَرّ داتگ اَت۔ ھمے رنگ ءَ ساہرہ ءَ ھم آئی ءِ دپ بندی ءِ نہاد پُر کُتگ اَت کہ ساہرہ سرُگل بیگم ءِ سوجانی سر ءَ روان اَت بلے چہ آئی ءَ دودست دیم ءَ دراتکگ اَت ءُ وتی براتو نوروز ءَ ھم نیئشتگ۔" پدگرشنبہ ءِ گپّ ءَ من ءَ سرترگ ءَ گپت کہ انسان تاں انچو کا چون کپت کنت۔

ساہرہ ءِ راستی ءِ دیم ءَ آھگ ءَ رند ھم اِے مان گیش اَنگت اَڑاِتگ اَت کہ آیا سُہیل ءَ وت اِنچو تُندیں نشہ کُتگ اَت یا کسے ءَ پہ زانت آ انچو نشہ مان ریتکگ اَت تاں آ بہ مرایت۔ من چہ وتی ھما شمارہ ءَ کہ آئی ءِ نشان دومی ءِ گوانکو ءِ سرءَ تچک ءَ مئیت نگبھت ءِ دومی شمارہ ءِ سرءَ زنگ جت۔ بازیں زنگ ورگ ءَ رند آئی ءَ وتی دستی گوانکو چست کُت۔ من گوانکو ءِ دَپی نیمگ ءَ گُدے پرداِت۔ آئی ءِ ھیلو ءِ توار جاپارگ ءَ رند من گوں تُرندک ءَ دراھینت: "بانک تو چے گوشئے؟ سُہیل ءِ کوشار ینو کانی کُمک کنگ ءَ گوں بہ بئے ءُ سزا تیو کا ھمایاں بہ رس ایت۔تو واب گندگ ءَ ئے کہ گُل بیگم ءُ ساہرہ ءَ سزا رَس ایت۔ آ ھانی پُشت اِنچو نزورنہ اِنت کہ تئی نزوریں پُشت میر باھڑ آھاں رس اِت بہ کنت۔۔۔ نوں تئی بربادی ءِ تماشا ءَ تئی لوگ ءِ مرد ماں ابید سُہیل ءِ مردم ھم گِند اَنت کہ چون تو چہ سُہیل ءَ بیر گرگ ءَ نیاز شاہ ءِ بچک نوروز شاہ ءَ گوں لئیب کُتگ۔"

"تت۔۔تت۔تو۔۔۔کئے۔" آمکینگ ءَ اَت ءُ چہ ایشی ءَ پیش کہ آ چیزے بگوشیت من ھما دمان ءَ گوانکو چُپت

کُت۔ نوں من وتی دومی گوانکو ءِ سرءَ آئی ءِ زنگ ءِ ودار یگ اِتاں بلے تاں بیست ءُ چار ساھت گوزگ ءَ رند ھم آ بےتوار اَت۔ اِے دگہ روچ ءَ ھما وھد ءَ کہ من چہ کارگس ءَ نوکی واتر کُتگ اَت کہ آئی ءَ زنگ جت۔ بازیں زنگ ورَگ ءَ رند من وتی دستی گوانکو چست کُت:

"سلام بانک! چون اِت شُما۔۔۔" من وتی گالوار مدامی رنگ ءَ وش کُتگ اَت۔

"اللہ ءِ شُکر اِنت۔۔۔شما چون اِت؟"

آئی ءَ گوں دم بُرتگیں گالوار ءَ پسّو دات ءُ دمانے ءَ رند گوشگ ءَ لگ اِت: " اَگں شما دزگٹ نہ اِت شمارا چیزے گوشگ لوٹ آں۔ (دمانے ھاموشی ءَ رند) بایدوَ ایش اَت کہ من پیسرءَ بگوشت اِیں بلے نزاناں پرچہ پیسرءَ منی دپ دل ءَ نہ گپتگ اَت۔" آئی ءِ توار سک نزوراَت۔

"پرواہ نیست۔ ھروھد ءَ لوٹ اِت، شما گوشت کن اِت، تُری شمئے زاتی جیڑہ یے بہ بیت یا سُہیل ءِ کیس ءِ بارہ ءَ گیشیں مالومداری، منی دست ءَ ھرچ کمکے بیت کنت شمارا کن آں بلے اِے گپّ ءَ باید بہ زان اِت کہ من راستی ءِ منّوک آں۔۔۔"

آئی ءَ گن سارتے کش اِت ءُ دراھینت:" شُما راست گوش اِت بلے برے برے لہتے چیز چہ وتی جند ءَ ھم چیر دَ یگ کپ اَنت بلے نوں ھما مشکل ءَ کپتگ آں کہ یک نیمگے ءَ منی لوگ ءِ مردم برباد بنت ءُ دومی نیمگ ءَ منی جند۔۔۔ (گن سارتے کشگّ ءَ رند) من ءَ وتی پرواہ نیست بلے منی سوب ءَ منی مردماں تاوان بہ رس ایت ۔۔۔اِے پہ من ءَ سلگّی گپّے نہ اِنت۔'' من آئی ءِ گالوار ءِ تہ ءَ پروش ءُ نزوری ءَ مارگ ءَ اِتاں۔

''بانک! تئی بارہ ءَ اِنچو وَ من ھم اندازہ جت کن آں کہ تو وتی سوَب ءَ کسے ءَ تاوان دات نہ کن ئے بلے دگرءِ سوب ءَ وتی جند ءَ الّم ءَ۔۔۔'' آ تاں شرّیں ساھتے ءَ بےتوار بیت بلے آئی ءِ ساہ ءِ رویا ءَ من پہ شرّی مارگ ءَ اِتاں۔ دمانے ءَ رند من آئی ءِ کال کٹ کُت ءُ دوبر زنگ جتوں۔ آئی ءَ ھما دمان ءَ چست کُت۔

''من گوشدارگ ءَ آں ۔۔۔'' من پہ آئی ءِ ھاموشی ءِ پروش ءَ گوشت۔ دمانے بےتواری ءَ رند آئی ءَ سارتیں ساھے کشّ اِت ءُ تران کنگ بنا کُت:" سُہیل منی واستار بیتگ۔ چہ منی اُردی ءَ آئی ءِ مات ءُ پت ءَ من ءَ وتی نشار کُتگ ءُ من چہ ھما وھد ءَ اِے گپ وتی مجگ ءُ دل ءَ جاگہ داتگ۔ (آئی ءِ گالوار نوں اَرسیگ

اَت) سُہیل ءِ دلگوش گیشتر وتی وانگ ءِ نیمگ ءَ بیتگ کہ آئی ءَ روچے نہ روچے داکترے جوڑ بیگی اَت ۔ وتی دوازدھومی ءِ پریکٹیکل چکاس ءَ رند آئی ءَ چہ وتی پت ءَ اجازت گپت کہ وتی سنگت ءِ گڑیال ءُ سیٹانی دُکان ءَ ھلک ءِ بازار ءَ نند اِیت ۔ ھمود ءَ آئی ءَ ساہرہ دیستگ ءُ دلما نگ بیتگ ۔

ساہرہ ءَ وت وتی موبائل نمبر آئی ءَ کاگد ءِ ٹکّر ءِ سرءَ نبیستگ داتگ ۔ پیسرءَ آ ترُس لرزاَت بلے وھدے آئی ءَ وتی سنگت ارشد اِے کسّہ ءِ توک ءَ ھوار کُت گُڑا آئی ءَ پہ سُہیل ءَ یک سادئیں موبائلے پہ بہا زُرت دات ءُ ھمائی ءِ گوشگ ءِ سرءَ سُہیل ءَ ساہرہ اولی رند ءَ کال کُت ۔

تاں ماھے ءَ موبائل ءِ سرءَ گپّ ءُ تران ءَ رند ساہرہ ءَ آ وتی لوگ ءَ توار کُت ءُ ھمنچو مہرے دات کہ آئی ءَ بید ءِ چہ ساہرہ ءَ ھچ دیست نہ کُت ۔ انٹر ءِ چکاس ءَ اے گریڈ ءَ سوبین بیگ ءَ رند آئی ءِ پت ءَ آ پہ میڈیکل ءَ داخل کنگ ءَ شال ءَ برگی اَت کہ سُہیل ءَ لوگ ءَ جار پر ینت کہ تاں پت پہ ساہرہ ءَ سانگ ءِ ھبر ءَ نیازشاہ ءِ گورءَ نہ بارت آ پہ میڈیکل ءَ داخلہ زورگ ءَ پاداں دونہ کنت ۔ لوگ ءَ کسی دل ءَ نہ بیتگ بلے مجبوری ءَ کا کایلی نیازشاہ ءِ لوگ ءَ شُتگ پہ سُہیل ءِ سانگ ءِ ھبر ءِ برگ ءَ ۔ ۔ ۔ نیازشاہ ءَ آ ھاک ءَ چہ ھاک تر کُت ءُ دیم دات اَنت ۔ اِے چیز ءَ سُہیل گنتر دلپروش کُت بلے گُل بیگم ءُ ساہرہ ءِ دروگیں دلبڈ یاں آ پہ پدکنزگ ءَ راز یگ نہ بیت ۔ سُہیل ءَ وتی وانگ ویل دات ءُ شپ روچ ساہرہ ءِ پانگ بیت ءُ رند ءَ مالوم بیت کہ آئی ءَ نشہ کنگ ھیل کُتگ ۔ آئی ءَ نشّہ ءِ پورا کنگ ءَ وھدے ساہرہ ءَ گڈی پیش داشت گُڑا لوگ ءَ دست جنی ءِ بنا کُت گُڑا من وتی دل ءَ پیسلہ کُت کہ ستر سُہیل منی مہ بیت بلے آئی ءَ چہ اِے برباد ی ءَ درکنگ ءَ منی دست ءَ ھرچے بیت کن آں ۔ من چہ آ میتگی رازداریں دزگھارے ءِ وسیلہ ءَ نوروز ءَ گوں نزیکی کُت ۔ نوروز کہ چہ وتی لوگ ءَ بے مہر اَت آئی ءَ زوت منی سرءَ اوست کُت ۔ من چہ ھمائی ءِ دست ءَ لہتے نشّہی پوڈر لوٹا ئینت اَنت ءُ آ وتی مہر ءَ انچوش پتائیت کہ آئی ءَ وتی لوگ ءِ سرجمیں راستی منی دیم ءَ پچ کُت اَنت ۔ وھدے من اے سرجمیں گپ سُہیل ءَ ھال دَیگ ءِ جُہد کُت آ منی سرءَ زَھر گپت ءُ من ءَ بدبیکارے کُت ۔ من وتی وس کُت بلے آئی ءَ منی گوانکو دوبر چست نہ کُت ۔

پد ءَ من ءَ یات اتک کہ کالج ءَ وانگ ءِ وَھد ءَ آئی ءِ ایمیل ءِ پاسورڈ منی گوراَیتگ ءُ انگت ھم برے برے آ

سرے جَنت ۔ من وتیگ ءُ نوروز ءِ میان ءِ گپ ءُ تران ریکارڈ کُت اَنت ءُ سُہیل ءَ دیم دات آں بلے بازروچ ءَ رند ھم آئی ءَ وَتی انبا کس پچ نہ کُت ءُ نہ چار اِت ۔ پہ ناکامی من چہ نوروز ءِ موبائل ءَ آئی ءَ کلوھے دیم دات کہ آ وتی ایمیل ءَ الّم ءَ بہ چارایت ۔

اے دِگہ روچ ءَ سُہیل ءَ من ءَ کال کُت ۔ ۔ ۔ گُل بیگم ءُ ساہرہ ءِ راستی ءَ نوروز ءِ دپ ءَ اِشکُنگ ءَ رند آ گنوک تر اِتگ اَت ۔ ۔ ۔ آ وت ءَ سک بازڈ وبارگ ءَ اَت ۔ ۔ ۔ آئی ءَ چہ من ءَ ھم سک باز پَہلی لوٹ اِت ۔ آئی ءَ من ءَ گوشت کہ آ چہ وتی کُتگیناں سک ھجالت اِنت ءُ نزانت چون وتی مات گھارانی دیم ءَ بہ کپیت ۔ (نوں نگبھت ءِ توار لرزگ ءَ اَت) آسک جذباتی بیتگ اَت کہ آ وتی برباد کنوکاں نئیلیت کہ دگہ سُہیل یے ءَ برباد بہ کن اَنت ۔ ۔ ۔ من سک باز سرپد کُت کہ گوں سلیناں دپ مہ کپیت ءُ لوگ ءَ واتر بہ کنت ۔ لوگ ءِ مردم آئی ءَ ھجبر دَور نہ دَینت بلے ملکموت آئی ءِ سرءَ سواراَت ءُ آئی ءَ ھماجاہ ءَ رسینت ءُ کہ سُہیل ءِ پدگار بیت ۔ "

نگبھت گریوگ ءَ اَت ءُ ڈی ایس پی نزیر ءِ کلوہ منی دومی دستی گوانکو ءِ سرءَ پیداک اَت :

" سُہیل ءِ کوشارینگ ءِ جرم ءَ ساہرہ ءُ گُل بیگم گرگ بیتگ اَنت ۔ نیازشاہ ءُ آئی ءِ ناکو ءِ نشّہی باپار ءِ سرءَ چھاپہ جنگ بیتگ ۔ "

ھلاس

http://baask.com/literature